

Túy Khách Cư

Contents

Túy Khách Cư	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	7
3. Chương 03	13
4. Chương 04	18
5. Chương 05	25
6. Chương 06	30
7. Chương 07	35
8. Chương 08	41
9. Chương 09	48
10. Chương 10	54
11. Chương 11	60
12. Chương 12	66
13. Chương 13	71
14. Chương 14	77
15. Chương 15	82
16. Chương 16	88
17. Chương 17	94
18. Chương 18	101
19. Chương 19	106
20. Chương 20	111
21. Chương 21	118
22. Chương 22	124
23. Chương 23 + 24	130
24. Chương 25	137
25. Chương 26	144
26. Chương 27	148
27. Chương 28	154
28. Chương 29	160
29. Chương 30	166
30. Chương 31	174
31. Chương 32 + 33	180
32. Chương 34	188
33. Chương 35 (hết)	196

Túy Khách Cư

Giới thiệu

Văn án: Đây là một tửu quán trong một trấn nhỏ vô danh. Bên trong lại thay đổi bất ngờ, sóng lớn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuy-khach-cu>

1. Chương 01

Chương 1: Khách từ phương xa đến

Năm thứ năm Nam Tống Hiếu Tông Thuần Hi (Công nguyên năm 1179).

Ta gọi là Giang Đình, một nữ tử mười tám tuổi rất bình thường. Ông nội là người thân duy nhất của ta, nhưng mà ông quá thích vân du, thường xuyên không ở cạnh ta. Cũng bởi vì ông quá thích dạo chơi, liền đem quán rượu nhỏ tổ truyền giao cho ta. Quán rượu nhỏ này có một cái tên khá đặc biệt – Túy khách cư. Lấy ý ở trong câu thơ của thi tiên Lý Thái Bạch:

Đã sử chủ nhân năng túy khách,

Bất tri hà xử thị tha hương.

(Chủ nhân miễn cứ cố mời,

Thế là quên hết nỗi người tha hương.)

Ta nghĩ ý của tổ tiên đại khái là hi vọng khách giống như vân lai, xem như là ở nhà đi. Nhưng mà... Quán rượu tuy rằng không lớn, nhưng từ trên xuống dưới đều chỉ có một mình ta xử lý, nếu quả thật khách giống như vân lai, nói vậy cũng không phải chuyện tốt gì. Không biết bắt đầu từ lúc nào, “Túy khách cư” nhà ta cũng chỉ bán bữa sáng bữa khuya trà lạnh điểm tâm. Cho dù là như vậy, một ngày xong cũng đủ mệt người. Ta luôn luôn nghĩ, sao ta không thể lên tiệm ăn, mà chỉ có thể mở quán con. Một ngày đại khái ta nghĩ vấn đề này hai mươi lần. Aiz, thật sự là trời cao không có mắt a!

“Túy khách cư” cũng không phải là chỗ phổ xá sầm uất, cho nên ngoại trừ vài khách quen, có rất ít người. Tuy rằng ta rất muốn “mở rộng kinh doanh”, nhưng bất đắc dĩ là vấn đề trong túi, muốn không nổi tiểu nhị. Ta nghĩ, như vậy đại khái chính là mệnh, mệnh ta là lao lực cả đời.

Nhưng nửa năm gần đây lại xảy ra hiện tượng quái dị, quán rượu nho nhỏ của ta lại thành chốn thu nhận người “có ý đồ thoái ẩn giang hồ chặt đứt quá khứ làm lại từ đầu nỗ lực làm cho nước mạnh tự lực cánh sinh”. Vì thế ta nghĩ, tám phần là ông trời có mắt, tự nhiên ném ra vài tên tiểu nhị không cần tiền công như vậy, chỉ cầu có chốn dung thân, tuổi trẻ khỏe mạnh cường tráng... đến giúp ta thoát khỏi bể khổ. Khi đó ta làm một quyết định: mỗi ngày dâng hương lên Bồ Tát, mỗi mừng một mười lăm thanh minh trùng dương nhất định phải đi đền miếu hiếu kính chư Phật cầu thiên. Ha ha... Ta rốt cuộc thoát ra rồi!

Về phần những tên tiểu nhị này làm sao tới, xin nghe ta từ từ nói...

Đây là một ngày thăm nhất vô nhân đạo nhất mà ta trải qua!!! Thế nhưng một người khách cũng không có... Ta nhìn mưa phùn rơi ngoài cửa sổ, hít một hơi thật sâu, sau đó — đóng cửa.

Đây là một ngày thảm nhất vô nhân đạo nhất mà ta trải qua!!! Thế nhưng ngay sau đó có người gõ cửa... Ta vượt ve chiếc giường ấm áp, hít một hơi thật sâu, sau đó — đứng dậy mở cửa.

“Khách quan, đã đóng cửa...” Người trước cửa lập tức ngã xuống, dề luôn lên ta. Làm ơn, chữ “rời” của ta còn chưa nói ra có được không! Người không thể để cho ta nói xong hay sao? Thật sự là kẻ nôn nóng.

Đây là một ngày thảm nhất vô nhân đạo nhất mà ta trải qua!!! Kẻ này thật nặng. Hơn nữa, hơn nữa ta ngã đau quá a! “Làm ơn, đại ca xin người rủ lòng thương xót, tỉnh lại có được không? Ta, ta, ta... còn không muốn bị đám Trương đại ma cùng Lý đại thẩm dùng miệng lưỡi đàn bà nói thành là...”

Aiz, không nói, dù sao cũng không có người nghe. Ta gãi gãi đầu, hít một hơi thật sâu, sau đó — ra sức đẩy người.

Đây là một ngày thảm nhất vô nhân đạo nhất mà ta trải qua!!! Ta đã lặp lại những lời này bốn lần rồi, nhưng không như vậy thì không thể biểu đạt được sự oán giận của ta! Khi ta rút cuộc mang được vị đại ca kia lên trên lầu, cho hắn nằm trên cái giường yêu dấu của ta, hơn nữa sau khi nghỉ tạm một lát, ta phát hiện, người kia một thân trang phục rõ ràng là người giang hồ, thắt lưng hắn đeo kiếm càn chứng minh điểm này. Ta biết hậu quả khi gặp phải người giang hồ, người sẽ lâm vào trong ân oán mà chẳng biết vì sao, làm không tốt thì ngay cả mạng đều mất. Đừng nói là ta bịa đặt, sách đều nói như vậy. Tình hình này của hắn, nói không chừng chính là bị người đuổi giết, bị nội thương gì đó. Phật tổ nói: Cứu một mạng người hơn xây bảy tầng tháp. Nhưng ta chỉ là một dân chúng nho nhỏ, sau khi chết có một cái quan tài nho nhỏ là tốt rồi, không cần cái tháp phức tạp như thế. Nhưng ta bản tính thiện lương... rất thiện lương... Ta trừng mắt liếc nhìn Quan Âm đầu giường một cái, hít một hơi thật sâu, sau đó — đi mời đại phu.

Đây là một ngày thảm nhất vô nhân đạo nhất mà ta trải qua!!! Aiz, tại sao ta lại nói câu này nữa vậy? Quên đi, quên đi... Đêm hôm khuya khoắt, ta là đại phu ta cũng sẽ không để ý tới người. Ta ở trên cửa “Hồi Xuân đường” dùng đá trắng viết xuống hai chữ “lang băm”, hít một hơi thật sâu, sau đó — chạy nhanh về nhà.

Đây là một ngày thảm nhất vô nhân đạo nhất mà ta trải qua!!!... Ta không thể ngủ được — không giường để ngủ. Thật sự là nhất đại thảm kịch chốn nhân gian a! Ta chỉ nhìn chăm chăm vị đại ca cướp giường của ta. Đột nhiên ta phát hiện bộ dạng hắn thật sự không tệ nha! Vị “Bò” công tử cả ngày phe phẩy cây quạt, nơi nơi hái hoa ngắt cỏ, tự cho là phong lưu phóng khoáng anh tuấn bất phàm mà so sánh với hắn, quả thật giống... bò! Ta không khỏi vì ta hài hước mà cười. Ta nghĩ vị đại ca kia hẳn là sẽ không có việc gì đâu! Cũng chỉ có thể tùy hắn thôi. Quên đi, ta ngồi ngủ cũng ngon. Ta thổi tắt ngọn nến, hít một hơi thật sâu, sau đó — nằm xuống ngủ.

Một đêm đó, ta có một giấc mộng, một giấc mộng có đao kiếm cùng máu tươi, ân oán cùng tình thù thuộc giang hồ.

...

Người tốt sẽ được đền đáp a! Hôm nay việc làm ăn thật sự là — hợp toan tính của ta. Nhiều người, lại liên tục mà đến, không có lập tức xuất hiện, để cho ta có thể thoải mái ứng phó. Ha ha... Có thể ăn bữa ngon.

“Cô nương.” Có một tiếng nói vang lên sau lưng, kéo ta từ trong ảo tưởng vui sướng trở về hiện thực.

“Người tỉnh rồi!” Ta rất vui vẻ a! Vui vẻ cười chào hỏi vị khách không mời mà đến ngày hôm qua. Ta vốn chuẩn bị tốt lời kịch dạy dỗ hắn một chút, sau đó hỏi hắn đòi tiền.

“Ta...”

“Ngày hôm qua người đập cửa tiệm nhà ta, sau đó té xỉu. Sao vậy, người không nhớ rõ à?” Đừng a, đại ca, người vạn lần phải nhớ a! Ta rất nỗ lực rất thành khẩn muốn thu hồi phí ăn ở a!

Hắn im lặng một lúc, nói: “Cám ơn.”

“A, việc nên làm, việc nên làm. Người làm ăn mà, nào có đạo lý từ chối khách.” Ta đây dùng chiêu kêu là lật mềm buộc chặt, trong lời có lời. Ha ha, cao không! Ta không tin hắn nghe không ra cái ý tại ngôn ngoại này — ta đem người trở thành khách nhân, nên tính tiền chứ.

Hắn đột nhiên lấy tay chống lên cái bàn bên cạnh, thân thể run rẩy.

“Người không sao chứ?” Ta vội vàng đỡ hấn. Cú ngã ngày hôm qua của ta kia một chút cũng không nhẹ, căn cứ vào tình thần điều gì mình không muốn thì đừng làm cho người khác cùng với tâm linh vô cùng thiện lương của ta, ta có lẽ đề phòng hấn một lần nữa thì tốt hơn.

Hấn nhìn nhìn tay của ta, lặng lẽ lắc đầu.

“Ta thấy, ta có lẽ nên giúp người mời đại phu đi.” Ta nói rất tự nhiên, ngay cả chính bản thân ta cũng không biết vì sao lại tự nhiên như vậy.

“Không cần.” Giọng nói này không phải của ta, cũng không phải của hấn, mà là đến từ một cái bàn bên cạnh cửa sổ. Một nam tử tầm hai mươi lăm hai mươi sáu đứng dậy, “Ta là đại phu, để ta thay vị công tử này xem một chút đi!”

A? Thật là trùng hợp nha!

Bắt mạch xong, vị đại phu không biết từ chỗ nào xuất hiện này cười nói: “Không có việc gì, chỉ là quá mệt mỏi. Chỉ cần nghỉ ngơi điều dưỡng thật tốt, mấy ngày nữa sẽ không việc gì.”

“Cám ơn người, đại phu.” Ta cười nói.

“Thiên chức mà thôi, cô nương không cần phải khách khí.” Vị đại phu này cũng cười. Ta không khỏi lại nghĩ tới “Hồi Xuân đường” gì gì đó, lang băm a! Sao có thể so với người ta được!

“Đại phu, vậy tiền chẩn bệnh?”

Đại phu cười, “Ta đây để chưởng quầy mời một bữa là được rồi.”

Phản ứng đầu tiên của ta là nhìn hấn ăn cái gì, để tránh hấn khua ta một khoản. Mà trên bàn hấn chỉ có một chén trà lạnh.

“Đại phu, cái này...” Ta không khỏi cảm thấy có chút băn khoăn, một chén trà lạnh thì đáng giá mấy đồng đây?

“Aiz, lảng giềng thì cần gì phải phân rõ như vậy làm gì?”

“Lảng giềng?” Ta có lảng giềng như vậy sao?

Đại phu dường như nhìn ra nghi ngờ của ta, “À, ta là “Hồi Xuân đường” trên phố đối diện. Vừa mới chuyển đến đây không lâu, mấy ngày trước lại ra ngoài hái thuốc, hôm nay mới trở về, cô nương chưa thấy qua ta cũng không có gì kỳ quái.”

Hồi Xuân đường? Ta chợt dạ một hồi. Hai chữ “lang băm” kia chắc hấn còn chưa thấy đi! Này, này, chuyện này chỉ có trời biết đất biết ta biết. Ta nhất định sẽ không nói ra, về phần trời đất... đốt thêm mấy nén hương hồi lộ bọn họ là được rồi.

“Sợ là còn có bệnh nhân đang chờ, cô nương, ta xin cáo từ.” Đại phu đứng lên nói, “Đúng rồi, kẻ bắt tài này họ Ôn, tên một chữ Văn, “Hồi Xuân đường” chúng ta sau này còn mong cô nương chiếu cố nhiều hơn!”

“Đâu có, đâu có.” Chờ đã, đây không phải là rửa ta sinh bệnh sao? Ta vừa hiểu ra, cái vị gọi là Ôn Văn kia đã sớm không thấy rồi.

Ta đột nhiên nhớ tới nơi này còn có một người cần “nghỉ ngơi điều dưỡng thật tốt”. Ta quay đầu nói với hấn: “Người chắc là đói bụng rồi đi. Ta đi làm chút đồ ăn.”

Hấn ngược mắt nhìn ta, trong nháy mắt đó ta phát hiện ánh mắt của hấn thật sự rất đẹp, nhưng trong đôi mắt này chứa rất nhiều phiền muộn. Hấn đang phiền muộn gì nhỉ?

“Không cần, cô nương.” Hấn cúi đầu, tránh đi ánh mắt của ta. Hấn lấy ra mấy thỏi bạc đặt lên bàn, “Quấy rầy rồi.” Hấn đứng lên, đi ra ngoài cửa.

Ta gần như là theo bản năng ngăn hấn lại, “Đại phu nói người cần nghỉ ngơi điều dưỡng cho tốt, người cũng không nên cật lực a!” Lời vừa ra khỏi miệng ta lập tức hối hận. Ta đây là đang làm cái gì thế này? Còn ngại phiền toái chưa đủ lớn sao? Đại khái là bản tính của ta rất lương thiện đi.

Hấn đứng ở đó, khó hiểu nhìn ta.

Xong rồi... Ta đây kẻ ngu ngốc, thiện lương lại không thể làm cơm ăn!

Đúng lúc này, tiếng sấm cuộn cuộn vang lên, trời đang tốt đột nhiên đổ mưa. A? Thiên ý a?

“Người xem, ông trời cũng bảo người ở lại kia.” Ta lập tức thuận miệng bịa đặt.

Hắn nhìn nhìn mưa to bên ngoài, lại nhìn ta một chút, bắt đầu đi trở lại.

A? Dễ dàng như vậy a? Đại ca người kiên trì phải đi không được sao? Quên đi, quên đi...

“Người yên tâm ở nơi này một thời gian đi. Ta đi lấy đồ cho người ăn.” Ta chỉ cười cười nói.

Hắn gật gật đầu, không lên tiếng nữa.

Thật sự là làm trời nổi giận rồi! Ta vừa sửa sang lại khách phòng sớm bỏ hoang, vừa nghĩ. Có lẽ là duyên phận đi. Dù sao chung quy hắn cũng sẽ đi, sẽ không ở lại lâu dài a. Ta bắt đầu cảm thấy may mắn rằng “Túy khách cư” trước kia là một khách sạn có quy mô không nhỏ, khách phòng vẫn có. Bằng không hắn vẫn ngủ giường của ta thì còn gì nữa?

“Đã làm phiền rồi, cô nương.” Hắn đứng ở cửa, thản nhiên nói.

“Không sao, không sao. Ta mở tiệm mà. Chào hỏi khách khứa là việc nên làm.” Ta vừa sửa sang vừa đáp trả. Aiz, về sau cô nam quả nữ sống cùng dưới một mái hiên, Trương đại ma Lý đại phẩm lại có đề tài rồi. Quên đi, coi như là làm việc tốt, cứu giúp thiếu nữ thoát khỏi cuộc sống nhàm chán.

“Được rồi. Người nghỉ ngơi đi!” Ta vỗ vỗ tay, cười nói.

“Cám ơn.” Hắn đi đến.

Ta đi lên đỡ hắn, nhìn sắc mặt tái nhợt của hắn, ngã một lần nữa thì làm sao giờ?

Hắn dường như sững sốt một chút, rồi lại nhẹ nhàng nói: “Cám ơn.”

Hắn thật đúng là khách khí. Nụ cười của ta hạ xuống, dìu hắn ngồi vào bên giường. “Ta ở cách vách tay trái chỗ rẽ thứ hai, có việc gọi ta.” Ta đây là không có tâm hại người, nhưng cũng có tâm phòng bị người nhà.

Hắn gật gật đầu, lại bắt đầu im lặng.

“Nghỉ ngơi sớm một chút, ta đi đây.” Ta đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Thở dài — ta thở phào nhẹ nhõm. Đành phải đi một bước nhìn một bước thôi.

...

Đáng giận, đáng giận, ta vẫn không ngủ được a! Ta ngồi dậy, nghe tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ.

Ồ, sao lại có tiếng bước chân, chẳng lẽ... trộm? Không thể nào? Ta sợ hãi mở cửa phòng, cầm một ngọn nến, ló đầu ra nhìn xung quanh.

Là hắn.

Ta yên tâm mà đi ra ngoài. Hắn vốn đứng ở bên cửa sổ “nhìn mưa”, nhận thấy có người, hắn quay đầu lại nhìn ta.

“Người còn chưa ngủ a?” Ta đi tới, cười nói.

“Ừm.” Hắn tích chữ như vàng, lại tiếp tục ngắm mưa.

“Mưa thật lớn.” Ta đứng bên cạnh hắn, nhìn mưa rơi ngoài cửa sổ, “Người là không quen nên không ngủ được à?” Ta đoán chừng là như thế, đại khái là hắn quen giường, nhưng mà, trăm ngàn lần đừng quen giường của ta nha!

Hắn im lặng, không trả lời.

“Ha ha,” Ta không khỏi cười lên, quay đầu nhìn hắn, “Được rồi, đi ngủ đi. Người cần phải nghỉ ngơi cho tốt a. Không cần phải cảnh giác cao như vậy.”

Hắn sững sốt một chút, nhìn ta.

Aiz, quả nhiên là đoán trúng rồi, nghe nói kẻ chốn giang hồ ở một nơi mình không quen luôn rất tỉnh táo, hẳn tám phần cũng là như vậy.

“Yên tâm đi!” Ta cười cười, ta cũng sẽ không hại hắn, khẩn trương cái gì? “Nơi này không phải “giang hồ”, là “Túy khách cư” a.” Ta ngáp một cái, xoay người đi trở về, “Ngủ ngon.” Ta buồn ngủ rồi, thật là kỳ quái? Đại khái là vì nói lời rất có ý nghĩa giáo dục đi.

...

Trời ạ!

“Người đang làm gì ở đây?” Sáng sớm, ta lại phát hiện hắn đang bỏ củi. “Làm sao người...”

Hắn dừng lại, “Ta chỉ muốn làm chút việc... không có gì khác.”

“Đại phu nói người phải...”

“Ta không sao.” Hắn cắt ngang lời ta, tiếp tục bỏ củi.

Tuy rằng ta vẫn luôn mơ có người cứu vớt ta khỏi bể khổ bỏ củi, nhưng ta tin tưởng là người kia không phải hắn.

“Người... Vị thiếu hiệp kia, để xuống đi. Chuyện này không phải người nên làm.”

Hắn im lặng, nói thật, ta sợ nhất là hắn im lặng. “Nơi này không phải “giang hồ”, là “Túy khách cư”. Nếu như ta muốn ở lại “Túy khách cư”, ta nên làm nhất... phải là “loại chuyện này”.” Hắn mở miệng, nhưng lời nói lại khiến người kinh ngạc.

“A?” Ta sững sốt tại chỗ.

Hắn đứng thẳng người lên, “Trên thực tế... ta... không có chỗ có thể đi...”

“Người... muốn ở lại nơi này?”

Hắn gật gật đầu.

Đùa cái gì vậy! Ta không muốn bị Trương đại ma Lý đại thẩm nói thành... Aiz, đều là thiện lương gây họa a! Ta nhất định phải từ chối! “Nhưng là...”

“Ta sẽ giúp người làm việc, làm cái gì cũng được. Ta cũng không cần tiền công... Chỉ cần một chốn dung thân là tốt rồi.” Hắn vội la lên. Đây là lần ta thấy hắn sốt ruột nhất, nói cũng nhiều nhất. Hắn là thật sự rất muốn ở lại... Chỉ trách ta đêm qua nói lời có ý nghĩa giáo dục như vậy sao? Tự tạo nghiệt là không thể sống!

“Ta không nhờ người giúp ta bỏ củi.” Ta yên lặng ném lại một câu, xoay người bỏ đi. Ta đánh cuộc rằng hắn nhất định rất mất mát.

“Người vào giúp ta nấu sữa đậu nành là được.” Ta dừng lại, bồi thêm một câu. Ta đánh cuộc rằng hắn nhất định rất vui mừng. Ha, chẳng lẽ chỉ có hắn dọa người, cũng không cho ta dọa người?

“Cám ơn.” Tiếng của hắn vang lên sau lưng, lộ ra cảm kích.

Thích a! Rốt cuộc có người cứu vớt ta ra khỏi bể khổ nấu sữa đậu nành rồi!

“Đúng rồi,” Ta quay đầu, “Người tên gì?”

Ánh mắt hắn lóe ra, im lặng như trước.

Không muốn nói? Đại khái là hắn muốn dứt bỏ quá khứ đi.

“Ta đây có thể tùy tiện lấy một cái tên cho người nha.”

Hắn không phản đối.

“Nơi đây là “Túy khách cư”, người liền họ “Khách” đi. Về phần tên...” Ta nghĩ hấn chung quy cũng chỉ là người qua đường, cho dù hấn ở lại, cũng khó đảm bảo rằng sẽ có ngày hấn đi. Cái này gọi là: cuối cùng từ từ đi đường tâm. “Lộ”, người gọi là “Khách Lộ” là được rồi.”

“Khách... Lộ...” Hấn lặp lại một lần.

“Đúng, Khách Lộ.” Ta mỉm cười.

“Được, từ hôm nay trở đi, ta gọi là — Khách Lộ.” Hấn cũng cười.

Đó là lần đầu tiên ta thấy hấn cười, trong sáng và đơn thuần. Ta thích nụ cười này. Có lẽ đó cũng không phải là chuyện xấu. Ta không có tư sắc gì, “Túy khách cư” cũng không có tiền tài gì. Hấn không cần thiết phải gạt ta, ta cũng không lo lắng hấn gạt ta. Đời người có lẽ phải có chút kỳ ngộ như vậy mới có thể phần khích.

2. Chương 02

Chương 2: Ngày hôm qua không thể gặp lại

Gần đây thật sự là nhàn nhã, từ khi có Khách Lộ – lao công miễn phí này, ta thật sự là — thích a!

Bình thường Khách Lộ cũng không nói chuyện, nhưng rất chăm chỉ, gần như cái gì hấn cũng làm, hơn nữa cực kỳ tự giác. Thần a! Ta yêu người! Cảm ơn người đã ban cho ta bảo bối như vậy!

Ta vẫn nhớ rõ lời nói khi Khách Lộ muốn lưu lại: Nơi này không phải “giang hồ”, là “Túy khách cư”...

Đây là lời ta nói với hấn. Hấn chắc là đang trốn tránh gì đó đi. Bằng không nào có người nào làm thiếu hiệp không làm lại chạy tới làm tiểu nhị? Nhưng mà, hình như hấn cũng chưa từng nói qua mình là thiếu hiệp... Aiz, ta quản được nhiều như vậy sao? Vô luận là thế nào, “Túy khách cư” chính là “Túy khách cư”, mặc kệ hấn là thiếu hiệp, hay là bọn cướp sông cướp biển, “Túy khách cư” vĩnh viễn sẽ không trở thành một phần của giang hồ. Ít nhất một ngày hấn còn muốn ở lại “Túy khách cư” mà không phải “giang hồ”, ta liền cam đoan tính chất của “Túy khách cư”. Bây giờ nghĩ nghĩ một chút, ta thật sự rất thiện lương a! Không chỉ thiện lương, mà còn rất lợi hại nha! Lời triết lý như vậy ta đều nói được nha! Ta không khỏi cười trộm. Ha ha ha... thật là thiên tài!

“Bà chủ, bà chủ?”

“A? Chuyện gì?” Ta lập tức kịp thời phản ứng.

Là tên đại phu kia, Ôn gì gì đó tới.

“Bà chủ, cô không sao chứ? Có cần ta giúp cô xem qua một chút không?”

“A? Không có việc gì, không có việc gì. Làm phiền đại phu quan tâm.” Ta cười cười.

“Bà chủ gọi ta là Ôn Văn là được rồi.”

À, thì ra hấn tên là Ôn Văn.

“Đúng rồi, chưởng quầy, lần trước ta vội đi, còn chưa thỉnh giáo phương danh của cô nương.” Ôn Văn cười đến thật sự dịu dàng. Aiz, ta chịu không nổi nhất chính là người ta cười dịu dàng như vậy a!

“Giang Đình, người cũng như các vị láng giềng, gọi ta Tiểu Đình là được rồi.” Ta cười nói.

“Giang Đình? Ừm, tên rất hay, có ý có cảnh.”

“A, quá khen quá khen.” Chúng ta đây là đang nói cái gì a? Nhàm chán! Có người đến chấm dứt đoạn nói chuyện nhàm chán này được hay không?

“Đã lâu không có khách. Có muốn đóng cửa hay không?” Khách Lộ, người thật sự là “bảo bối” ông trời ban cho ta a!

“Ừm, nên đóng cửa.” Ta gật gật đầu, “Thật xin lỗi, Ôn đại phu, chúng ta phải đóng cửa rồi.”

Nụ cười của Ôn Văn hạ xuống, “Không quấy rầy. Aiz, vị tiểu ca này nên xưng hô thế nào đây?” Hấn đột nhiên bắt chuyện với Khách Lộ.

“Khách Lộ.” Khách Lộ không chút để ý đáp lại.

“Khách Lộ? Ừm, tên rất hay,...” Này này này... Ôn Văn này còn chưa xong sao?

“Chúng ta đóng cửa.” Không đợi ta mở miệng, Khách Lộ đã lạnh lùng nói.

“A, thật có lỗi thật có lỗi, cáo từ cáo từ...” Ôn Văn sau một chuỗi dài lời khách sáo rồi cuộc tuyên bố “biến mất”.

“Phù, cuối cùng cũng đi.” Ta chống nạnh hai tay, nhẹ nhàng thở ra, “Chúng ta đi ăn cơm thôi.” Ta xoay người đi đến phòng bếp.

Lúc ăn cơm Khách Lộ luôn cúi đầu, hơn nữa không nói một câu. Làm ơn đi, gần năm năm rồi ta đều một mình ăn cơm, giờ có hai người a, người còn lặng lẽ không tiếng động, đùa cái gì vậy? Mơ tưởng!

“Gần đây trời vẫn mưa.” Ta tùy tiện mở đầu.

“Ừm.”

Cái gì? Có lẽ à?

“Ta cảm thấy ta trả tiền công cho huynh cũng được. Huynh làm việc cực khổ như vậy, ta sẽ bắn khoản.” Trời đất chứng giám, câu này là nói thật.

“Không cần.”

“Huynh nên mua vài thứ cho bản thân đi.” Trời đất chứng giám, câu này là lời tâm huyết.

Hấn buông bát đĩa, “Ta ăn no rồi.”

Lại trốn tránh đề tài? Đây đã là lần thứ mấy rồi? Ta vuốt trán, sao ta lại gặp gỡ kẻ quái dị như vậy hả?

“Ta đi dọn bàn.” Hấn đứng lên.

“Đợi chút.” Ta xoay người, bê một cái nồi đất trên bếp lò bên cạnh lên. “Ăn cái này đi.”

Hấn nhìn nhìn ta, có chút khó hiểu, “Cái gì vậy?”

“Gà hầm đương quy nhân sâm cầu kỷ. Đừng hiểu lầm, là Tổng phu nhân bên cạnh bảo ta hầm cho bà, nhưng mà, thanh toán tiền đặt cọc lại không cần rồi. Người nhà có tiền là như vậy. Hầm cũng đã hầm chín rồi, không nên lãng phí chứ sao.” Nếu ta nói đây là làm riêng cho hấn, giúp hấn điều dưỡng thân thể, nếu hấn ăn, ta liền từ mái nhà “Túy khách cư” nhảy xuống.

“Cô...” Hấn hiển nhiên rất không hiểu.

“Đừng hiểu lầm, gần đây ta hỏa vượng, không thể đựng mấy thứ đương quy nhân sâm này.” Ta cười, xem người cự tuyệt như thế nào, ha ha.

Hấn im lặng một lúc, ngồi xuống.

Thế này mới ngoan chứ! Ta nâng cằm lên, cười đến rất vui vẻ.

Đúng lúc này, vài tiếng kêu thảm thiết truyền đến, tại ngã tư đường hẻm lạnh không người này, trong đêm tối mưa gió rền vang, thật sự là khủng bố lại càng khủng bố. Ánh nến còn lúc sáng lúc tối, không phải là định dọa người đấy chứ? Đột nhiên, từ trong hậu viện truyền đến tiếng va chạm, nơi đó là chuồng ngựa chuẩn bị cho khách nhân qua lại, nay đã bỏ đi, chỉ dùng để phơi quần áo, rau khô.

“Không biết... hậu viện... chúng ta...” Không phải ta nhát gan, mà là thật sự rất dọa người a.

“Ta đi ra ngoài xem.” Khách Lộ ngay cả vẻ mặt cũng không đổi. Lợi hại, không hổ là người giang hồ, sóng gió gì chưa gặp qua?

“Đợi đợi, ta cũng đi.” Nhìn hắn đi rồi, ta vội vàng đuổi theo. Ta không muốn ở lại một mình đâu!

Mưa bên ngoài lớn hơn so với suy nghĩ của ta nhiều, hơn nữa còn cùng sấm sét vang dội. Thật là, làm sao, chuyện xấu đều hẹn cùng thời gian mà đồng loạt tiến đến?

“Ở chỗ nào.” Khách Lộ mở ô, đi tới.

Ta thật sự theo sát, bởi vì thật sự, thật sự, vô cùng làm cho người ta sờn tóc gáy...

Trên đất cách đó không xa có một người đang nằm, cả người đầy máu tươi, dù là trong đêm tối vẫn thấy rõ ràng, hơn nữa nhìn thấy ghê người.

“Đã chết rồi sao?” Ta nuốt nước miếng, sợ hãi hỏi.

Khách Lộ ngồi xổm xuống, xem xét, “Chưa.” Hắn đứng lên, “Có cứu hắn không?”

Sao lại hỏi ta? Nhưng ta lập tức hiểu ra. Ta mới là chủ nhân của “Túy khách cư”.

Khách Lộ nhìn ta, chờ đáp án. Ta biết, kẻ nằm trên đất tám phần cũng là người giang hồ, máu trên người hắn nói không chừng là liên quan đến mạng người. Ta không muốn rước phiền toái. Ta nghĩ, Khách Lộ đại khái cũng sẽ không muốn liên quan đến loại chuyện này, hắn chỉ muốn sống một cuộc sống bình thường mà thôi. Ta sao lại xui xẻo như vậy? Ba ngày hai lần gặp loại chuyện này. Làm ơn, trên con phố này rất nhiều hộ gia đình, tội gì không chọn lại cứ chọn “Túy khách cư”? Nhiều người như vậy, vì sao cứ phải là ta? Ta quyết định, ta quyết định, ta nhất định phải mua lá bùa về trừ tà! Nhất định phải!...

Trải qua một hồi đấu tranh tư tưởng, ta không thể không khuất phục chính mình.

“Đi hắn vào trước đã.” Aiz, thiện lương lại không thể kiếm cơm ăn? Ta sao lại thiện lương như vậy a?...

...

“Ôn đại phu, thế nào rồi?” Ta khẽ giọng hỏi.

“Trên người có vài vết đao, nhưng cũng không trí mạng. Còn có nội thương, nhưng cũng không nghiêm trọng. Cuối cùng là đầu của hắn...” Ôn Văn cau mày.

“Đầu hắn làm sao?” Làm ơn, đầu ta mới có chuyện. Nhức đầu a!

“Hắn bị người đánh trúng vào gáy, có thể sẽ hôn mê mấy ngày, sau khi tỉnh lại thần trí có thể sẽ có chút ảnh hưởng.”

“À.” Dù ta nghe không hiểu, nhưng mà giả vờ hiểu cũng là một loại lễ phép a!

“Ta nói Tiểu Đình, người kia là ai a?” Ôn Văn vừa xử lý miệng vết thương vừa nói.

“Ta cũng muốn biết a.” Ta bất đắc dĩ nói.

Ôn Văn lắc đầu, “Tiểu Đình, ta thấy người này lai lịch không rõ, cô cũng nên cẩn thận a.”

“Ừm.” Vô nghĩa, ta còn không biết sao?! Ta cũng do bức bách cùng bất đắc dĩ a!

“Ngày mai cô đến “Hồi Xuân đường”, ta bốc thuốc cho.” Ôn Văn cười, “Hắn hắn là không có việc gì. Ta đi đây.”

“Cám ơn huynh, Ôn đại phu.” Ta đưa hắn xuống dưới lầu.

“Đừng khách khí. Hắn không phải người bình thường, cô nên đề phòng một chút.” Ôn Văn phát phát tay, bóng dáng biến mất trong làn mưa.

Đầu ta lại đau. Sao ta lại xui xẻo như vậy chứ?

“Cô không sao chứ?” Tiếng của Khách Lộ vang lên sau lưng.

“Ừm.” Ta xoay người, mỉm cười.

Khách Lộ im lặng một lúc, giống như đang xác nhận. “Đúng rồi, đây là đồ trên người người đó.” Hấn đưa một cái hộp tới.

“Để vào phòng hấn đi.” Phòng hấn, phòng ta mới đúng! Vì sao mỗi lần ta đều phải hy sinh căn phòng của ta hả?

“Cô không xem sao?”

“Hấn còn chưa cho ta xem.” Ta ngồi xuống cạnh bàn, gục lên trên bàn.

Khách Lộ không nói gì nữa.

“Huynh cũng mệt mỏi cả ngày rồi, trở về ngủ đi.” Ta hữu khí vô lực nói. Ngồi ngủ thật sự là rất thống khổ a.

“Cô ngủ giường của ta đi. Ta ở chỗ này cũng được.”

Hắc, hấn cũng biết quan tâm đây chứ. “Không cần.” Ta cười. Trong lòng không muốn chút nào.

“Không sao.” Khách Lộ cũng ngồi xuống.

Ta trong phút chốc thật sự không có suy nghĩ gì. “Như vậy, ta thấy chúng ta đều ngồi cũng được.” Ta nở nụ cười. Đã rất lâu rồi không ai... nói như vậy cùng ta.... quá lâu...

Khách Lộ không phản đối.

Một đêm đó, chúng ta cứ ngồi như vậy. Mặc dù không nói gì, nhưng đối với ta mà nói, như vậy đã là tốt lắm rồi. Có người ở bên, đây là đêm mưa tuyệt nhất ta từng trải qua...

...

“Nghe nói chưa? Mấy ngày trước có hai mươi mấy người chết trong hẻm nhỏ phía đông đó!”

“Quan phủ không phải đang tra sao?”

“Cũng không phải vậy. Nhưng hình như là các bang phái trên giang hồ đánh nhau, quan phủ không muốn nhúng tay vào chuyện này.”

“Ô, đó chính là hai mươi mấy mạng người a!”

“...”

...

Chuyện lần trước đã qua bốn ngày rồi, nhưng trình độ quan tâm đầu đường cuối ngõ chỉ có tăng chứ không hề giảm, dù sao, đối với trấn nhỏ vô danh này của chúng ta mà nói, đây chính là chuyện lớn hiếm có. Nhưng mà... Aiz, quên đi. Quan phủ không truy cứu chuyện này nữa, đối với ta mà nói thật là tốt đến không thể tốt hơn.

Ta tận lực coi như không có việc gì mang đồ ăn về “Túy khách cư”, ta không muốn kiếm thêm phiền toái ỉnh a. Thật xui xẻo! Vẫn là chờ người nợ tỉnh lại, bảo hấn lập tức rời đi là tốt rồi. Nhưng mà, nói lại, tên kia cũng chỉ là một tên nhóc mười lăm, mười sáu tuổi mà thôi, hấn thật sự có liên quan đến hai mươi mấy mạng người kia sao?

Khách Lộ thấy ta về, lập tức đi tới. “Hấn tỉnh rồi.” Hấn nhận đồ trong tay ta, “Cô lên xem hấn một chút đi.”

Ông trời, con thật yêu người! Thật sự là trời theo ý người a!

“Được, nơi này phiền huynh.” Ta vui vẻ đi lên bậc thang.

“Người tỉnh rồi, tiểu huynh đệ.” Ta đi vào.

Hấn đã xuống giường, nghe thấy ta vào, hấn quay đầu, mờ mịt nhìn ta.

Aiz? Đầu năm nay, thủy chất thổ chất đều không có vấn đề gì chứ? Sao gần đây ta luôn gặp được những nam nhân đều thuộc “chủng loại xinh đẹp” vậy?

“Thương thể của người còn chưa lành mà. Sao không nằm nghỉ đi?” Ta đi tới, cười nói.

Người tốt nhất đừng có nằm xuống, mau biến đi cho ta.

“Đây là đâu?” Hấn mở miệng hỏi ta. Tiếng của hấn cũng rất dễ nghe nha! Ta còn chưa biết những tên nhóc ở tuổi của hấn lại có tiếng nói tốt như vậy nha.

“Nơi này là “Túy khách cư”, một quán rượu.” Ta cười nói.

“Quán rượu? Ta sao lại ở chỗ này? Người là ai?” Có lẽ nói quá nhanh, hấn đột nhiên ho lên.

“Người đừng sốt ruột.” Ta đi lên dìu hấn ngồi xuống, “Phải bảo trọng thân thể a. Ta sẽ không làm hại người.” Thật là, dáng vẻ ta trông giống người xấu lắm sao?

“Ta...” Hấn đột nhiên ôm lấy đầu.

“Người làm sao vậy?”

“Đầu... đau quá...”

“Không sao, không sao, đại phu nói người bị thương sau đầu, nhưng không có trở ngại gì.” Ta dìu hấn đến nằm xuống giường, “Người nghỉ ngơi một chút đi, ta đi gọi đại phu.”

“Đợi chút...” Hấn lập tức bắt lấy tay ta. Hiển nhiên là hấn rất đau, sắc mặt lập tức tái nhợt hấn, thân thể run rẩy.

“Người đừng lộn xộn, ngoan ngoãn nằm xuống, bằng không sẽ cực kỳ đau đó.” Ta ấn hấn xuống giường, “Nghe lời!”

Ta sao có cảm giác mình giống như tỷ tỷ của hấn vậy, ta không khỏi cũng quá lo chuyện bao đồng rồi.

Hấn nhìn nhìn ta, rớt cuộc buông lỏng tay ra, ngoan ngoãn nằm xuống.

Ta ngồi xuống mép giường, đắp kín chăn cho hấn, “Khá hơn chút nào chưa?” Hấn gật gật đầu.

“Nhà người ở chỗ nào? Ta đi báo cho cha mẹ người.” Ta cố gắng dịu dàng mềm nhẹ nhất có thể.

Hấn sưng sốt một chút, nặng nề lắc lắc đầu.

“Vậy người có bằng hữu không?” Không có nhà? Ta sao lại gặp phải quái nhân rồi?

Hấn vẫn lắc đầu như trước.

“Người... tên là gì?” Không có bằng hữu? Ông trời, người khảo nghiệm con sao?

“Đừng hỏi nữa!” Hấn đột nhiên quát lên, “Ta không biết! Ta cái gì cũng không biết!”

“Đừng kích động.” Ta nói gì sai sao?

“Đau quá... Ta cái gì cũng... không biết...” Thân thể hấn run rẩy kịch liệt.

“Được được được, ta không hỏi.” Ta nghĩ nên để hấn trấn tĩnh lại.

“Ta... Ta... Cái gì cũng... Ta không nghĩ ra...”

Ta như là ma xui quỷ khiến đi ôm lấy hấn, vỗ nhẹ lưng hấn, “Được rồi, được rồi, nghĩ không ra thì đừng nghĩ nữa. Đừng kích động. Thân thể quan trọng hơn.” Ta theo bản năng an ủi hấn.

Hấn dần dần bình tĩnh lại, nhưng thân thể vẫn run rẩy như cũ.

“Không có chuyện gì.” Ta vỗ nhẹ hấn, “Không có chuyện gì...”

...

“Người... Loại bệnh này kêu là “chứng mất trí nhớ”, người bệnh thông thường sẽ quên chuyện trước kia. Nhưng mà, theo tình hình của người, không phải là vĩnh viễn, về sau hấn là sẽ từ từ nhớ lại thôi.” Ôn Văn rất thành thật nói cho hấn tình hình thực tế. “Người không cần quá lo lắng, tất cả cứ thuận theo tự nhiên đi.”

Hắn im lặng gật gật đầu, sau đó bắt lực nhìn ta.

“Đại phu đã nói là không có việc gì.” Ta đi tới, “Ngủ một giấc đi, rất nhanh sẽ khỏi thôi.”

“Ừm.” Hắn nằm xuống, nhắm hai mắt lại.

Ta đưa Ôn Văn ra ngoài, nhẹ nhàng khép cửa lại.

“Cô định làm như thế nào? Để hắn ở lại đây?” Ôn Văn cười nói.

“Còn có lựa chọn khác sao?” Thật là, ta sao lại thiện lương như vậy hả?

“Hắn không có việc gì chứ?” Khách Lộ thấy chúng ta xuống lầu, dò hỏi.

“Ừ.” Ta gật gật đầu.

“Nói thêm, hắn dường như rất nghe lời cô nha.” Ôn Văn cười giảo hoạt.

Làm ơn, hắn nhỏ hơn ta nha!

“Hắn chỉ là từng thấy ta, cho nên có vẻ an tâm với ta thôi.” Ta cười.

“Thật sao. Xem ra ta nghĩ nhiều. Con gà con từ trong trứng đi ra nếu đầu tiên nhìn thấy vịt, chỉ sợ cũng sẽ gọi vịt là “mẹ” đi.”

Ôn Văn lại cười.

Cái gì? Đây là cái so sánh gì a?!

“Không quấy rầy, cáo từ.” Ôn Văn đại khái là chú ý tới ánh mắt của ta, lập tức chuồn mất dạng.

“Thật là. “Vịt mẹ” cái gì hả?” Ta lầu bầu. Ta phần nộ quay đầu lại, lại phát hiện Khách Lộ cúi đầu, khẽ cười.

“Huynh cười ta?” Cái gì? Cũng không nghĩ là ai tốt bụng để người ở lại! Đáng giận! Vô lương tâm!

Khách Lộ lập tức thu nụ cười lại. “Ách... ta đi làm việc.” Hắn xoay người liền đi.

“Ê.” Bị bọn họ làm cho tức chết rồi! Nhưng mà nghĩ lại, như vậy cũng tốt a. Khách Lộ so với trước đây sáng sủa hơn rồi, ít nhất là phiền não trong mắt hắn đã ít đi rất nhiều. “Vịt mẹ” thì “vịt mẹ” đi! Coi như là làm chuyện tốt. Aiz, sao ta lại thiện lương như vậy a? Ta đây thảng thảng làm vài chuyện tốt rồi? Sao vẫn chưa được đền đáp hả?

“Ta nghe Khách Lộ nói người không chịu ăn.” Ta nhìn người ngồi trên giường kia, hắn cúi đầu, im lặng.

“Ngoan, ăn chút đi. Bằng không cơ thể sao khỏi được?” Ta dụ dỗ. “Tay nghề của ta không tồi nha.”

Hắn nhìn nhìn ta, “Ta ăn không nổi.”

“Đầu lại đau?”

Hắn lắc đầu.

Ta nghĩ, tám phần là hắn vì chuyện mình mất trí nhớ mà canh cánh trong lòng. Ta thở dài, nếu đổi lại là ta, cái gì cũng không nhớ nổi, cái gì cũng không nhớ rõ, chỉ sợ cũng sẽ chán nản giống hắn. Cảm giác trống rỗng trong lòng chắc chắn rất khó chịu...

“Tỷ tỷ đặt tên cho người được không?” Ta cười, muốn làm dịu không khí một chút.

Hắn nhìn ta, hồi lâu, gật đầu cười, “Ừm.”

“Người họ “Khách” giống ca ca vừa đưa cơm hồi nãy đi. Về phần tên nha, người muốn sớm tìm lại trí nhớ của mình, gọi là “Khách Ưc” đi.

“Khách Ưc?”

“Sao vậy? Không thích?” Ta đặt tên rất hay nha.

“Không phải, ta gọi là “Khách Ưc” rất tốt.” Hắn mỉm cười.

Ta cũng mỉm cười.

“Người xem như vậy không phải rất tốt sao.” Ta nhìn hấn, “Nhớ không nổi tên mình, tạm thời kêu “Khách Úc”; nhớ không nổi nhà ở đâu, tạm thời ở lại “Túy khách cư”; nhớ không nổi bằng hữu thân nhân, hãy coi ta và Khách Lộ thành thân hữu đi. Người cũng sẽ có một cuộc sống vui vẻ a.”

Ta đi đến một bên, mở cửa sổ ra, mưa lâu mới bắt đầu quang đãng, ánh mặt trời âm áp lập tức tiến vào.

“Quên mất, cũng không phải chuyện xấu a. Những gì không vui trước kia đều đã không còn a, nói không chừng người vốn vì phiền não mới có thể quên chúng đó!” Ta xoay người cười nói, “Người xem, ánh mặt trời bên ngoài thật đẹp a, thật muốn đi ra ngoài một chút. Người cũng nhanh khỏe lại đi, đến lúc đó chúng ta cùng đi.”

Khách Úc ngẩn ra nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ, sau đó mỉm cười, “Được!”

Ta nghĩ sau một phen khuyên bảo này hấn hấn là sẽ nhớ đi! Rất triết lý rồi, chính ta cũng không biết mình có thể nói ra những lời triết lý như vậy, không bội phục không được! Aiz, đúng vậy a. Ngày hôm qua tất cả đều quên đi, người ta nói, “ngày hôm qua không thể giữ lại” đó thôi! Sau này mới là quan trọng nhất. Có cơ hội ta cũng muốn mất trí nhớ a!

“Đinh tỷ tỷ, để ta rửa chén giúp tỷ!” Khách Úc cười chạy tới chạy lui, tinh thần tốt một cách kỳ quái.

“Không cần.” Ta lập tức phủ quyết.

“Không được, ta cũng muốn làm việc giúp tỷ tỷ giống Khách Lộ ca ca!” Khách Úc vô cùng kiên quyết.

Ta cũng biết vậy, nhưng mà...

Loảng xoảng...

“Tỷ tỷ, ta làm bát vỡ nát rồi. Ta không cố ý... Ta đi quét rác chắc sẽ được!”

“Tỷ tỷ, ta làm chổi hỏng rồi. Ta không cố ý... Ta đi bỏ củi chắc tốt hơn!”

“Tỷ tỷ, ta bỏ vào tay...”

“...”

Dù sao vô luận Khách Úc làm cái gì đều thất bại. Hình như hấn là đại thiếu gia cái gì cũng không cần làm vậy... Ta cùng Khách Lộ chỉ có thể thở dài.

Nhưng mà, như vậy có lẽ cũng không tệ đi. “Túy khách cư” vốn yên lặng rồi cuộc cũng có ngày có “tiếng người ồn ào”, tuy “tiếng người” này chỉ là từ một người. “Túy khách cư” náo nhiệt vui vẻ không phải cũng rất tốt sao. Cuộc sống một mình cũng chán thôi. Ta cũng rất chán ghét cô độc mà. Ta bây giờ không phải là một mình a! Đây không hẳn không phải là chuyện tốt. Người, luôn ở chung với người khác khi lớn lên đó thôi. Có lẽ cuộc sống như thế mới có thể muôn màu muôn vẻ! Nhưng mà... phí sinh hoạt hình như lại tăng thêm một phần... Tiền của ta a — Ta tốt bụng như vậy làm cái gì hử? Tốt bụng lại không thể làm ra cơm ăn a!...

3. Chương 03

Chương 3: Không say không về

Mùng hai tháng tám.

Thật là kỳ quái, hôm nay rốt cuộc là ngày gì? Đường như thật đặc biệt. Nhưng mà, thật sự là nghĩ không ra. Aiz, trí nhớ của ta a...

“Tiểu Đinh.” Giọng nói rất quen thuộc, ai a?

“Lưu đại ca, Lưu đại tẩu, Tử Văn. Hôm nay sao lại rảnh rỗi đến đây?” Ta nghênh đón.

“Hôm nay là sinh nhật Tử Văn nhà chúng ta, dẫn nó đến tiệm tốt nhất ăn.” Lưu đại ca cười.

Ta sờ sờ đầu Tử Văn, “Sinh nhật Tử Văn a. Bây giờ được mấy tuổi rồi?”

“Năm tuổi.” Tử Văn vươn tay, cười nói.

A, thì ra là sinh nhật Tử Văn a. Ngày hai tháng tám, thì ra là như vậy a. Thật là, sao mà ngay cả sinh nhật đứa nhỏ nhà hàng xóm cũng nhớ được.

Không thể, mệt, hàng năm ta còn phải giúp nó chúc mừng nữa.

“Lưu đại ca, mọi người ngồi xuống trước đi.” Ta cười, aiz, có cha mẹ thật tốt. “Vẫn như cũ sao?”

“Đúng.”

“Được,” Ta quay đầu hô, “Khách Lộ, huynh lại đây tiếp khách.”

“Khách Lộ?” Lưu đại tẩu có chút khó hiểu.

“Tiểu nhị của ta.” Ta cười giải thích, phải biết rằng, Lưu đại tẩu cũng có danh là bà nhiều chuyện.

Khách Lộ đi qua, nhắc tay châm trà.

“Ô, tiểu nhị thật tuấn tú!” Lưu đại tẩu lập tức phản ứng.

“A, đúng vậy, đúng vậy.” Ta cũng cười nói, “Ta đi làm thức ăn ọi người.”

Phòng bếp tối tăm như vậy, hình như là nên trang hoàng một chút. Aiz, ngay cả dao cũng bị cùn. Mạng của ta sao lại khổ như vậy a? Ai tới cứu vớt ta ra khỏi bể khổ nấu ăn đây?

“A, Khách Lộ? Sao huynh vào đây?” Ta xào rau được một nửa, Khách Lộ đã bước nhanh đến.

“Không có việc gì.”

Không có việc gì? Sắc mặt không bình thường như vậy, lừa ai hả?

Ta bụng đồ ăn đã làm xong lên, đưa cho hắn.

“Ta... giúp cô thái rau là được rồi.” Hắn lập tức đi đến một bên thái rau.

Sao lại kỳ quái như vậy a? Ngay cả đồ ăn cũng không chịu đem lên? Quên đi, ta tự mình mang đi cũng được.

“Huynh không sao chứ?” Ta trước khi ra khỏi cửa vẫn hỏi một câu.

Hắn lắc đầu, không hề mở miệng.

Thật sự rất kỳ quái nha!

“Đồ ăn đến đây.” Ta cười đem đồ ăn bụng lên bàn.

“Đinh tỷ tỷ, Đinh tỷ tỷ,” Lớn tiếng như vậy, nhất định là Khách Úc, “Ta giúp tỷ bắt gà đến rồi!” Hắn mang theo con gà mái vẫn không ngừng giãy dụa chạy tới.

“Khách Úc, không cần lớn tiếng như vậy.” Ta chỉ có thể thở dài.

“Tiểu Đinh, đây lại là?” Lưu đại tẩu giống như trước rất ngạc nhiên.

“Ta gọi là Khách Úc, là tiểu nhị nơi này, ngày sinh tháng đẻ không nhớ rõ, năm nay đại khái là mười sáu tuổi, chưa đón dâu, nguyên quán không nhớ rõ, trong nhà có người nào không nhớ rõ, có hay sản nghiệp tổ tiên để lại hay không cũng không nhớ rõ. Làm người hồn nhiên đáng yêu, không có ham mê bất lương, trước đây có phạm tội gì không cũng không rõ. Màu thích nhất là màu đỏ, mùa thích nhất là mùa hè, nơi thích nhất là ‘Túy khách cư, người thích nhất là Đinh tỷ tỷ,...’ Khách Úc cười thao thao bất tuyệt nói.

“Khách Úc, người nói những điều này làm cái gì?” Ta thật sự là đoán không ra ý nghĩ của Khách Úc, tuy rằng hắn không giống Khách Lộ trầm mặc ít lời, nhưng so với Khách Lộ còn khó hiểu hơn. Hắn tuổi tuy

nhỏ, lòng dạ tuyệt đối sâu. Ta nhìn người luôn luôn chuẩn. Aiz, quên đi, chỉ cần hấn không hại ta, việc khác đều không sao cả.

“Không có a. Vị đại tẩu này vừa rồi mới hỏi Khách Lộ như vậy a. Ta nghĩ chủ động một chút, đỡ phải phiền toái thôi.” Khách Ưc cười đến vô cùng ngây thơ.

Cái gì... Cái gì? Đây là tra hộ tịch sao! Nào có người hỏi như vậy. Ta thật sự là đánh giá thấp năng lực nhiều chuyện của Lưu đại tẩu. Khó trách Khách Lộ lại “rút lui”, ta hiện tại phi thường có thể hiểu việc làm của hấn.

“Azz, không phải ta nói vậy. Tiểu Đinh, tiểu nhị của người thật sự là tuần tú a. Người xem xem, phạm vi trăm dặm nơi này, có chỗ nào tìm được tiểu tử tuần tú như vậy a. Ta nói, Tiểu Đinh, người cũng không còn nhỏ, cũng nên...”

Không được, không được. Hôm nay ta xong rồi, Lưu đại tẩu là tới làm mai hay sao? Ta van người, để ta được yên ổn đi! Ta còn không nghĩ sớm như vậy tìm ỉn cái lồng sắt, để cho ta sống cuộc sống như trước đi! Thật là, đều tại ta thiện lương, thu nhận bọn họ mới có kết cục ngày hôm nay! Ta... thật đáng thương... Ta sao lại thiện lương như vậy chứ?

“Tiểu nhị, mang rượu tới.”

Ai a! Vừa vào cửa liền hô to gọi nhỏ!

Này này này...Gặp quỷ sao??

“Tướng công, mau nhìn, tiểu tử kia thật anh tuấn a!” Lưu đại tẩu lập tức nhỏ giọng nói.

“Thật có lỗi, vị công tử này, bốn điểm không bán rượu.” Ta đi qua nói.

Đừng trách ta, ta gần đây không quen nhìn nam nhân có bộ dạng tốt, người mau biến mất cho ta!

“Không bán rượu? Nơi này gọi là ‘Túy khách cư’ chẳng phải là hư danh sao?” Hấn nở nụ cười.

Người là đang bối móc ta hả?

“Tên là do tổ tông đặt ra, không phải ta có thể quyết định. Về phần không bán rượu, lại là việc do ta định ra. Vị công tử này hay là đi tìm nơi khác uống đi.” Ta nhìn, nhưng ta biết nụ cười của ta nhất định là vô cùng cứng nhắc.

“Tiểu Đinh, người từ khi nào thì không bán rượu, sao ta lại không biết?” Lưu đại ca, ta van huynh, huynh đừng phá hoại lời của ta được không!

“Cô nương, người làm ăn quý ở thành thực.” Hấn ngồi xuống, cười nói.

Đáng ghét, đáng ghét. “Công tử chờ.” Ta quyết định, ta sẽ sử dụng rượu thâm độc nhất của “Túy khách cư”... “Bất Túy Bất Quy” (không say không về) để đối phó hấn! Ta xoay người đi về phía hầm.

“Đinh tỷ tỷ, ta cũng đi.” Khách Ưc vui vẻ đi theo.

Trong hầm âm u tĩnh mịch, thành thật mà nói, một mình ta thật đúng là không muốn tới nơi này.

Mở cánh cửa phủ đầy bụi lâu ngày ra, những vò rượu to to nhỏ nhỏ lập tức đập vào mắt.

Rượu. Thứ này có gì tốt chứ? Nhưng lại có người yêu thích không buông tay. Ta còn nhớ rõ có người bởi vì “rượu” mà đánh mất lý trí, táng gia bại sản. Mà rượu của “Túy khách cư” càng làm cho người ta phần hấn, “Đã sử chủ nhân năng túy khách, bất tri hà xử thị tha hương”, năm xưa mỹ tửu của “Túy khách cư” làm cho bao nhiêu người say mê, cho dù đây chẳng qua là thời huy hoàng trước kia. Ta không muốn khiến cho bất kì kẻ nào vì rượu mà quên đi quá khứ, không muốn bất kì kẻ nào vì rượu mà trầm mê, rượu, vốn chính là vật hại người. Sống mơ mơ màng màng? Ta khinh! Người không thể đối mặt với sự thật sẽ dùng rượu để làm tê dại bản thân. Trốn tránh, trốn tránh có gì tốt? Ta nhìn không vừa mắt những người như vậy. Đối với ta mà nói, “Túy khách cư” không cần một “túy khách”!

“Đinh tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy?”

Ta thuận tay cầm lấy một vò rượu, “Không có gì, chúng ta đi ra ngoài đi.”

Nữ Nhi Hồng? Ta vậy mà lại thấy Nữ Nhi Hồng? Ta còn nhớ lúc ta còn nhỏ, phụ thân tự tay niêm kín một vò Nữ Nhi Hồng. Người còn cười nói: Lúc Đinh nhi xuất giá, vò nữ nhi hồng này sẽ chân chính biến thành tuyệt thế mỹ tửu. Đến lúc đó cả nhà chúng ta cùng nhau thoải mái mặc sức mà uống.

Ta đẩy cửa đi ra ngoài. Mọi việc đều không có khả năng, vò Nữ Nhi Hồng kia chung quy cũng không có người nếm. Rượu của “Túy khách cư”... Có rất nhiều rất nhiều chuyện đã trải qua ta không muốn nhớ tới...

“Như thế nào, nơi này chỉ có Trúc Diệp Thanh sao?”

“Không phải,” Ta miễn cưỡng nói, “Không biết khách quan rốt cuộc muốn loại rượu gì?” Ta cũng không còn lòng dạ nào cùng hắn so đo, hơn nữa xuất phát từ lương tâm ta cũng không có đem “Bất Túy Bất Quy” ra.

“Trầm Túy.”

Ta hoảng sợ, hắn sao lại biết nơi này có loại rượu này? Loại này là rượu đặc hữu (riêng biệt, chỉ duy nhất nơi này có) của “Túy khách cư”, biết đã ít, mua lại càng ít, cơ hồ đã ba mươi năm không bán một bình. Ta cũng nghe gia gia nói mới biết được có loại rượu này, hắn giỏi lắm chỉ chừng hai mươi tuổi, hắn làm sao mà biết được?

“Như thế nào, không phải lại không bán chứ?” Hắn nở nụ cười.

Tùy tiện đi, ta không sao cả...

...

“Đây là ‘Trầm Túy?’” Hắn nhìn bầu rượu, gãi gãi đầu, “Ta là nghe một lão nhân gia nhắc tới, không thể tưởng được thật sự có.” Hắn cười đến thật vui vẻ. Cái loại tươi cười này làm cho ta cảm thấy bình “Trầm Túy” này vẫn có chút giá trị.

Hắn rót một ly, uống một hơi cạn sạch. Sau đó, vẻ tươi cười của hắn biến mất.

Chẳng lẽ là rất khó uống? Ta rốt cục hiểu được sự thê thảm trước đây vì cái gì “Trầm Túy” đã ba mươi năm vẫn không bán được một bình. Aiz, sinh ý đáng thương của ta a...

“Bà chủ...” Vẻ mặt hắn nghiêm túc nhìn chén rượu.

Xong rồi, xong rồi, không phải là bắt đền chứ! Thật là, cũng không phải là ta muốn cho người uống, là tự người yêu cầu thôi!

“Nơi này của người có muốn người không?” Hắn cười nhìn ta, nói ra nửa câu.

“A?... A!!!” Ta phản ứng lại, sững sờ tại chỗ!

“Ai nha, không cần kinh ngạc thế chứ!” Hắn cười, “Thành thật mà nói, rượu này thật sự là...” Hắn cười lắc đầu, “Ta muốn ở lại, có thể chứ?”

Cái này lại là “yêu” từ hử? “Bất Túy Bất Quy” đã rất “yêu” rồi, không thể tưởng được “Trầm Túy”... Ai, thật sự là “Yêu”* a...(chữ yêu : yêu quái, mê hoặc lòng người; không phải yêu thương nha)

“Thực xin lỗi, vị công tử này, bốn điểm không thiếu người.” Ta không muốn lại mang phiền toái vào người, người này vừa nhìn cũng biết lại là một người giang hồ, gần đây ta gặp vận gì thế?

“Vậy... Nếu ta nói ta không cần tiền công?”

Khi hắn nói những lời này, làm cho ta nghĩ đến Khách Lộ. Không cần tiền công, chỉ muốn có chỗ dung thân... Vậy còn tên này? Chẳng lẽ chỉ vì “Trầm Túy”?

“Bà chủ, suy nghĩ thế nào?”

Ta nhìn hắn, nhìn vẻ mặt trên tức thiếu nghiêm túc nhưng ánh mắt thật sự kiên quyết của hắn.

“Người biết làm cái gì?” Ta nhường một bước nói.

Hắn đứng lên, “Cái gì cũng biết.”

“Thật không? Vậy...” Ta khẽ cười, quyết định cho hắn biết khó mà lui...

...

Ta chết đứng nhìn chằm chằm đồ ăn trên bàn, ừm... Sắc, hương, vẻ ngoài đều có đủ, vị thì...

“Tiểu Ưc, thế nào? Ăn ngon không?” Ta nhìn Khách Ưc sau khi ăn một miếng liền bất động.

“Ta thật sự không muốn làm người khác thương tâm...” Khách Ưc cúi đầu, chậm rãi nói.

Ha ha, nhất định là rất khó ăn. Ta đã nói rồi, một người giang hồ, cộng thêm là một nam nhân, như thế nào lại hiểu được học vấn kinh điển của việc nấu ăn này?

“Đinh tỷ tỷ, tỷ đã nói làm người phải thành thực...” Khách Ưc nghiêm túc nhìn ta.

“Đúng vậy.” Người liền ăn ngay nói thật, đánh mất ý niệm trong đầu tiểu tử này đi!

“Ta đây có thể nói.” Khách Ưc hít vào một hơi, “So với tỷ tỷ làm ăn ngon hơn!”

A? Ta hóa đá ngay tại chỗ, không, không thể nào?

Xuất phát từ công chính, “Khách Lộ, huynh lại đây một chút!” Ta tuyệt không tự hạ thân phận đi ăn!

Khách Lộ không có biểu tình nhìn đồ ăn kia nói, “Không sai.”

Cái gì... Nhưng mà, Khách Lộ đã nói như vậy, có lẽ là sự thật. Aiz, quên đi...

“Thế nào, bà chủ, mượn ta chứ?” Vị khách không mời mà đến kia cười cười, vẻ mặt nắm chắc phần thắng.

Chắc, ta thật sự là... “Được rồi, người ở lại cũng được.” Ta thở dài, ngẩng đầu nhìn hắn, “Người tên là gì?”

Hắn trầm mặc.

Hừ! Chơi trò trầm mặc? Tĩnh lại đi, người! Trình độ như người so với Khách Lộ còn kém xa! Ta mà sợ người à?

“Ta đặt cho người a.” Ta biết người này tám phần lại là một người muốn quên đi quá khứ, “Tiểu nhị của ta ở nơi này đều mang họ ‘Khách’, người cũng không ngoại lệ. Người nếu mọi thứ đều làm được, vậy gọi là ‘Khách Hành’ đi.”

“Được, ta mọi việc đều nghe theo bà chủ.” Hắn lập tức tiếp nhận.

Aiz, dù sao gần đây buôn bán cũng không tệ, thêm một người hắn là không sao đâu!

...

“Tiểu Đinh, chúng ta đi a.” Lưu đại ca cười nói.

“A, được, có rảnh lại đến a!” Ta đưa bọn họ ra ngoài.

“Ta nói tiểu Đinh a, người gần đây giống như có số đào hoa a!” Lưu đại tẩu nắm bắt thời gian cuối cùng thao thao bất tuyệt, “Người xem, có tiểu nhị tự động đưa lên cửa, hơn nữa lại là một tiểu nhị tuần tú...”

Này... Aiz, ta... Nếu nói cho nàng Khách Lộ cùng Khách Ưc cũng là tự động đưa lên cửa, ta chỉ sợ về sau sẽ không thể ở chỗ này sống yên đâu...

“Được rồi, được rồi. Tiểu Đinh cũng không phải tiểu hài tử, không cần nàng nhiều chuyện.” Lưu đại ca giúp ta giải vây, “Tiểu Đinh từ hôm nay trở đi đã là đại cô nương mười tám tuổi, có thể tự mình quyết định rồi, có phải hay không?” Lưu đại ca cười nhìn ta.

“Cái gì...” Ta không hiểu lắm.

Lưu đại tẩu nở nụ cười, “Nha đầu ngốc, người không quên chứ. Người cùng Tử Văn nhà ta là sinh cùng ngày cùng tháng a. Hôm nay không phải sinh nhật mười tám tuổi của người sao!”

Sinh nhật của ta? Ngày hai tháng tám... Thì ra là ngày này a, thật là rất đặc biệt đây... Ta tự giễu cười cười, làm sao mà ngày cả ngày này cũng quên, trí nhớ của ta a!

Nhìn bóng dáng một nhà bọn họ dần dần rời xa, tâm tình của ta không khỏi chua xót. Biết cũng vô dụng, ta chỉ có một mình, cũng không có chúc mừng hay gì...

Ta xoay người, Khách Lộ đứng ở cửa, hơn nữa hình như đã đứng thật lâu.

“Khách bàn thứ hai muốn tính tiền...” Hần bình thản nói.

“Được, ta đi.” Ta lấy lại tinh thần, cười cười rồi đi vào.

“Sinh nhật vui vẻ...” Khi đi ngang Khách Lộ, ta nghe được hắn nói như vậy.

Ta ngừng lại, một loại cảm giác ấm áp từ đáy lòng dần dần dâng lên. “Cám ơn.” Ta cười nhìn hắn, giữ hắn lại có lẽ là quyết định sáng suốt nhất mà năm nay ta đã làm.

Hắn cũng cười, nụ cười rất hiếm thấy, có lẽ là quà sinh nhật a!

“Bà chủ, tính tiền!” Khách bàn thứ hai không kiên nhẫn hô, nhưng không làm hỏng tâm tình của ta.

“Đến đây!”

...

“Mọi người chăm chỉ làm việc, tối nay ta mời mọi người uống rượu!” Ta nói với ba tiểu nhị của mình.

“A? Vì cái gì?” Khách Ưc khó hiểu, “Tỷ tỷ có tiền bay tới sao?”

“Không phải a.” Ta cảm thấy thật vui vẻ, cười không nhận.

“Ta biết, bà chủ là muốn ăn mừng thu được tiểu nhị không gì không làm được như ta!” Khách Hành tự cho là đúng nói. Ta lúc này mới ý thức được, kỳ thật, hắn thật sự là kẻ luôn tự cho là đúng! Nhưng mà, không sao hết.

“Không phải a.” Ta cười dội hắn gáo nước lạnh.

“A?” Khách Hành sững sốt một chút, “Mặc kệ nó! Dù sao có rượu uống thì tốt rồi thôi! Hôm nay cho ta uống đến không say không về!”

“Cái gì a! Từ hôm nay trở đi, ngươi không phải ở tại ‘Túy khách cư’ sao? Còn ‘về’ cái gì a.” Khách Ưc cũng vui vẻ lên.

“Đúng a!” Khách Hành gãi gãi đầu, “Mặc kệ nó! Ta đi làm thức ăn ngon đây!”

“Ta cũng đi!”

“...”

...

Ta cảm thấy chính mình đã thật lâu không có vui vẻ như vậy, ta quay đầu, Khách Lộ liền đứng ở bên người. Hắn cũng nhìn hai người kia, ta vẫn cho rằng khi hắn cười lộ lên so với trầm mặc càng đẹp trai hơn, hôm nay ta càng khẳng định điểm này.

Hắn phát hiện ánh mắt của ta, ngược lại nhẹ nhàng nói: “Ta cũng đi giúp đỡ.”

Ta cảm thấy mặt nóng lên, thật là, ta sao lại nhìn chằm chằm nam tử a. Ta le lưỡi, vừa cười. Ta... cũng không phải lẻ loi một mình a... Ta nhìn bóng dáng bận rộn của ba người kia, phát giác hai mắt của mình ẩm ướt. Ta cúi đầu, nghe tiếng cười vui ban đầu vốn không có ở “Túy khách cư”, ta rốt cục hiểu được lời gia gia từng nói qua... khoái hoạt (vui sướng, hạnh phúc) giống như là rượu ngon, sẽ làm con say mê. Hơn nữa, không say không về...

4. Chương 04

Chương 4: Giống như đã từng quen biết

Đêm qua có một giấc mộng rất kỳ quái. Cha ta mang ta đi thả diều... Hết thấy đều thực rõ ràng... Nhưng mà, mộng chung quy vẫn là mộng, sau khi tỉnh lại, ta không có gì cả...

“Đinh tỷ tỷ, tỷ xem, ta lợi hại hay không!” Thanh âm non nớt kéo ta về thực tại.

“Tử Văn, mau xuống dưới, nguy hiểm a.” Hôm nay Lưu đại ca cùng Lưu đại tẩu có việc ra ngoài, giao Tử Văn cho ta chiếu cố, nhưng tiểu tử này... Đừng nhìn hắn chỉ có năm tuổi, hắn cứ luôn nhảy nhót trên dưới một khắc cũng không ngừng.

Nơi này là ‘Túy khách cư’, nhà tòa trên lầu đến nay vẫn phủ đầy bụi, đình đài thiết kế tuy rằng lịch sự tao nhã, nhưng đối với Tử Văn mà nói thật có chút nguy hiểm, hắn hiện tại đang đứng trên ghế dựa vào lan can, còn đặc ý hướng phía ta khoe khoang.

“Xuống dưới đây!” Ta đi tới, dụ dỗ, “Xuống dưới, ngoan, tỷ tỷ cho ngươi ăn điểm tâm.”

Tử Văn lập tức xuống dưới, ta nghĩ đại khái nguyên nhân là do điểm tâm.

“Ta đi lấy cho ngươi, ngươi ngoan ngoãn a.” Nhìn hắn dùng sức gạt đầu, ta cười đi xuống lầu.

...

“Khách quan ngài chờ chút, đồ ăn lập tức tới ngay!” Giọng Khách Úc hờn hờ mà ngân vang.

“Khách Lộ, giúp ta múc thùng nước!” Khách Hành từ trong trừu phòng (phòng bếp) thò đầu ra nói.

...

Có ba tiểu nhị “Túy khách cư” đã khôi phục phần lớn các hạng mục buôn bán, sinh ý dĩ nhiên là tốt lắm, ta cũng không cần loay hoay đến đâu óc choáng váng. Tuy rằng đây là chuyện ta tha thiết ước mơ, nhưng trong lòng vẫn rất bất an... Bọn họ một ngày nào đó phải đi, đến lúc đó, ta... nên làm cái gì bây giờ? Nhàm chán a, người! Ta nở nụ cười, ta sao lại nghĩ đến chuyện nhàm chán này. Việc này, chờ đến lúc đó rồi nói sau!

“Tỷ tỷ...” Một tiếng gào bắt lực truyền đến.

“A...” Trên đường có người téth chói tai.

Tử Văn?! Chẳng lẽ thật sự từ trên lầu ngã xuống? Ta không dám đi xuống phía dưới nữa (xuống bếp), ta nhanh chóng lao ra ngoài.

Một đám người vây quanh cửa.

Như thế nào lại...

“Tử Văn, Tử Văn...” Ta chen vào đám người, cảm giác tim đập vô cùng nhanh, ta thật sự rất sợ hãi.

“Ng Sloan, đừng khóc. Không có việc gì...”

Ta cảm động sắp khóc, Tử Văn được người ôm, ngoại trừ khóc ra, hình như cũng không có bị thương.

“Tử Văn!” Ta chạy lên vài bước, một phen ôm Tử Văn qua. “Làm ta sợ muốn chết, người sao lại không nghe lời như vậy hả?”

“Tỷ tỷ...” Tử Văn bám vào vai ta khóc âm ỉ.

“Cám ơn người.” Ta cảm kích quay về phía người cứu Tử Văn nói lời cảm tạ.

“Không khách khí.” Người nọ cười trả lời.

Lúc này ta mới thấy rõ bộ dạng người này. Tóc vàng sẫm, ánh mắt xanh biếc thăm thẳm, là người dị tộc sao?

Hắn đưa tay vuốt đầu Tử Văn, “Phải cẩn thận nha, lần sau không trùng hợp như vậy đâu.”

Ánh mắt dịu dàng của hắn làm cho ta bất giác nhớ tới cha ta. Tuy rằng tuổi cùng diện mạo không giống nhau, nhưng cảm giác tương tự đến kỳ quái. Đặc biệt khi hắn cười, dịu dàng trong sáng giống như phụ thân vậy. Hại ta không có cách nào dời tâm mắt.

“Cô nương, người không sao chứ?” Hấn khó hiểu hỏi, trong giọng nói có vẻ quan tâm.

Ta ngay cả một câu cũng nói không nên lời, chỉ dờ dẩn lắc đầu.

Hấn cười, “Cô nương, lần sau phải cẩn thận a. Cáo từ.” Hấn chấp tay hành lễ, sau đó biến mất trong đám đông.

Ta đứng tại chỗ, hồi lâu cũng không thể nhúc nhích. Cái loại cảm giác này giống như là giấc mộng đêm qua... Xa xôi mà lại rõ ràng...

...

“Nói như vậy, cô ngay cả tên cũng chưa hỏi đã để cho hấn đi rồi?” Khách Hành nâng cằm, hỏi.

Ta gật gật đầu.

“Tỷ tỷ, tỷ sẽ không phải là nhất kiến chung tình (vừa gặp đã yêu) chứ?” Khách Ưc nhíu nhíu mày.

“Cái gì a! Không được nói vậy!” Ta lập tức phản bác, nhưng bất giác lại nghĩ tới nụ cười của người kia.

“Ta nào có nói vậy? Mặt tỷ tỷ đều đỏ hết rồi!” Khách Ưc nở nụ cười.

Ta theo bản năng sờ sờ mặt mình, “... thật sao...”

Khách Hành thở dài, “Tình yêu a, tựa như rượu mạnh, sẽ làm tim người đập rộn lên, mặt đỏ tai hồng. Lời này thật sự là một chút cũng không giả.”

“Các người... Không phải như thế, ta chỉ là cảm thấy hấn giống cha ta mà thôi.” Ta vội vàng biện giải.

“A?” Khách Hành cùng Khách Ưc đồng thời sửng sốt, sau đó lại bắt đầu cười sằng sặc.

“Thật không nghĩ tới, bà chủ thích lão nam nhân a!” Khách Hành cười đến toàn thân phát run.

“Huynh... không phải, hấn mới khoảng hai mươi tuổi mà thôi, chỉ là cảm giác giống!” Ta thật sự là hết đường chối cãi.

“Được được được...” Khách Hành lại tiếp tục cười.

“Tỷ tỷ, đến lúc đó đừng quên mời ta ăn bánh kẹo cưới a!” Khách Ưc cũng cười.

“Cái gì cùng cái gì a! Trở về!” Ta thật sự là... Như thế nào lại thu nhận hai người kia chứ?

Lúc này Khách Lộ vừa đi đến, ánh mắt nhìn ta có chút kỳ quái. Ta nhìn hấn, người không phải cũng giống bọn họ chứ, Khách Lộ? Lòng ta âm thầm cầu nguyện.

“Bàn đã dọn xong, ta đi đóng cửa tiệm.” Hấn lạnh nhạt nói.

Khách Lộ, đúng là người tốt nhất! Ta thật sự quá cảm động!

“Khách Lộ.” Ta gọi hấn lại, lập tức lại hối hận, ta không có gì để nói a.

Hấn xoay người nhìn ta, thấy ta không mở miệng, hấn hỏi: “Có việc gì sao?”

“...” Ta quả thật không lời nào để nói, ta lắc đầu, “Không có... Không có việc gì.”

Hấn có chút khó hiểu, nhưng cũng không hỏi nhiều. Hấn trầm mặc trong chốc lát, tiếp tục đi làm việc.

Thật là, hôm nay ta như thế nào lại không bình thường như vậy a? Ngủ, ngủ!

...

Buổi chiều là thời gian tiệm cơm tấp nổi nghỉ ngơi, vào lúc này trên cơ bản là không có khách. Ta đương nhiên sẽ không bỏ qua khoảng thời gian này, ta cũng là nữ tử bình thường a, cũng thích đi dạo phố, mua này nọ. Sơn phấn, vải vóc trang sức có cô gái nào lại không thích? Có điều ta tự biết mình tư sắc hữu hạn, tốt nhất là không cần bất chúc bữa. Aiz, lại nói tiếp, trong tiệm còn có ba lao công không cần tiền công, đã là mùa thu, quần áo của bọn họ ta cuối cùng cũng phải chuẩn bị. Thật sự là... Ta sao lại thiện lương như vậy nhỉ?

Lúc này, một bóng dáng quen thuộc xẹt qua trước mắt. Là người kia. Cảm ứng kỳ lạ...

Ta lập tức đuổi theo, động lực kỳ quái...

“Công tử xin dừng bước!” Ta la lớn. Cơ hồ mọi nam tử trên đường đều quay đầu. Làm ơn đi, bộ dạng của các người có thể xưng là “công tử” sao?

Ta không để ý tới bọn họ, bước nhanh chạy lên, một phen kéo lại vị “công tử” nghe tiếng kêu cũng không quay đầu kia.

“Cô nương, có việc sao?” Hấn xoay người, mỉm cười có lễ nói.

“Công tử không nhận ra ta sao?” Ta thật sự rất lo lắng hấn đã quên ta, cảm giác kỳ quái...

Hấn suy tư trong chốc lát, “À, cô tỷ tỷ bị dọa ngây người ngày hôm qua.”

Cái gì “dọa ngây” hả, ta là vì người mới ngây người a! Nhưng thôi, quên đi. “Đúng vậy, đúng vậy.” Ta cười đáp.

“Có chuyện gì sao?” Hấn cười.

“Ách...” Xong rồi, hình như ta không có việc gì, “A, ngày hôm qua công tử cứu Tử Văn, ta còn chưa cảm tạ công tử. Nếu công tử không chê, có thể dời bước tới hàn xá, cho ta hàn huyền biểu lộ tâm ý chứ?”

Hấn hình như bị cách nói nho nhã của ta chọc cười, ta cũng biết buồn cười lắm a. Chắc, ai quy định nữ tử nhất định phải rụt rè? Toàn là hại người thôi!

“Cô nương không cần bận tâm, đó chỉ là tiện tay mà thôi, không đáng nói đến đâu?” Hấn cười cự tuyệt.

A? Ở trên đường cái tiếp được một tiểu hài tử năm tuổi từ trên lầu ngã xuống lại gọi là “tiện tay mà thôi” hả? Người này thật đúng là... “Điều này sao có thể.” Ta đã bày ra thập phần thành ý cùng cái khung “không thành công thì hi sinh”, ta không tin hấn còn không đáp ứng.

Hấn nhìn ta, rốt cục thỏa hiệp, “Được rồi, làm phiền cô nương.”

“Không đâu, không đâu!” Ta thật là vui vẻ, thật là kỳ quái, ta vì cái gì lại vui vẻ như thế chứ?

...

“Đến rồi.” Ta cười.

“Túy khách cư?” Hấn dường như có chút khó hiểu, “Cô nương không phải nói muốn đến quý trạch (gọi nhà người khác 1 cách khách sáo) sao, như thế nào lại đến tửu quán?”

“Đúng vậy a, nơi này chính là hàn xá (gọi nhà mình 1 cách khiêm tốn). Ta là bà chủ của khách điểm này.”

Hấn hơi sững sốt một chút. Ta nghĩ chắc là hấn không tin. Có rất nhiều người vô cùng kinh ngạc khi biết “nhược nữ tử” (nhược: yếu ớt hoặc trẻ tuổi) như ta lại là bà chủ một khách điểm không nhỏ.

“Mời vào.”

Hấn do dự trong chốc lát, đi vào.

“Công tử mời ngồi, ta đi lấy rượu.” Ta cười, đi về phía hầm.

Khách Ưc đi theo.

“Đỉnh tỷ tỷ, hấn là ai vậy a?”

Ta cúi đầu tìm trần “cư” chỉ bảo của “Túy khách cư”. “Hấn? À, là người ngày hôm qua ta nói a.”

“Ồ, vị ‘anh hùng’ mà tỷ tỷ nhất kiến chung tình kia a.” Trong giọng nói của Khách Ưc tràn đầy vẻ ái muội.

“Cái gì a!” Ta mặc kệ hấn.

“Về ngoài không tệ a, nhưng mà, là người dị tộc đúng không!”

“Khách Ưc, đừng nói bậy, ai nói ta thích hần?” Thật là, tiểu quỷ này! Đừng nói ta không thích người kia, cho dù thích, cũng không tới phiên tiểu quỷ người đến xoi mói đâu!

“Được được được, tỷ không thích hần. Aiz, ta nói, tỷ tỷ a, hần thoát nhìn cũng không phải là người tốt a!”

Ta chống nạnh, căm giận nói: “Dài dòng.”

Khách Ưc vẻ mặt đều là “không nghe lời người già, chịu thiệt ở trước mắt”, ta cầm bầu rượu, đi ra phía ngoài, không thèm để ý đến hần.

...

“Công tử đợi lâu.” Ta cười đem rượu đặt lên bàn, “Khách Ưc, phân phó phòng bếp làm vài món ăn.” Ta lại lập tức sai Khách Ưc.

“Làm phiền cô nương.” Người nọ cười.

“Đâu có.” Ta cầm ly lên, rót một ly rượu, đưa qua, “Công tử mời.”

Hần nhận ly rượu, uống một hơi cạn sạch, sau đó hần có chút kinh dị nhìn cái ly, “Rượu này là...”

“Lan Lăng Hồ Phách.” Tuy rằng ta không thường uống rượu, đối với rượu của “Túy khách cư” cũng không phải là rất quen thuộc, nhưng đối với “Lan Lăng Hồ Phách” ta khá là tin tưởng.

“Lan Lăng Hồ Phách?” Hần nở nụ cười, “Nếu ta nhớ không lầm, quý điểm tên là ‘Túy khách cư’ đúng không?”

“Đúng.” Ta có chút khó hiểu, tên này rất kỳ quái sao?

“Tên rất hay.” Hần nhìn ta nở nụ cười, “Lan lăng mỹ tửu uất kim hương, ngọc oản thịnh lai hồ phách quang. Dẫn sử chủ nhân năng túy khách, bất tri hà xứ thị tha hương. Nói vậy tên ‘Lan Lăng Hồ Phách’ cùng ‘Túy khách cư’ liền xuất phát từ những câu này đúng không?”

Một chốc kia, cảnh tượng bỗng chùng chất lên nhau.

Lan lăng mỹ tửu uất kim hương, ngọc oản thịnh lai hồ phách quang. Dẫn sử chủ nhân năng túy khách, bất tri hà xứ thị tha hương. “Lan Lăng Hồ Phách” Cùng “Túy khách cư” tên liền xuất phát từ những câu này... Lời nói của phụ thân quanh quẩn bên tai, phẳng phất như trở lại ngày trước...

“Cô nương, người không sao chứ?” Tiếng hần kéo ta về thực tại.

Ta dời mắt, cười nói: “Không có việc gì.”

“Ách... Sao không thấy lệnh đệ?” Hần thay đổi đề tài.

“A? Người nói Tử Văn?” Ta nở nụ cười, “Hần không phải đệ đệ ruột của ta, là đứa nhỏ nhà hàng xóm. Ta chỉ là thường thường giữ hần, tình cảm như tỷ đệ thôi.”

“Cô nương giỏi giang như vậy, lệnh tôn lệnh đường chắc rất là vui mừng.”

“Gia phụ gia mẫu... đã tạ thế.” Ta vẫn như cũ cười. Kỳ thật cha mẹ chết đã lâu, ta cũng không vì việc này mà lại thương tâm, nhưng khi hần hỏi thật kỳ quái ta lại cảm thấy lòng chua xót.

Hần sửng sốt một chút, “Thật xin lỗi.”

“Không có việc gì, người chết đã hết, không có gì phải kiêng dè.” Ta nghĩ ta là người rất kiên cường a. “Đúng rồi, còn chưa thỉnh giáo đại danh công tử.”

Hần nở nụ cười, “Tên của ta vừa dài lại khó nghe, hơn nữa nói ra cô nương cũng không hiểu.”

Điều này cũng đúng, trước kia còn có một người dị tộc, gọi là cái gì Đạt Lỗ Thố Kiệt, thật khó nghe a. Không biết gọi như thế nào nữa!

“Công tử là người ở nơi nào?”

“Tây Hạ.” Hần nhìn ta, “Kế tiếp có phải muốn hỏi tuổi hay không?”

Ta có chút ngượng ngùng, hình như là không có nữ tử hỏi nam tử như vậy, nhưng mà ta thật sự rất muốn biết a.

“Đến lượt ta hỏi.” Hấn cười, “Phương danh cô nương?”

“Ta họ Giang, tên một chữ Đình.” Ta sợ hấn không rõ, ở trên bàn khoa tay múa chân.

“Tên rất hay.” Về mặt của hấn rất dịu dàng, loại biểu tình này làm cho ta nghĩ đến những khi đáng vẻ phụ thân khi gọi tên ta.

“Thời gian không còn sớm, ta cũng nên cáo từ. Đa tạ rượu của cô nương.” Hấn đứng dậy.

“Công tử không thể ngồi thêm chốc lát?” Ta rất muốn tiếp tục cùng hấn trò chuyện.

“Không được, không thể quấy rầy.”

“Công tử hiện tại đang ở nơi nào? Ta cũng muốn đến mời công tử uống rượu a.”

Hấn cười cười, “Ta đi xa đến tận đây, còn không có chỗ ở cố định. Cô nương không cần lo lắng.”

“Như vậy a! Tiểu điểm thật ra còn có vài phòng trống, nếu không ngại công tử cứ ở lại!” Lời ta vừa nói ra khỏi miệng, trước hết bản thân đã ngáy ngẩn cả người, trời ạ... Hấn sẽ cảm thấy ta là một nữ tử thực tùy tiện a? Hấn sẽ chán ghét nữ tử như vậy sao? Ta không lo được nhiều như vậy, chỉ cần hấn lưu lại là tốt rồi.

“Như vậy không tốt lắm...”

“Người đối với ta có ân, huống chi Tử Văn cũng muốn giáp mặt nói lời cảm tạ a!” Dưới tình thế cấp bách, ta lại đem Tử Văn ra.

Hấn suy nghĩ trong chốc lát, rốt cục bị thành ý của ta cảm động. “Được rồi.”

Thật tốt quá, ta ở trong lòng hoan hô.

...

Kì quái, chỗ nào có tiếng đàn thế? Ta nhớ rõ “Túy khách cư” không ai biết đánh đàn a, hơn nữa “Túy khách cư” cũng không có đàn a!

Ta đi xuống lầu, một đám nữ tử đang vây quanh một bên, còn không ngớt truyền ra tiếng tán thưởng.

“Sao lại thế này?” Ta một phen kéo Khách Ưc qua hỏi.

“A, tỷ tỷ không biết sao?” Khách Ưc chớp chớp mắt, “Là người ngày hôm qua tỷ lưu lại đó, nhiều nữ tử đến đây thiệt nha!”

Cái gì... Cái gì?

Ta lập tức chen vào.

Tốt... thật khá... hấn ngồi ở chỗ kia, ngón tay nhẹ vỗ về huyền cầm. Ánh mặt trời từ cửa sổ xuyên qua, chiếu thẳng vào người hấn, làm cho tóc hấn hơi hơi phát sáng. Về mặt của hấn dịu dàng mà trầm tĩnh, mà giai điệu của hấn lại đẹp dễ rục rờ... tuy rằng ta không rành âm nhạc lắm.

Hấn thấy ta, liền dừng tiếng nhạc. Hấn nở nụ cười, con ngươi xanh biếc của hấn thật giống như là Tây Hồ ngày xuân, trong sáng mà sâu thẳm như vậy. Ta cảm thấy được mình đang sửng sốt, ta có cảm giác, vài nữ tử bên người ta nhất định cũng sửng sốt.

“Công tử... Người đây là...” Ta thật vất vả mới phục hồi tinh thần lại.

“Ở chỗ này làm phiên cô nương, ta rất là áy náy. Vì thế ta làm chút việc giúp cô nương để bù tiền thuê nhà cũng tốt a?”

A? Làm việc? Ca hát mời chào khách hả? “Điều này sao có thể?” Ta không khỏi lại muốn đem Tử Văn ra.

“Vì cái gì không thể?” Hấn nở nụ cười, “À... Ta có thể gọi cô là Tiểu Đình không?”

“A, có thể...”

“Tiểu Đình, nếu cô muốn nói chuyện ta cứ đưa nhỏ kia, vậy một bầu ‘Lan Lăng Hồ Phách’ cũng đã thanh toán xong. Hơn nữa, ta... muốn ở chỗ này thêm một thời gian, ở nơi này làm tiểu nhị cho cô có thể xem là ‘nhập gia tùy tục’ là biện pháp tốt.” Nói cho cùng hẳn cũng rất có đạo lý.

“Nhưng mà...”

Hắn nở nụ cười, “Cầu xin cô, Tiểu Đình.”

Nụ cười của hắn có lực sát thương thật lớn a... Ta hình như nhớ rõ hắn nói sẽ ở đây thêm một thời gian, kỳ thật cũng không tệ a.

“Vậy được rồi.” Ta chỉ có thể đáp ứng thôi. Ta chợt phát hiện đám nữ tử bên người ta xôn xao một trận. Nói không chừng, việc buôn bán nơi này của ta thật sự sẽ bởi vì quyết định này của ta mà càng tốt hơn... Ai nha! Ta đang suy nghĩ cái gì?

“Công tử...”

“Không cần lại kêu công tử, nghe rất kì lạ.” Hắn vẫn như cũ cười.

A? Không gọi công tử ta đây biết gọi người là gì? Người lại không nói cho ta biết tên a.

“Aiz! Nói trước nha! Tiểu nhị đến ‘Túy khách cư’ đều được thống nhất cách gọi a!” Khách Ưc chen vào lớn tiếng nói.

Thống nhất cách gọi? Có quy củ này sao? Ta như thế nào lại không biết.

“Thế nào, ta gọi là Khách Ưc, tên nấu ăn kêu là Khách Hành, người bên kia là Khách Lộ, cho nên người cũng phải mang họ ‘Khách’! Về phần tên thì, ta vất vả một chút giúp người nghĩ cho!” Khách Ưc vuốt cằm, “Ừm... Khách Mãn!”

Ta ngất! Tên đây sao! “Khách Ưc!” Ta lớn tiếng quát.

“A? Không được sao? Vậy... Khách Đa Đa?”

“Khách Thường Lai?”

Ta che miệng Khách Ưc, cười nói: “Hắn thích đùa.”

“Không sao a. Tiếp tục đặt đi.” Nhưng hắn lại nói không sao cả.

“Khách Bất Quy?” Khách Ưc tránh tay ta lại tiếp tục nói một cái tên không có khả năng.

Ta lập tức che miệng càng nhanh. Làm ơn đi! Tên thối nát gì vậy! Hiện tại ngẫm lại tên ta đặt thật đúng là tốt nha. Khách Lộ, Khách Ưc, Khách Hành, thật sự là muốn tiếng có tiếng, muốn nghĩa có nghĩa.

“Người đừng để ý đến hắn, hắn luôn nói vậy.” Ta cười giải thích với hắn.

“Không có việc gì, khách tùy chủ thôi.” Hắn như trước vẫn có vẻ không sao cả, đột nhiên hắn nghĩ tới cái gì, “Không bằng ta gọi là ‘Khách Tùy’ đi.”

“Khách Tùy? Tốt.” Tên này nghe cũng rất tốt a.

“Cái gì chứ, thật khó nghe.” Khách Ưc lại xuất hiện, “Ta giúp người đặt cho! Khách Hữu Tiễn thế nào?”

“Khách Ưc...”

“A? Lại không thích?”

“Không sao, tiếp tục, tiếp tục.”

...

...

“Khách Tùy”, tuy rằng có ý là “khách liền tùy chủ”, nhưng ta lại cố ý đem nó lý giải thành “khách đi cùng của ta”. Hình như là có chút tự mình đa tình, nhưng mà, có người nào mà không từng tự mình đa tình đâu?

Ha ha, có lẽ người cẩn trọng thỉnh thoảng cũng sẽ khác người một chút, có lẽ cuộc sống như vậy mới không mất đi sự thú vị, có lẽ như vậy mới không mất đi rất nhiều thứ trân quý!

5. Chương 05

Chương 5: Hoa nguyệt chính xuân phong

Hai trăm năm mười sáu lượng hai mươi bảy tiền ba phân?! Ta dụi dụi mắt, nhìn tiền trên bàn. Không thể nào! Ta buôn bán năm ngày lời hai trăm năm mười sáu lượng hai mươi bảy tiền ba phân bạc trắng... Hình như... phát tài. Đây chính là số mà trước kia ta thu vào trong ba năm a!

Mời tiểu nhị thật sự là sáng suốt. Không biết như thế nào, “Túy khách cư” luôn có rất nhiều nữ tử. Nếu nữ tử đều đến đây, nam tử tự nhiên cũng đến đây. Nữ tử, nam tử đều đến đây, những người còn lại tự nhiên cũng theo chúng đến đây... Cái này đại khái chính là phản ứng dây chuyền đây.

Chẳng qua... cũng có không ít nam tử túm cổ áo tiểu nhị của ta, nói: “Xú tiểu tử! Người cho là có khuôn mặt tiểu bạch kiểm là có thể câu dẫn nữ tử sao?...”

Ta cũng tổng kết được không ít kinh nghiệm...

Trầm mặc lại trầm mặc, sau đó phớt lờ người kia, tự mình bỏ đi là Khách Lộ.

Mở to đôi mắt vô tội, hỏi cái gì là “câu dẫn” là Khách Ưc.

Cuồng tiểu ba tiếng, kêu người nọ cố gắng, tranh thủ vượt qua chính mình là Khách Hành.

Dịu dàng kiên nhẫn khuyên răn, giảng giải, an ủi, giảng đạo lý là Khách Tỳ.

Aiz, trách không được người ta nói “hồng nhan họa thủy”, thật sự là có lý nha!

“Đinh Đinh! Đinh Đinh a!” Một giọng nói kiêu ngạo từ cửa truyền đến, là một tiếng kêu tổng hợp từ yêu chiều cùng quan ái (quan tâm, yêu mến).

Ta lập tức từ sau quầy ngừng đầu, “Nguyệt di!”

Nguyệt di lập tức đi tới, “Đinh Đinh a.” Nàng cười, “Buôn bán rất tốt nha, hại Nguyệt di tưởng là đi nhầm nhà chứ!”

“Ha ha, đúng vậy, con cũng không thể tin được!” Ta từ sau quầy đi ra.

“Nghe nói con có bốn tiểu nhị ‘quốc sắc thiên hương, khuynh quốc khuynh thành’ a! Ta đặc biệt tới mở mang kiến thức một chút đây!” Nguyệt di cười vô cùng ái muội, nàng ghé sát vào ta nhẹ giọng nói, “Ta vừa rồi đã nhìn kỹ qua. Quả nhiên là danh bất hư truyền.”

“Nguyệt di, người thích sao, con tặng cho người cũng được đó.” Ta cũng cười gian.

“Người nha đầu này, dám lấy ta ra để nói đùa nữa.” Nguyệt di dấm nhẹ ta một cái, “Được rồi, không nào loạn nữa.” Nàng quay đầu nhìn hai tạp dịch phía sau nói, “Đem mấy món đó lại đây.”

Nhìn những bao lớn bao nhỏ kia, ta có chút khó hiểu, “Nguyệt di, đây là...”

“Ta vì chuyện của hoa khôi phải đi Lâm An, ngay cả sinh nhật của con cũng bỏ lỡ. Vì thế, ta liền mua vài thứ này cho con.” Nguyệt di đem đồ đạc đặt trước mặt ta, “Xem này, đây chính là tơ lụa ‘Kì tú phường’ đó.”

Ta có chút kinh ngạc, nhưng không cự tuyệt. Tính tình Nguyệt di ta rất rõ, nếu cự tuyệt, nàng sẽ cho rằng ta coi thường những lễ vật này, hơn nữa sẽ tức giận.

“Cám ơn Nguyệt di,” Ta làm nũng nói, “Nguyệt di, chúng ta lên lầu đi thôi.” Ta phát hiện mọi người đều đang nhìn chúng ta.

Nguyệt di nở nụ cười, “Con xem ta này, vừa gặp con ngay cả nơi đông người cũng không để ý.”

Ta biết, Nguyệt di là cố ý. Nàng so với bất luận kẻ nào đều hiểu rõ bản thân đang làm gì. Nàng sở dĩ ở “nơi đông người” đưa ta về vật hoàn toàn là vì thỏa mãn lòng hư vinh của ta. Ta là một hài tử không cha không mẹ, được người khác quan tâm cùng chiều cố đã làm cho ta thật vui vẻ, nhưng Nguyệt di lại hiểu được một nữ tử muốn cái gì: được người ta coi trọng, được người ta nâng trong lòng bàn tay, nhận ánh mắt kinh ngạc cùng hâm mộ của người khác. Ta cũng chỉ là một cô gái nông cạn làm buôn bán mà thôi...

...

“Đỉnh Đỉnh, con... hình như mập hơn nha.” Nguyệt di cười, đưa tay vuốt tóc ta.

“Thật sao, có lẽ là do những tiểu nhị này đều rất chịu khó a!” Ta cười nhìn Nguyệt di.

Thành thật mà nói, Nguyệt di đã ba mươi lăm tuổi, nhưng mà... dáng người của nàng so với ta còn hoàn hảo hơn. Hơn nữa, nàng chẳng những không già, ngược lại càng tăng thêm vẻ quyến rũ cùng thành thực. Nói thật, ta thật ghen tị với Nguyệt di, bởi vì nàng rất đẹp, mà ta, miễn cưỡng xem như thanh tú đi. Ta nghĩ, mỗi một nữ tử đều hy vọng bản thân là mỹ nhân!

“Đám tiểu nhị này của con thật sự là ‘tài mạo song toàn’, sao ta lại không có may mắn này nhỉ?” Nguyệt di cố ý thở dài. “Aiz, nhưng mà, nhiều nam tử như vậy ở cùng con sẽ không có chuyện gì chứ.”

“Làm sao có thể.” Ta chợt dạ cười cười, nếu Nguyệt di biết quá trình bọn họ gia nhập, ta cam đoan nàng nhất định sẽ làm cho những người này không thể xuất hiện ở bên người ta nữa. A, không biết từ khi nào, Nguyệt di ở bên người ta sắm vai nhân vật mẫu thân.

“Sẽ không sao?” Nguyệt di phong tình vạn chủng vuốt vuốt tóc, “Việc khác ta không dám nói, nhưng đám tiểu nhị này đối với con tuyệt đối là có ý đồ. Nam nhân, ta thấy nhiều rồi.”

“Cái gì chứ, Nguyệt di, đáng ghét!” Ta bắt mồm.

Nguyệt di cười hết sức vui vẻ, “Dáng vẻ của bọn họ cũng không tệ nha! Con cũng không cần thận thùng đâu!” Nguyệt di bỗng nhiên im lặng, nàng dùng giọng điệu dịu dàng mà ngọt ngào nói, “Nhưng mà, so với cha con, bọn họ kém xa...”

“Nguyệt di, người đối với cha con tình vẫn sâu đậm như vậy a.” Ta cười trêu chọc.

Nguyệt di chút không có e lệ, theo nàng, thích một người là quang minh chính đại. “Đó là đương nhiên, lúc cha con còn trẻ a, ừm, anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, hơn nữa văn võ song toàn, cầm kỳ thư họa không gì không giỏi, nhân phẩm lại tốt, quả thực là con người hoàn mỹ. Khi đó, trấn này có bao nhiêu cô nương tranh nhau muốn gả cho cha con. Chỉ tiếc... aiz...” Nguyệt di nhẹ nhàng vuốt mặt ta, “Con cùng nương con là người hạnh phúc nhất trên thế giới... Hắn đã đem mọi yêu chiều của hắn dành cho các người... Nếu ta là nương con thì thật tốt.”

“Nguyệt di, người không hận cha con sao?”

Nguyệt di nở nụ cười, “Hận? Ta cũng muốn hận. Nhưng mà, cha con người kia a, làm cho người ta không hận nổi đâu. Hắn... nói như thế nào đây. Dù sao, cha con cũng không nhận tình ý của cô nương nào, nhưng vẫn có thể làm cho nữ tử khăng khăng một mực, không oán không hối hận. Ta không phải là ví dụ sao!” Nàng thở dài, “Còn nương con, có tri thức hiểu lễ nghĩa, văn tính nhân nhã, thật sự là làm cho người ta không biết nên làm sao với nhà con bây giờ!”

Kỳ thật, những lời này, ta đã nghe Nguyệt di nói không dưới một trăm lần, nhưng mỗi lần ta nghe đều cảm thấy thực kiêu ngạo, ta nghĩ mọi đứa con đều hy vọng nghe được người khác ca ngợi cha mẹ mình. Huống chi, ta có được cha mẹ vĩ đại như thế?

“Aiz, sao con lại không giống cha con nhỉ?” Ta nghiêng đầu nhìn gương đồng ở một bên, nếu cha ta là “con người hoàn mỹ”, ta dù sao cũng phải được kế thừa một chút chứ. Đáng tiếc ta không chỉ có diện mạo thường thường, văn thơ cũng kém, cầm kỳ thư họa càng đừng nói nữa, có đôi khi ta thực hoài nghi ta không phải con ruột của cha ta.

“Làm sao không giống? Ta thấy cũng rất giống a!” Nguyệt di cười, “Đinh Đinh a, lúc con cười lên quả thực cùng cha con giống nhau như đúc! Phải biết rằng, cha con hấp dẫn người khác nhất không phải là diện mạo hay tài văn chương của hấn, mà là nụ cười dịu dàng, chân thành của hấn làm cho người ta,... làm cho người ta cảm thấy thật an tâm, giống như cảm giác được ánh mặt trời chiếu vào người vậy. Mà con, cũng khiến cho người ta có cảm giác này.”

“Thật ư?” Ta thực vui vẻ.

“Ừ.” Nguyệt di gật đầu.

Ta lập tức nhào vào lòng Nguyệt di, “Vẫn là Nguyệt di tốt nhất!”

“Ha ha, đó là tự nhiên. Ta là ‘Nguyệt di’ của con a!” Nguyệt di vỗ về tóc của ta, “Ngày mai... cùng Nguyệt di đi miếu dâng hương được không?”

“Dạ.”

...

...

“Bùa hộ mệnh, mỗi người một cái.” Ta thả bốn miếng bùa hộ mệnh trên bàn cơm.

“Bùa hộ mệnh?” Khách Ưc cầm lấy một cái, “Vì sao phải phát bùa hộ mệnh a?”

“Hôm nay lúc cùng Nguyệt di đi dâng hương thuận tiện cầu.” Ta ngồi xuống ăn cơm, “Dù sao cũng không có gì xấu mà.”

“Nguyệt di?” Khách Hành nâng cằm, “Là mỹ nhân ngày hôm qua sao?”

“Ừ.” Thật là, chỉ biết mỹ nhân!

“Nàng là ai a?” Khách Tùy hỏi.

“À, bà chủ của ‘Hoa Nguyệt Xuân Phong lâu’ cách vách.”

Khách Hành bị sắc cơm tại chỗ, “‘Hoa Nguyệt Xuân Phong lâu’ là thanh lâu mà.”

“Đúng vậy.” Có gì phải kinh ngạc chứ?

“Nàng hình như đối với cô tốt lắm.” Khách Tùy cười.

“Ha ha.” Ta buông chén, “Nàng nhìn ta lớn lên, có thể coi như là nửa thân nhân ta.” Ta đột nhiên nhớ tới cha ta, không biết tại sao, ta rất muốn cho bọn họ biết chuyện của cha ta, “Hơn nữa, nàng thích cha ta.”

Quả nhiên, tất cả mọi người đều nhìn ta.

“Thật không?” Khách Tùy cười vô cùng kỳ quái.

Ta có chút đắc ý, “Đương nhiên rồi. Phải biết rằng, trước kia nữ tử thích cha ta có thể xếp hàng từ cửa thành đến cửa nhà ta đó!”

“Sao có thể có người như vậy.” Khách Ưc hình như không phục lắm, “Trừ phi... hấn có của phẩm tính Khách Lộ, thân thủ của Khách Hành, tài văn chương của Khách Tùy, trí tuệ của ta!”

“Thật ngại quá, gia phụ vừa vặn có đủ.” Ta phải ý cười cười.

“Không thể nào?” Khách Hành cắn chiếc đũa.

“Ha ha, không phải ta khoe khoang, cha ta quả thực là con người hoàn mỹ a!” Ta thật sự rất thích cha ta, có cha như vậy thật tốt.

“Con người hoàn mỹ...” Khách Tùy yên lặng lặp lại một lần.

“Như thế nào? Không tin a?” Ta không bịa đặt nha! “Được rồi, ta lấy chứng cứ ra đây. Các người biết vì sao thanh lâu cách vách lại lấy tên là ‘Hoa Nguyệt Xuân Phong lâu’ không?”

“Không biết.” Khách Ưc cùng Khách Hành đồng thanh nói.

“Vào hai mươi năm trước, thành nhỏ này có ba vị danh kỹ: ‘hồi mâu nhất tiểu bách hoa tà’ Tích Hoa cô nương, ‘xuân phong nhất khúc tần tương tư’ Văn Xuân cô nương, ‘vũ phá phù vân kiến nguyệt hoa’ Lưu Nguyệt cô nương. Có vị văn nhân nói ba vị cô nương này chính ứng một câu thơ: hoa nguyệt chính xuân phong. Cho nên thanh lâu cách vách liền đổi tên gọi là ‘Hoa Nguyệt Xuân Phong lâu’. ba vị cô nương này không chỉ xinh đẹp hơn nữa tài hoa cũng dào dạt. Nhưng mà, sau này Tích Hoa cô nương buồn bực mà chết, Văn Xuân cô nương xuất gia, Lưu Nguyệt cô nương vốn bị tuyển vào cung, nhưng nàng lại cố ý ở lại. Nguyên nhân do cùng một người... cha ta. Mà Lưu Nguyệt cô nương chính là Nguyệt di. Aiz, có thể lọt vào mắt xanh của ba vị cô nương xuất chúng như thế, cha ta rất lợi hại đó!” Ta cao hứng phấn chấn nói.

“Cha cô thật đúng là hại người. Những cô nương tốt như vậy, không phải chết cũng xuất gia.” Khách Hành thở dài.

“Nói vậy!” Đáng ghét, dám nói cha ta hại người! “Nói cho huynh biết, cha ta chết trận ở sa trường, cho nên Tích Hoa cô nương mới tự tử, Văn Xuân cô nương mới luận phạt. Nguyệt di cũng là vì chiếu cố ta mới lưu lại, chứ không phải cha ta hại người đâu!”

Mọi người đột nhiên lặng im.

Như thế nào, ta nói sai cái gì sao?

“Làm sao vậy?” Ta khó hiểu, “A, không có gì, cha ta qua đời đã lâu, nói một chút cũng không sao!” Ta bình tĩnh đại ngộ, bọn họ là không muốn nhắc đến chuyện thương tâm của ta.

“Đúng rồi, vậy nương của Đinh tỷ tỷ là người như thế nào?” Khách Ưc đánh vỡ trầm mặc.

“Ách, à, nương ta a. Người là tiểu thư khuê các, có tri thức hiểu lễ nghĩa, tài mạo song toàn, chỉ là thân thể rất yếu, không thể chịu gió thổi hay phơi nắng.” Trong trí nhớ nương vĩnh viễn mang theo nụ cười dịu dàng tao nhã, trên người có hương thơm ngọt ngào, giọng nói mềm mại tinh tế, rất thích nha. Ta không tự chủ được nở nụ cười, “Nương ta cùng cha ta thật sự rất xứng đôi, hơn nữa tương kính như tân, quả thực là thần tiên quyến lữ a!”

“Woa, thật sự tốt như vậy?” Khách Ưc cười.

“Đương nhiên, nhớ năm đó...”

...

Ta sớm trở về phòng, nhưng không thể ngủ được. Có quá nhiều chuyện làm cho ta cảm thấy vui sướng. Giờ mà trang điểm một chút chắc cũng được! Ta cười, lấy những thứ Nguyệt di cho ra.

Quần áo của “Kì tú phường”, đồ trang sức của “Bích Ngọc trai”, son của “Hoa Dung các”... Thành thật mà nói mấy thứ này đối với bình dân nữ tử như ta căn bản chính là xa xỉ như trong mộng, Nguyệt di thật đúng là bỏ đủ tiền vốn! Ta đã mười tám tuổi, nếu là con gái nhà khác chắc đã sớm giúp chồng dạy con. Ta thật sự là rất kỳ quái, Nguyệt di cũng là hy vọng ta sớm một chút có nơi trở về mới muốn ta trang điểm xinh đẹp một chút. Nhưng mà... ta như vậy...

Ta nhìn trong gương thấy không giống ta chút nào, nói thật, cô gái như ta vậy... Ai lại muốn a! Thật sự là bị kịch nhân gian... Ta cũng có vài phần tư sắc mà! Hơn nữa lại chịu khó, giặt quần áo nấu cơm không gì không giỏi, sao lại không có người đến cầu hôn nhỉ? Quả thực là... bị kịch nhân gian a! Ta nở nụ cười, thật sự là nhàm chán a, ta!

Đi một chút thôi.

...

Kéo váy dài từ thang lầu xuống, cảm giác thật là tốt nha! Ta tự mình say mê.

A, tiếng đàn từ nơi nào truyền đến?

Ta chậm rãi tản bộ, đi tới hậu viện.

Khách Tuyền ngồi ở chỗ đó, lặng lẽ gảy đàn. Ta chần chờ, có nên gọi hán hay không?

Hình như hán cảm giác được có người, ngừng lại, quay đầu nhìn ta.

“Còn chưa ngủ a?” Ta cười chào hỏi.

Hắn rõ ràng sưng sốt một chút.

Như thế nào? Rất khó coi phải không? Ta theo bản năng nhìn nhìn trang phục của mình. “Làm sao vậy, có gì kỳ quái sao?” Ta sợ hãi nói.

“Không, không có.” Hắn cười lắc đầu, “Rất đẹp.”

Ta lập tức nở nụ cười, “Đâu có, đâu có.” Phải khiêm tốn nha, nhưng mà trong lòng cũng vui vẻ đến nở hoa. Quả nhiên, nữ tử đều thích được người ta khen ngợi. “Quấy rầy nhã hứng của huynh, thực ngại quá.”

“Không đâu.” Hắn vỗ vỗ cổ cầm lại nhìn ta, “Tiểu Đinh, cô muốn thử một chút không?”

“Không cần!” Ta vội vàng nói, “Ta đối với việc này không biết gì cả.”

Hắn nở nụ cười, “Không ngại, ta có thể dạy cô.”

A, như vậy. “Cái này, không tốt lắm đâu!” Tình ngay lý gian, ta cũng phải tránh tị hiềm chứ.

Hắn đặt đàn xuống, “Không sao, thử một chút đi.”

Hắn đã nói như vậy, như thế ta liền... ta vừa định đi qua, một giọng nói xông ra.

“Ô, đã trễ thế này, mọi người đang làm gì thế?”

Khách Ưc... rất sát phong cảnh đó!

“Ô, Đinh tỷ tỷ sao lại mặc trang phục như vậy? Sinh bệnh hả?” Khách Ưc đi tới, “Ô, Khách Tùy người đang gảy đàn à. Thật tốt quá, dạy ta đi!” Hắn không nói gì mà ngồi xuống. Rất cố ý tách ta cùng Khách Tùy ra.

“Tiểu Ưc, tiểu hài tử nên đi ngủ sớm một chút!” Ta hai tay chống nạnh nói.

“Ô, tỷ tỷ, bộ dạng người như vậy cùng quần áo này thật không hợp nha. Phải thực nữ một chút.” Khách Ưc cười gian.

Người...

“Ai nha, không thể nào. Bữa khuya ta nấu thơm như vậy sao? Mọi người đều thức dậy?” Khách Hành không biết từ chỗ nào đi ra, trên tay còn bưng một nồi gì đó.

Ta liền suy nghĩ vì sao gần đây đồ ăn tại trù phòng ít đi, thì ra là tiểu tử này!

“Một khi đã như vậy, mọi người cùng nhau ăn là được.” Hắn cười đến vẻ mặt không biết sống chết. “Hả, bà chủ thay quần áo! Không tệ, không tệ.”

Người...

“Khách Lộ, người tới vừa đúng lúc, ăn bữa khuya!” Khách Hành lớn tiếng nói.

Khách Lộ cầm đậu sáng mai dùng để làm sữa đậu nành vừa đi đến.

Hắn nhìn ta, ánh mắt có chút kỳ quái, “Không cần, ta không đói bụng.” Hắn xoay người bỏ đi.

“Đừng tuyệt tình như vậy, Khách Lộ ca ca.” Khách Ưc bưng nồi lên, “Là phật khiêu tường! *”

“Phật khiêu tường?!” Ta một phen đoạt lấy nồi, “Đáng ghét, rất đắt tiền đó! Trả tiền đây!”

Bốn người đồng thời sưng sốt. Quả thật, ở trước mặt bọn họ ta chưa bao giờ nói chuyện như vậy.

“Đinh tỷ tỷ...” Khách Ưc có chút kỳ quái, “Thật quyết đoán!” Khách Ưc vẻ mặt sùng bái.

Cái gì? Ta ngã.

“Bà chủ, nhìn không ra nha, thật sự là nữ trung hào kiệt.” Khách Hành vẻ mặt tán thưởng.

Cái gì? Ta ngất.

“Tiểu Đinh, thật là lợi hại a.” Khách Tùy cười vô cùng dịu dàng.

Cái gì? Ta đập đầu.

Ta quay đầu nhìn hy vọng duy nhất của mình... Khách Lộ.

“Ta đi ngâm đậu.” Khách Lộ cười, khó gặp a.

Cái gì? Ta ta ta... như thế nào lại như vậy a!

“Được rồi, tỷ tỷ. Kết cục đã định, ăn là xong mà!” Khách Úc lấy nôi từ trong tay ta.

“Đúng vậy. Khách Tùy, người đánh đàn để giúp vui đi!” Khách Hành xoay người đi lấy chén.

“Khách Lộ, đậu này lát nữa hãy ngâm.” Khách Tùy vỗ vỗ vai Khách Lộ.

Quên đi, ta không thể ngăn cản. Nhưng mà, thật kỳ quái, ta lại không giận chút nào. Aiz, thật tà nha!

...

Phụ thân từng nói với ta, cái gọi là “hoa nguyệt chính xuân phong” là chỉ hoa tươi, trăng sáng, gió xuân cùng tồn tại, cũng chính là cảnh sắc xinh đẹp nhất trên đời này.

Ta hôm nay hình như đã cảm nhận được một chút. Tiếng đàn, gió đêm, mùi phật khiêu tường, lời quan tâm thân thiết, trong đêm có người làm bạn... Đây có lẽ là đêm đẹp đẽ nhất mà ta biết.

Nhưng mà, phật khiêu tường* a, rất đắt tiền đó!

*: Đây là món ăn nổi tiếng ở tỉnh Phúc Kiến gồm gà, vịt, giò lợn cùng nhiều loại hải sản khô được ninh chung trong nồi rượu lớn. Món ăn này ngon và nổi tiếng đến mức người ta đùa rằng đến cả đức Phật mà nghe được mùi thơm của nó thì dầu Ngài có đang ngồi thiền cũng phải bỏ để leo tường đi tìm, do đó mà có tên này.

6. Chương 06

Chương 6: Quân không thấy

Ta quét, ta quét, ta quét quét quét! Ta cực kỳ chăm chỉ quét dọn một gian phòng trang nhã, nói về gian phòng này, một năm cũng chỉ dùng một lần, nhưng mà một năm một lần này cũng thật khiến người ta phiền!

“Đinh tỷ tỷ, tỷ đang làm cái gì?” Khách Úc thò đầu vào.

“Hà? Quét dọn a. Rõ ràng như vậy, nhìn không thấy sao?” Ta vừa lau mồ hôi vừa nói.

“Không phải, ta hỏi là, vì sao tỷ không cho bọn tiểu nhị đến làm.” Khách Úc đi vào, cười nói.

“Ha ha, ta rảnh rồi thôi!”

“Vì sao đột nhiên lại quét dọn gian nhã tòa (gian phòng trang nhã) này? Tỷ tỷ không phải nói không dùng đến nó sao.” Khách Úc cầm lấy một tấm vải, giúp đỡ lau dọn.

“Hôm nay là ngày đặc biệt.” Ta cười.

“Bà chủ!” Một tiếng kêu to từ dưới lầu truyền đến.

Ta thở dài, nặn ra nụ cười chuyên nghiệp, xuống lầu.

“Trương gia, hôm nay tới thật sớm a.” Ta trưng bộ mặt tươi cười nghênh đón.

“Ừ, Giang chương quây, gần đây buôn bán không tệ nha.” Trương Liêm cười, vẻ mặt âm hiểm.

“Nhờ phúc của các vị đại gia.” Ta khách khí nói, “Đến, các vị đại gia mời lên lầu.”

“Được.” Một đám bộ khoái tùy tiện lên lầu.

“Khách Ưc, phân phó phòng bếp chuẩn bị vài món ăn – mấy món đắt nhất ấy!” Ta nói với Khách Ưc đang xuống lầu.

Khách Ưc mang vẻ mặt “ta hoàn toàn hiểu rõ”, hẩn gật gật đầu, đi đến phòng bếp.

Ngày nộp thuế mỗi năm một lần, cũng là ngày khó chịu nhất trong năm.

“Trương gia gần đây không đến ủng hộ a, phát tài ở đâu sao?” Ta vừa châm rượu vừa mở miệng.

Trương Liêm bưng ly lên, uống một hơi cạn sạch, “Còn không phải do vài tên tiểu mao tặc kia sao.”

“Aiz, Trương gia vì trị an nơi này thật đúng là làm lụng vất vả a.” Ta phi! Cái gì mà tặc, còn không phải những người “thanh niên có chí” không quen nhìn người tác oai tác quái sao, loại bại hoại như người mới là tai họa lớn nhất ở đây!

“Nói tới trị an, gần đây nơi này loạn lắm. Lần trước ở ngõ nhỏ đầu đông có án mạng còn không chưa tìm được manh mối.”

Khi Trương Liêm nói như vậy, thần kinh của ta đều khấn trương lên hết. Nhân sĩ có liên quan đang ở trong điểm của ta a.

Lúc này, Khách Ưc bưng đồ ăn tiến vào.

“Bà chủ Giang, tiểu tử này là...” Trương Liêm lập tức quan sát Khách Ưc từ trên xuống dưới.

Sao vừa nói Tào Tháo Tào Tháo lại đi ra a? “À, người này a, là bà con xa thân thích của ta. Không có chỗ ở, ta cho hẩn ở nơi này của ta làm việc vặt.” Ta lập tức cười nói dối, đồng thời ra hiệu cho Khách Ưc rời đi.

“Thật không.” Trong cặp mắt không lớn của Trương Liêm có loại thần sắc kỳ quái, “Ta nghe nói nơi này của Giang lão bản gần đây có vài tên tiểu nhị lai lịch không rõ, hình như còn câu dẫn con gái đảng hoàng nữa!”

Biết là người muốn mượn cớ để ra oai mà! “Ai u, điều này thật oan uổng mà. Là ai tung tin nhảm thế, Trương gia trăm ngàn lần đừng nghe kẻ này nói bậy. Tiểu nhị này của ta là người phẩm tính đoan chính a.” Ta lập tức thể thức hóa biện giải (giải thích cho có hình thức).

“Bà chủ Giang, cô là người hiểu chuyện, loại việc này, ta tin cô cũng vô dụng...” Trương Liêm cười gian.

Ta lập tức lấy ra bạc đã chuẩn bị trước, “Vậy mong Trương gia thay tiểu điểm nói nhiều lời hay một chút.” Thật là, đòi tiền lại không nói rõ, ai rảnh cùng người đánh đố chứ.

Trương Liêm vừa thấy bạc liền vui vẻ, “Phẩm tính của Giang lão bản trước giờ ta đều rất rõ ràng, đúng là tiêu biểu cho lương dân (người dân hiền lành, an phận) nơi này, mọi người nói có đúng không?”

Đám bộ khoái đều nhao nhao, “Đúng vậy, đúng vậy.”

“Bà chủ Giang cứ yên tâm, ‘Túy khách cư’ có chuyện gì, Trương Liêm ta quyết sẽ không ngồi xem!”

“Đa tạ Trương gia.” Ta phi, cô nương ta còn cần người che chở sao? Ta cược, trong đám tiểu nhị của ta người nào cũng có thể đánh cho người rằng rơi đầy đất. Chẳng qua là bộ dáng này của ta nếu bị đám kia trông thấy, bọn họ nhất định sẽ cảm thấy ta vừa nịnh hót lại lòi đời đây...

Vừa cười cười, đã có người đẩy cửa tiến vào.

“Tiểu Thạch, sao bây giờ mới đến.” Nụ cười của Trương Liêm thật kỳ quái, “Đến đây, ta giới thiệu cho, vị này là bà chủ ‘Túy khách cư’... Giang Đình, bà chủ Giang. Đây là đồng sự mới của chúng ta... Thạch Chúc.”

Ta nhìn người vừa đẩy cửa vào, thấy hẩn cùng đám bộ khoái này hơi khác, hẩn coi như là có tính cách. Nhưng mà vật hợp theo loài, người chia theo đàn, có lẽ hẩn cũng không phải người tốt gì đâu. Ta đi lên nói: “Là Thạch đại gia a, hạnh ngộ hạnh ngộ!”

Hắn liếc nhìn ta một cái, trong mắt có vẻ khinh thường. Hắn lập tức đi đến cạnh bàn, nói với đám người đang hi hi ha ha kia: “Còn đang làm việc, các người sao lại ở trong này uống rượu?” Hắn ngữ khí nghiêm túc mà đứng đắn.

Ta không khỏi cảm thấy có chút đáng thương, loại người tận tụy như hắn chỉ sợ làm không được bao lâu, trước kia cũng có một bộ khoái tốt họ Chu, nhưng mà hiện tại không biết đã bị “giáng” (cách chức) đi nơi nào.

Ngoài dự kiến của ta là, đám bộ khoái này vốn đang rất có khí thế lại ngoan ngoãn đứng lên, chuẩn bị đi.

“A, Trương gia các vị đây là... Sao đột nhiên lại phải đi?” Đi hả, đi thì tốt! Nhưng mà ta vẫn tiến lên nói.

“Aiz, đa tạ bà chủ Giang khoản đãi, chúng ta còn có công sự trong người, sẽ không ở lâu!” Trương Liêm sắc mặt có chút kỳ quái, hắn cũng không quay đầu lại mang đám người đi rồi.

Ha ha ha... Thật tốt quá! Đồ ăn của ta còn chưa đem lên hết đâu! Lần này buôn bán lời rồi! Ta âm thầm vui vẻ!

Lúc này, cái người tên Thạch Chúc đột nhiên dừng ở bên người ta, khiến cho ta có điểm khấn trương. Ta còn chưa kịp phản ứng, hắn đã đưa một thỏi bạc ra. “Tiền rượu và thức ăn.” Hắn không có biểu tình gì nói.

“A? Ồ.” Ta sửng sốt vài giây, sau đó nháy mắt phục hồi như cũ, “Này... Thạch gia quá khách khí. Không cần.” Ta đem bạc trả trở về. Quái nhân, loại tiền này ta nào dám nhận.

Hắn cũng không đáp, mà đem bạc đặt ở trên bàn, xoay người bỏ đi, còn không quên lưu lại một câu: “Về sau không cần gọi cái gì ‘Gia’, gọi tên ta là được.”

Ta không khỏi nở nụ cười, hắn vẫn là thanh niên mới ra đời đầy nhiệt huyết đây. Ta cũng không ghét người chánh trực như vậy, nhưng mà nhìn loại người như Trương Liêm này nhiều rồi, ta cuối cùng cảm thấy Thạch Chúc này có điểm buồn cười. Hắn hẳn là sẽ không đợi được bao lâu đâu. Ta nhìn bóng dáng hắn, bất đắc dĩ cười cười.

...

Thời gian ăn cơm chiều, Khách Ưc đứng bưng bát cơm, miệng lưỡi lưu loát. “Tên Thạch Chúc kia a, là bộ khoái vừa được điều đến. Nghe nói võ công và văn chương đều rất xuất chúng, quan trọng nhất là, cha hắn là hộ bộ Thượng Thư Thạch Bình Văn, quyền cao chức trọng...”

“Người sao biết nhiều như vậy?” Khách Hành không khách khí cắt ngang lời hắn.

“Vừa rồi hỏi Trương đại ma Lý đại thẩm bọn họ a.” Khách Ưc ngồi xuống, nói.

“Hỏi cái này làm gì?” Khách Tùy cười, khó hiểu nói.

Khách Ưc nhìn ta, nói: “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Đúng không, Đinh tỷ tỷ.”

“Ha ha.” Ta cười gượng nói, “Cái gì mà chiến không chiến chứ, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện. Chớ chọc đám người kia thì tốt rồi.” Aiz, các người hiểu có hiểu là không cần nhóm lửa trên thân (chuồn họa vào mình) không a.

Khách Ưc nghe xong lời ta nói, có chút bất đắc dĩ thở dài. Lập tức cúi đầu ăn cơm.

Ta biết, hắn là muốn giúp ta. Nhưng mà, ta không có tính đại hiệp như bọn họ. Ta chỉ là nữ tử bình thường không chỗ nương tựa, chỉ có thể dựa vào bản thân tự lực cánh sinh. Phở phường cũng tốt, lời đời cũng tốt, chỉ có như vậy ta mới có khả năng yên ổn mà sống.

Cơm nước xong, mấy người liền trở về phòng, ta một mình ngồi ở quầy tính toán sổ sách.

Tiếng đập cửa dồn dập ngọt cắt ngang suy nghĩ của ta.

“Khách quan...” Ta mở cửa, còn chưa nói xong, liền đem lời nói của mình nuốt xuống. Không thể nào! Một cây đao thật lớn a!

“Đem... Đem tiền giao ra đây!” Đó là một nam tử khoảng ba mươi tuổi, tinh thần sa sút, hắn cầm đại đao, nói.

Giọng nói run rẩy như vậy, lần đầu tiên cướp bóc hả? Ta rất phối hợp về mặt sợ hãi, lập tức chạy đến bên quây, đem bạc gói kỹ, “Anh hùng tha mạng, đây là tiền.” Ta run run đưa tiền lên.

Hắn một phen tiếp nhận, cũng không quay đầu lại mà chạy.

Ta xoay người nhặt bạc hắn vội vàng làm rơi, hướng về phía bóng dáng hắn lớn tiếng nói: “Anh hùng, người rớt mười lượng a!”

Lúc này, ta đột nhiên nghe thấy trên lầu có tiếng vật nặng ngã xuống đất, quay đầu, bốn tiểu nhị từ trên lầu chậm rãi đi xuống, còn vỗ vỗ bụi trên người.

“Đinh tỷ tỷ, tỷ... bị cướp a?” Khách Úc cười hỏi.

Ta lập tức làm vẻ mặt kinh sợ, “Đúng vậy đúng vậy! Thật đáng sợ a!” Ta còn muốn nặn ra vài giọt nước mắt, nhưng cổ găng không có kết quả.

“Nhanh đi báo quan đi.” Khách Hành chen vào một câu.

Báo quan? Phải coi tiền là dùng vào đâu chứ! Hơn nữa, không phải bị buộc cùng đường, ai không có việc gì đến cướp bóc a? Có cần đuổi tận giết tuyệt không?

Ta cười nói: “Quên đi, quên đi. Coi như là làm việc tốt bố thí cho người ta, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng thôi!”

Khách Hành cười lắc đầu, “Ta đây cũng mặc kệ.” Hắn ngáp lên lầu.

Khách Úc dụi dụi mắt, nói: “Ta cũng đi ngủ.”

Khách Tỳ cười cười với ta, xoay người rời đi.

Đây là ý gì? Ta khó hiểu, mọi người cười đến như vậy có nghĩa là gì?

“Thật có lỗi...” Giọng Khách Lộ có chút phiền muộn, “Đáng lẽ ta nên ở lại chỗ này.”

“Không phải lỗi của huynh!” Ta không ngừng giải thích, Khách Lộ có phần rất thiện lương, loại trách nhiệm này cũng ôm vào người, “Trở về nghỉ ngơi đi!” Ta cười, “Ngày mai cố gắng làm việc, giúp ta kiếm tiền trở về là được!”

Hắn gật gật đầu, có chút áy náy trở về phòng.

Aiz! Gần đây ta hình như lại bắt đầu xui xẻo rồi...

...

Không thể nào?! hiệu suất làm việc của quan phủ khi nào thì trở nên cao như vậy? Ta nhìn bộ khoái Thạch Chúc, vẻ mặt nghiêm túc đem một bao bạc đưa tới trước mặt ta, không khỏi có chút kinh ngạc.

“Đây là tiền của cô.” Trong giọng nói của hắn nghe không ra đang vui hay giận.

“Ách... Đúng vậy.” Ta đứng ở quây, nói.

“Là hắn cướp tiền của cô đúng không?” Thạch Chúc chỉ chỉ nam tử đêm qua đến cướp bóc, hắn đang bị trói gô, rất giống cái bánh chưng.

Đáng chết! Người ta chỉ là sống không nổi nữa mới có thể bí quá hoá liều, người làm gì đuổi tận giết tuyệt như thế? Cha người là đại thần triều đình, chỉ biết vinh hoa phú quý của bản thân, có từng nhớ đến trăm họ khó khăn? Ta lập tức ra quyết định.

“A! Đại thúc!” Ta đi lên ôm lấy cái “bánh chưng” kia, sau đó quay đầu, “Người làm gì bắt đại thúc ta?!”

Thạch Chúc ngây ngẩn cả người... hắn là! “Hắn là...”

“Hắn là đại thúc bà con xa của ta.” Ta lập tức làm vẻ mặt trầm oan đãi tuyệt, “Hắn làm ăn thất bại, nợ nần vô số, mới đến nơi này tìm ta. Hắn phạm vào tội gì, các người muốn bắt hắn?” Ta vừa nói, một bên nháy mắt với người nọ. Người nọ lập tức hiểu ý, liếc mạng gật đầu.

Thạch Chúc nhìn nhìn chúng ta, nói: “Chính miệng hắn thừa nhận cướp tiền của cô...”

Ta lập tức cắt ngang lời hắn, “Đại thúc ta bởi vì mắc nợ đả kích quá lớn, tinh thần không bình thường. tiền này là ta cho hắn.” Ta nhìn nhìn chung quanh, “Tiểu nhị của ta có thể làm chứng a! Khách Lộ, Khách Hành, Khách Tùy, Khách Ưc.”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Bốn người lập tức hợp tác lên tiếng.

Thạch Chúc suy nghĩ trong chốc lát, “Thả người.” Hắn chậm rãi mở miệng. “Đã quấy rầy.” Hắn xoay người rời đi.

Ta thở ra, “Không tiến.”

Nhìn thấy bộ khoái đi xa, nam tử kia lập tức quỳ xuống, “Đa tạ cô nương, đa tạ cô nương.”

“Không cần khách khí. Cầm bạc đi nhanh đi, đại thúc.” Ta cười cười, nâng hắn dậy, nói.

Người nợ cảm động đến rơi nước mắt rời đi.

“Đinh tỷ tỷ, ta lần đầu tiên cảm thấy tỷ vĩ đại như vậy nha!” Khách Ưc nâng cằm cười nói.

“Thật không?” Ta hướng hắn cười cười. “Tạm tạm thôi.” Ta cúi đầu, đi ra ngoài cửa.

“Tiểu Đinh.” Khách Tùy đưa tay giữ vai của ta.

“Ta đi ra ngoài một chút.” Ta cười nói, lập tức bước nhanh rời đi.

...

Trời có mưa gió khó lường, nhân có họa phúc không ngờ? Ta mà lại gặp gỡ đặng đồ tử (kẻ háo sắc). Có làm hay không a?

“Ha ha a, tiểu thư, chúng ta cùng nhau chơi đùa một chút nha.” Kỳ quái, vì sao đặng đồ tử đều giống nhau như vậy?

“Tránh ra.” Ta miễn cưỡng nói.

“Cái gì? Nàng bảo chúng ta tránh ra? Ha ha ha...”

Trị an nơi này của chúng ta khi nào thì trở nên kém như vậy? Bộ khoái ngu ngốc này đang làm cái gì a! Ta vừa nghĩ như vậy, một đám bộ khoái đã đi tới.

Lại là hắn? Ta cùng họ Thạch này đến tột cùng là kết nghiệt duyên gì trong cuộc đời này thế?

“Ô, bộ khoái đại ca.” Một đặng đồ tử vẻ mặt đê tiện cười cười đi qua, “Loại việc vớ vẩn này người tốt nhất là không nên can thiệp vào.”

Thạch Chúc nhìn nhìn hắn, “Cút ngay.”

Ta nhìn quanh bốn phía một chút, mọi người trên đường đang nhìn náo nhiệt. Chắc, thật phiền toái a!

“Ai u, người này hình như không biết chúng ta là ai!” Đặng đồ tử Giáp vẻ mặt vẫn cười đến không biết sống chết, “Chúng ta cũng không dễ chọc. Thúc thời thì đừng quản việc của lão tử!”

Quan tặc cấu kết? Ta nghĩ. Tám phần là đúng! Con của biểu đệ của đại cô của muội muội của tiểu thiếp của Huyện thái gia? Ta không khỏi vì ý nghĩ này của mình mà nở nụ cười.

“Lão đại! Nàng cười chúng ta.” Đặng đồ tử Ất kêu lên.

A? Ngụy rồi! Cười cũng phạm pháp hả?

Mắt thấy một cái tát của tên đó đã muốn đánh ra, ta quyết định làm chuyện một nữ tử yếu đuối nên làm... “Cứu mạng a!”

Sau đó trong nháy mắt tên đó bị đánh ngã xuống đất. Oa, thật nhanh!

Thạch Chúc nhìn nhìn đám người kia, “Còn có ai không phục?”

“Dám đánh huynh đệ chúng ta?! Các huynh đệ, lên!”

Mắt thấy người hai bên sẽ bắt đầu xung đột, có người từ trong đám đông tiến vào.

“Dừng tay!”

Tiểu Tề? Ta có chút khinh thường cười cười.

“Đại ca đến rồi! Thối bộ khoái, các người xong rồi!” Nhóm đăng đồ tử cuồng tiếu nói.

Tiểu Tề ngượng ngùng cười cười với ta, “Ách, là Đinh cô nương a.”

“Ừ.” Ta vẫn cười.

“Đám ngu ngốc các người!” Hần hung hăng mắng đám huynh đệ kia, “Còn không nhận lỗi với Đinh cô nương!”

Đám đăng đồ tử nhất thời không kịp phản ứng, nhưng lập tức nghe lời cúi đầu xin lỗi.

“Đinh cô nương, quấy rầy.” Tiểu Tề vẻ mặt cười cười rồi đi, lúc gần đi lại hung hăng trừng mắt nhìn Thạch Chúc một cái.

Đám người ngoài thấy không có náo nhiệt để xem, liền bỏ đi hết.

“Đa tạ Thạch gia cứu mạng.” Ta dịu dàng nói, cái loại nịnh nọt này ngay cả ta cũng cảm thấy ghê tởm.

Thạch Chúc không nói gì thêm, chỉ yên lặng gật gật đầu, lập tức chuẩn bị rời đi.

“Thạch gia.” Xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo tinh thần, ta gọi hắn, “Vừa rồi nam tử kia thế lực rất lớn, mong ngài cần phải cẩn thận.”

Thạch Chúc nhếch cười, “Đa tạ cô nương nhắc nhở.” Lời tuy như thế, nhưng trong giọng nói của hắn rõ ràng có ý xem thường, làm cho ta cảm thấy bản thân có chút tự tìm mất mặt.

Khó chịu, ta nhất định phải đả kích hắn! “Cũng mong Thạch gia sau này không cần xen vào việc của người khác.”

Hắn biến sắc, rõ ràng là bị ta đả kích.

“Nơi này thị phi phiều phiều đều không phải đơn giản như trong tưởng tượng của ngài.” Ta cười cười, “Cái gì công lý, chính nghĩa, đã sớm không thể thực hiện được. Ta nếu là ngài liền bo bo giữ mình, không cần xen vào những tranh chấp không cần thiết. Cái gọi là cường long nan áp địa đầu xà (rồng mạnh khó đè đầu rắn)...”

“Cô là nghĩ như vậy sao?” Thạch Chúc vẻ mặt lạnh lẽo.

“Đúng vậy.” Ta sửa sang quần áo, “Không đúng sao?”

“Nếu cô thật sự nghĩ như vậy, cần gì phải cứu tên cường đạo kia?” Hắn đột nhiên cười nói, “... Hắn cũng không phải đại thúc gì của cô mà.”

Ta không khỏi sửng sốt một chút, bị người nhìn thấu tâm tư quả nhiên là làm người ta thực khó chịu, làm ta một câu cũng nói không nên lời.

“Ta nhất định sẽ thay đổi suy nghĩ của mọi người.” Hắn nhìn ta, nghiêm túc nói. Lập tức rời đi.

Aiz. Tục ngữ nói đúng lắm, không nghe lời người già, chịu thiệt ở trước mắt. Gặp phải Tiểu Tề, người cho là chính mình còn có ngày lành sao? Nhưng mà, kỳ quái, ta đến tận cùng ở chờ mong cái gì đây? Chẳng lẽ ta thật sự tin tưởng người kia sẽ thay đổi được cái gì sao? Không thể nào?...

7. Chương 07

Chương 7: Quá khứ

Hôm nay hình như có chút lạnh nha! Ta đứng ở hậu viện, đang cầm một đồng quần áo chưa giặt. Quả nhiên là thời tiết tháng chín a! Lại nói, vấn đề quần áo mùa đông của bọn lao công miễn phí của ta... Có phải là nên làm luôn hay không?

Trong lúc ta đang nghĩ ngợi, Khách Lộ vừa đi lại đây.

“Sớm a, Khách Lộ.” Ta cười chào hỏi hắn.

“Ừ.” Hắn gật gật đầu. Hắn nhìn nhìn quần áo trong tay ta, mở miệng nói: “Ta giúp cô mức nước.”

“Tốt.” Ta cầm quần áo bỏ vào bồn, vui vẻ nói.

“Huynh thức dậy thực sớm a.” Ta tiếp nhận thùng nước trong tay hắn, “Đám kia chắc còn đang ngủ nhỉ?”

“Ừ.” Hắn trả lời ngắn gọn, “Ta đi xay sữa đậu nành.”

Ta không khỏi mừng thầm trong lòng. Woa! Nhân sinh trên đời, ta làm sao lại có thể tìm được tiểu nhị chịu khó, lại tự giác, có năng lực làm việc, lại không cần tiền công, diện mạo thượng thừa, lại không nói nhiều! Chuyện tốt thật nhiều a!

“Đúng rồi...” Hắn xoay người, “Rượu trong hầm...”

Ta lập tức nhảy dựng lên. “Nguy rồi! Ta đã quên nhập hàng!” Aiz, chỉ trách việc buôn bán gần đây của Túy khách cư thật sự là thật tốt quá. Rượu trước đây mười mấy năm cũng chưa bán xong, vậy mà chỉ trong mấy tháng này bán đến không còn lại bao nhiêu, còn cung không đủ cầu. Mà kẻ nhàn nhã như ta lại quên luôn chuyện nhập hàng!

“Bây giờ còn kịp!” Ta bỏ quần áo trong tay xuống, chạy đi, nghĩ lại không đúng, lại quay đầu nói, “Khách Lộ, huynh có rảnh không?”

Hắn không nói gì, chỉ yên lặng đuổi kịp.

Aiz, hy vọng còn kịp.

...

“Kì Phong gia gia.” Mặc dù có chút ngượng ngùng, nhưng ta vẫn gõ cửa thật mạnh.

“Ai a? Mới sáng sớm.” Kì Phong gia gia vừa ngáp vừa mở cửa, “Ồ, là Đình nhi à.”

“Kì Phong gia gia.” Ta có chút áy náy nói, “Con đến chuyển vài hũ rượu.”

“Rượu?” Ông cười cười, “Xem ra buôn bán không tệ nhỉ!” Ông mở cửa rộng một chút, “Vào đi.” Ông lờm lờm Khách Lộ, “Tiểu tử này là ai a?”

“Hắn là tiểu nhị trong tiệm ta.” Ta đang vội a, đợi mở cửa tiệm mà không có rượu bán thì thảm, ta cũng không rảnh nói chuyện phiếm.

Kì Phong gia gia cũng không hỏi nhiều, ông xoay người vào nhà, mở cửa phòng trong. “Tự mình chuyển đi.”

Rượu của Kì Phong gia gia chỉ cung cấp cho ta cùng Nguyệt di, cho nên kho trữ hàng này của ông có chút không giống chỗ thường. “Khách Lộ, phiền huynh.” Ta lấy một vò Trúc Diệp Thanh, nói với Khách Lộ, “Còn có ba vò ở bên kia...” Ta nói chưa xong, Khách Lộ đã nhắc vò rượu trong tay ta.

“Để ta làm.” Hắn lại cầm lấy một vò, đi ra phía ngoài.

Nhìn hắn nhanh nhẹn đem vò rượu đặt vào xe đẩy tay ở ngoài cửa, ta không khỏi có cảm giác khác thường. Được người chiều cổ như vậy, là chuyện bao lâu trước kia...

“Tiểu tử này rất chịu khó nha!” Kì Phong gia gia vuốt râu cười nói, “Làm sao tìm được thế?”

Ta thở dài, “Tự mình tìm tới cửa.”

“Thật không? Thú vị!” Kì Phong gia gia đột nhiên cười gian.

Khách Lộ cũng không để ý, mà là tiếp tục chuyển rượu.

Lúc này, Kì Phong gia gia đột nhiên cầm một vò rượu ném về phía Khách Lộ. “Tiểu tử, lấy thêm một vò thế nào?”

Không, không, không thể nào? Rượu của ta a...

Khách Lộ hai tay đều cầm vò rượu, căn bản vô lực tiếp đón. Nhưng mà hắn không chút do dự, xoay lưng lại, nhấc chân tiếp được vò rượu kia, lại đem đặt trên đất. Phản ứng cực nhanh, động tác nhẹ nhàng, quả thực làm cho người ta không thể tin được.

Ta không khỏi thở ra. Thiếu chút nữa đã quên Khách Lộ vốn là “thiếu hiệp”, sợ bóng sợ gió một hồi, sợ bóng sợ gió một hồi.

“Ồ, là người luyện võ sao?” Kì Phong gia gia càng hứng thú.

Không thể nào? Còn tiếp sao? Ta biết rõ tính tình của Kì Phong gia gia, ông nếu đã muốn đùa, thì chưa xong chưa ngừng.

Còn chưa kịp ngăn cản người, Kì Phong gia gia đã tấn công. “Thử xem hạ bàn (từ thắt lưng trở xuống) của người.” Ông một cước đá vào thắt lưng của Khách Lộ.

“...” Khách Lộ có chút khó xử, chỉ né tránh cũng không đánh trả.

“Này, gia gia người...” Lời của ta Kì Phong gia gia hoàn toàn không nghe lọt, nhìn hai người bọn họ người công ta phòng, người phòng ta công hỗn loạn, ta không khỏi lo lắng cho rượu của ta. “Trăm ngàn lần đừng đánh nát...” Ta nhỏ giọng nói thầm.

“Công phu không tệ!” Kì Phong gia gia hình như chơi rất vui, “Học ở đâu thế?”

Khách Lộ nghiêm mặt, một câu cũng không đáp.

“Làm ta thật sốt ruột! Người vẫn không chịu ra tay à?” Kì Phong gia gia đột nhiên giơ chân, đá vào vò rượu trong tay Khách Lộ.

“Oa...” Không được! Rượu đáng thương của ta!

Khách Lộ đã không có đường lui, hắn đành phải chặn đánh. Hai chân giao đá, kinh lực mạnh mẽ, đẩy hai người lui vài bước.

“Hảo thân thủ, hảo thân thủ! Ha ha ha...” Kì Phong gia gia vuốt râu cười vui vẻ, “Không thể tưởng được người tuổi còn trẻ, lại có công lực như thế...” Ông vốn muốn ca ngợi thêm vài câu, nhưng đã bị ta nửa đường cắt đứt.

“Gia gia...” Ta nhìn chằm chằm Kì Phong gia gia, “Người sao lại muốn gây khó dễ ấy vò rượu của con? Còn nữa, bắt nạt tiểu nhị của con rất thú vị sao?”

“Aiz, gia gia không phải ý này. Chỉ là giúp con nhìn người mà thôi.” Kì Phong gia gia đưa ra khuôn mặt tươi cười.

“Vậy con đây còn phải cảm ơn ông rồi?” Ta nghiêng mắt nhìn ông.

“Aiz, được rồi được rồi, đừng giận mà. Gia gia sai rồi có được chưa?” Kì Phong gia gia cười nói, “Nói thực, Đinh nhi a, tiểu nhị này thân thủ thật sự là... chắc chắc... thứ hạng trên giang hồ quyết không nằm ngoài ba trăm hạng đầu, sao lại chạy tới chỗ con làm tiểu nhị?”

“Gia gia, người đã thật lâu thật lâu... không có đi ‘giang hồ’ mà. Người làm sao biết võ công của hắn ở ba trăm thứ hạng đầu a?” Ta xem thường, người giang hồ gì chứ, thực nhàm chán.

“Sao, không tin lời của ta hả?” Kì Phong gia gia có chút bất mãn.

“Tin, tin.” Ta nói cho có lệ.

Khách Lộ đã sớm không để ý tới chúng ta, tiếp tục làm việc của mình. Hắn chuyển xong vò rượu cuối cùng, ngẩng đầu hỏi: “Còn gì nữa không?”

“Ừm. Huynh vất vả rồi.” Ta cười cười, “Chúng ta trở về đi.”

“Phải đi?” Kì Phong gia gia có chút không đành lòng, ông nói với Khách Lộ, “Có rảnh lại đến giúp ta giãn gân cốt nha.”

Khách Lộ nhếch cười, cũng không trả lời.

Đang muốn đi, Kì Phong gia gia lại bảo ở chúng ta. “Đợi chút, đợi chút, ai làm rơi thứ này?” Ông đuổi tới, lớn tiếng nói.

Ta quay đầu. Bùa hộ mệnh? Ta cũng không có thứ này a.

Khách Lộ đi lên, lấy cái bùa hộ mệnh kia. “Của ta, cảm ơn.”

Đại khái là vừa rồi đánh nhau kịch liệt, cho nên rơi ra. — đợi chút, cái kia hình như là... khi ta cùng Nguyệt đi đi dâng hương cầu về, sau đó lấy chia cho tiểu nhị của ta mà. Hửn... còn giữ sao?

...

“Kì Phong gia gia trước kia là đại hiệp giang hồ... chính ông nói, cũng không biết ông vì sao làm đại hiệp không làm, chạy tới trấn nhỏ vô danh này của chúng ta để ủ rượu.” Ta vừa đi vừa giải thích cho Khách Lộ, “Quái nhân!”

Khách Lộ cười nhợt nhạt, cũng không nói gì.

Ta nhìn gò má của hửn, không khỏi lại nghĩ tới lời của Kì Phong gia gia, “Tiểu nhị này thân thủ thật sự là... chắc chắn... thứ hạng trên giang hồ quyết không nằm ngoài ba trăm hạng đầu, sao lại chạy tới chỗ con làm tiểu nhị?” Ta suy nghĩ trong chốc lát, quyết định hỏi hửn, “Huỳnh thì sao? Huỳnh vì sao ở lại Túy khách cư?”

Khách Lộ sững sốt một chút, cũng giống như trước đây, hửn trầm mặc.

“Ta chỉ là tùy tiện hỏi,” Ta lập tức cười nói, “Coi như ta chưa nói qua.” Kỳ quái, ta sao lại muốn biết nguyên nhân hửn lưu lại a? Nói không chừng hửn chỉ đơn thuần là muốn rời khỏi giang hồ... nhưng mà... ta thật sự rất muốn biết a...

Sáng sớm ngã tư đường không có một bóng người, im lặng đến mức nghe thấy tiếng bước chân của ta cùng Khách Lộ. Loại im lặng này không hiểu vì sao lại làm cho ta cảm thấy bất an.

“Khi đó, ta đã không còn sức lực để tiếp tục đi...” Khách Lộ đột nhiên lặng yên mở miệng.

“Ách?” Có ý gì?

Hửn quay đầu nhìn ta, “... Khi ngẩng đầu lên, liền phát hiện mình đứng ở cửa Túy khách cư...” Hửn dừng chân, “Ta nghĩ... là nhà nghỉ...”

“Đáng tiếc không phải?” Ta nở nụ cười, “Cũng khó trách, Túy khách cư trước kia là nhà nghỉ, chỉ là vài năm gần đây đã không phải... thường xuyên có người nhận lắm...”

“Người... Tại sao lại thu nhận ta chứ?” Hửn đột nhiên hỏi như vậy, quả thật làm cho ta ngẹn họng.

“Việc đó...” Ta gãi gãi đầu. Bởi vì người áp đảo ta. Ta có thể trả lời như vậy sao?— đương nhiên không thể! Ta đây nên nói như thế nào? “Thiên ý.” Có vài thời điểm ông trời thật sự là cái cớ không tồi.

Hửn nhợt nhạt nở nụ cười, tiếp tục đẩy xe.

Cười cái gì? Nói đến cũng lạ, mỗi lần nhìn hửn cười, ta đều đã có cảm giác yên tâm. Kỳ thật, ta rất muốn hỏi quá khứ của hửn. Nhưng ta biết, chỉ cần ta mở miệng, nụ cười của hửn sẽ biến mất. Tò mò thì tò mò, ta vẫn chưa đến mức thành cái dạng bất cận nhân tình.

...

...

Aiz! Còn chưa rời giường à! Ta nhìn phòng khách của Túy khách cư vẫn yên ắng, cảm thán.

“Đỉnh tỷ tỷ, tỷ đã về rồi!” Khách Ưc từ trên lầu chạy xuống.

“Người thức rồi à.” Thật sự là ngạc nhiên a!

“Ừ.” Khách Ưc cười, “Sáng sớm đã thức.” Hấn thăm dò nhìn Khách Lộ, “Các người đi chuyển rượu hả?”

“Đúng vậy.” Rõ ràng là vậy.

“Đúng rồi, Khách Tùy có việc đi ra ngoài, Khách Hành mua thức ăn.” Khách Ưc lấy ghế từ trên bàn xuống, “Ta đang đợi các người trở về mở cửa buôn bán.”

Ồ! Thì ra mọi người đều tự giác như vậy sao? Ta sao không phát giác ra nhỉ? Ta không khỏi có chút cảm động.

“Ta đem rượu vào hầm.” Khách Lộ chuyển rượu, đi về phía hầm.

Ta không phải là rất nhàn hạ sao? Ta nhìn Khách Ưc cùng Khách Lộ vội vàng mà có chút ngượng ngùng.

“Khách Lộ ca ca thân thủ tốt lắm a.” Khách Ưc đột nhiên nói một câu.

“A?” Ta nhìn hấn, “Vì sao lại nói như vậy?”

Khách Ưc nghiêng đầu, “Phụ đưa ba mươi mấy vò rượu trở về, thở cũng không gấp. Vừa rồi cầm hai vò Nữ Nhi Hồng nặng như vậy, cơ thể không suy suyễn, bước chân không nặng nề. Suy nghĩ một chút cũng biết bản lĩnh cao cỡ nào.” Hấn nhàn nhã nói.

“Thật không?” Khách Ưc người này đầu óc thật sự là tốt! Trước kia đã làm gì nhỉ? Ta không khỏi cảm thấy mình tám phần cũng bị tiểu tử này nghiên cứu qua.

Ta đột nhiên nghĩ tới cái gì, cẩn thận hỏi: “Đúng rồi, Tiểu Ưc, lần trước tặng cho người bùa hộ mệnh, người còn giữ chứ?”

Khách Ưc có chút kỳ quái, “Còn giữ a, hỏi cái này làm gì?”

“Ha ha, ta nghe người ta nói cái đó hình như rất linh nghiệm, cho nên nhắc nhở các người không được đánh mất.” Vớ vẩn!

Khách Ưc gật gật đầu, cười nói: “Không ngờ tỷ tỷ cũng tin chuyện quỷ thần vô căn cứ a.”

“Thà rằng tin này có, không thể tin là không.” Ta giải thích, “Vậy người để ở chỗ nào a?”

“Sao lại hỏi cái này?” Khách Ưc xem xét ta.

“Thứ này mà ném loạn, sẽ không có hiệu lực!” Ta nghiêm trang nói.

“Dưới gối.” Khách Ưc nhún nhún vai, đáp, “Nhưng mà... Ta nhớ Khách Lộ ca ca hình như mang theo bên người.” Hấn nghĩ đến cái gì, bổ sung.

“A... Thật không?” Đột nhiên không lường trước được!

“Ừ.” Khách Ưc tiếp tục chuyển ghế, “Nói thật, đó cũng không phải vật đáng giá gì, xem bộ dáng của Khách Lộ ca ca cũng không phải thiện nam tín nữ gì...”

Đúng vậy đúng vậy. Thật khản trương a, tiểu tử này nói chuyện có thể lưu loát một chút hay không.

“Vì thế ta liền hỏi hấn.” Khách Ưc chuyển ghế xong, vỗ vỗ tay nói, “Đoán xem hấn nói gì?”

Ta sao có thể biết chứ? Ta lắc đầu. Nói mau đi, đừng thừa nước đục thả câu!

Khách Ưc cười cười, trong nụ cười có vẻ bất đắc dĩ, “Hấn nói đó là lần đầu tiên có người tặng đồ vật cho hấn...”

Lần đầu tiên sao? Khách Lộ... hấn...

“Tỷ muốn biết, ta đều nói cho tỷ a.” Khách Ưc giả hoạt cười cười.

“Cái gì?” Ta lập tức kinh hoàng. Hấn sao lại biết ta cố ý hỏi hấn?

Khách Ưc thở dài, “Không cần giả ngu, tỷ tỷ,” Hấn khoanh hai tay trước ngực, không nhanh không chậm, “Bùa hộ mệnh tỷ đã đưa một tháng trước, nếu lo lắng chúng ta ném bỏ, đã sớm nói, làm gì đợi tới hôm nay,

uống công vô ích. Hơn nữa, hỏi ta để ở đâu, hiển nhiên là có ý đồ. Ta chưa từng nhắc tới chuyện bùa hộ mệnh, đối tượng tỷ hỏi đương nhiên không phải ta. Khách Hành tính cách tùy ý, muốn biết chuyện của hân, tỷ sẽ trực tiếp hỏi. Còn Khách Tùy, tỷ hỏi, hân cũng sẽ trả lời chi tiết, không cần quanh co lòng vòng. Như vậy cũng chỉ còn lại một người. Hơn nữa, thời điểm hỏi không phải hôm qua, không phải đêm nay, mà là lúc tỷ cùng Khách Lộ ca ca vừa mới đi ra ngoài trở về, như vậy thực rõ ràng là muốn biết chuyện Khách Lộ. Hơn nữa khi ta nói đến Khách Lộ tỷ liền nghiêng tai lắng nghe, tám chín phần mười là vậy. Ta đoán tỷ nhất định là vừa mới nhìn thấy bùa hộ mệnh Khách Lộ mang theo trên người, cho nên hỏi.”

Chuẩn a! Thầy tướng số cũng không như hân! “Ta...” Ta nhất thời không thể phản bác được.

Khách Ưc chớp chớp mắt, “Hình như ta đoán không sai nhỉ. Nhưng mà tỷ tỷ cũng không cần phải lo lắng, ‘người nào phải cỏ cây, có thể vô tình’, tỷ nếu đối với Khách Lộ ca ca có tâm, cũng không phải chuyện không tốt. Ta sẽ không cười tỷ!”

Người hiện tại đang cười đó! Ta cảm thấy mặt mình nóng đến mức có thể chiên trứng rồi. “Không phải như người nghĩ đâu...” Ta sao phải vội vã giải thích như vậy a? Càng tô càng đen.

Khách Ưc đột nhiên nghiêm chỉnh lên, “Tỷ tỷ...” Hân nhìn ta, trong giọng nói có chút tối tăm, “Ta cũng không phải là nói chuyện giạt gân, nhưng Khách Lộ ca ca lai lịch quyết không đơn giản... hân vào Túy khách cư trước ta, theo lý thuyết, tỷ tỷ hân là rất hiểu biết về hân, nhưng sự thật hình như không phải như thế...”

“Việc đó có quan hệ gì?” Ta nở nụ cười. Ta đã sớm không lo lắng chuyện này, quái nhân thì nhiều lắm.

“Như vậy... ta thì sao?” Hân cúi đầu, nói.

“Người rút cuộc muốn nói gì, Tiểu Ưc?” Ta phát hiện hân có vẻ là lạ, dò hỏi.

“Ngày ta xuất hiện ở đây, ngõ nhỏ phía sau Túy khách cư đã xảy ra án mạng.” Khi hân nói, ta có chút chột dạ. Vì sợ hân lo lắng, chuyện này, ta cùng Khách Lộ đều không có nhắc tới.

“Đây chỉ là trùng hợp thôi.” Ta cười.

“Thân thể ta có vết đao, còn có nội thương... đây không phải cũng là trùng hợp chứ.”

“Nói không chừng ngươi là một trong những người bị hại a?” Điều này cũng có khả năng mà.

“Không, không đúng.” Hân chém đinh chặt sắt nói, “Ta không phải người bị hại, mà là hung thủ.”

Ta ngẩn người, không thể nào? “Trí nhớ của ngươi khôi phục?”

Khách Ưc lắc đầu.

“Thì ra là đoán à.” Ta cười, “Người không nên suy nghĩ bậy bạ...”

“Những người đó chết do một loại binh khí rộng một tấc, dày hai phân...” Khách Ưc cắt ngang lời ta nói, từ trong ngực lấy ra một vật gì đó, “Còn nhớ cái hộp ngươi trả lại cho ta không? Đây chính là đồ trong hộp.” Trong tay hân là một thanh tiểu đao hình dạng kỳ lạ, “Ta hỏi qua ngõ tác (người khám nghiệm tử thi ngày xưa), binh khí kia chắc hẳn là có dạng này... hơn nữa...” Hân đi ra ngoài cửa, nhặt một viên đá nhỏ, nắm chặt trong lòng bàn tay, thoáng dùng sức, khi buông tay ra, hòn đá đã biến thành bột.

Hảo hảo... Hảo công phu a! Ta tuy rằng không phải hành gia (người trong nghề), việc này ta cũng biết a.

“Bản lĩnh như vậy... ta không có khả năng là công tử nhà giàu gặp nạn đâu...” Hân cười khổ một chút.

“Việc này không quan trọng.” Ta hoàn toàn thất vọng, “Người trước kia là loại người nào, với ta mà nói, một chút ý nghĩa cũng không có. Ta quen biết, là người luôn tự cho là đúng, còn rất thông minh Khách Ưc. Ở Túy khách cư, người chính là, hơn nữa sẽ chỉ là ‘Khách Ưc.’”

Hân nhìn ta, loại ánh mắt bất lực này, làm cho ta nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy hân.

“Không nhớ ra cũng tốt, nhớ lại cũng tốt. Tóm lại, ngươi đã không phải là người trước kia.” Ta hai tay chống nạnh, cười gian nói, “Người đã định trước phải ở nơi này làm tiểu nhị của ta, nhận mệnh đi! Hiện tại đi ăn điểm tâm, sau đó làm việc!”

Khách Ưc đột nhiên bật cười.

“Cười cái gì?” Người ta đang an ủi người đó... tuy rằng chọn từ không hòa nhã lắm.

“Ta luôn luôn nghĩ, vì sao cao thủ như Khách Lộ ca ca, lại chịu ở Túy khách cư làm tiểu nhị. Hiện tại ta đã hiểu...” Khách Ưc cười.

“Hiểu được cái gì?” Ta nhìn chăm chăm hắn. Kỳ thật ta cũng muốn biết tại sao a.

Khách Ưc phỉu sặc bột đá trong tay, nói: “Bởi vì hắn đã không phải là hắn của quá khứ, hắn đã định trước là phải ở nơi này làm tiểu nhị của tỷ, hắn nhận mệnh!”

Hứ, cái gì chứ! Cũng như chưa nói!

“Cám ơn tỷ...” Hắn đột nhiên nhẹ giọng nói.

“Ách?” Ta nhìn hắn, cảm tạ cái gì hả?

Khách Ưc cười, “Khách Lộ, nhất định cũng muốn nói như vậy...”

Ta biết mình rất vĩ đại, nhưng mà người nói như vậy ta vẫn cảm thấy ngại nha.

“Ta sẽ nhớ rõ lời tỷ tỷ nói... Cho dù có một ngày ta biết được mình là ai...” Hắn thở ra, “Được rồi, ta đi ăn điểm tâm!” Hắn vui vẻ bỏ đi.

Hôm nay là ngày gì vậy? Tự dưng phát sinh một ít chuyện cổ quái! Còn có, ta lại nói những lời buồn nôn muốn người khác cảm động, vì sao, ngược lại là ta bị cảm động?... Nhân sinh a...

8. Chương 08

Chương 8: Nhân duyên

Aiz, thật sự là không rõ. Sổ thu chi này của ta sao khó tính như vậy chứ? Mua bông cải ba mươi bảy lượng sáu tiền ba phân, sau đó...

“Bà chủ!”

Hạt châu trên bàn tính lại rối loạn, phải tính một lần nữa. Tha cho ta đi. Ta nhìn chăm chăm tên hỗn đản thành lính kêu ta kia. “Gì hả, Khách Hành!”

Khách Hành cười, “Rảnh rồi không có việc gì làm, đánh mã điếu đi, bà chủ! Ba thiếu một a!”

Xế chiều, việc buôn bán trong tiệm vắng vẻ. Cũng khó trách bọn này không có người nào tán gẫu.

“Không thấy ta đang bận sao? Tìm người khác đi!” Ta suốt bàn tính, tiếp tục tính.

“Như vậy à.” Khách Hành thở dài, “Khách Lộ, người nghe chưa. Không biết cũng không sao, chơi thôi!” Hắn đi qua, nói với Khách Lộ đang sắp xếp bàn ghế.

Khách Tùy Khách Ưc sớm ngồi cạnh bàn chờ bắt đầu, thấy tình hình như vậy, Khách Ưc cũng phụ họa nói: “Khách Lộ ca ca, không biết có thể học a! Ta thật sự rất ngứa tay a.”

“Đúng đó, người coi như là làm việc tốt đi.” Khách Hành không nói nhiều kéo Khách Lộ đi qua, ấn hắn xuống ghế.

“Nhưng mà...” Khách Lộ có chút lúng túng.

“Được rồi được rồi, xúc xúc đâu?” Khách Hành không để ý tới bắt đầu đồ xúc sắc.

Aiz. Đám người này thật lạ! Rõ ràng là khi dễ người ta mà!

“A, đúng rồi. Trù mã (thứ để thay tiền trong khi đánh bạc).” Khách Tùy đột nhiên nghĩ tới cái gì, nhắc nhở nói.

“Ha ha, sớm có chuẩn bị rồi!” Khách Ưc lấy ra một nắm đậu tương, “dùng cái này đi.” Hấn lại giảo hoạt cười cười, “Người thua phải chế củ một tháng!”

Thật sự là không có biện pháp với đám người này! Mặc kệ, tiếp tục tính toán sổ sách!

“Ai nha, Khách Lộ ca ca, không thể ra bài như vậy đâu!”

“Đợi chút, ta chạm!”

“Khách Hành ca ca, sao có thể như vậy chứ! Ta muốn ăn!”

“Các vị, thật ra thì, ta ù rồi!”

...

Thật sự là nghe không nổi nữa! Tay đánh bàn tính của ta bắt giắc nắm chặt.

“Vừa rồi là thuần nhất sắc, cho nên chung gấp đôi nha! Tổng cộng là mười hạt đậu, Khách Lộ.”

Ta hiên ngang lẫm liệt đi qua, đứng sau lưng Khách Lộ.

“Aiz, Đinh tỷ tỷ muốn làm gì?” Khách Ưc một bên để ý bài một bên hỏi.

“Còn phải nói sao!” Mánh khéo nhìn bài quá tệ, ta thở dài, giúp Khách Lộ để ý bài, “Phòng ngừa các người bắt nạt người yếu!”

“Chúng ta có sao?” Khách Ưc vẻ mặt vô tội nhìn phía Khách Hành.

“Không nghiêm trọng như vậy chứ!” Khách Hành nhẹ nhàng băng quơ, “Đúng không, Khách Tù!”

Khách Tù cười, không phát biểu ý kiến gì.

“Tam vạn.” Khách Hành thản nhiên đánh ra một cây bài.

“Chạm!” Ta không chút do dự nói. “Tứ điều!”

Khách Ưc nhìn nhìn ta, nhỏ giọng nói: “Cửu vạn.”

“Giang!” Đánh bài chính là cần quyết đoán! “Tự mó, thuần nhất sắc, cang đầu nở hoa, chạm chạm ù! Không cần nhiều lời, đưa tiền đây!”

Mọi người hình như đều ngắc ngứ cả người. Thế nào, nhớ năm nào, ta nổi danh là sát thủ sòng bạc nha! Ha ha ha!

“Tỷ tỷ, đây là Khách Lộ ca ca đánh bài hay là tỷ đánh bài hã!” Khách Ưc không tình nguyện đem đậu đưa qua.

Aiz, đúng nhỉ. Ta ngượng ngùng nhìn Khách Lộ. Khách Lộ lại nhẹ nhàng nở nụ cười.

Hứ, cười cái gì? Ta đang giúp người nha!

“Ta sớm đã nghĩ!” Khách Hành đau lòng đếm đậu, “Bà chủ từ trước đã thiên vị cho Khách Lộ!”

“Nói vậy!” Ta bất mãn nói. Ta có sao? Trời đất chứng giám, ta đối xử mọi người bình đẳng mà!

“Có nói vậy đâu chứ!” Khách Hành vẻ mặt ủy khuất, “Đúng không, Khách Tù!”

Khách Tù vẫn cười, không trả lời.

Mặc kệ các người! “A, Khách Lộ, người tự mó một con bài đi!” Ta lập tức đưa tay lấy thay hấn, chờ chút, đây là... ta không khỏi nở nụ cười.

“Làm sao vậy?” Khách Lộ khó hiểu nhìn ta.

“Ha ha, chúng ta nên kết bạn xông pha giang hồ đi, tuyệt đối là đồ biến thiên hạ vô địch thủ (đánh bạc thiên hạ không có đối thủ =.=)” Ta cầm lấy con bài, vui hết sức.

Khách Lộ thoáng sửng sốt một chút, không rõ dụng ý của ta.

“Làm sao vậy thôi, tỷ tỷ?” Khách Ưc nhin không được nói.

“Hừ!” Ta đứng lên, “Không cần hoài nghi! Thiên hòa! Tự mó thập tam yêu!”

“A... không phải chứ!”

“Aiz, quả thật là người ngốc mó bài lớn!” Khách Hành thở dài.

“Huynh đang nói ai đó?” Ta nhìn chăm chăm Khách Hành.

“Ta cái gì cũng chưa nói!” Khách Hành lập tức giả vờ vô tội.

Quên đi, không cùng người so đo. Nhìn đồng đậu tương trước mặt, thật sự là có cảm giác thành tựu nha!
“Chúng ta tiếp nha, Khách Lộ!” Ta cười nói.

Khách Lộ nhìn ta, lập tức nở nụ cười, “Ừ.” Hắn quay đầu chuyên tâm sắp bài. Không biết như thế nào, lại cảm thấy nụ cười của hắn có cảm giác quen thuộc, ấm áp mà thân thiết... Cảm giác này hình như tên là “dung túng”...

“Bà chủ!” Đang vui vẻ, thỉnh linh có người đến.

“Aiz!” Ta ấn Khách Lộ chuẩn bị đứng dậy xuống, đáp. “Huynh tiếp tục chơi đi!” Thỉnh thoảng cũng phải cho tiểu nhị nghỉ ngơi một chút.

“Khách quan muốn dùng gì?” Ta nở nụ cười nghề nghiệp, đi qua nói.

Đại bá thoát nhìn có vẻ nho nhã a, còn có, tên hạ nhân thoát nhìn so với chủ nhân còn muốn lợi hại hơn!
Ta nhìn tổ hợp kỳ dị trước mặt, không khỏi cảm thấy là lạ.

“Trước cho bình trà đi!” Tên hạ nhân kia lớn giọng nói.

“Được. Nhị vị ngồi xuống trước đi.” Ta xoay người vào pha trà.

“Cô nương,” Vị đại bá kia mở miệng, giọng nói nhu hòa hữu lễ.

“Chuyện gì? Khách quan?” Ta mang theo ấm trà đi qua nói.

“Người chính là bà chủ của tửu lâu này?”

Vì sao lại hỏi việc này? “Đúng vậy.”

“Thật sự là không dễ dàng a.”

Sao phải dùng ánh mắt này nhìn ta chứ? Làm bà chủ tửu lâu là chuyện rất không dễ dàng sao? Không biết à nha.

“Gần đây vùng Giang Chiết có nạn hồng thủy, cô nương có biết không?”

“Không biết.” Ta sảng khoái trả lời. Con người kỳ quái, ta phải biết việc này sao?

“Cô nương nếu gặp gỡ nạn dân sẽ làm thế nào?”

Người ta kiên nhẫn có hạn nha! “Không gặp, làm sao mà biết!” Ta tức giận nói.

“Vô lễ!” Hạ nhân kia lớn giọng quát ta.

Trong nháy mắt, ta nghe thấy tiếng đánh bài ngừng lại.

Hừ, hung hăng cái gì chứ? Ta là bà chủ nơi này, sợ một người ngoài như ngươi à?

“Cô nương,” Đại bá kia ngăn cản hành động của hạ nhân, lại nhẹ nhàng nói, “Ta không có ý gì khác... Trên đường ta tới đây, gặp được không ít nạn dân, có người nhắc tới cô nương với ta.”

Hả? Ta rất nổi danh sao?

“Cô nương tặng bạc nghĩa cử lưu truyền rất rộng đó.” Đại bá kia cười thật hiền lành a.

Tặng bạc? Có việc như vậy sao? A! Đúng rồi, đại thúc lần đầu đi cướp kia! Thì ra là nạn dân a! Ta bình tĩnh đại ngộ.

“Không thể tưởng được cô nương tuổi còn trẻ đã có tấm lòng như thế, thật sự là đáng kính đáng phục...”

Được ông khen như vậy, ta thực sự có chút ngượng ngùng. Có vĩ đại như vậy sao?

“Tỷ tỷ, lại đây một chút!” Khách Ưc đi tới, kéo ống tay của ta áo.

“Làm sao vậy?” Ta đi đến một bên, nhỏ giọng hỏi.

Khách Ưc thở dài, “Hai người kia trong quan phủ...”

“Sao người biết?” Việc này cũng có thể nhìn ra, không khỏi cũng quá lợi hại đi.

“Aiz, tỷ tỷ,” Khách Ưc lại thở dài, “Đại bá kia mang theo quan ấn! Rõ ràng là không tốt.”

Ồ, phải không?

“Tuy rằng không biết bọn họ tới chỗ này có mục đích gì, nhưng tỷ tỷ vẫn nên cẩn thận một chút cho thỏa đáng.” Khách Ưc liếc liếc hai người kia, thấp giọng nói.

“Được.”

“Bà chủ. Gọi món ăn.” Hạ nhân thô giọng kia thành linh quát.

“A. Đến ngay...” Ta vừa định đi qua, lại phát hiện Khách Hành đã sớm xuất hiện bên cạnh bàn kia.

“Khách quan ngài muốn chọn món gì?” Hắc tử cười lấy lòng.

“Trước đem mấy món rau đi.” Người nọ khinh thường nói.

“Vị tiểu ca này, xin hỏi các người ở nơi này có biết nhà nào họ Giang, cũng mở từ lâu không?” Đại bá kia không hề ép buộc ta, bắt đầu hỏi việc khác, nhưng mà sao nghe cũng có liên quan tới ta vậy?

“Trần nhỏ này của chúng ta, chỉ có một từ lâu này a.” Khách Ưc đi lên nói. Không biết vì cái gì, hắc tử đến đây không lâu, nhưng đối với mọi chuyện của trần này đều nắm trong lòng bàn tay. Trước kia làm gì nhỉ?
“Không biết ông chủ Giang ngài tìm kia là người như thế nào.”

Ta biết Khách Ưc cẩn thận kiêng dè, cũng không nói ra việc ta cũng họ Giang. Ta bất giác nhìn đại bá kia, cẩn thận nghe hắc tử nói mỗi một câu.

“Hắc tử là một người bạn của ta, đã qua đời nhiều năm... Aiz, ta vốn định tới chỗ này tìm xem, nếu tìm người nhà của hắc tử...”

“Khách quan nói tên người đó xem, có lẽ có người biết.” Khách Ưc cắt ngang hồi ức của hắc tử, hỏi.

“Giang Thành...”

Ta nhin không được đi qua. “Ngài... quen gia phụ?”

Đại bá kia mở to hai mắt, “Người là... Đình nhi?”

...

Ta vẻ mặt nghi hoặc nhìn đại bá kia dâng hương trước bài vị cha mẹ. Bạn bè của cha? Chúc vị? Không phải chứ...

“Ha ha, không nghĩ tới Đình nhi đã lớn như vậy.” Hắc tử cười vẻ mặt hiền lành, “Thời điểm ta gặp con lần đầu tiên con vẫn là một đứa trẻ.”

“Ách...” Ta chỉ có thể cười cười.

“A, đã quên giới thiệu. Ta là Thạch bá bá của con.” Hắc tử cười.

“Thạch là tảng đá?” Ta khờ ngốc hỏi, bởi vì không biết như thế nào ta có một dự cảm xấu.

“Đúng.” Ông gật gật đầu.

Nói đến cũng lạ. Không biết vì cái gì, hạ nhân thô giọng kia bắt đầu có lẽ phép hơn rồi. “Người cùng cha ta...”

Đại bá kia cười, “Cha con không nhắc qua với con sao? Năm đó chinh Tây, chúng ta cùng ở dưới trướng ngoại công con.”

“Ngoại công?” Mờ mịt a...

“Ngoại công con từng là Kiêu Kỳ đại tướng quân triều đình ngự phong. Nương con họ Diệp, khuê danh Tri Huệ?”

“Phải.”

“Vậy không sai được.” Đại bá kia cười vui vẻ, “Năm đó chiến sự chấm dứt, cha con tuy có phong thưởng, nhưng hấn trời sanh tính không ham danh lợi, vẫn trở về trấn nhỏ này. Ta vào triều làm quan, nhaoáng cái cũng đã hai mươi mấy năm...” Trong giọng nói của ông đượm vẻ tang thương khó hiểu.

Nhà của ta có bối cảnh hiển hách như vậy sao? Hoàn toàn không nghe cha nói qua... Về phần gia gia thì, hình như là rất phản đối hôn sự của cha nương ta, đối với bối cảnh thông gia cũng không đề cập tới. Ta mỗi lần hỏi chuyện ông bà ngoại, người liền chửi ầm lên, đương nhiên, là mắng cha ta...

“Thân thể lão gia tử còn mạnh chứ?” Đại bá kia hỏi.

“Dạ...” Kỳ thật ta cũng không biết, người ít nhất đã ba năm không có tin tức.

“Lão gia tử tính tình nóng nảy năm đó ta cũng từng lĩnh giáo qua, vì ta là người trong quan phủ, ta cũng chưa từng thấy qua sắc mặt tốt của ông, ha ha.”

Bởi vì ghét quan gia, cho nên gia gia mới phản đối hôn sự cha mẹ sao? Nhưng mà, cũng không sao. Cha mẹ vẫn thành thân. Gia gia đối với nương cũng không tệ, đối với ta cũng tốt. Sức mạnh của tình yêu thật sự rất vĩ đại.

“Mấy năm nay, con thật sự quá vất vả...” Đại bá kia mở miệng, cắt ngang suy nghĩ của ta.

“Kỳ thật cũng không có gì...” Ta gãi gãi đầu, hiện tại quan tâm cũng quá muộn rồi.

“Giang hiền đệ có nữ nhi tâm địa hiệp nghĩa như vậy, dưới cửa tuyền cũng có thể mỉm cười.” Đại bá kia thở dài, “Chỉ là ta bận việc... quan trường khúc mắc, nhiều năm như vậy cũng không có làm tròn trách nhiệm bạn bè, thật sự là hổ thẹn...”

“Kỳ thật cũng không có gì...” Thật không biết như thế nào an ủi loại chuyện giống như trong sách viết này, trên lưng ta mồ hôi lạnh túa ra.

“Đinh nhi con sau này có dự tính gì không?” Đại bá mở miệng.

Tính? Tiếp tục mở tiệm a. Bằng không phải làm gì? Vấn đề kỳ quái.

“Thạch bá bá là hỏi con... Có vị hôn phu chưa?” Đại bá thoáng có chút xấu hổ hỏi.

“Hả?” Ta sửng sốt, “Ngài không phải muốn nói cho ta, hai nhà chúng ta có chỉ phúc vi hôn...”

“Thế thì không phải.” Đại bá nở nụ cười, “Ta năm đó tuy có ý này, nhưng cha con nói loại việc này phải xem ý của con.”

Cha thật tốt... cảm động a...

“Thạch bá bá chỉ là hỏi một chút ý của con thôi. Khuyến nhi kia của ta cũng có đọc qua chút thư văn, võ công mặc dù không dám xưng cao cường, giữ nhà hộ viện cũng là có dư. Năm nay vừa tròn hai mươi, cùng tuổi con cũng tương đương. Nếu con có tâm, không bằng...”

Lạnh! Không phải chứ! Đây coi là bạn cũ sao? Như thế nào vậy! Cha ta không phải nói muốn xem ý của ta sao!

“Việc đó, trưởng bối vắng mặt, ta cũng không tự mình quyết định...” Ta tận lực lễ phép nói.

“Ồ. Đương nhiên đương nhiên. Ta có phần thất thố. Việc này còn phải chờ lão gia tử trở về...”

Chờ gia gia trở về, vậy thì không sao rồi. Xem cha ta bị gia gia mắng bao nhiêu năm, cũng biết gia gia cơ bản thuộc loại không có sắc mặt hoà nhã...

Tên hạ nhân kia đột nhiên thì thầm vài câu với đại bá. Đại bá gật gù đầu. “Định nhi, việc này con tạm thời để ở trong lòng đi, chờ lão gia tử trở về, ta lại chính thức đăng môn bái phỏng. Ta còn có chút công sự phải xử lý, trước xin cáo từ.”

“Ta đưa ngài xuống.” Ta thở ra, đứng dậy tiễn khách.

Vừa xuống dưới lầu đã thấy Trương Liêm dẫn một đội bộ khoái nhanh tiến vào, lớn tiếng nói: “Bà chủ, mau đem rượu đồ ăn. Việc tuần tra là muốn làm người ta đói chết hay sao?”

Ta không tự giác cười theo.

Tên bộ khoái tên Thạch Chúc kia vẫn như cũ chỉ dùng ánh mắt khinh thường nhìn ta, nhưng mà, khi tầm mắt hắn nhìn đến đại bá, đột nhiên liền thay đổi. Hắn có chút kinh ngạc mở miệng: “Cha?”

“Chức nhi?” Đại bá cũng có chút kinh ngạc.

Ta chết đứng tại chỗ. Cha Thạch Chúc là hộ bộ thượng thư Thạch Bình Văn; Đại bá có người văn võ song toàn, năm nay hai mươi tuổi... Không phải chứ, chuyện như vậy cũng có?

Vì thế, Thạch bá bá vốn tính đi lại một lần nữa trở lên lầu.

“Người không phải đang ở Cẩn Hiền thư viện sao? Sao lại đến nơi đây?” Trong giọng nói của Thạch bá bá có chút tức giận.

Thạch Chúc đứng im, không biết nói gì.

Hm, ta mừng thầm đưa trà. Thuận tiện liếc hắn một cái, khe thở dài.

Hắn nhìn nhìn ta, vẻ mặt lạnh như băng.

“Không có gì để nói?” Thạch bá bá đại khái là e ngại ta, chưa nổi bão.

“Con chỉ là cảm thấy...” Thạch Chúc rốt cục mở miệng, “Đại trưởng phu không vì quốc gia xuất lực, không đáng sống trên thế gian...”

“Cái gì?!” Cái bàn bị hung hăng vỗ, phát ra tiếng rên rĩ đáng thương.

“Thạch bá bá người đừng nóng giận, thân thể quan trọng hơn.” Ta lập tức tiến lên an ủi. May mắn không phải gia gia, trước kia thời điểm ông cùng cha nổi bão, bàn ghế đều tan xương nát thịt.

“Người... không đọc sách thánh hiền, có thể làm gì chứ?” Thạch bá bá áp chế tức giận, nói.

“Chui vào đồng giấy lộn có thể làm được gì?” Thạch Chúc không cam lòng yếu thế.

Mắt thấy bạo lực sắp thăng cấp, ta cẩn thận mở miệng: “Ta thấy ta nên tránh một chút...”

“Không cần. Cũng không phải người ngoài.” Thạch bá bá giữ chặt ta, “Đứa con bất tài này, con sớm muộn gì cũng biết nó là dạng người gì!”

Ách... Đây... Kỳ thật ta không biết cũng không sao mà...

Thạch Chúc có chút khó hiểu nhìn ta.

Thạch bá bá mở miệng, “Đây là nữ nhi của Giang thúc thúc người, nhìn xem bộ dáng của người, sao có thể xứng đôi với người ta!”

Thạch Chúc sững sờ đương trường. Ta cũng sững sờ tại chỗ.

Chuyện này không phải còn phải xem bát tự sao? Không đúng, việc này không có thực mà!

“Giang thúc thúc...” Thạch Chúc phục hồi tinh thần lại, mở miệng, thêm vài phần khí thế, “Chỉ đọc sách thánh hiền, thi lấy công danh, làm quan vô dụng có ích lợi gì? Giống đám lão nhân cổ hủ kia đệ tấu chương nhằm chán như vậy, cùng hoàng thân quốc thích ngâm thơ ngắm trăng? Con chính là lập chí muốn thành nam nhân như Giang thúc thúc vậy!”

Ngoài dự đoán mọi người. Thạch bá bá câm ngay tại chỗ. Ta cũng câm hòng đương trường. Cha ta... Lực sát thương thật lớn...

“Giang thúc thúc người...” Thạch bá bá mở miệng, ngữ khí vi hoãn.

“Không vì danh lợi vướng chân, có thể dừng cảm mà đi, làm gương cho binh sĩ... Người không phải thường xuyên dạy bảo con như vậy sao?” Thạch Chúc giọng điệu cũng dịu xuống.

“...” Thạch bá bá khẽ thở dài.

“Cha ta đã chết...” Không biết vì cái gì, ta chính là muốn đả kích Thạch Chúc, “Đến cuối cùng, cũng là cát vàng che lấp, thi cốt không được đầy đủ... khổ tâm của Thạch bá bá, người biết được bao nhiêu...” Cha ta nếu chịu dâng tấu chương nhằm chán, cùng hoàng thân quốc thích ngâm thơ ngắm trăng, có thể sẽ không có số chết trận đâu.

Thạch bá bá nhìn ta, lại khẽ thở dài.

Đúng vậy... Cha ta làm người ta kính nể, là nam nhi đỉnh thiên lập địa... Nhưng mà, nếu là người nhân của mình, có mấy người nguyện ý nhận số mệnh như vậy? Có lẽ, gia gia cũng vì chuyện này mà cùng cha bất hòa...

“Ta nếu lựa chọn con đường này, sẽ không hối hận.” Thạch Chúc nhìn ta, nói. Rõ ràng hẳn là nói cho Thạch bá bá nghe... Nhìn ta nói làm cái gì?

“Tùy người vậy...” Thạch bá bá sờ sờ cái trán, “Ta già rồi... tâm tư người trẻ tuổi...”

...

Thật vất vả giải quyết xong đôi phụ tử tranh cãi này, cũng thuận lợi tiến bước Thạch bá bá siêu khó chịu. Ta không khỏi thở ra.

“Cô thật sự là nữ nhi của Giang thúc thúc?” Thạch Chúc nhìn Thạch bá bá rời đi, hỏi ngược lại ta.

“Cha người không phải nói cho người rồi sao!” Ta xoay người đi trở về trong điểm.

“Một chút cũng không giống a...” Hắc nhỏ giọng nói thầm.

“Thật xin lỗi đã phá hủy hình tượng tốt đẹp trong cảm nhận của người.” Ta cau mày, tức giận nói.

Hắc đuổi kịp ta, có chút câu nệ mở miệng: “Cha ta có nói với cô cái gì không?”

Ta lúc này dừng lại, “Nói gì chứ?”

Hắc lập tức khôi phục thái độ bình thường, vẻ mặt khinh thường. “Trước đây ta có đề cập qua với cha ta nhất định phải lấy nữ nhi Giang thúc thúc làm vợ.” Hắc thở dài, “Nhưng mà xem ra là không cần. Nếu cha ta có nói qua chuyện này, phiền cô coi như là chưa nói.”

Thú ta? Bằng người? Nằm mơ đi! Ta lập tức chống nạnh hai tay, “Không cần khách khí, người vốn không có cơ hội này.”

Hắc nhăn mặt, “Tao nhả dụ dằn của a đi có vẻ cô một chút cũng không học được a.”

“Thật ngại, nương ta chết sớm. Nếu có oán hận đi nói với gia gia ta.” Không bị gia gia một chưởng đánh chết, là hắc gặp may mắn rồi!

Hắc nhìn ta, trong ánh mắt có chút áy náy. Đại khái là việc của nương ta. Sao phải vậy a! Khi nói không suy nghĩ, đến khi biết nói sai mới hối hận sao? Ta cũng không cần người đồng tình với ta.

“Ta đói bụng.” Hắc đột nhiên mở miệng.

“Người đói bụng liên quan gì ta...” Ta cố gắng đem lời thô tục nuốt vào.

“Cô mở tiệm để buôn bán mà!” Hắc bắt măn.

“Không làm cho người, được không?” Ta chống nạnh ngăn ở cửa điểm.

“Ta là bộ khoái nha!” Hắc cũng chống nạnh, lớn tiếng nói.

“Ta còn là hậu nhân của Kiêu Kỵ đại tướng quân!” Âm ỉ như vậy có phải thực không có phong độ hay không?

“Tướng quân cũng phải cho người ta ăn cơm chứ!”

“Người đến nơi khác ăn đi!”

“Trần này chỉ có một tửu lâu này a!”

“Việc này không có quan hệ gì với ta!”

“Phiền một chút đi. Ta muốn ăn cơm!”

“Không cho!”

“ ... ”

...

Hôm nay là cái ngày gì a! Ta vì cái gì mà đen đui như vậy a!

Hừm! Chẳng lẽ là đồ trường đặc ý, tình trường thất ý (giống câu đỏ bạc đen tình)? Hình như không có quan hệ gì! Ta dùng từ thật lộn xộn a! Mặc kệ! Ngủ ngủ!

9. Chương 09

Chương 9: Cùng nhớ

Ngồi trước bàn trong tiệm, nghe bà mai thao thao bất tuyệt, vì sao ta lại có cảm giác sống không bằng chết này chứ? Bà mai cũng không phải rất khó coi, còn cùng ta rất quen thuộc... Nhưng mà, vì cái gì chứ?

“Định nhi a, người cũng đến tuổi nên lấy chồng rồi. Người xem xem công tử nhà Thượng Thư người ta tuổi trẻ đầy hứa hẹn...”

Chỉ là bộ khoái mà thôi, tiền lương mỗi tháng đại khái còn không bằng thu nhập của ta đâu.

“... Gia thế hiển hách...”

Ông nội của ta chán ghét làm quan, vạn nhất thăng cấp bạo lực thì làm sao bây giờ?

“... Văn võ song toàn...”

Ta cũng biết chữ mà. Sách đọc nhiều như vậy để làm gì? Nơi này của chúng ta luôn luôn thái bình, võ công có ích lợi gì? Hơn nữa trong tiệm của ta, aiz...

“... Lại có tướng mạo nhất đẳng...”

Làm ơn. Người xem xem tiểu nhị nơi này của ta, người nào không có vẻ đẹp kinh thiên địa, khắp quỷ thần (kinh động trời đất, quỷ thần khiếp)? Ta cũng không coi trọng vẻ ngoài như vậy có được hay không?

“... Người cũng phải chiều cố tới bản thân, không thể cả đời đều làm cái nghề xuất đầu lộ diện này được.”

Ta đã thành thói quen rồi. Cũng làm một phần tư cuộc đời rồi... những lập luận trên đều không thành, gần đây trình độ của bà mai thật sự là không được tốt lắm. Cảm phiền nói một câu làm cho ta động lòng được không?

Bà mai uống một ngụm trà, phe phẩy cây quạt.

Không phải thật chứ. Đã là tháng mười rồi, còn quạt cái gì? Không lạnh sao?

“Tóm lại, lão gia tử không biết khi nào thì trở lại. Thượng Thư đại nhân cũng có ý tốt thôi. Chúng ta làm nữ nhân phải vì hạnh phúc của mình mà tính toán... Nói thật, Thạch công tử thật sự là nam tử đáng giá phó thác cả đời, người nếu gả cho hắn, sẽ không phải chịu nửa điểm tủi thân. Người đưa nhỏ này, đã chịu khổ không ít rồi...”

Vô vàn suy nghĩ khó hiểu lập tức vương vãi trong đầu. Đúng vậy... Giống nương tìm được nam tử như phụ thân để phó thác chung thân, chính là đích đến cuối cùng của mỗi cô nương. Ta cũng đã qua những ngày tháng ngây thơ hoài xuân, nói cái gì thề non hẹn biển, tình yêu đến chết không đổi, ta cũng sẽ tự cười mình. Quả thực, như vậy kỳ thật cũng rất tốt... Nếu người kia không phải Thạch Chúc, thì rất tốt...

“Vậy Thạch Chúc... ý của Thạch công tử thì sao?” Ta mở miệng hỏi nói.

“Ách...” Bà mai lập tức ngậm miệng, “Việc đó, dù sao hôn nhân đại sự là lệnh của cha mẹ, lời của bà mai. Thạch công tử luôn nghe theo cha hửn.”

Ta hiểu rồi. “Vậy chờ hửn đáp ứng trước đi. Dưa xanh hái không ngọt.”

“...” Bà mai không cần phải nhiều lời nữa, hàn huyên vài câu liền ra về.

Ta thở ra, rót một ly trà, chậm rãi uống.

“Đinh tỷ tỷ...” Khách Ưc mở to đôi mắt ngập nước lập tức ngồi xuống bên cạnh ta.

“Ách... Gì chứ?” Ta thiếu chút nữa sặc trà ra hết.

“Tỷ đừng lập gia đình nha, người ta luyện tiếc tỷ...” Hửn kéo cánh tay của ta, năn nỉ.

Ta lập tức hung hăng gõ đầu hửn một cái, “Làm trò!”

“Oa!” Hửn ôm đầu, ai oán nhìn ta, “Tỷ tỷ sao lại như vậy, đầu óc ta đã có bệnh, tỷ còn dùng sức đánh đầu ta như vậy!”

“Nói không chừng đánh vài cái sẽ tốt hơn!” Ta bổ sung thêm vài cái.

“Tỷ tỷ.” Hửn vọt đến một cái ghế khác, “Ta nói nghiêm túc với tỷ mà!”

“Luyện tiếc ta?” Có phải thật hay không a. Có chút cảm động nha.

Trong ánh mắt hửn hiện lên vẻ nghiêm túc khó hiểu. “Ta biết, cái tên Thạch Chúc kia, cho dù không thích tỷ tỷ, chỉ cần thành thân, cũng sẽ đối tốt với tỷ tỷ, sẽ không để tỷ tỷ chịu tội thân. Chỉ là... Đối với tỷ tỷ mà nói, như vậy là đủ rồi sao?”

“Làm sao người biết hửn không thích ta?” Ta chuyển đề tài.

“Nhìn là biết. Tỷ tỷ như vậy, ai lại...”

Phần sau bị dừng là vì hửn phải xoa xoa cái đầu bị ta gõ.

Ta vừa lòng rời khỏi chỗ, nhàn nhã thông thả đi ra ngoài.

“Tỷ tỷ, rất quá đáng nha...”

Tiếng Khách Ưc kéo dài chấn động sau lưng, quả nhiên là dư âm còn vang vọng bên tai, ba ngày không dứt a! Không để ý tới hửn, đi mau đi mau.

Thời tiết thật tốt, dạo một vòng rồi trở về là được. Mới nghĩ như vậy, trước mặt liền thấy Thạch Chúc. Ta đành cúi đầu, không phát hiện không phát hiện.

“Giang Đình.”

Ta cứng đờ ngẩng đầu, “Thạch gia, thời tiết thật tốt a, tuần tra à?” Ta thay khuôn mặt tươi cười, vẻ mặt nịnh nọt.

“Sao lại cúi đầu đi đường? Dưới đất có bạc sao?” Hửn cau mày.

Làm ơn đi. Soái ca đẹp trai như vậy, cau mày liền làm giảm vẻ đẹp. Thật nhớ Khách Lộ của chúng ta, tuy rằng người rất khốc, nhưng chưa bao giờ nhíu mày. Sẽ có nếp nhăn nha. Aiz... mặt hửn nhăn nhu thì có liên quan gì đến ta?

“Hay là, cô làm rót thứ gì?” Hửn tiếp tục nói. Giọng nói lại có vài phần thành khẩn.

Kỳ thật, nếu nói phải gả. Hấn cũng không tệ lắm. Ta cũng không phải ngốc tử, ánh mắt nóng bỏng của nữ tử chung quanh ném cho hấn ngay cả ta bị liên lụy cũng sắp tan ra.

“Cô ngây ngốc gì thế?” Hấn lại nhìn mi đẹp lại.

Quý trọng cái đẹp là thiên tính của con người a. Ta quyết định lập tức mở miệng bịa chút chuyện, làm cho hấn không đến mức có nếp nhăn. Bằng không ngày nào đó hấn ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, tới làm phiền ta thì nguy to. “Ánh mặt trời... thật chói mắt.”

Hấn ngẩng đầu. Đột nhiên nở nụ cười. “Cô rất kỳ quái.” Hấn chỉ chỉ bầu trời.

A? Mây ở đâu đến thế? Không phải mới vừa còn rất sáng sủa sao?

“A, trời sắp mưa. Ta phải về dọn quần áo.” Ta lập tức sửa miệng.

Hấn lại cười, cười rất lâu. “Tùy cô.” Hấn tiếp tục đi đường của hấn, “Quái nhân.”

Ta nhìn đám mây kia từ từ bay. Đùa giỡn ta sao? Mây thì giỏi lắm à? Thật là, mấy ngày liền theo ta không đi. Về nhà về nhà!

...

Ta chống đầu, thở dài.

“Bà chủ, cô không sao chứ?” Khách Hành vẻ mặt lo lắng, “Đây là lần thứ năm mươi bảy cô thở dài trong hôm nay. Cần tìm Ôn đại phu tới xem mạch cho cô hay không?”

Ta nhìn hấn, lại thở dài.

Khách Hành cũng thở dài, lắc lắc đầu. “Tâm của nữ nhi muốn gả...”

Ta không thở dài. Đổi thành trừng mắt nhìn hấn.

Hấn lập tức giả vờ vô tội tránh ra.

“Tiểu Đình, nếu là hôn sự này khiến cô phiền não như vậy, liền bỏ đi.” Khách Tùy đi tới, ân cần nói.

Ta nặn ra một nụ cười. Aiz, cái gì hôn sự a, căn bản bát tự cũng không có một miếng... Chỉ là, ta đáp ứng hay không đáp ứng đây? Không biết vì cái gì, hiện tại càng nghĩ càng cảm thấy lời bà mai nói cũng có đạo lý... Trời biết gia gia khi nào thì trở về, ta cuối cùng vẫn không thể kéo dài... Aiz...

Khách Tùy nhìn ta nhẹ nhàng cười, “Nha đầu ngốc.” Nói xong, hấn đưa tay sờ sờ đầu ta.

Bị sờ sờ đầu như vậy, kỳ thật rất thoải mái a. Ta không khỏi nở nụ cười.

“A...” Khách Ưc dài giọng, “Nam nữ thụ thụ bất thân, Khách Tùy sao ngươi làm vậy chứ...”

Ta sững sốt. Đúng nha... Ta cứngờ nhìn Khách Tùy.

Về mặt hấn vẫn ôn nhu cười, “Trung Nguyên có quy củ như vậy sao? Ta không rõ lắm!”

Cũng đúng, hấn là người Tây Hạ mà.

Khách Ưc lúc này không nói gì, đôi mắt lại thẳng tắp nhìn Khách Tùy.

Hấn rốt cuộc suy nghĩ cái gì a? Ta thấy không khí có chút ngưng đọng, “À thì, ta đói bụng, có thể ăn cơm chưa?” Vì sao không khí không tốt lên nhỉ?

“Bà chủ Giang!” Một đám bộ khoái chọn đúng thời điểm đi vào.

“Trương gia. Ngài tới rồi!” Ta lập tức thoát ra đi lên phục vụ. “Ngài muốn dùng gì?”

“Trước cho bầu rượu đi.” Trương Liêm mở miệng, vẻ mặt tươi cười.

“Đại ca. Tìm không thấy Thạch Chúc!” Một tên bộ khoái tiến vào, mở miệng.

“Vậy đừng tìm!” Trương Liêm vẫy vẫy tay, “Mỗi lần hấn ở đây ta đều khẩn trương muốn chết, ngay cả rượu cũng không thể hảo hảo uống.”

“Cũng đúng. Hắn là công tử như vậy, không ở nhà hưởng phúc, lại chạy tới nơi thâm sơn cùng cốc làm bộ khoái.”

“Khi nào hắn thăng quan chuyển đi thì tốt rồi.”

“Vì sao không phải là xuống chức?”

“Bộ khoái còn có chức gì để xuống nữa?”

Thật sự là người trước một bộ, người sau một bộ a. Quên đi, ta cũng không khác gì lắm.

“Nghe nói lần trước hắn trêu chọc Tề đại ca.”

“Không phải chứ... Cũng tốt, vậy giao cho Tề đại ca.”

“Aiz, dù sao cũng là đồng sự...”

“Người ngốc à. Gặp phải Tề đại ca, người không muốn sống nữa sao?”

“Các người nói có thể hôm nay Tề đại ca động thủ hay không?”

“Phải thì tốt rồi. Hắc hắc.”

Ta thở dài lần thứ năm mươi chín trong hôm nay. Ai bảo hắn xen vào chuyện không nên xen chứ! Không nghe lời người già, chịu thiệt ở trước mắt. Nhưng mà, chắc, ta thật sự thiện lương a...

“Xin lỗi, Trương gia, ta còn có một số việc, phải đi ra ngoài một chút.” Ta quay đầu, “Khách Úc, lại đây tiếp đón, đừng chậm trễ đại gia.”

Nói xong, ta cười cười rời đi. Tiểu Tề, hắn là ở phía sau núi...

...

Ta vừa bước lên một bước, vài hắc y nhân liền không biết từ chỗ nào chui ra. “Không muốn chết thì rút nhanh!” Cương đao sắc bén lóe lên lạnh lẽo dưới bóng tịch dương.

Aiz. Quả nhiên... Thật sự là không có sáng tạo.

“Ừm...” Ta thở dài lần thứ sáu mươi trong hôm nay, “Ta tìm Tiểu Tề.”

Mọi người sững sốt, “Thật to gan, tên đại ca người cũng dám...”

Tiếng quát tháo còn chưa dứt, một giọng nói liền lạnh lùng truyền đến. “Đinh cô nương, sao đột nhiên lại đến tìm ta. Ta quả thật là thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà kinh sợ) a.” Tiểu Tề chậm rãi đi đến, vẻ mặt cười cười.

Ta cũng cười, “Tên Thạch Chúc kia, đang ở nơi này.”

Tiểu Tề nhìn ta. “Vì hắn mà đến?”

“Xem như vậy đi.”

“Đinh cô nương...” Tiểu Tề ý bảo thủ hạ lui ra, “Chúng ta nước giếng không phạm nước sông, sao phải vì tiểu bộ khoái kia mà làm tổn thương hòa khí?”

Ta cũng không muốn a. Nhưng hắn lại có chút quan hệ với ta, đây là cha ta giao hữu vô ý, ta cũng không có biện pháp. “Có thể cho ta thể diện hay không?” Ta cười mở miệng.

Tiểu Tề cúi đầu hình như đang suy nghĩ, mỗi khi hắn nghiêm túc, cái loại cà lơ phất phơ này liền biến mất không còn thấy bóng dáng. “Nếu không phải thấy lúc đó hắn là vì cô mà xuất đầu, ta còn có vô số cách tỉ mỉ khác.”

Đúng vậy thật. Vu oan giá họa, hãm hại trung lương, Tiểu Tề cũng không phải lần đầu tiên làm. Lần này, hắn chẳng qua là tìm vài huynh đệ, mặc dù không biết hắn rốt cuộc muốn thế nào, nhưng mà so với thân bại danh liệt, tình huống hiện tại đối với Thạch Chúc cùng Thạch bá bá mà nói, xác thực tốt hơn một trăm lần.

“Đinh cô nương. Ta cũng kiếm miếng cơm thôi...” Tiểu Tề nghiêm túc nói, “Hắn là người như vậy, sớm hay muộn cũng gây bất lợi cho ta.”

Điều này cũng không sai. Nhưng mà...

“Không thể phá lệ một chút sao? Cùng lắm thì, lần sau huynh đệ của người đến tử điểm của ta ăn uống, ta không thu tiền người a.” Ta đi tới, thử dụ dỗ.

“Hắn là gì của cô?” Tiểu Tề nhú mày.

Theo đơn thuốc dân gian thì là người chọn làm trưởng phu. Có thể nói như vậy sao? Đương nhiên không thể!

“Bằng hữu bình thường.” Hắn là vậy.

“Chỉ như vậy, cô liền chạy đến địa giới quan trọng của ta?” Tiểu Tề có chút kinh ngạc.

Hoàn toàn không thể nhẫn nại được! Ta hắng giọng. “Tiểu Tề, người cần phải biết. Lúc ấy hắn nếu không đứng ra thay ta giải vây, việc kia cũng không phải là đám huynh đệ của người nói lời xin lỗi là xong. Người không cảm ơn hắn còn khó xử hắn, có phải hay không có chút...” Về mặt ôn hoà người không thích, đừng trách người ta uy hiếp.

Tiểu Tề quả nhiên lộ vẻ khó xử.

“Lần sau làm việc sạch sẽ chút. Thời điểm người hại ta, nhớ phong bế tin tức, không cho ta biết mới tốt a.” Ta cười.

Tiểu Tề sắc mặt thay đổi. “Được rồi. Cũng khó có dịp Đinh cô nương tự mình đi một chuyến, cũng là cho Tề Hiên ta thể diện. Người cô mang đi. Nhưng xin Đinh cô nương nhớ kỹ, không có lần sau.”

“Đồng dạng thôi, nhớ rõ để dạy thủ hạ người.” Ta thở ra, nói.

“Đi!” Tiểu Tề giận dữ xoay người, dẫn thủ hạ rời đi.

Ta nhìn bóng hắn phát phát tay. Cười tiếp tục đi, tìm cái tên kia khiến mắt ta nhiều tiếng nói quý giá như vậy.

Không nghĩ tới... Vì sao, vì sao, vì sao lại có một cái hồ to a... ta nhìn chính mình mất trọng lực mà ngã xuống, ngay cả kêu sợ hãi cũng quên.

Đau đau đau đau đau...

“Cô... sao lại ở chỗ này?”

Giọng nói rất quen thuộc. Ta ngẩng đầu, Thạch Chúc? Ta đã hiểu... lại là cạm bẫy? Ta xin người, Tiểu Tề, người có chút sáng kiến có được không?

“Ta đi tản bộ trước khi nấu cơm a... Oh... Như thế nào lại có cái hồ to thế?” Ta xoa hông, ai oán nói.

“Cô có thấy một đám hắc y nhân hay không? Cô không sao chứ?” Hắn có chút khẩn trương nói.

“Cái gì hắc y nhân hả?” Ta chớp mắt.

Hắn suy nghĩ trong chốc lát, lại sửa miệng hỏi: “Té bị thương sao?”

“Chắc là không...” Ta vừa đứng lên, lập tức cảm giác được mất cá chân đau đến xương, quả nhiên, lâu không vận động, xoay xoay chân, “Hình như là có...”

Hắn nhú mày.

Lại nhú? Không cần đâu. Già trước tuổi rồi.

“Sao người lại ở chỗ này?” Ta mở miệng.

Hắn hơi hơi đỏ mặt, ngậm miệng không nói. Cũng đúng, bị người ám toán rớt xuống hồ to rất là mất mặt.

“Người không phải cũng đi tản bộ mà rơi xuống chứ?” Ta vịn vách hồ, gian nan cất bước, “Không nói nữa, nghĩ biện pháp đi ra ngoài đi.” Nhìn dáng vẻ của hắn, đại khái là không có luyện qua kinh công trong truyền thuyết.

“Ta trước nâng cô lên.” Hắn mở miệng.

“Không cần. Để ta nâng ngươi lên trước. Ta đi lên trước, sao có thể kéo nổi ngươi. Chân ta hình như bị trật rồi, cũng không thể đi tìm viện binh...” Ta bất đắc dĩ nói.

“Nhưng mà...” Hắn nhìn ta. Nhưng không có đề nghị tốt hơn cái này, đành phải yên lặng tiếp thu.

...

Dùng sức chín trâu hai hổ, rốt cục cũng thoát vây. Ta xoa xoa hông đau, xoay mắt cá chân đau, bóp vai đau... Đau quá nha... mệt...

“Cô có khỏe không?” Về mặt hắn ân cần.

“Ta thật đói.” Ta có khí vô lực nói.

Hắn không khỏi nở nụ cười, trong nụ cười lộ ra vẻ cổ quái gì đó. “Đi thôi.” Hắn cười nói.

Làm ơn đi, ta đau đến không thể cử động a!

“Ta công cô.” Hắn đưa tay, không chút đề phòng cười.

“Ta rất nặng.” Ta nhìn hắn.

“Nặng hơn ta?”

“Vậy thì không.” Ta lại bóp bóp bả vai.

“Ta không muốn nợ người khác.” Hắn cúi người xuống.

Cũng tốt. Xem như báo đáp ta cũng được.

Hắn dễ dàng công ta, hình như ta thật sự không nặng lắm. Chẳng lẽ ta thật sự không nặng? Lại nói tiếp, ngoại trừ trước đây cha công qua ta, ta vốn không cho những người khác công qua... Thật là thoải mái...

“Muốn về nhà hay đến đại phu?” Hắn mở miệng.

“Về nhà.” Bụng của ta thật đói a, dường như kêu ra tiếng rồi.

Hắn không nói gì, vững vàng cất bước đi tới.

Ta đột nhiên nhớ tới phụ thân, nhớ tới khi người công ta trên lưng, cùng nhau vui vẻ hét nhi ca (bài hát dành cho trẻ con), “Thiên nhai lộ, hệ thiên nhai, hiểu lai tư cập dục hoàn gia...”

“Dục hoàn gia, đông li hạ, túy ý Nam Sơn lộng cúc hoa.” Hắn cùng hát, trong giọng hát lộ ra ý cười.

“Người cũng biết à.” Ta cũng cười.

“Giang thúc thúc dạy a.” Hắn vẫn cười, nhìn không thấy, nhưng mà cảm giác được. “Thiên nhai lộ, hệ thiên nhai, hiểu lai tư cập dục hoàn gia. Dục hoàn gia, đông li hạ, túy ý Nam Sơn lộng cúc hoa.” Hắn lại bắt đầu hát, giọng hát ấm áp. Bước chân lên xuống, rất có tiết tấu nha.

Ta bật cười. “Người sùng bái cha ta như vậy hả? Ngay cả nhi ca cũng nhớ rõ như vậy.”

Hắn trầm mặc trong chốc lát, “Ừ.” Nhẹ nhàng lên tiếng như vậy, sau đó không hề mở miệng.

Loáng thoáng thấy, lỗ tai hắn đã đỏ lên hết.

“Này, người không phải thích cha ta chứ? Cha ta không có đoạn tụ chi phích (gay) đâu.” Ta mở miệng, cười nhắc nhở.

“Cô! Nói bậy bạ gì đó?!” Hắn cố gắng muốn quay đầu cãi lại.

“Nhìn đường, nhìn đường a!” Ta đưa tay xoay đầu hắn, “Nhanh lên a, ta sắp đói chết!”

Hắn hừ một tiếng. Không hề quan tâm ta. Ta biết, mi hẳn nhất định lại nhăn. Thật là, đừng nha, sẽ có nếp nhăn...

10. Chương 10

Chương 10: Nước chảy, hoa rơi

Bỗng nhiên cảm giác sáng sớm thật là thanh thản. Hừng đông lành lạnh, nghe mùi sữa đậu nành mới ra lò, nhìn Khách Ưc chuyển ghế, Khách Lộ lau bàn, Khách Tùy sắp xếp đĩa... thật sự là làm cho người ta có cảm giác xúc động đến muốn ngâm thơ!

“Bà chủ. Ta đi mở cửa.” Khách Hành thuận thực cầm khăn lau vắt lên vai, chạy tới mở cửa tiệm.

Thật sự là không rõ. Khách Hành trước kia làm gì nhỉ? Hiện tại có chút tin tưởng nguyên nhân hẳn để cho ta gọi hắn là “Hành” (hành : đi, làm việc). Hắn thật sự rất “hành” a! Nấu cơm làm thức ăn may vá thêu thùa dồn củi nấu nước ngâm thơ đối câu đánh mã điều bài cửu khoác lác nói láo coi tướng xem bói... Aiz, có cái gì hắn không biết làm không nhỉ? Xem, ngay cả làm tiểu nhị cũng tốt như vậy. Cùng Khách Ưc cái gì cũng không biết làm sẽ tạo thành sự đối lập rõ ràng a!

“Bà chủ.” Đang nghĩ ngợi, hắn vẻ mặt nịnh nọt đi đến, “Ta đi đưa sữa đậu nành.”

“Không cần!” Ta cũng cười, “Khách Lộ, đi đưa sữa đậu nành.”

Khách Lộ đi lại, “Đưa đi đâu?”

“Hoa Nguyệt Xuân Phong lâu.”

Khách Lộ sắc mặt khó xử.

Ta không phải cố ý hại người nha. Chỉ vì người là người duy nhất trong tiệm ta đi vào trong đó đưa sữa đậu nành có thể về trước buổi trưa thôi.

Nghĩ xem, Khách Tùy sẽ bị các cô nương lôi kéo lãnh giáo cầm nghệ, chưa đến buổi tối các nàng mở cửa làm việc quyết không thả ra. Khách Ưc tuổi còn nhỏ, không thích hợp đến nơi bướm hoa đó. Nhưng không phải ta nói cái gì, nếu ta cho Khách Ưc đi, hẳn chỉ sợ cũng sẽ rất vui vẻ. Hắn tuổi không lớn, nhưng ở phương diện này lại lão luyện cực. Về phần Khách Hành, hẳn sẽ rất nhiệt tình đùa giỡn cùng các cô nương, sau đó thuận tiện ăn cơm ở đó, có khi ngay cả cơm chiều cũng giải quyết ở nơi đó. Nguyệt di biết bọn họ là người trong tiệm ta, cũng không lấy tiền. Các cô nương thấy mỹ sắc như thế, càng hứng thú vang dậy. Aiz, hồng nhan họa thủy. Đương nhiên, Khách Lộ không phải không bị quần quít lấy, chỉ là hắn sẽ nghĩ biện pháp thoát thân, không giống mấy người khác, mừng rỡ tiếp nhận. Aiz, thực xin lỗi, Khách Lộ... Điều này cũng không thể hoàn toàn trách ta a. Gần đây không biết như thế nào, mỗi người đều khen sữa đậu nành nơi này của ta uống rất ngon, ngay cả Nguyệt di cũng khen không dứt miệng, khiến ta phải mỗi ngày đưa sữa đậu nành đi. Chân ta bị thương còn chưa khỏi, nếu không, ta cũng không nhẫn tâm bắt người tới nơi đó chịu tội a... Aiz...

“Được. Ta đi đây.” Khách Lộ cầm lấy sữa đậu nành đã chuẩn bị tốt, xoay người ra cửa.

Aiz... người tốt như vậy...

“Chắc, bà chủ thật sự là bất công. Có chuyện tốt liền cho Khách Lộ.” Khách Hành vẻ mặt ủy khuất.

Hừ, không để ý tới người. Ta bưng một chén sữa đậu nành lên, uống một ngụm, “Vì sao lại ngon như vậy chứ?”

Khách Hành nghe ta lầm bầm lầu bầu, không khỏi nở nụ cười. Hắn cắn một miếng bánh bao, “Bà chủ, sữa đậu nành này cũng không bình thường a.” Hắn cũng cầm lấy một chén, uống một ngụm lớn, “Mùi thơm thanh thuần như thế, khi lựa đậu cần nhẫn nại, khi rửa đậu cần sức ở cổ tay, khi ngâm đậu thì cần cẩn thận, khi nấu đậu cần canh lửa, chỉ thiếu một thứ cũng không được, càng không cần phải nói khi xay đậu

cần vài phần nội lực... Chắc chắc, thật sự là có phúc, hoàng đế lão tử cũng chưa chắc có thể uống được loại sữa đậu nành tốn nhiều công sức như thế này.” Hấn cảm kích lại uống một ngụm lớn.

Có thần kỳ như vậy hay không? Làm sữa đậu nành thôi, có phải thứ gì khó khăn đâu... Lại nói tiếp, từ khi Khách Lộ đến đây, sữa đậu nành đều là hấn làm. Nội lực? Có phải sự thật hay không?

“Tiểu Đinh a!”

Ta suýt nữa đem sữa đậu nành trong miệng phun ra hết. Không được, là cực phẩm sữa đậu nành, phun ra rất đáng tiếc, nuốt xuống nuốt xuống đi.

Ngẩng đầu. Bà mai vẻ mặt hiền lành mỉm cười. “Ai u, không vội không vội. Nhìn người kia.” Bà ngồi xuống bên người ta, “Ta là đến nói với người chuyện Thạch công tử...”

Má ơi! Tha cho ta đi. Trời chỉ vừa sáng bà liền tới, bà không thấy phiền à!

Khách Hành một bên cười xấu xa, một bên tìm cái ghế gần đó ngồi xuống, một tay cầm bánh bao, một tay cầm sữa đậu nành xem kịch vui.

“...Thạch công tử kia...”

Ta vô cùng chán nản vừa ngẩng đầu, liền thấy Thạch Chúc cất bước tiến vào. Ách, thiên ý...

“A, Thạch bộ khoái, đến ăn điểm tâm hả? Đến đến đến, ngồi bên này!” Khách Hành lập tức ra đón, còn thực biết điều dọn chỗ tốt.

“Ồ, Thạch công tử tới vừa đúng lúc. Kỳ thật...” Cứ như vậy, bà mỗi càng hăng say.

Thạch Chúc nhìn ta một cái, lại mất tự nhiên quay mặt đi. Trường hợp như thế, ta chỉ có thể cúi đầu uống sữa đậu nành.

Đột nhiên, bà mai lập tức im bặt.

Hở, đã xảy ra chuyện gì? Ta ngẩng đầu, nháy mắt ngay cả hô hấp cũng ngừng. Mỹ mỹ mỹ... Mỹ nữ a!

Nhân gian tiên cảnh như thế nào mới có thể sinh ra tuyệt sắc như vậy? Nhìn xem làn da kia, tóc kia, dáng người kia! Ta sắp chảy nước miếng! Ổn định ổn định. Mỹ nữ như vậy, không đi đến bắt chuyện thì thật tiếc.

“Cô nương ăn điểm tâm hả? Mời vào bên trong!” Ta lập tức đứng lên, không quan tâm đến chân đau đón, đi qua nói.

“Ừ.” Trên mặt của nàng không có một tia biểu tình.

Sao lại có cảm giác giống Khách Lộ nhỉ? Nhìn gần như vậy, càng đẹp hơn. Woa, ánh mắt thật xinh đẹp, giống như là trần châu đen, lông mi thật dài, môi cũng xinh đẹp, sao lại có mỹ nhân như vậy chứ!!!

Nàng quay đầu nhìn ta một cái, khó hiểu chớp chớp mắt.

Woa, không được, muốn hôn mê rồi! Ta là nữ nhân, thật sự là quá tốt! Nếu không dưới cái nhìn như vậy, không biến thành sắc lang mới lạ a! Oa ha ha, nhanh thừa cơ hội, chiếm tiện nghi một cái.

Ta nhẹ nhàng cầm tay nàng, “Cô nương, mời đi bên này.” Làn da thật trơn nha...

“Cẩn thận!” Đột nhiên có tiếng hét. Một sức mạnh cứng rắn đem ta kéo xa khỏi mỹ nhân.

Ta quay đầu. Là Khách Hành. “Huynh làm gì...” Ta còn chưa kịp mắng hấn phá hỏng chuyện tốt của ta. Hấn lại nói với mỹ nữ kia: “Giải được.”

Mỹ nữ giật mình. “Người...” Ánh mắt của nàng có một loại cảm xúc rất sâu rất sâu, “Người ở chỗ này.”

“Giải được.” Khách Hành không có trả lời nàng, chỉ là lặp lại lời nói mới rồi.

Mỹ nữ dùng ánh mắt phức tạp nhìn ta. Lập tức đưa ra một cái bình sứ.

Khách Hành nhận lấy, “Uống nhanh lên.” Hấn đưa cho ta.

Hả? Vì sao? Đột nhiên muốn ta uống cái gì? Giải được?

“Cô trúng độc, ngộ tử!” Hắc bất mãn mở miệng, lập tức mở nút dán bình sứ, cứng rắn nhét vào trong tay ta.

Trúng độc? Ta thật sự không biết. Nhưng mà, ta rất nhanh liền hiểu được. Cơ thể của ta lập tức thoát lực, ngã xuống. Người đỡ ta là Thạch Chúc.

Mỹ nữ liếc ta một cái. “Nếu nàng không trúng độc, người không phải tính cứ tránh ta như vậy chứ?”

Thật đáng. Giải được.

“Đúng.” Khách Hành thu hồi vẻ mặt trên tức, ngoài dự đoán của mọi người nghiêm túc nói.

Mỹ nữ khẽ nở nụ cười. Quả nhiên là chim sa cá lặn a... Đã trúng độc, sao còn suy nghĩ việc này, chẳng lẽ kiếp trước ta là nam sao?

“Ta không sao. Thạch... công tử.” Ta thở ra. Cảm thấy không vô lực như vừa rồi.

Tay Thạch Chúc cũng không buông ra. “Trên người cô còn có vết thương.” Vì sao lại cảm thấy hắc hình như ẩn ẩn có tức giận? Mỹ nữ trước mặt, người nhìn ta làm gì? Chẳng lẽ? Ta không khỏi hít một ngụm khí lạnh...

Ta chỉ đành đẹp mặt nhìn bốn phía, không khí hình như rất khẩn trương. Khách Ưc, Khách Tùy đều có vẻ đề phòng.

“Ách. Mọi người sao lại không chào hỏi khách?” Ta cẩn thận mở miệng.

Mọi người đồng thời đem tầm mắt quăng về phía ta.

Khách Tùy nhìn ta nở nụ cười, Khách Ưc vuốt trán thở dài, Khách Hành vẻ mặt kinh ngạc.

“Nàng vừa rồi mới hạ độc cô a. Cô còn muốn tiếp đón khách?” Khách Hành lớn tiếng nói.

Có sao? Ta nhìn vẻ mặt đáng sợ của hắc. “Là ta trước...” Phi lễ? Không phải, là động tay động chân? Nói như thế nào đây?

“Ta tên là Tần Tổ. Thôn tính lục quốc chữ tần (Tần là họ của Tần Thủy Hoàng, người thống nhất lục quốc), tổ trong tổ bất tương thức (vốn không quen biết). Vừa rồi đã đắc tội, xin cô nương bao dung.” Mỹ nữ kia nhìn Khách Hành một cái, mở miệng nói với ta. Không phải ta nói gì, vô luận là ngữ khí hay là biểu tình đều không có thành ý. Nhưng mà, Tần Tổ? Thật sự là tên hay.

“Không sao.” Ta cười cười, “Tần cô nương ngồi đi.”

Tần Tổ cũng không khách khí. Tìm bàn ngồi xuống.

“Cô nương là bà chủ nơi này?” Nàng mở miệng hỏi ta.

“Đúng vậy.” Hình như cơ thể còn có chút tê dại. Độc gì thế nhỉ? Không mùi không màu, lợi hại như vậy.

“Ta muốn ở trọ.”

Ta mở lớn miệng nhìn mỹ nữ kia. Ở trọ?

“Nơi này của ta là tửu lâu, không phải khách điếm. Tần cô nương nếu muốn ở trọ, đầu phố có một khách điếm...”

“Ta muốn ở nơi này.” Tần Tổ vẻ mặt lạnh như băng.

“Người đừng cố tình gây sự.” Khách Hành lớn tiếng quát.

Tần Tổ ngẩng đầu nhìn hắc, lập tức nở nụ cười đẹp như hoa đào, hơi giảo hoạt, “Tốt, ta không ở nơi này. Ta đi khách điếm. Có điều, người cứu được bà chủ ở nơi này, chỗ khác ta không cam đoan.”

“Người...” Khách Hành nhíu mày.

Lợi hại. Uy hiếp nha! Nàng không phải có ý với Khách Hành chứ? Ừm, dường như rất thú vị đây. Tuấn nam mỹ nữ, tiết mục này ta thích.

“Kỳ thật, tiểu điểm trên lầu còn có mấy gian phòng trống, cô nương nếu không ngại, liền ở lại đi.” Ta cười mở miệng.

Tầm mắt mọi người lại một lần nữa tập trung trên người ta.

“Cám ơn cô.” Tần Tổ ngẩng đầu, cười cười với ta. Mỹ nhân a... về sau mỗi ngày đều có thể thấy. Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu! Chút độc thì nhằm gì? Huống chi Khách Hành ở đây, cũng sẽ không gặp chuyện không may! Ta đã nhìn chán soái ca rồi, mỹ nữ đến thay đổi khẩu vị cũng được!

...

Ta đang đứng ở quầy vụng trộm vui mừng, Khách Lộ đã tiến vào.

“Đã về rồi.” Ta cười nói. Nhưng mà, đã trưa rồi. Hôm nay gặp gỡ phiền toái gì đây.

Khách Lộ gật gật đầu, nỗi khiếp sợ trên mặt vẫn chưa tan.

Ách... Cái kia... Son... dính ở trên mặt... quần áo cũng... các cô nương Hoa Nguyệt Xuân Phong lâu là ác lang sao? Ta sai rồi, tha thứ cho ta, Khách Lộ. Khi nghĩ như vậy, ta phát hiện mình chạy tới trước mặt hắn, ngón tay sờ lên mặt hắn.

Khách Lộ sửng sốt một chút, nhẹ nhàng thối lui.

Lúc này ta cũng sửng sốt. Tay liền cứng ngay tại chỗ. Ta mà lại sờ mặt hắn? Trời ạ! Ta cũng không phải là... Hoa Nguyệt Xuân Phong lâu... Không được, trấn định trấn định! ‘Trên mặt huynh có son.’ Ta cố gắng không ạt mình nóng lên, tùy ý nói.

Mặt hắn lập tức đỏ, “...” Hắn dùng tay áo chà sát mặt mình.

Dù sao cũng sờ qua rồi. Ăn đâu hũ liền ăn tới đáy luôn đi! Ta cười vươn tay, “Không phải nơi đó.” Woa, làn da thật tốt, có phải nam nhân hay không a?

Lúc này, hắn không có thối lui, chỉ có chút xấu hổ dời tầm mắt.

Thoạt nhìn thật ngoan ngoãn nha, so với lần đầu thấy hắn với dáng vẻ lãnh khốc cùng cao ngạo hoàn toàn không giống. Hắc hắc, hôm nay chiếm tiện nghi của hai mỹ nhân, thật vui vẻ, có lời rồi!

“Xong rồi.” Ta thu tay lại.

“Ừm.” Hắn có chút ngượng ngùng cười cười với ta.

“Aiz, lần sau ta sẽ cho Khách Hành đi. Bằng không huynh...” Ta quyết định chọc ghẹo hắn, vừa thở dài vừa nói.

Mặt hắn vừa khôi phục lập tức lại đỏ lên, hắn cúi đầu, tiếp tục chà mặt mình.

Ha ha. Ta có phải rất xấu không nhỉ?

“Bà chủ, ta có lời muốn nói với cô.” Khách Hành đột nhiên đi tới, phá sự tự kiểm điểm của ta.

“Cái gì?” Ta ngẩng đầu nhìn hắn, ô, vẻ mặt nghiêm túc khó thấy nha.

“Nơi này nói không tiện.” Khách Hành thở dài.

Cái gì chứ? “Aiz, huynh thông cảm một chút, độc tố trong người ta còn chưa tiêu hoàn toàn, còn có chân bị thương, hành động không tiện, có việc gì nói ở nơi này cũng được mà.” Thần thần bí bí. Chậc... Chẳng lẽ muốn báo thù việc ta giữ Tần Tổ ở lại?

Hắn nhếch cười. “Đây không phải là vấn đề lớn.”

Một khắc sau khi hắn nói xong, ta cũng không biết mình lại có thể dễ dàng bị ôm lấy như vậy. Lúc ấy, ta kinh ngạc đến mức không nói thành tiếng.

Chẳng chẳng chẳng lẽ, ta hôm nay đùa giỡn hai mỹ nhân, bây giờ phải gặp báo ứng? Ta trừng lớn mắt nhìn Khách Hành.

“Chúng ta đến bên kia tâm sự.” Hắc cười không có hảo ý với ta.

“Ta...” Ta không muốn hàn huyên với người! Nhưng mà ta còn chưa nói ra miệng, hắc đã cất bước. Chẳng lẽ ta thật sự rất nhẹ sao? Vì sao mọi người đều có vẻ không tổn sức như vậy – giờ phút này ta nghĩ việc này làm gì?

Ta quay đầu, Khách Lộ khó hiểu nhìn ta. Không cần hiểu lắm a... Ta kỳ thật... Tiếp theo, ta nhìn thấy Thạch Chúc từ cửa vào, ánh mắt hắc quả thực phức tạp kỳ quái đến cực điểm. Trời ơi... Đến tột cùng là chuyện gì đang xảy ra vậy!

...

Không phải thật chứ! Ta chớp chớp mắt, “Huynh vừa nói gì?”

Khách Hành vẻ mặt nghiêm túc. “Ta nói: Xin cô giả làm tình nhân của ta.”

Ta lập tức nở nụ cười, “Ha ha ha, nói đùa sao!” Ta xoay người đi.

“Ta nói thật!” Khách Hành giữ chặt ta.

“Bởi vì Tần Tố?” Ta quay đầu nhìn hắc.

Hắc dùng sức gật đầu. “Nàng đã điên cuồng đuổi theo ta hết chín tỉnh mười ba huyện! Cho nên, ngoại trừ làm nàng hết hy vọng, ta thật sự nghĩ không ra biện pháp khác.”

Nam nhân này không phải điên rồi chứ, bày đặt không cần mỹ nữ như vậy. “VẬY huynh cũng thực tế một chút a.” Ta thở dài, “Nhìn xem ta, nhìn lại Tần Tố. Huynh cùng ta là một đôi, ai tin a! Không bằng ta gọi là Nguyệt di giới thiệu cô nương cho huynh?”

Hắc lại nở nụ cười. “Cô sao phải coi nhẹ mình chứ? Tần Tố không phải gốc tử, loại cô nương thanh lâu đó, nàng liếc mắt một cái liền nhìn ra là đang diễn trò.”

“Ta diễn rất tốt sao?” Ta liếc hắc một cái.

“Không phải... Chỉ là ta cảm thấy, nếu là cô, Tần Tố hắc sẽ tin tưởng.”

Cảm giác trong giọng nói của hắc có chút ưu thương, là ảo giác của ta sao? Còn có, những lời này có ý gì?

“Này, ta là cô nương gia a, chuyện này...” Ta nhú mày.

“Cô lo lắng hôn sự cùng Thạch Chúc.” Khách Hành nhú mi.

“Làm gì có.” Ta trừng hắc, nhưng mà ta cũng không thể lấy loại chuyện này ra đùa a.

“VẬY không phải vừa lúc sao. Ta thoát khỏi Tần Tố, cô thoát khỏi Thạch Chúc. Cho dù cô không muốn thoát khỏi Thạch Chúc, không phải cũng có thể nhân cơ hội này thử xem tâm ý của hắc đối với cô ra sao. Vẹn cả đôi bên. VẬY nhất cô muốn gả cho Thạch Chúc, đến lúc đó ta sẽ nói, là ta tương tư đơn phương, nhưng ngay cả như vậy, ta cũng không có cách nào yêu thương một cô nương khác. Thế nào, hoàn mỹ chứ!” Khách Hành tự tin tràn đầy nói.

Nghe cũng có vẻ hoàn mỹ. Nhưng mà...

“Bà chủ, cô đừng như vậy. Chỉ là diễn trò mà thôi! Chỉ cần Tần Tố đi rồi, mọi việc lại như cũ!” Khách Hành lại nói.

“VẬY nhất nàng không đi thì sao?” Cùng người diễn cả đời a?

Nụ cười trên mặt Khách Hành tức thì biến mất, “Sẽ không... nàng sẽ không thể không đi...” Hắc tâm sự nặng nề mà mở miệng.

“Ta là nói VẬY nhất!” Ta nhắc nhở hắc.

“Ta đây liền cưới cô a!” Hắc đứng đắn nói.

“Hm! Ta đi!” Ta lập tức xoay người.

Hắn đi lên vài bước, “Chỉ đùa một chút cho không khí sinh động thôi! Sao phải giận chứ!” Hắn lập tức bật cười, “Được không, bà chủ...”

Tại sao như vậy hả? Nhưng mà, kỳ thật cũng không có gì. Cùng lắm thì, diễn một chút thôi, trước kia cũng không phải chưa làm qua. Nhớ lúc trước khi nhàm chán, ta còn đi đến chỗ của Nguyệt di giả cô nương tiếp cận khách! Nhưng mà...

“Tần Tổ sẽ không yêu quá hóa hận, hạ sát thủ với ta chứ?” Ta nhỏ giọng hỏi. Hôm nay ta đã cử tử nhất sinh a.

Khách Hành nở nụ cười, “Việc này cô có thể yên tâm, nàng tuyệt đối sẽ không xuống tay với cô. Điểm ấy ta nắm chắc.”

Hiểu nàng như vậy?

“Ta thấy hay là...” Không an toàn, hay là quên đi.

“Khụ khụ, bà chủ...” Khách Hành đi lên, một tay chống tường phía sau ta.

“Gi vậy?” Nhìn mặt hắn không ngừng tới gần, ta nuốt nuốt nước miếng, nói.

“Ta hôm nay đến tốt cùng là vì cứu ai mới bại lộ thân phận hả? Vì sao người kia ngay cả một chút đạo lý tri ân báo đáp cũng không hiểu thế?” Về mặt hắn cười gian.

Vì sao người ngay cả khi cười gian cũng đẹp trai như vậy? Vì sao vào lúc này ta lại nghĩ đến chuyện này? “Àch... Biết rồi! Ta đáp ứng được chưa!” Ta một bên bắt đầu dĩ nhiên, một bên cố gắng đẩy hắn ra.

“Thế này mới đúng chứ... Đỉnh nhi...” Hắn lập tức thay khuôn mặt tươi cười phong nguyệt khôn cùng, cộng thêm tiếng nói ngọt ngào chết người.

Nổi da gà a. Ta cố gắng nặn ra nụ cười cứng nhắc.

“A! Không thích hợp với thiếu nhi!” Tiếng của Khách Ưc.

Ta quay đầu, Khách Ưc cầm cái chân gà, vẻ mặt cổ quái cười. Ta lập tức nghiên cứu một chút tư thế của ta cùng Khách Hành...

“Tiểu Ưc, không phải như ngươi nghĩ...” Ta cố gắng đẩy Khách Hành ra, giải thích.

Nhưng mà như vậy ta liền thuận thế bị Khách Hành ôm ở trong lòng.

“Tiểu Ưc, đúng như ngươi nghĩ vậy.” Tiếng của Khách Hành trên đỉnh đầu, trêu tức mà sung sướng. Hắn lại nhẹ giọng cười nói, “Đỉnh nhi, ân cứu mạng rất lớn.”

Mặt thật nóng, tim đập thật nhanh, hô hấp cũng không thuận... Ta cảm thấy mình chịu thiệt lớn rồi, thật sự là không nên đáp ứng hắn. Aizz, trên đời nợ nhân tình là thảm nhất!

Ta quay đầu gượng cười với Khách Ưc.

Khách Ưc cắn chân gà, mắt lóe sáng, “Vậy không quấy rầy.” Hắn cười, lại nhìn nhìn Khách Hành, “Khách Hành ca ca, con người của ta không có ưu điểm gì khác, chỉ có rất nghĩa khí, ta nhất định sẽ chiếu theo những gì ta nghĩ đi nói với mọi người. Yên tâm đi!”

“Không uống công ta làm nhiều thức ăn ngon cho ngươi, giao cho ngươi.” Khách Hành xấu xa cười.

Hai người cười gian cáo biệt.

Sao ta càng ngày càng cảm thấy mình bị lừa. Ta ngẩng đầu nhìn Khách Hành. Vì sao lại đẹp trai gian trá như vậy a? Tần Tổ thật đáng thương... Thật kì quái nha. Lại có thể thích người như thế. Chẳng lẽ là: nam không xấu nữ không thương? Không thể nào?

Khách Hành cúi đầu nhìn ta, cười vô cùng ngây thơ.

Cũng không phải rất xấu a? Đến tốt cùng là coi trọng hấn điểm nào? Nhưng là, vì bỏ rơi cô nương mình không thích mà chiêu tậ hại gì cũng xài hết, quả nhiên là vô tình a... Có phải là: Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình không? Aiz, ta nghĩ nhiều như vậy để làm gì chứ? Quản cái gì nước chảy hoa rơi chứ, tóm lại ngày tháng sau này của ta, nhất định sẽ rất khó qua... Nhất định là báo ứng, thật hối hận, chộc ghẹo mỹ nhân là việc không thể thực hiện nha...

Aiz...

11. Chương 11

Chương 11: Không thể cầu

Sáng sớm ở Hoa Nguyệt Xuân Phong lâu, lười biếng mà ấm áp. Aiz, dù sao cũng chỉ buôn bán ban đêm thôi. Nhưng mà, vì sao...

“Tiểu Đình, hôm nay sao không phải là Tùy công tử đến chứ?” Tiểu Trúc vẽ mặt cười quyến rũ hỏi ta, vô cùng ngạc nhiên.

“Đúng vậy, đúng vậy. Còn có Hành ca ca cũng đã lâu chưa tới.” Tiểu Tương nhú mày liễu gắt giọng.

Tiểu Cửu bên cạnh vốn uể oải cũng đi lên, “Ta vẫn thích Tiểu Lộ hơn.” Hai gò má nàng phiem hồng, cười duyên nói.

“Đúng vậy. Người ta cũng vậy... Tiểu Cửu đừng tranh cùng người ta...”

“Tiểu Lộ thật sự rất đáng yêu...”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

Ta có chút co giật nhìn đám cô nương này. Hiện tại là dịu dàng mê người, khi thấy tiểu nhị của ta, quả nhiên là như lang như hổ a! Còn có: Tùy công tử, Hành ca ca, Tiểu Lộ. Thật sự là vừa nghe liền hiểu được địa vị khác biệt a!

“Tiểu Đình tỷ tỷ...”

Oa, nững nịu đáng sợ, quả thực có thể so với độc dược của Tần Tổ a!

“Lần sau tỷ để Tiểu Lộ đến nha...” Một đám cô nương đến gần, hờn dỗi.

“Còn đến? Hấn nếu lại đến còn không bị các người ăn sạch xương cốt cũng không thừa sao.” Nguyệt di vén màn đi ra, khê kêu, “Các người đám nha đầu chết tiết kia, khi nào thì đổi chủ rồi?”

“Nào có a...”

Các cô nương cười vui vẻ.

“Đình Đình a, con đừng ấy tên tiểu nhị kia của con đến đây.” Nguyệt di cũng cười, “Nhìn xem đám cô nãi nãi này của ta, đều giống như đại cô nương hoài xuân vậy. Còn như vậy nữa, ta đây cũng không cần làm ăn nữa, mọi người đều ăn không khí đi!”

Các cô nương vẫn cười không ngừng.

“Tiểu Đình, tỷ đừng nghe ma ma nói bậy. Lần sau phải cho bọn họ đến a. Tỷ muội chúng ta chỉ dựa vào việc này để sống thôi đó...” Hồng bài Lạc Nhi cười nói.

“Lạc Nhi tỷ tỷ...”

“Đám nha đầu chết tiết kia. Thật không biết xấu hổ! Ma ma như ta còn xấu hổ đây!” Nguyệt di cười đẩy các nàng, “Đi đi đi, nên làm gì thì đi làm đi!”

Các cô nương vui cười bỏ đi.

Ta thở dài, ngẫm lại cũng thật buồn cười.

“Đình Đình à, cười cái gì?” Nguyệt đi đi đến đến bên người ta, tiếng nói vẫn mềm mại uốn éo, thói quen nghề nghiệp sao? “Chẳng lẽ là việc hôn sự với công tử nhà Thượng Thư?”

Nụ cười của ta lúc này cứng đờ. Sao mọi người đều biết chuyện chưa đâu vào đâu này thế?

Nguyệt đi cười, “Nhìn con xem, có cái gì phải xấu hổ à? Gái lớn gả chồng, cũng không phải chuyện xấu gì.”

“Không phải việc này, Nguyệt đi.” Ta bắt đầu dĩ a...

“Con không thích hẳn?”

“Cũng không ghét.”

Nguyệt đi nhẹ nhàng nhún mày, “Chuyện này không thể qua loa. Nếu con không thật lòng thích, không cần phải đáp ứng.”

“Dạ.” Không hổ là Nguyệt đi, mọi việc đều nghĩ cho ta trước.

“Gia thế nhân phẩm thì sao chứ? Nếu lòng không cam, ngày sau vẫn cảm thấy ủy khuất.” Nguyệt đi khẽ thở dài, giống như tự nói.

“Biết à, Nguyệt đi. Thở dài nữa sẽ già đó.” Ta sờ sờ mặt của người.

“Nha đầu chết tiệt kia, ngay cả con cũng...” Nguyệt đi lúc này cười rộ lên.

“Được rồi, con đi về.” Ta quay đầu làm mặt quỷ, “Uống nhiều sữa đậu nành đi, dưỡng nhan nha!”

Sau lưng tiếng cười như chuông bạc không ngừng vang lên. Ta cũng cười rồi đi ra ngoài. Tiếp theo ta liền thấy Thạch Chúc.

Aiz. Ta cười cười với hắn xem như chào hỏi.

Hắn nhìn nhìn Hoa Nguyệt Xuân Phong lâu phía sau ta. “Cô đến nơi này làm cái gì?”

Hắn thật sự rất thích nhún mày.

“Đưa sữa đậu nành à.” Ta vẫn đi tiếp.

“Thương thế của cô đỡ rồi?” Hắn đi ở bên người ta, hỏi.

“Ừm.” Ah, thời tiết cuối tháng mười, thật lạnh a...

“Người mặc quá ít đi.”

Hử? Ta ngẩng đầu nhìn nhìn hắn. Người mặc cũng không nhiều à. Hơn nữa không biết vì cái gì, tiểu nhị trong tiệm ta đều mặc áo đơn, không lạnh sao? Làm cho ta cũng khác thường.

“... Làm sao vậy?” Hắn có chút khó chịu hỏi.

“Không có.” Ta dùng sức lắc đầu, “Thạch gia đây là đi làm sao?” Sao phải đi theo ta chứ?

“Ta có tên...” Hắn bắt đầu thấp giọng oán giận, “Đi ăn điểm tâm.” Hợp tình hợp lý.

“Trong nhà môn không lo việc điểm tâm sao?” Ta không khỏi nở nụ cười.

“Ta cũng không phải không trả tiền.” Hắn nghiêng đầu.

“Hả? Thạch gia đi đến tiệm của ta à?” Ta bỗng nhiên bình tĩnh.

“Ta có tên.” Hắn đột nhiên dừng bước, nghiêm túc nói, “Vì sao cô...”

“Thạch Chúc?” Ta cười cười, “Đã biết, đã biết.”

Hắn lại sững sờ một chút. Lập tức có chút tức giận tiếp tục đi.

Gia thế nhân phẩm thì sao chứ? Nếu lòng không cam, ngày sau vẫn cảm thấy ủy khuất...- đột nhiên nhớ tới lời Nguyệt di nói. Lòng không cam? Ta? Nếu là lời ta nói, thì sao nhỉ? Nguyệt di dù sao cũng có yêu, mới có thể nói như vậy. Như vậy, chưa từng yêu như ta thì sao?

“Người...”

Hắn quay đầu, “Cái gì?”

Ta thở dài, “... Không có gì.”

Hắn cũng không hỏi nhiều.

Trầm mặc như vậy, thẳng đến cửa Túy khách cư.

“Đinh nhi.” Khách Hành lập tức xông lên, một phen đỡ lấy ta, “Vết thương của nàng còn chưa lành, sao phải tự mình đi đưa sữa đậu nành chứ, việc này giao cho ta đi là được rồi.”

“Ừm.” Ta vẫn chưa thích ứng kịp, đành phải cứng ngắc gật đầu.

“Muốn ta ôm nàng lên lầu nghỉ ngơi hay không?” Khách Hành cười, làm cho ta lạnh cả người.

“Không cần. Ta còn phải tính toán sổ sách.” Ta tận lực phối hợp nói.

“Nàng cẩn thận thân thể a. Ta sẽ đau lòng.” Khách Hành nhú mày, nói.

“Đã biết...” Làm hắn buồn nôn một chút thử xem, không phải muốn diễn trò sao? Ta xuất ra thực lực của mình đây!

Nụ cười này thật đúng là hữu hiệu. Khách Hành liền sững sốt, vừa nhú mi vừa nói: “Biết là tốt rồi...”

Ha ha. “Mau vào đi a. Bên ngoài lạnh lắm.” Ta đẩy đẩy Khách Hành.

“À. Được.” Lần này đổi thành Khách Hành không thích ứng kịp.

Lòng cảm thấy thật buồn nôn, thân thiết gần bó đi vào trong điểm. Ta cười ghé sát vào Khách Hành, nhỏ giọng nói: “Có phải rất khoa trương hay không?”

Hắn cũng cười cúi đầu nhỏ giọng nói: “Sẽ không. Diễn tốt a, Đinh nhi...”

“Quá khen quá khen...”

“Khách khí khách khí...”

Ôi, ta đây thật đáng thương, cảm giác lạnh lạnh trên lưng, tạm thời không mất nổi rồi...

...

Tiểu nhị trong tiệm ta đều là người mù sao? Thật sự là không hiểu bọn họ! Tần Tổ tuyệt sắc như vậy, ta là nữ nhân cũng nhìn không rời mắt, bọn đàn ông này sao đều một bộ dạng hồ hững? Khách Hành còn chưa tính, những người khác như thế nào... Khiếu thẩm mỹ thưởng thức bất đồng sao? Mỹ nhân như vậy aiz, sống trên đời, có mấy cơ hội có thể nhìn thấy? Nhìn xem khách đến trong tiệm này, ánh mắt đều nhìn chăm chăm, các người thật sự là...

“Cô nương.” Tần Tổ đột nhiên đi tới.

Giọng nói nghe thật hay, quả thực như tiếng suối trong sơn cốc... Nàng chủ động nói chuyện với ta a! “Tần cô nương gọi ta Tiểu Đinh thì được rồi. Có chuyện gì sao?”

“Cô thích hắn?” Tần Tổ đưa tay chỉ vào Khách Hành ở bên cạnh.

Bút trong tay ta lập tức rơi xuống. Thật thẳng thắn a.

“Ách... Đúng.” Ân cứu mạng lớn như vậy sao?

“Hắn cũng thích cô?”

Ánh mắt của nàng trong suốt, tựa như thủy tinh, trong ánh mắt lại lộ ra vẻ cuồng ngạo coi thường mọi việc, lạnh như băng tuyết. Ha ha, khó trách người ta nói, thủy tinh là băng ngàn năm. Chỉ là, vì sao nàng hỏi việc này, lại không tức cũng không buồn?

“Này...” Ta nên trả lời như thế nào mới tốt đây.

“Đúng.”

Tiếng của Khách Hành, có vẻ nghiêm túc chân thật. Ta ngẩng đầu nhìn nhìn hắn, lại nhìn Tần Tổ. Theo bản năng lui lại mấy bước. Nhưng mà lui cũng không có tác dụng gì. Trời biết ta khi nào thì sẽ bị hạ độc.

“Thật sự?” Tần Tổ hỏi, nghe không ra một tia buồn vui.

“Đương nhiên.” Khách Hành đáp, cũng không có tí cảm tình.

Tần Tổ lại nở nụ cười. “Sâu đậm?” Nàng cười hỏi, đẹp như hoa đào.

Khách Hành thật sự là người mù hay sao? Mỹ nữ như vậy aizz... Aizzz...

“Còn người?” Khách Hành hỏi lại.

Tần Tổ rũ mắt xuống, lại quay đầu nhìn ta. Không biết vì cái gì, bị nàng nhìn như vậy, mặt của ta lại đỏ lên. Ta biết bản thân lúc này tuyệt đối là cười vô cùng sượng sùng.

“So với nàng sâu hơn.” Tần Tổ dời mắt, nói.

Việc này cũng nhìn ra được sao?

Khách Hành nở nụ cười. “Không quan trọng.” Hắn quay đầu nhìn ta, trong ánh mắt có một tia kỳ quái.

Tần Tổ ngược mắt, “Ta đã hiểu.”

Đã hiểu? Hiểu cái gì? Kỳ thật cái gì cũng không có nha! Ta như vậy có tính là hại người không? Có thể gặp báo ứng hay không a?

“Tần cô nương...” Nói thật thôi. Bằng không cả đời lòng sẽ bất an.

“...” Tần Tổ cười cười với ta, “Cô nương năm nay bao nhiêu tuổi?”

Ách? Sao lại hỏi đến việc này chứ. “Mười tám.”

“Ta mười bảy.” Tần Tổ gật đầu, “Sau này ta liền gọi cô là tiểu Đình tỷ tỷ, được không?”

Ách? Tỷ tỷ?

“Ồ... được.”

“Sau này nếu tỷ tỷ có chuyện gì, liền báo một tiếng, Tần Tổ sẽ làm hết sức.” Lời của nàng, lộ ra thành khẩn làm cho người ta kinh ngạc.

Vì cái gì nàng hoàn toàn không ngại, còn có thể nói như vậy? Nàng không phải rất thích Khách Hành, còn điên cuồng đuổi theo vài tỉnh sao. Đây là ý gì?

Khách Hành mặt nhăn nhu. “Người...”

Tần Tổ cười, hoàn toàn không có tạp niệm. “Người người thích, ta cũng sẽ thích. Người người muốn che chở, ta cũng sẽ che chở. Ta sẽ không cưỡng cầu, người có thể yên tâm.”

Tâm tính thiện lương làm ta chấn động một chút. Trời ạ! Trong thiên hạ lại có người yêu như vậy sao? Đúng là băng ngàn năm: Cao ngạo, minh khiết, bất nhiễm tục trần. Ta là nữ nhân cũng động tâm. Khách Hành, người tuyệt đối là người mù lại thêm ngu ngốc!

Khách Hành sắc mặt thay đổi. Quả nhiên cũng bị cảm động rồi. Cô nương tốt như vậy. Hay là người cần nhắc một chút, ta giải thích rõ ràng việc này cho?

“Tội gì...” Hắn mở miệng.

Tần Tổ nhẹ nhàng nhu mày, “Tội gì?” Ánh mắt của nàng tràn đầy khó hiểu, “Có ý gì?”

Ách... Nàng nghe không hiểu sao? Khách Hành nói rất dễ hiểu mà. Vậy mà nàng lại không hiểu sự đời như thế... Chẳng lẽ... Nàng thật sự không thuộc nhân gian, là tiên tử do băng tuyết ngàn năm hóa thành?

Khách Hành không nhìn nàng, xoay người nói với ta: “Ta dìu nàng lên lầu nghỉ ngơi.”

A? Vì sao? Ách... Ta đã là lần thứ hai bị người như vậy ôm lấy mà không nói một lời... Aiz... Người không phải nói “dìu” ta lên lầu nghỉ ngơi thôi, ngôn hành (lời nói hành động) không đồng nhất a.

Tần Tổ đứng tại chỗ, vẻ mặt vẫn mang vẻ khó hiểu như trước.

Ta ngẩng đầu nhìn quần chúng, hần hơi nhíu mi, ánh mắt phức tạp mà lại thâm sâu. Vội vã tìm lý do rời đi Như vậy, chẳng lẽ...

“Khách Hành...” Ta cười, nhỏ giọng mở miệng.

“Hử?” Hần vẫn nhìn phía trước, như đang suy nghĩ việc gì.

“Huynh thích Tần Tổ.”

Bước chân hần lập tức dừng lại, hần cúi đầu nhìn ta, trong ánh mắt tràn đầy kinh ngạc.

Quả nhiên. Thì ra người không phải người mà lại ngu ngốc a. Ta hiểu lắm người.

“Cái... Cái gì?”

May mắn cách hần gần, bằng không thật đúng là nhìn không ra mặt hần đỏ.

“Không có gì.” Như vậy a, như vậy a, như vậy a, ha ha ha ha.

“Cười cái gì a! Còn cười nữa ta sẽ buông tay!” Hần cũng cười lên.

“A, ta sai rồi ta sai rồi, huynh đừng buông tay a!” Bị quăng như vậy, khẳng định sẽ rất đau, ta lập tức vươn tay ôm hần.

“Cô rõ ràng còn cười!” Hần cố ý thả lỏng tay một chút, vẻ mặt cười vừa tức vừa giận.

“A... cười phạm pháp hả? Ta cũng không phải cười huynh!”

“Còn cãi!”

Này có tính là liếc mắt đưa tình không? Ha ha...

“Được rồi, đến cửa phòng ta rồi, huynh muốn buông tay liền buông tay đi!” Ta nhin cười, nói.

Hần cũng thu hồi ý cười, nhưng không có buông tay ra.

“Định nhi...” Hần mở miệng, ánh mắt vẫn ở nơi khác.

“Gì vậy? Hành ca ca...” Ta học cô nương Hoa Nguyệt Xuân Phong lâu, mềm giọng nói.

Hần không cười, vẻ mặt cô đơn nhìn ta, “... Ta... xứng với nàng ấy sao?”

Thì ra, thích là chuyện phiền toái như vậy... xác thực, nữ tử giống như Tần Tổ, chỉ sợ không có mấy người nam nhân dám có ý nghĩ không an phận. Chẳng lẽ là vì điều này, cho nên mới muốn ta diễn trò? Có phải có chút ngốc hay không a?

“Sâu đậm?” Ta chớp chớp mắt, dùng lời Tần Tổ nói hỏi lại hần.

Hần nở nụ cười, quả nhiên. Hần buông tay ra, để hai chân ta chạm đất. “So với cô sâu hơn.” Hần cười nói, mang theo ý trêu chọc.

“Aizz. Ta bị bỏ rơi...” Ta than thở, “Yên tâm, ta cũng sẽ không cưỡng cầu...”

“Không thể nào.” Hần lại gần ta, vẻ mặt cười xấu xa, “Ta tình thâm ý trọng, quyết không thay đổi tình cảm, Định nhi...”

“A? Gì chứ?” Lần này đến lượt ta kinh ngạc, “Huynh không phải...”

“Thứ không chiếm được, đừng nên cưỡng cầu. Đây là gia huấn nhà chúng ta.” Hắc thiếu nghiêm túc nói xong, làm cho người ta đoán không ra lời nói là thiệt hay giả.

Không chiếm được? Lương tình tương duyệt vì sao không chiếm được?

“Không hiểu? Chờ cô có người trong lòng liền hiểu được.” Hắc vẫn cười.

“Sao lại nói như vậy a... người trong lòng của ta không phải là chàng sao? Hành ca ca...” Đoán không ra thì sẽ không đoán, đây là gia huấn của nhà ta.

“Ta thật sự rất vui về a, Đình nhi...”

“Khụ khụ...”

Có người cố ý ho hai tiếng.

Bà mai? Không phải chứ? Cũng tốt, giải quyết rõ ràng việc kia luôn.

“Người là tiểu nhị nơi này đi!” Bà đi lên đến, trừng mắt nhìn Khách Hành, “Thật sự là hạnh kiểm xấu.”

Aiz. Bà vì cái gì ngay cả Thạch Chúc cũng đem lên a?

“Đến đến, Tiểu Đình a, người cùng Thạch công tử tâm sự đi.” Bà mai vui vẻ đem Thạch Chúc đẩy tới.

Lại tới?

Thạch Chúc vẫn cau mày, cố ý không nhìn ta.

“Lí ma ma, đây là lỗi của bà. Ta cùng Đình nhi tình đầu ý hợp, sao bà lại bồng đả uyên ương?” Khách Hành cười oán giận.

“Uyen ương? Người cũng không nhìn xem thân phận mình?” Bà mai thiếu chút nữa nhảy dựng lên, “Cóc mà đòi ăn thịt thiên nga!”

“Ai u, lời này của ma ma thôi.” Khách Hành vẫn cười cười. Thì ra hắc cười có thể sâu như vậy, sâu không thấy đáy.

“Thạch công tử người ta đường đường là Thượng Thư công tử, văn võ song toàn, nhất biểu nhân tài. Thạch Giang hai nhà lại là thế giao, cùng Tiểu Đình chúng ta là trời đất tạo nên một đôi. Ta khuyên người cũng đừng chen vào.” Bà mai vẻ mặt khinh thường, “Người nói có phải hay không, Thạch công tử?”

Thạch Chúc nhìn ta một cái, vẫn trầm mặc.

“Việc này cùng Thạch công tử có liên quan gì? Đúng không, Đình nhi?” Khách Hành lập tức mở miệng.

“Uh...” Nên làm như thế nào mới tốt đây?

“Ai u, Tiểu Đình a, người làm sao vậy?” Bà mai lập tức lôi kéo ta, “Tiểu tử này lai lịch bất chính, lại là một con quỷ nghèo, sao so được với Thượng Thư công tử. Người không phải bị ngốc chứ?” Bà nhỏ giọng nói, nhưng mọi người đều có thể nghe được.

“Ta...” Trên đời này, mỗi người đều nịnh hót, ta, cũng giống vậy sao?

“Toàn nói bậy!”

Tần Tố!

Tần Tố đi tới, người đầy sát khí. Nàng liếc liếc mắt nhìn Thạch Chúc, lại nhìn chăm chăm bà mai nói: “Hừ. Thượng Thư công tử?” Nàng nở nụ cười, “Nam Cung thế gia phú khả địch quốc, thống ngự giang hồ hắc bạch lưỡng đạo, chẳng lẽ so ra còn kém một Thượng Thư nho nhỏ?”

Hả? Có ý gì? Nam Cung thế gia? Có liên quan sao?

Sắc mặt Khách Hành có chút cổ quái.

“Người nói cái gì?” Bà mai không hiểu lớn tiếng nói.

Đúng vậy, cho dù là nơi này của chúng ta chỉ là trấn nhỏ vô danh không quan tâm đến chuyện giang hồ, cũng từng nghe qua uy danh Nam Cung thế gia, lúc này lại đem ra, thật sự làm cho người ta khó hiểu a.

“Hắn chính là thiếu chủ Nam Cung thế gia.” Tần Tổ cười khẽ, “Như thế nào, so ra còn kém Thượng Thư công tử sao?”

Thiếu chủ Nam Cung thế gia?! Không phải thật chứ! Giống Khách Hành biết nấu cơm làm thức ăn may vá thêu thùa đồn củi nấu nước ngâm thơ đối câu đánh mã điều bài cửu khoác lác nói láo coi tướng xem bói... Mọi thứ, sẽ là thiếu chủ Nam Cung thế gia cao cao tại thượng? Gạt người. Nhưng mà... Tần Tổ, sẽ gạt người sao?

Khách Hành khẽ nhún mày, sau đó bất đắc dĩ cười cười, “Tại hạ Nam Cung Thước, tự Bắc Thần. Không biết xứng với Giang cô nương hay không.”

Bà mai sợ run một hồi lâu. “Này...”

“Nam Cung Thước?” Đây là nguyên nhân vì sao hắn không chịu nói cho ta biết tên. Nam Cung thế gia, địa vị thật lớn, là sợ ta biết sẽ không dám giữ hắn lại...

“Gọi ta Bắc Thần là được, Đình nhi.” Hắn nhìn ta, trong ánh mắt mơ hồ có ý xin lỗi.

Ta không có tức giận a, chỉ là... có chút giật mình... “Bắc Thần.”

“Vị công tử nhà Thượng Thư này, người không phải muốn cướp thiếu phu nhân của Nam Cung thế gia chứ?” Tần Tổ nghịch nghịch tóc, cười nói.

Thạch Chúc cũng khẽ cười, quay đầu nói với ta: “Ta đi đây.”

“...” Phải nói gì mới tốt đây?

Bà mai nhìn hắn cất bước, lập tức đuổi theo, “Aiz, Thạch công tử, Thạch công tử, người đừng đi a...”

Khách Hành thở dài, “Người đây là cố ý cho ta xuất đầu sao?” Hắn nhìn Tần Tổ, nói.

Tần Tổ không đồng ý, “Người nếu thích Tiểu Đình tỷ tỷ, ta liền không chấp nhận có người phá hoại.”

Đây là lý luận gì? Aiz, thật loạn...

“Như vậy chính là giúp ta?”

“Hắn nếu còn không hết hy vọng, ta sẽ giết hắn.” Tần Tổ vẻ mặt thật lòng.

Ách... Thật thẳng thắn...

“Người...” Khách Hành không khỏi nở nụ cười, hơi tức giận.

Nên nói gì mới tốt đây? Đã có thân phận cao quý là thiếu chủ Nam Cung thế gia, vì sao lại cảm thấy mình không xứng với Tần Tổ? Nếu yêu đối phương thật sâu, vì sao còn muốn thành toàn cho tình địch của mình? Nếu yêu, vì sao lại không cưỡng cầu? Như vậy, có phải yêu rất vất vả hay không? Nếu đối lại là ta, lại sẽ làm như thế nào?...

Thì ra, trong ái tình, đau khổ nhất, không phải “cầu không được”, mà là “không thể cầu”...

12. Chương 12

Chương 12: Hồi tình

Này... Đến tận cùng là chuyện tốt hay là chuyện xấu? Ta nhìn đại sảnh người kín hết, thở dài. Không biết vì cái gì, trong một đêm, mọi người đều biết “thiếu chủ Nam Cung thế gia luyện mộ bà chủ khách điếm, Thượng Thư công tử thề chết không nhường người vợ có hôn ước” “chuyện tình yêu động lòng người”. Trời biết bên trong bỏ thêm bao nhiêu dầu mỡ cùng dấm chua, khiến cho đám người nhàm chán đến cực điểm

này mới sáng sớm đã chạy đến tiệm ta đến xem diễn. Chẳng qua, buôn bán thật sự là rất loạn thất bát tao (rối loạn)... Vì sao... cuộc sống của ta sao lại biến thành như vậy hả?

Ta nhìn Tần Tổ nhàn nhã bóc đậu phộng ăn ở trước mặt, không nhiễm một hạt bụi nhỏ như vậy, đáng yêu vô tà như vậy, nhưng mà... hai ngày qua, nàng đã có ý đồ hạ độc đối với ba mươi người muốn động tay động chân với nàng hoặc người nàng xem không vừa mắt. Aizz, giang hồ hiệp nữ đều như vậy sao?

“Tỷ tỷ, ăn đậu phộng không?” Tần Tổ vẻ mặt xinh đẹp tươi cười, đưa qua một mớ đậu phộng đã lột vỏ.

“Ừm.” Ta tiếp nhận. “... Tần cô nương, cô...”

Tần Tổ nhìn ta, chờ ta nói tiếp.

“Cô thực thích Khách... Không phải... Nam Cung Thuốc?”

Tần Tổ gật gật đầu.

“Vì sao?” Hỏi như vậy có lỗ mãng quá hay không?

“Tỷ tỷ thì sao?” Tần Tổ hỏi lại. Nàng thật sự rất thích hỏi lại nha.

“Ách...” Ta như thế nào lại có vì sao? Ta cùng hấn một chút quan hệ cũng không có a!

Tần Tổ nhú mày. “Tỷ tỷ, tỷ rốt cuộc là yêu sâu bao nhiêu...”

Người nói trắng ra như vậy ta sẽ ngượng ngùng nha. “Kỳ thật cũng không thể nói rõ sâu hay không sâu...” Trên thực tế, căn bản không có việc kia đâu!

“Vì sao?”

Vì sao? Lại là vì sao? Ta như thế nào biết vì sao? Sớm biết ta sẽ không hỏi vì sao!

“Tần cô nương...” Chuyển hướng đề tài trước, “Kỳ thật, cô cùng Nam Cung Thuốc quen biết trước, luận sắc đẹp tài mạo, ta cũng không bằng một phần ngàn của cô, cô thật sự cảm thấy Nam Cung Thuốc sẽ thích ta?”

“Tỷ tỷ sao lại nói ra lời ấy?” Nàng khó hiểu nhìn ta.

“Ta chỉ là cảm thấy, hấn không có lý do gì không thích cô...” Khách Hành, cảm tạ ta đi, ta đây đang giúp người a!

Ánh mắt của nàng đột nhiên có chút tức giận. “Chuyện tình cảm, không thể nói đến thứ tự trước sau, tỷ tỷ không cần lo nhiều. Về phần dung mạo, tỷ tỷ chẳng lẽ cảm thấy Nam Cung Bắc Thần là loại người trông mặt mà bắt hình dong sao?”

Tức giận? Không phải chứ? Không có lý do gì nha?

“Vì sao tỷ tỷ không thể thật lòng yêu hấn?”

Những lời này làm ta sợ tới mức đậu phộng trong tay cũng rơi xuống nhất. Trên thế giới sao lại có người yêu cầu tình địch của mình thích người trong lòng mình chứ? Trời ạ! Nàng có phương thức tư duy gì vậy a?

“Tần cô nương, sự tình không phải cô nghĩ như vậy...” Giải thích rõ ràng là tốt nhất, vũng nước đục này ta không lội nữa đâu!

“Là vì ta sao?” Tần Tổ nhú mày.

“Hả?”

“Nếu là bởi vì ta làm cho tỷ tỷ tâm sinh nghi kỵ, ta có thể rời khỏi nơi này.” Lời của nàng có sự kiên quyết làm cho người ta không dám nhìn gần.

“Không đúng không đúng...” Ta lập tức lắc đầu. Không đúng, Khách Hành làm nhiều việc như vậy, không phải là vì làm cho nàng đi sao? Nhưng mà, loại tình huống này...

“Tỷ tỷ, là có ý trung nhân khác?” Nàng nhìn ta, khiến cho ta thật khẩn trương.

“Không có không có...”

“Vì sao?”

Lại là vì sao... Ta mới muốn hỏi vì sao a...

“Ô, Thạch bộ khoái ngài tới rồi, mời vào bên trong.” Tiếng của Khách Ưc, đúng lúc cắt ngang cuộc giảng co chúng ta.

Tần Tổ lại có vẻ mặt âm trầm. “Vì hân?”

“Hả?”

Ta còn chưa kịp phản ứng, liền thấy ngón giữa của Tần Tổ cầm mấy cây châm thật nhỏ, trên châm ẩn ẩn sắc lam. Không phải chứ? Chẳng lẽ?

Mắt thấy nàng nâng tay lên muốn phóng, có người đúng lúc bắt được tay nàng.

Hô... Dọa người.

“Làm gì thế?” Khách Hành cau mày mở miệng.

“Nếu không giết người kia, Tiểu Đình tỷ tỷ cả đời này cũng sẽ không toàn tâm toàn ý đối với người.” Tần Tổ nói thật đúng là hợp tình hợp lý.

“Như vậy nàng sẽ toàn tâm toàn ý với ta sao?” Khách Hành không khỏi nở nụ cười, “Nếu có người giết nàng, ta sẽ liền toàn tâm toàn ý đối với người sao?”

Tần Tổ không thể nói gì, “Ta...”

“Tần cô nương, coi như ta xin người, người buông tha ta có được không?” Khách Hành buông tay nàng ra, nói.

Tần Tổ ngẩng đầu nhìn hân.

“Thứ người muốn ta cho không nổi. Phiền người giờ cao đánh khê, cho ta yên ổn sống có được không?” Vì sao, khi ta nghe những lời này, cảm thấy người đáng thương lại là Khách Hành chứ?

“Ta cái gì cũng không muốn...”

“Đủ rồi!” Khách Hành cơ hồ là rống lên, “Tần cô nương, ân cứu mạng của người tại hạ kiếp sau nhất định sẽ báo, kiếp này vô duyên, cầu xin người!”

Tần Tổ cười yếu ớt, nhìn không ra thương tâm thống khổ. “Nếu Tiểu Đình tỷ tỷ đối với người như vậy, người sẽ hết hy vọng sao?”

Khách Hành nghiêng đầu, “Ta còn có cơ hội, nhưng người thì không có.”

Tần Tổ không hề nói gì, xoa người lên lầu.

“Chắc, lại thất bại.” Khách Hành thở dài, bất đắc dĩ nói.

“Hả?”

Vẻ mặt hân bất đắc dĩ tươi cười, “Như vậy cũng không giận bỏ đi, xem ra công phu của ta còn chưa đủ.”

Có phải có câu là “giận sẽ làm tăng thêm can đảm” hay không? Ta đại khái chính là tâm tình này. Ta từ quầy đi ra, trên đất có vết máu, vết máu hơi đen. Độc châm của Tần Tổ sợ là đâm vào trong tay mình rồi. Nàng dù sao cũng không phải là băng ngàn năm, không phải tiên tử thất tình bất động.

“Nàng trúng độc.”

Khách Hành chấp nhận cười, “Yên tâm, y độc vốn là một nhà, nàng làm sao có việc gì chứ.”

Vì sao hân có thể cười như vậy? Hân không cần sao? Hân...

“Huynh thật sự yêu nàng sao?” Ngay cả ta cũng có thể nghe được sự tức giận trong giọng nói của mình.

“Cô đang nói gì vậy, Đinh nhi? Chẳng lẽ là ghen tị?” Hấn vì sao còn cười được?

Nếu một khắc kia ta không đánh hấn một cái tát, ta nhất định sẽ giận đến bị nội thương mất. Ta quyết định hạ quyết tâm, bình tĩnh vươn tay, bình tĩnh quăng cho hấn một cái tát.

“Nghe đây! Ta không quản người là Khách Hành hay là Nam Cung Thước, ta không chơi nữa!” Ta lớn tiếng quát hấn.

Hấn sửng sốt một chút, cũng không có đưa tay sờ mặt mình, “Đinh nhi...”

“Đừng gọi ta! Ta không quen người!” Ta lập tức xoay người, chạy ra khỏi Túy khách cư.

...

Nhất định sẽ giận đến bị nội thương... Bình tĩnh bình tĩnh... Sao có thể bình tĩnh chứ!!! Trên đời sao lại có loại nam nhân này? Hấn rõ ràng là thích Tần Tố a, hấn như thế nào lại nhẫn tâm? Hấn... Tức chết ta!!!

Ta đi đến bên con sông nhỏ trên trần, hô hấp từng ngậm từng ngậm.

“Này...”

“Đã nói đừng gọi ta!” Ta đột nhiên xoay người, hô.

Thạch Chúc? Ta thu hồi tay đang chỉ vào hấn, “Có việc sao?”

“Cô đừng nghĩ quẩn nha...” Thạch Chúc cẩn thận mở miệng.

Nghĩ quẩn? Ta lúc này mới phát hiện chỗ mình đứng không được tốt lắm.

“Ta sẽ không nhảy xuống sông.” Ta lui lại mấy bước. Vì cái loại người này mà nhảy sông? Ta phi!

“Cô, không giống người sẽ vì loại chuyện này mà tức giận.” Hấn đi tới, ngồi ở bên bờ sông.

“Huynh chỉ cái gì?” Tức giận đến ta cũng mệt mỏi, ngồi chồm lết vậy.

“Trong lòng hấn có một cô nương khác.” Thạch Chúc nhìn nước sông.

“A, không phải việc này...” Ta là loại người này sao? Nhưng mà ngẫm lại chuyện vừa rồi, xác thực, mỗi người chắc đều nghĩ ta ghen a...

“Cô thật sự thích hấn?”

“Đã nói không phải!” Tức chết ta, phiền người đừng nhắc đến hấn có được không?

Thạch Chúc sửng sốt một chút, “Ta quả nhiên vẫn đoán không được tâm tư của cô...” Hấn dường như đang tự nói, ngữ khí là lạ.

“Cái gì?” Không rõ.

“Cô... chưa từng nghiêm túc nhìn qua ta nhỉ?”

Có a! Người là một soái ca rất thích cau mày, ta đối với vật xinh đẹp luôn luôn quan sát thật sự cẩn thận a!

“Huynh rốt cuộc muốn nói gì?” Vì sao hôm nay mọi người đều kỳ quái như vậy?

“Cha ta nói đúng, ta không xứng với cô...” Hấn nhặt một viên đá nhỏ lên, ném vào sông.

“Ách... Huynh là nói lời Tần cô nương nói lần trước à? Huynh đừng để ý những lời đó. Nam Cung thế gia thì sao chứ...” Còn nhớ à. Có điều, bị đả kích như vậy thật rất là mất mặt.

“Còn giận hấn à?” Thạch Chúc đột nhiên nở nụ cười.

“Hả?”

“Muốn hấn móc trái tim ra cho cô xem sao?” Hấn vẫn như cũ cười, “Thiếu chủ Nam Cung thế gia là thân phận thế nào chứ, hấn sẽ không lừa gạt cô.”

Hấn căn bản từ đầu tới đuôi đều gạt người! Nói ra câu nào thực câu nào giả cũng không biết!

“Huynh sao phải giúp hần nói chuyện chứ?” Rất kỳ quái nha.

“Ta không có a. Sự thật thôi.” Thạch Chúc nhìn ta, vẻ mặt nghiêm túc.

Ta không khỏi bật cười. Chuyện gì thật a!... Không nghĩ tới, hần lại chạy tới an ủi ta. Hôm nay là ngày lành gì đây?

“Huynh không phải ghét ta như vậy chứ?” Ta đưa tay vỗ vỗ vai hần.

Hần sưng sốt một chút, “Ghét?”

“Đúng vậy. Tuy rằng ta biết huynh không muốn lấy ta làm vợ, nhưng mà đem ta giao cho nam nhân khác như vậy, không phải ghét thì là cái gì? Aizz, Thạch bá bá đáng thương một phen khổ tâm a...” Ta ra vẻ thương tâm.

Hần nhẹ nhàng khẽ cười, “Ta thật ra vẫn nghĩ, là cô ghét ta.”

Hả? Ngay từ đầu là không quá thích, nhưng mà không có ghét a.

“Xin Thạch gia về sau không cần xen vào việc của người khác. Nơi này thị phi không phải đơn giản như trong tưởng tượng của người vậy. Cái gì công lý, chính nghĩa, đã sớm không thể thực hiện được... Cô nói với ta như vậy.”

Ách... Nhớ thật rõ ràng a, ta đã nhanh quên rồi.

“Lúc đó, cô cho ta là đứa ngốc nhỉ...” Hần cúi đầu nhặt hòn đá.

Ta thật muốn thẳng thắn nói: Không có. Nhưng mà...

“Luôn khinh thường ta nhỉ?” Hòn đá ở trên mặt nước nhảy vài cái.

“Không có.” Rốt cục có thể hùng hồn nói ra. Chưa từng khinh thường hần, chỉ là... Có lẽ là khinh thường chính mình...

Hần quay đầu, nở nụ cười, “Cho dù như vậy, cũng không nghĩ tới phải gả cho ta?”

Nghĩ tới...

“Huynh... Có ý gì?”

Hần phui phui bùn đất trên tay, “Ta từng đồng ý nghiêm túc nghĩ tới... cưới cô.”

Ta biết mặt mình đỏ, hần thật sự nghiêm túc...

“Cưới nữ nhi của Giang thúc thúc huynh?” Ta cười một chút, nói với hần như vậy.

Hần nhìn ta, “Cô...”

“Ta nếu không phải họ Giang, huynh ngay cả liếc mắt cũng sẽ không nhìn ta nhỉ?” Ta không rõ mình khi đó vì sao lại nói như vậy, ta muốn làm gì chứ? Lại muốn chứng minh cái gì sao?

Hần nở nụ cười khổ. “Cô sẽ cùng người mình không thích thành thân sao?”

Hỏi thật sao? Hay là chỉ hỏi vậy thôi? Nhưng vô luận là cái gì, ta chỉ có một đáp án.

“Sẽ.”

“Đối với cô sẽ không.” Hần tuyệt không kinh ngạc nói ra đáp án của mình.

Hần là nói, hần thích ta sao...

“Biết không? Ta sớm biết rằng cô nhất định không nhất thiết phải gả cho người mình thích. Nếu cha ta chính thức tới cửa cầu hôn, cô sẽ đáp ứng hôn sự này.” Hần nhìn ta như vậy, làm cho ta cảm thấy mình thực đáng thương.

“Ta sẽ không cùng Nam Cung thế gia đoạt thiếu phu nhân... Chỉ là... Cô chưa từng cười với ta như vậy...”

Người có biết hay không, ta chưa bao giờ cười với ai như vậy, trừ khi diễn trò...

“Huynh sao lại...” Ta nên hỏi sao? “... Thích người như ta vậy...”

Hắn khẽ cười, “Ta cũng không biết. Người như cô... Dịu dàng mềm mại, có tri thức hiểu lễ nghĩa, hiền lương thực đức với cô một chút quan hệ đều không có. Bằng mặt không bằng lòng, nịnh bợ dối trá, tự do lười nhác, không có chí lớn... Người như cô vậy, ta hẳn là phải khinh thường nhất mới đúng...”

Vì sao hắn nói ta như vậy, ta lại không có cách gì để tức giận...

“Nhưng mà, thời điểm biết cô là nữ nhi của Giang thúc thúc, ta... thật sự... Cảm thấy thật vui vẻ...” Hắn ngẩng đầu, nhìn trời, “Ngay cả ta cũng cảm thấy kỳ quái... Cô... Đến tột cùng là tốt ở chỗ nào...”

Không có cách nào mở miệng. Lần đầu tiên, cùng người khác nói chuyện, không phải bởi vì không phản đối mà trầm mặc, chỉ là, không có cách nào mở miệng...

“Nhưng mà ta thật sự rất vui sướng. Người ta từng hạ quyết tâm muốn kết hôn, thì ra là cô... Chính là như vậy...” Hắn quay đầu nhìn ta, “Nhưng mà, ta lại quên, ta đối với cô mà nói chỉ là tên bộ khoái có tính chính nghĩa...”

Có lẽ, hắn nói đúng. Ít nhất, ta không có vì hắn là con của Thạch bá bá mà cảm thấy vui vẻ, hắn với ta mà nói, đại khái thật sự chỉ là tên bộ khoái có tính chính nghĩa...

“Yên tâm, ta sẽ không bảo cha ta nhắc tới việc thành thân...” Hắn cười cười, “Ít nhất, trong lúc cô thích Nam Cung Thước...”

Vì sao, ta không có cách nào phản bác, không có cách nào nói cho hắn, ta cùng Khách Hành kỳ thật chỉ là diễn trò thôi? Ta đến tột cùng là sợ hãi cái gì?

“Ta đi đây.” Hắn đứng dậy.

“Ách...”

“Ta còn phải làm việc a.” Hắn cúi đầu, cười cười với ta.

Thăng đến hắn đi đã lâu rồi, ta mới phát hiện mình vẫn ngồi ở chỗ kia. Ta đột nhiên nhớ tới Khách Hành... Muốn đả thương một người thích mình thật khó, ta thậm chí, ngay cả dũng khí để cùng hắn nói chuyện cũng không có. Vì sao Khách Hành lại có thể? Ta không thích Thạch Chước, nhưng mà hắn thích Tần Tố, vì sao hắn làm được. Có phải hay không, nếu không thể hồi báo đối phương, phải khiến cho đối phương hoàn toàn hết hy vọng? Nhưng mà, trong tình huống như thế nào mới có thể không thương tổn đối phương, mà vẫn làm cho đối phương hết hy vọng đây? Chuyện tình cảm, ta đúng là vẫn không hiểu...

“Vì sao lại thích ta? Ta không phải là người bằng mặt không bằng lòng, nịnh nọt dối trá, tự do lười nhác, không có chí lớn, một chút lý do khiến người thích cũng không có sao? Vì sao? Không phải bởi vì ta họ Giang, người mới muốn kết hôn với ta sao?...” Nói với con sông như vậy, có thể có đáp án sao? “Vì sao, bởi vì ta không thích người, nên sẽ không cưới ta à? Vì sao không tranh đoạt, mà lại buông tay?... Thật giống như Tần Tố...”

Thì ra yêu là chuyện phiền toái như vậy. Yêu, hay là không yêu, hoặc là bị yêu, đều phiền toái đến đòi mạng!... Nhưng mà, cái gì là yêu chứ? Tâm lý của ta, đến tột cùng có yêu qua ai hay không? Nếu ta yêu một người, sẽ như thế nào đây?...

A... Ta cũng biến thành đứa ngốc rồi, ta mà lại làm chuyện phiền phức nhất gian nan nhất ngốc nhất trên đời này: Hỏi tình...

13. Chương 13

Chương 13: Song ti vãng

Aiz... Ta ngồi ở nội sảnh Hoa Nguyệt Xuân Phong lâu, thở dài lần thứ mười ba trong sáng hôm nay.

“A. Đinh nhi tỷ tỷ.” Quân Lâm nằm trên giường êm ái cũng thở dài, “Tỷ cứ thở dài như vậy, nô gia cũng thương tâm theo a.” Nàng phe phẩy quạt tròn trong tay, dịu dàng nói.

“Phe phẩy quạt gì chứ? Không lạnh sao?” Ta liếc nàng một cái, tiếp tục thở dài.

Quân Lâm là đầu bài cô nương (cô nương nổi tiếng nhất) ở nơi này, đi Lâm An tuyển hoa khôi, mấy ngày trước mới trở về. Nàng tinh quái có tiếng, bình thường ta có thể tránh liên tránh, nếu không phải chuyện trong tiệm ta đã biến thành “thiếu chủ Nam Cung thể gia khó bỏ người tình cũ là mỹ nữ giáp, lão bản nương tiểu khách điểm dùng sức đánh tình lang bạc bẽo”... Không cần phải nói, mỹ nữ giáp chính là Tần Tố... Chỉ là đánh một cái tát, không cần biến thành “ra sức đánh” chứ... Dù sao, Túy khách cư ta cũng không có cách nào ở lại. Chỉ có thể đổ thừa ta lúc ấy nhất thời xúc động, aiz, hiện tại thật sự là hối hận không kịp a...

“Thật là, Đinh nhi tỷ tỷ nghĩ rằng nô gia muốn quạt sao? Đây không phải là công việc cần sao.” Quân Lâm lười biếng buông cây quạt.

Không tranh luận cùng nàng là tốt nhất, còn nhớ hai năm trước khi nàng bán mình đến nơi đây ta cũng có mặt ở hiện trường, lúc ấy nàng nói bốn câu, thật sự là như chuyện mới ngày hôm qua: “Nơi này là thanh lâu sao?” “Cô nương có phải bao ăn bao ở hay không?” “Có phải chỉ buôn bán buổi tối hay không?” “Vậy được rồi, ta tới bán thân.”... Nhớ lại nàng khi đó bất quá là tiểu cô nương mười ba tuổi, thật sự là... Nhưng mà, nàng xác thực có thiên phú trong phương diện này: Mềm mại quyến rũ, phong tình vạn chủng, mắt đen lấp lánh, chưa nói đã cười... Nếu đứng cùng Tần Tố, nhất định rất đẹp mắt...

“Nô gia nghe nói, chỗ Đinh nhi tỷ tỷ có bốn tiểu nhị tuần tú à?” Giọng nói của Quân Lâm, mềm mại nhỏ nhẹ, rất là dễ nghe.

“Ừ.” Tiếp tục thở dài.

“Ha ha, nô gia cũng muốn nhìn xem a...” Quân Lâm nhú mày, “Các tỷ tỷ nói, bọn họ sẽ đến đưa sữa đậu nành, vì sao nô gia chưa gặp qua?”

“Bởi vì gần đây là ta đưa sữa đậu nành.” Thật khát, uống một ngụm trà trước.

“A... vậy không phải là nô gia phải đi vào tiệm của tỷ mới nhìn thấy sao?” Nàng liếc mắt nhìn ngoài cửa sổ một cái.

Ô. Đừng tới a! Nơi đó đã rất loạn rồi, ta không thể chiếu cố người đâu. “Kỳ thật cũng không có gì hay để xem.” Nam nhân thôi, người gặp qua so với ta nghe nói qua còn nhiều hơn.

“Nô gia chỉ là nhìn thôi, cũng không tranh với tỷ tỷ.” Nàng cười, “Tỷ tỷ không phải đã có Thạch công tử sao...”

Ta phun hết trà ra ngoài. “Khụ khụ...”

Thạch Chúc... Ta đã thật cố gắng không muốn nghĩ tới hắn nữa...

“Người đó, lại ở chỗ này nói hưu nói vượn.” Nguyệt di bưng điểm tâm đi vào, yêu kiều nói.

“Nô gia nào có...” Quân Lâm vẻ mặt vô tội, “Là Đinh nhi tỷ tỷ không cho nô gia nhìn tiểu nhị trong điểm nàng thôi...”

“Ai u, người cũng muốn nam nhân à?” Nguyệt di đi qua, chỉ chỉ đầu nàng.

“Hi hi, thiên hạ này, nữ nhân muốn nam nhân, có cái gì không đúng? Không muốn, mới là cổ quái đó...”

Nói thật đúng là có đạo lý.

“Ha ha, vậy người là coi trọng người nào?” Nguyệt di ngồi xuống, cười hỏi.

“Nô gia ngay cả người còn chưa có gặp a...” Vẻ mặt ai oán a.

“Lại nói tiếp, Đinh Đình a, con bảo Khách Tùy có thời gian rảnh qua đây một chuyến.” Nguyệt di quay đầu nói với ta, “Con quỷ này đi tuyển hoa khôi, đánh đàn khiến ngay cả ta cũng cảm thấy dọa người. Để Khách Tùy dạy nó là tốt nhất.”

“Uh, để con hỏi hắn.”

Quân Lâm lập tức tiến sát trong lòng Nguyệt di, “Vẫn là ma ma tốt nhất...”

“Ha ha, người tốt nhất đừng thật lòng thích người ta a, ma ma còn phải dựa vào người để kiếm bạc đó.” Nguyệt di cười giáo huấn nàng.

“Ma ma... nô gia còn nhỏ, không hiểu cái gì là thích nha...” Quân Lâm cười duyên.

“Người không hiểu?” Một đám cô nương cười tiến vào, “Các tỷ tỷ dạy người a...”

“Tốt, tỷ tỷ...”

“Nếu người gặp người mình thích, người nhanh mồm nhanh miệng lập tức sẽ trở thành cà lăm.” Tiểu Trúc cướp nói.

“Có phải thật hay không hả?”

“Còn có còn có, người đến lúc đó liền trà không nhớ cơm không nghĩ, chỉ muốn gặp người kia...” Tiểu Tương mở miệng.

“Bình thường người vô cùng hung dữ, thấy hấn, cũng liền dịu ngoan như con mèo nhỏ vậy...” Tiểu Cửu vừa nói vừa cười.

“Nếu hấn đối xử tốt với cô nương khác, trong lòng người sẽ không thoải mái...” Tiểu Trúc lại bổ sung.

“Sao ta càng nghe càng cảm thấy là các tỷ tỷ đang nói ta nhanh mồm nhanh miệng vừa hung dữ lại không nói đạo lý vậy?” Quân Lâm nhú mày.

“Không phải sao!”

Các cô nương đều cười khanh khách.

Đây chính là thích à? Cô nương thanh lâu đúng là hiểu biết nhiều... Chắc, một đám người cùng phe phẩy quạt tròn, thật là lạnh a...

...

Ta vừa hít hít cái mũi vừa đi về Túy khách cư, aiz, thật là, vì sao ta ngay cả trốn cũng không thể thế? Qua giờ Ngọ, trong điểm hấn là không có khách đâu...

Quả nhiên. Ta thở dài, tìm cái bàn ngồi xuống, đưa tay châm trà.

Ồ? Bóng râm từ đâu đến thế?

“Vì sao lại trốn tránh ta?” Khách Hành đứng ở cạnh bàn, nghiêm túc mở miệng.

Ta lập tức đứng lên. “Huynh suy nghĩ nhiều quá...” Lúc này không đi, còn đợi đến khi nào?

“Đợi chút.” Hấn vươn tay giữ chặt ta, “Là ta không đúng, không nên nói những lời này, cô... đừng giận...”

Vì sao phải giải thích với ta? Nên giải thích, là ta mới đúng chứ. Ta quay đầu nhìn hấn, “Ta không có tức giận...”

Hấn buông tay ra, “Đổi cho cô.”

Hả? Cái gì?

“Một cái tát kia của cô, thật sự là dùng toàn lực a.” Hấn sờ sờ hai má.

Hả? Việc này... “Thực xin lỗi...” Không đúng, dù ta muốn xin lỗi, nhưng cũng không nên nói ở tình huống này chứ!

“Được rồi, hòa nha.” Hấn vẽ mặt tươi cười, vỗ vỗ vai của ta.

Bị lừa... “Khách Hành!”

“Ồ, cô không phải lại muốn đánh chứ?” Hấn tỏ vẻ hoảng sợ.

Đánh? Đùa cái gì hử. Bản lĩnh của thiếu chủ Nam Cung thế gia như thế nào, nếu không phải cố ý, ta sao có khả năng đánh được chứ. Quên đi, không để ý tới hử!

“Aiz, Đinh nhi, cô đừng không để ý tới ta nha!” Hử đi lên vài bước, chặn đường đi của ta, “Chúng ta không phải đã làm hòa rồi sao...”

“Không có a!” Đường cũng không phải chỉ có một cái.

“Được rồi được rồi, ta cho cô đánh tới hết giận được không...” Thân pháp quỷ gì hử? Nhanh như vậy!

“Ta...” Vì sao ta phải tức giận? Ta cũng không phải là người gì của hử... Muốn tức giận cũng không có phần của ta đâu? Hơn nữa, tình huống này, sao lại cách mực tiêu “không muốn tiếp tục cùng hử diễn kịch” xa như vậy chứ?

“Chắc chắn chắc, ngay cả độc môn khinh công cũng dùng tới, đại khai nhãn giới*...” Một giọng nói đã lâu không nghe từ bên cạnh vang lên.

*: mở rộng tầm nhìn.

Ôn Văn?

Ta quay đầu, Ôn Văn đang ngồi trong góc, vừa lắc đầu vừa uống trà.

“Ôn đại phu.”

“A, Tiểu Đinh cô nương.” Ôn Văn quay đầu, cười nói.

“Ôn đại phu đã lâu không đến tiểu điểm a.” Không biết như thế nào, ta cảm thấy mình nói chuyện có chút là lạ. Hử nếu thường đến, chẳng phải là trong điểm luôn có huyết quang tai ương hay sao?

“Aiz, gần đây rất bận a...” Ôn Văn thở dài, “Cũng không biết tại sao, luôn có người trúng độc...”

Tần Tổ... Không liên quan đến ta a, quan phủ sẽ không nhúng tay vào chứ?

“Ách, vừa rồi Ôn đại phu nói cái gì độc môn khinh công?” Chuyển đề tài là tốt nhất.

“Nha. Ha ha, vừa rồi khi vị tiểu ca này chặn đường cô, đã dùng độc môn khinh công ‘U Ảnh Huyền Hành’ của Nam Cung thế gia, quả nhiên là đại khai nhãn giới.”

Trách không được nhanh như vậy, thì ra... rất gian trá!

“Ôn đại phu thật sự là thấy nhiều hiểu rộng.” Khách Hành cười cười.

Cười thì cười thôi, sao phải có bộ dáng đề phòng chứ.

“Ha ha, một lang trung nho nhỏ làm sao có hiểu biết gì chứ, chỉ là nghe nhắc tới, vừa vắn đoán trúng mà thôi.” Ôn Văn vẫn nhàn nhã như cũ.

“Ôn đại phu khách khí. Bộ khinh công này của Nam Cung thế gia, người tập luyện rất ít. Trên giang hồ người gặp qua bộ khinh công này có thể đếm được trên đầu ngón tay. Ôn đại phu có thể liếc mắt một cái liền nhìn ra, tại hạ thật sự là bội phục.” Khách Hành chấp tay, cười sâu sắc.

“Quá khen quá khen. Ôn mỗ tam sinh hữu hạnh, được tận mắt nhìn thấy bộ tuyệt thế khinh công truyền nam bất truyền nữ, truyền nội bất truyền ngoại này a.” Ôn Văn cũng chấp tay đáp lễ.

Sao ta lại cảm thấy bọn họ nói chuyện không thuận tai chút nào, cửu khúc thập bát loan (quanh co vòng vèo), không biết rốt cuộc đang nói cái gì.

“Không biết Ôn đại phu tục danh là gì, nói ra mọi người kết giao bằng hữu.”

“A, kẻ hèn tên một chữ một chữ ‘Văn’, không đáng nhắc đến.”

“Ôn Văn?”

“Tần Xuyên?!”

Thanh âm Tần Tổ đột nhiên vang lên, đoạn đối thoại nhiều lai nhiều khứ (vòng tới vòng lui) này cũng theo đó mà ngừng ngang.

Ôn Văn sưng sốt một chút, quay đầu một cách khó khăn.

“Thì ra huynh ở nơi này.” Tần Tổ đã đi tới.

Ôn Văn vẫn chưa thu nụ cười, Khách Hành liền cười mở miệng: “Thì ra là Thánh Thủ Độc Y, thất kính thất kính.”

“Nam Cung thiếu chủ khách khí.” Ôn Văn gật gật đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Sao muối ở chỗ này?” Hắc lại quay đầu nhỏ giọng hỏi Tần Tổ.

“Ta đuổi theo hắc a.” Tần Tổ không cho là đúng.

“Trách không được nhiều người trúng độc như vậy.” Ôn Văn thở dài, “Muối cũng thật là, độc chết không phải tốt hay sao, sao phải biến thành nửa chết nửa sống, hại ta mệt nhọc!”

“Ta không ép huynh cứu bọn họ.”

“Ta là đại phu nha, không cứu bọn họ ta dựa vào cái gì để kiếm cơm đây. Aiz, hay là, lần sau muối dùng độc không thể trừ tận gốc ấy, ta kiếm thêm vài nét bút (kiếm thêm nhiều tiền), có mấy khách quen cũng tốt.”

“Huynh sẽ không ở phương thuốc của mình mà động tay động chân chứ.”

“Không thể làm rõ ràng như vậy được.”

Vì sao đoạn đối thoại tà ác như vậy, lại dùng âm lượng nhỏ như vậy, ta lại nghe rõ ràng như vậy chứ? Như vậy bảo ta làm sao tin tưởng lương y như từ mẫu, nhân tính bản thiện đây?

Lúc này, Ôn Văn đột nhiên xoay người lại, một phen cầm tay Khách Hành, “A, Nam Cung công tử, sư muối này của ta độc như rắn rết, ác như sài lang, tâm ngoan thủ lạt, giết người như ma... Ngài có thể đảm nhận không!”

Trên đời có người lại nói sư muối mình như vậy sao? Chê bai nhiều như vậy...

Khách Hành rút tay mình ra, không nói gì, chỉ đành phải cứng ngắc gật đầu.

“A, Nam Cung công tử quả nhiên diện mạo bất phàm, lòng dạ rộng rãi, phong thái trác tuyệt, long phượng trong loài người...”

Trong lúc Ôn Văn thao thao bất tuyệt, ta đột nhiên thấy hắc đối với Tần Tổ cố ý vô tình lắc lắc đầu. Mà ánh mắt Tần Tổ nháy mắt ảm đạm xuống, yên lặng xoay người lên lầu.

Hả? Tò mò quá nha?... Còn có, Ôn Văn này, hay là Tần Xuyên, hay là cái gì Thánh Thủ Độc Y, hắc rốt cuộc có nói xong không đây?

...

“Có việc sao?”

Nhìn Khách Tùy chỉnh dây đàn, ta lại ngơ ngác đến quên ý đồ đến đây.

“Ách... Nguyệt di bảo ta hỏi huynh, khi nào người rảnh có thể dạy một vị cô nương chỗ này chơi đàn hay không?” Ta lập tức hoàn hồn mở miệng.

“Được.” Hắc cười cười, tiếp tục chỉnh dây đàn.

Thật là lợi hại a. Ta nhìn nhìn bài trí trong phòng hắc. Rõ ràng là phòng trống đơn sơ trên lầu, lại có thể bố trí lịch sự tao nhã như vậy. Thực nhìn không ra hắc là người Tây Hạ. Ta vẫn luôn nghĩ người ngoại tộc đều là man nhân thôi.

“Làm sao vậy?” Khách Tùy ngẩng đầu.

“Ừm? Không có gì.” Ta lắc đầu.

“Đứng hoài không mệt sao?” Hấn dời đàn cổ, “Ngồi xuống đi.”

Lần đầu tiên nha. Tiểu nhị tuy là ở tại trong điểm, ta lại rất ít đi đến phòng bọn họ. Ngồi như vậy, là lần đầu tiên...

“Có chuyện gì phiền lòng sao?” Hấn rót một ly trà, đưa cho ta.

“Hả?”

“Mặt ủ mày chau, không giống cô lúc bình thường đâu.” Hấn cười, ấm áp như là ly trà trong tay.

“...” Phải nói như thế nào đây? Phải bắt đầu nói từ điểm nào? Phải dùng giọng điệu gì để nói?

“Ta đoán,” Hấn cũng rót ỉnh một ly trà, “Có liên quan với Thạch công tử?”

Ta biết hấn sẽ đoán trúng. “Ừm...” Ta gật gật đầu, “Hấn nói, hấn sẽ không lấy ta...” Không biết vì cái gì, có chút chuyện không muốn nói cho người khác nghe, nhưng lại nguyện ý nói cho hấn nghe.

Hấn nhíu mày, “Vì sao?”

“Hấn nói không muốn cùng Nam Cung thế gia tranh thiếu phụ nhân.” Không phải không muốn, chỉ là không thể, tóm lại là “không” tranh đoạt thiếu phụ nhân cùng Nam Cung thế gia.

Khách Tỳ lúc này liền nở nụ cười, “Hấn là hiểu lầm a.”

“Hả? Huynh cũng biết ta cùng...” Thì ra...

“Ngốc tử mới nhìn không ra hai người diễn trò a?” Khách Tỳ uống ngụm trà, trong giọng nói tràn đầy ý cười, “trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường, ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê. Ta thấy người không biết, chỉ có Tần cô nương cùng Thạch công tử thôi.”

“Cũng đúng.” Nước trà, thật ấm.

“Sao không nói rõ với hấn?”

“Ừm... không thể nói rõ...”

“Không thể nói rõ hay là không muốn nói rõ?” Khách Tỳ buông chén trà, hỏi.

“Không muốn...” Ta sợ hãi, thật sự, “Ta không biết nếu nói rõ ràng, sẽ biến thành cái dạng gì...”

“Cô không muốn gả cho hấn?”

“... Khách Tỳ, huynh...” Ta ngược mắt nhìn hấn, thật cẩn thận mở miệng, “... Huynh sẽ cùng người mình không thích thành thân sao?”

Hấn khẽ nhíu mày, “Sẽ không.”

“Vì sao?” Buột miệng nói ra, ta hỏi hấn như vậy.

“Vì sao lại cùng với người mình không thích thành thân?” Hấn hỏi lại.

Quả nhiên... Chỉ có một mình ta suy nghĩ không giống người thường sao? “Nhưng mà, ta sẽ...”

“...”

“Ta chỉ là cảm thấy, dù sao cũng không khác nhiều lắm! Cũng không phải mỗi người đều có thể cùng người mình thích thành thân.” Khách Tỳ hấn, vì sao không nói lời nào? “Ta chỉ là muốn sống an an ổn ổn...”

“Vậy cô vì sao không cùng Thạch công tử giải thích rõ ràng?” Hấn thở dài, hỏi.

“Hấn cùng huynh giống nhau, chỉ lấy cô nương mình thích.” Ta muốn cười, “Nhưng mà, ta lại, hấn nếu cười ta, không phải rất thiệt thòi sao!”

“Hấn nói như vậy?” Khách Tỳ lại nhíu mày.

“Không phải.” Có phải giận hay không? Ta nói sai cái gì? “Ta vốn nghĩ cứ tùy tiện gả, nhưng mà, hấn nói hấn là nghiêm túc, hơn nữa... Nếu ta thích là Khách Hành, hấn sẽ không miễn cưỡng ta... Ách, hấn cứ như

vậy, ta lại thấy ngại. Nếu gả cho hần, tổng cảm thấy hình như là lừa gạt hần...” Không biết như thế nào, cảm thấy mình hồi hộp muốn chết, chén trà đã sắp bị bóp nát.

Khách Tùy nhìn ta, nghiêm túc nghe.

“Ha ha, cho nên... chuyện này... rất khó nói...” Ta cười nhất định rất ngốc.

“Không muốn lừa hần, cho nên một mình phiền não?” Khách Tùy cũng cười, “Nha đầu ngốc, chuyện tình cảm sao có thể tính như vậy!”

Phải không? Không phải như thế sao? “Vậy, nếu là Khách Tùy, nếu là cô nương mình thích có người trong lòng, huynh sẽ làm sao?”

“Ta sẽ không dễ dàng nhường như vậy. Nếu may mắn được kết làm vợ chồng, ta nhất định dùng hết khả năng của mình, làm cho nàng hạnh phúc.” Khách Tùy nói như vậy, kiên quyết giống như lời thề.

“Cô nương được huynh thích thật hạnh phúc.” Một khắc kia, ta đột nhiên cảm thấy cô đơn. Thì ra, thích một người, ngoại trừ phượng thức của Tần Tổ cùng Thạch Chúc, còn có loại này... Không phải tốt hơn so với người trước hay sao!

“Cô sẽ gặp người như vậy.” Khách Tùy nở nụ cười, dịu dàng như thường.

Tâm tình đột nhiên tốt lên, tổng cảm thấy cùng Khách Tùy nói chuyện, có cảm giác thực nhẹ nhàng. “Thật ra ta cũng hy vọng xuất hiện một người làm cho ta thích như vậy.” Ha ha, nói như vậy có phải rất lớn mật hay không? “Nếu như vậy, ta đại khái sẽ không tùy tiện tìm người gả cho!”

“Nói hươu nói vượn!” Khách Tùy ngữ khí giận dữ, “Cho dù không gặp, cũng không thể tùy tiện tìm người nào đó gả cho.”

Bị giáo huấn a. Nhưng mà, vì sao hần phải giáo huấn ta? Nhưng mà, vì sao ta lại thâm gặt đầu.

Khách Tùy thở dài, vươn tay, sờ sờ đầu của ta, “Nha đầu ngốc...” Trong mắt hần có dịu dàng rất sâu rất sâu, làm cho người ta không thể rời mắt.

Đột nhiên, thật muốn có một người như vậy canh giữ ở bên người. Cho dù cái gì cũng không có, có dịu dàng như vậy, cũng đủ rồi... Muốn được như vậy... Cả đời cả kiếp...

14. Chương 14

Chương 14: Trầm túy

Thật sự là không nên chạy đến Hoa Nguyệt Xuân Phong lâu tị nạn... Aiz... Trải qua vài ngày quạt tròn công kích, ta cuối cùng chỉ có thể chóng mặt choáng váng đi gặp đại phu.

“Bị phong hàn, sốt.” Ôn Văn ngay cả mạch cũng chưa xem, cứ như vậy dùng khẩu khí đồng tình nói với ta, “Ta kê đơn cho cô, nghỉ ngơi nghỉ ngơi, rất nhanh liền khỏe lại.”

“A...” Ta hít hít cái mũi, ai oán nói.

“Sợ đáng sao?” Hần xoay người bốc thuốc, hỏi.

“Tạm tạm...” Đầu thật choáng.

“Tạm à?” Hần mở ngăn kéo bên cạnh, “Để cho cô thêm chút quế chi vậy.”

“Làm phiền, Ôn đại phu.” Aiz, cổ họng đau quá đi.

“Thời tiết này, cô ăn mặc cũng quá ít rồi.” Ôn Văn thở dài.

“Sẽ không a... người trong điểm ăn mặc còn ít hơn ta, nhưng vẫn khỏe mạnh a...” Vẫn cảm thấy quạt tròn của các cô nương thật gây họa.

Ôn Văn cầm gói thuốc, “Bọn họ có nội lực hộ thể, cô có không?”

Nội lực? Có phải thật hay không? Lợi hại như vậy, ngay cả quần áo cũng không cần mặc? Sớm biết thế, ta cũng nên luyện...

“Đừng chỉ lo đẹp, thân thể là quan trọng nhất. Đây.” Hắc đem gói thuốc đã bốc giao cho ta, thở dài.

Sẽ không nha. Ta lấy thuốc, đột nhiên nghĩ tới một việc, “Ôn đại phu, cái này không thêm thứ gì kỳ quái đó chứ?”

Tay Ôn Văn đang bưng trà lúc này cứng đờ. Hắc lập tức che miệng của ta, nhìn khắp mọi nơi, nói: “Xuyết – cô lớn tiếng như vậy làm gì? Không có, không có!”

Khẩn trương như vậy a. Ta còn nghĩ đến người có loại danh hiệu tà ác như “Thánh Thủ Độc Y” này có bao nhiêu đáng sợ a.

“Ta chỉ là hỏi một chút mà thôi a...” Ta tránh tay hắc, nói.

“Tần Tổ nói với cô cái gì?” Ôn Văn ngồi xuống, cắn răng nói.

“Cái gì cũng chưa nói a.” Tần Tổ là người sẽ nói huyền thuyên sao?

“Chắc, ta chỉ biết gặp gỡ nó sẽ không có chuyện tốt! Ta thật vất vả tìm nơi không có người quen biết ta để bắt đầu cuộc sống hoàn toàn mới, nó liền ma xui quỷ khiến đến nơi này, làm tổn hại danh dự của ta không nói, còn muốn ta giúp nó...” Khi Ôn Văn nói đến cao hứng, đột nhiên ngoài dự tính ngừng câu chuyện.

“Giúp nàng cái gì?” Ta khịt khịt mũi, không có việc gì hỏi một câu.

Ôn Văn mang trà lên uống một ngụm, vẻ mặt thống khổ, “Tiểu Đình a, không có việc gì trở về nghỉ ngơi đi.” Hắc cười giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo.

Quên đi, ta cũng vô tình bật lên câu hỏi thôi, “Ừm, ta đi.”

“Tiểu Đình...” Ôn Văn đột nhiên gọi ta lại.

Sao lại có loại biểu tình kỳ quái này? “Có phải thật sự thêm thứ gì kỳ quái hay không?”

“Không có, không có!” Hắc vẻ mặt hàm oan ủy khuất, “Ta là nói cô, tên Nam Cung thiếu chủ kia, cô tốt nhất là đừng quá mức thân cận...”

“Hả?” Sao đột nhiên nói việc này chứ?

“Yêu thương hắc, chỉ tăng thêm thống khổ thôi.” Ôn Văn nhẹ nhàng cười.

Lời này, hình như hắc là nên nói với Tần Tổ mới thích hợp a. Hay là, hắc muốn ta đừng cản trở Tần Tổ. Cũng đúng nha, người Khách Hành thích là Tần Tổ, ta nếu thích hắc, xác thực sẽ thống khổ... Aiz, ta thật sự là càng ngày càng không rõ ràng lắm Khách Hành có phải thật sự thích Tần Tổ hay không... Vô duyên vô cớ bị kẹt ở giữa cũng rất thống khổ a!

“Tiểu Đình, cô nghe ta nói không đó?” Tiếng thở dài của Ôn Văn, gần ở bên tai.

Ách, khi nào thì đi đến bên cạnh ta! Đáng sợ!

“Đã biết, đã biết, yên tâm đi, ta tuyệt đối sẽ không yêu thương hắc!” Ta lui lại mấy bước, vừa nói có lệ vừa đi ra khỏi Hồi Xuân Đường.

“Là thật thì tốt rồi...”

Nhẹ nhàng, ta nghe thấy lời nói cuối cùng của Ôn Văn.

...

Aiz... Đầu thật choáng... Dưới tình trạng này còn phải tự mình sắc thuốc, thật sự là đáng thương... Cha từng nói qua: Con người bị bệnh sẽ trở nên yếu đuối. Thật là có đạo lý a. Bằng không, vì sao ta đột nhiên lại cảm thấy không có cha mẹ là việc thê lương như vậy chứ?

Ba chén nước sắc thành một chén... Hình như sẽ chờ rất lâu a...

“Tiểu Đinh tỷ tỷ...”

Quay đầu, Tần Tổ đứng ở cửa phòng bếp. Trời lạnh như thế, nàng vẫn mặc một thân sa y hồng nhạt đơn sơ, làm cho ta không tự giác cảm thấy lạnh hơn... Nội lực hộ thể? Chắc, thật sự là lợi hại...

“Có việc sao? Tần cô nương?” Ta cố nở nụ cười.

Nàng đi vào, “Tỷ tỷ bị bệnh?”

“Ừ.” Nhìn là biết mà.

Vị đắng của thuốc theo hơi nóng lan ra, nàng hít sâu một hơi, “Thêm nhiều quế chi như vậy, tỷ tỷ sợ đắng sao?”

Việc này chỉ người cũng biết sao? Y độc quả nhiên một nhà. Nếu Ôn Văn là cái gì “Thánh Thủ Độc Y”, Tần Tổ lại là sư muội hắn, y thuật hắn là cũng không tệ đâu.

“Thật ra thì cũng tạm, Ôn đại phu đại khái là sợ ta bị đắng thôi.”

“Ôn đại phu?” Tần Tổ mặt nhăn nhu, “... Tần Xuyên.”

“Ừm...” xác thực, tên thật hình như là Tần Xuyên a. Aiz, lại nghĩ đến, nơi này của ta đến tột cùng có mấy người dùng tên thật đây?

“Hắn dùng thuốc chưa bao giờ cẩn thận như vậy.” Tần Tổ cười cười, “Tỷ tỷ... Thật sự không giống người thường đâu...”

Hả? Chuyện này cùng việc kia không có liên quan gì mà? Ta vẫn rất bình thường, nếu nói đến xuất chúng, hẳn là chính cô kia.

“Ha ha, phải không?” Ta chỉ có thể cười gượng.

Tần Tổ cũng cười, nhìn chăm chăm ta, làm cho ta cảm thấy là lạ.

“Làm sao vậy?” Ta khụt khịt mũi, hỏi.

“...” Nàng rũ mắt xuống, “Ta chỉ là cảm thấy, Nam Cung Bắc Thần không chọn ta là đúng.”

Lại tới nữa? Mỹ nhân như cô vậy, rốt cuộc là tự ti cái gì chứ?

“Tần cô nương, cô đây không phải mặt sát ta sao?”

Tần Tổ lắc đầu, “Ta từ nhỏ liền cùng sư phụ ở tại Tuyết vực, rất ít tiếp xúc cùng người khác. Sư phụ ở trên giang hồ được người ta gọi là ‘Y Thần’, đến Tuyết vực, nhiều nhất chính là bệnh nhân...” Nàng nói xong, trong ánh mắt lộ vẻ chán nản, “Ta cũng biết, bệnh thiên hạ khó trị nhất, là chết tâm. Sư phụ y thuật tinh đến mức nào, gặp nó, cũng phải thúc thủ vô sách. Nhưng mà, tỷ tỷ lại có thể làm nó biến mất. Chỉ điểm này thôi, Tần Tổ cả đời cũng không thể so sánh với tỷ tỷ...”

Tâm chết? Ai tâm đã chết? Làm biến mất? Ta sao? Ta sao lại không biết?

“Tần cô nương, ta không hiểu lắm...” Ta mờ mịt gãi gãi đầu.

“Tỷ tỷ không rõ?” Tần Tổ có kinh ngạc, “Ta đã thật lâu không nhìn thấy hắn nở nụ cười như vậy.” Trong ánh mắt của nàng có vẻ quyến luyến, thật sâu.

Hắn? Khách Hành? Khách Hành vẫn luôn cười mà, vừa gian trá vừa xảo quyệt...

“Ta vẫn không hiểu...” Ta không phải quá ngu ngốc chứ?

“Người sắp chết sẽ không cười như vậy...” Tần Tổ nở nụ cười, cười đến thê lương.

Chết? Rốt cuộc đang nói cái gì?

“Cô nói Khách Hành... sắp chết?” Trong nháy mắt, tim đập thật nhanh.

“Đúng... Nhiều nhất còn nửa năm... Hắn chưa nhắc tới cùng tỷ tỷ sao?”

Đương nhiên không có! Không có khả năng đâu, hấn vui vẻ như vậy, sao giống sắp chết? Nửa năm? Gạt người a...

“Không... Không có khả năng đâu?”

“Hấn giấu giếm việc này, chắc là sợ tỷ tỷ thương tâm.” Tần Tổ gật gật đầu.

“Hấn...” Không có khả năng... “Hấn bị bệnh gì? Sư phụ cô không phải là ‘Y Thần’ sao, chẳng lẽ cứu không được hấn?”

“Không phải bệnh, là trúng độc. ‘Ngũ âm hóa công tán’, tỷ tỷ có lẽ chưa từng nghe qua. Lấy năm loại độc vật chí âm chí hàn điều chế, mặc dù không thể xưng là kì độc, nhưng giải được khó cầu. Người trúng độc năm ngày sau, hàn độc công tâm, chết ngay không thể cứu. Sư phụ lấy châm phong bế huyết mạch hấn lại, dùng thuốc, trì hoãn độc phát. Hấn mới...” Giọng của Tần Tổ dần phiền muộn.

“Nếu là độc, thì phải có giải được chứ?”

“Ừm. Sư phụ hết sức điều chế, nhưng còn thiếu một thứ: Phi Diệp Chích Tâm thảo. Loại cỏ này phải trên ba năm mới có hiệu lực... Sư phụ tìm được một gốc duy nhất, mới được một năm...”

“Chẳng lẽ không có cách khác... không có người khác có thể giải sao?” Không có khả năng, sao lại như vậy chứ?

“Thầy thuốc trong thiên hạ, đứng đầu là Tuyệt vực. Trên đời này, đã không còn ai có thể cứu hấn...”

Đột nhiên, không biết nói gì nữa. Thời điểm cha mẹ chết, ta tuổi còn nhỏ, tâm tình ngay lúc đó cũng đã không nhớ rõ. Cho nên, đây, có lẽ là lần đầu tiên ta tự mình trải qua sinh tử...

“Tỷ tỷ, ta...” Tần Tổ mở miệng, trong giọng nói mang chút thê lương, “Tỷ có thể để hấn theo ta trở về Tuyệt vực hay không?”

... Vì sao lại hỏi như vậy?

“Hấn biết thời gian của mình không nhiều, mới rời khỏi Tuyệt vực. Nhưng mà, thiên hạ ngoại trừ Tuyệt vực, còn có nơi nào có thể cứu hấn?... Ta không muốn hấn chết.”

Ngữ khí của Tần Tổ khi nói câu cuối cùng, không phải kiên định, mà là tùy hứng.

“Nếu tỷ tỷ mở miệng, hấn nhất định sẽ trở về Tuyệt vực, hấn không có lý do gì bỏ người yêu đi chết, đúng hay không?”

Thì ra, là như thế... Bởi vì là thế này, Khách Hành mới có thể nói: Thứ gì không chiếm được sẽ không cưỡng cầu. Cho nên hấn mới muốn Tần Tổ hết hy vọng. Có lẽ như vậy, nàng sẽ không cố chấp như thế, cũng sẽ không quan tâm sự sống chết của hấn... Thì ra, ta cho tới bây giờ đều không có chân chính hiểu biết qua hấn, hấn khổ tâm, hấn bất đắc dĩ, đều hòa vào vẻ tươi cười không kiêng kỵ gì... Một người, phải như thế nào mới có khả năng nhẫn nhịn giấu tình cảm như thế... Ta không rõ, cũng không thể hiểu được.

“Ta không có ý nghĩ không an phận, tỷ tỷ, cho hấn theo ta đi được không? Ta... xin tỷ...”

Tần Tổ loại người cuồng ngạo luôn coi thường mọi chuyện, lúc này lại hóa thành kinh hoàng thất thố. Người như nàng vậy, lại mở miệng nói “xin”... Khách Hành nghĩ rất đơn giản, động tâm không dễ, chẳng lẽ hết hy vọng sẽ đơn giản sao?

“Cho dù ta mở miệng, hấn có lẽ cũng sẽ không đi...” Một người hạ quyết tâm, ta sao có thể lay động được tâm hấn chứ.

“...” Tần Tổ nhìn ta, hồi lâu, nàng nở nụ cười, “Tỷ nói đúng... Phải rời khỏi người yêu, nói dễ hơn làm, bản thân ta cũng làm không được a...”

Không phải, không phải như thế... Người vì sao lại không hiểu chứ? Đây là “trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường” sao?

“Tỷ tỷ, tỷ biết không? Ta sinh ở Tuyệt vực, nhưng mà, ta chưa từng cứu người nào, chỉ chuyên tâm luyện độc thuật. Trên đời này, mọi người đều có sống chết. Mệnh số đến, thầy thuốc bản lĩnh cao cường, cũng

uổng công. Thầy thuốc đều làm việc nghịch thiên... Ta vẫn nghĩ như thế..." Nàng nói xong, trong mắt ẩn ẩn ngấn lệ, "Ta cho tới bây giờ đều không có nghĩ tới sẽ cứu người... Thậm chí, trơ mắt nhìn bệnh nhân chết đi... Đây là lần đầu tiên ta muốn cứu một người, nhưng mà, ta hết lần này tới lần khác làm không được, ta cứu không được một người duy nhất trên đời này ta muốn cứu... Đây là ông trời trừng phạt ta, phạt ta mười bảy năm vô tình..."

Nước mắt rơi, trong suốt như thủy tinh.

"Ta muốn cứu hần a, ta thật sự thành tâm thành ý muốn cứu hần a... Vì sao? Vì sao khư khư là hần chứ?"

"Tần cô nương..."

Muốn an ủi nàng như thế nào đây? Vì sao ta từng cảm thấy sinh tử tương hứa (hứa hẹn sống chết) thật buồn cười, đến tột cùng là vì sao mà buồn cười?

"Thực xin lỗi..." Tần Tổ nhìn ta, cười đến thê tuyệt, "... Ta không thể nhìn hần chết..."

Đột nhiên nhớ tới lời nói của Ôn Văn: Yêu thương hần, chỉ tăng thêm thống khổ thôi. Thì ra, hần nói là việc này... Sẽ có nhiều đau khổ đây?

"... Tỷ tỷ..." Tần Tổ lau nước mắt, có chút nghẹn ngào, "Tỷ không thể thật lòng yêu hần sao?"

Ta... Người... Aizz...

"... Coi như là... Thay ta..."

Muốn thay như thế nào đây? Trong lòng Khách Hành, người là người có thể thay thế sao? Nhưng mà, một khắc này, ta lại gật đầu. Ta đột nhiên không biết nên lựa chọn như thế nào, là giúp Khách Hành, hay là giúp Tần Tổ...

Nàng nở nụ cười, ngay cả đồng tử cũng lóe sáng. "Chỉ cần có tỷ tỷ, hần sẽ không hết hy vọng nhanh như vậy. Ta nhất định sẽ tìm được Phi Diệp Chích Tâm thảo... Cho dù có bị trời phạt, cũng là phạt ta, như vậy mới công bình." Nàng cười như thế, trong sáng ngây thơ.

Ta không khỏi cũng cười, "Ừm..."

"Việc này không nên chậm trễ, ta hiện tại liền xuất phát..." Tần Tổ xoay người.

"Ách..."

"Cho dù tìm khắp thiên hạ..." Nàng dừng bước, mở miệng, "... Ta sẽ không cho hần chết, tuyệt đối..."

Nhìn bóng dáng nàng rời đi, ta đột nhiên không biết nên khóc hay nên cười...

Ta yên lặng đi tới cửa, ngay lúc đó, ta lại phát hiện, Khách Hành ngay tại ngoài cửa.

Hần dựa tường, có vẻ vô lực.

"Nàng đi rồi..." Lời Tần Tổ nói, hần hần là đều nghe được...

Hần ngược mắt nhìn ta, "Ừ."

"Đây là kết cục huynh muốn?"

Hần khẽ cười, không nhìn ra cảm xúc, "Ừ."

"Không hối hận?" Vì sao lại hỏi hần như vậy, bản thân ta cũng không biết.

Hần rời khỏi tường, đứng thẳng lên. Vỗ vỗ bụi trên lưng, thở dài, "Hối hận!" Hần cười, vẫn như trước đây thiếu nghiêm túc mà trêu tức, "Lúc ấy sao ta lại đi Tuyết vực chứ? Không quen nàng mới là tốt..."

Đoán không được, thời khắc đó tâm tình của hần...

"A, đúng rồi, ta là tới nhắc cô, trong quầy không có rượu." Khách Hành cười nói.

"Hầm rượu có a."

“Ai u... cô không phải đã quên chứ?” Khách Hành thở dài, “Cô nói không cho ta uống trộm, nên giữ chìa khóa hầm rượu a...”

Bỗng nhiên hiểu được vì sao hắn thích rượu như vậy...

“A, nhớ rồi.” Ta xoay người đi hầm rượu.

“Phiền phức như vậy thì đừng có khóa!”

“... Đây thôi...” Vẫn là khóa đi.

“Thật nhỏ mọn!” Hắn oán giận.

“Đi đón khách đi, dài dòng!”

...

Trong hầm rượu, vẫn âm lạnh u ám như vậy, hôm nay lại có một loại thương cảm khác thường. Rượu... Khách Hành, là vì rượu mới lưu lại... Một bình “Trầm Túy” kia thật có thể làm cho hắn trầm mê, làm cho hắn dứt bỏ tất cả sao?

Nghĩ như vậy, không khỏi muốn thử một lần.

Mở giấy dán ra, ta không khỏi cười khổ một chút. Phong hàn như vậy, làm cho ta ngay cả hương rượu cũng không ngửi thấy...

“Trầm Túy”, mơ hồ nhớ lại gia gia từng nói qua: “Lan bội tử, cúc trầm hoàng, ân cần lý cự cuồng. Dục tương trầm túy hoán bi lương, thanh ca mạc đoạn trường.” (Ngọc bội hoa lan tím, trầm cài hoa cúc vàng, ân cần điên cuồng để ý người xưa. Muốn say lúy túy để đổi lại thê lương, thanh ca chớ đoạn trường)... Là trường đoản cú của Yến Thúc Nguyên... Túy khách cư, dường như thứ gì cũng có lai lịch...

Bi thương sao? Trước kia cũng không biết, hiện tại hình như đã hiểu... Người chỉ có thể mượn rượu để giải sầu, sợ là người bi thảm nhất trên đời này...

Ta nhẹ nhàng uống một ngụm, tay đang cầm vò rượu liền cứng đờ. Không biết như thế nào, nước mắt liền không thể tự ức chế rơi xuống, lọt vào trong rượu, làm rối loạn bóng hình trong rượu...

Ta rốt cục tin tưởng, người thật sự có thể cười khóc...

Đây là trò đùa lớn nhất trên đời... rượu tên “Trầm Túy” này, dùng cái gì để say lòng người? Phong hàn sẽ không làm cho rượu trở nên không có mùi vị gì cả... “Trầm Túy” của Túy khách cư, ngay từ đầu chỉ hoàn toàn là nước lã... Có lẽ đây cũng chính là “Trầm Túy” chân chính...

... Rốt cục hiểu được, ý nghĩa của “Trầm Túy”...

... Dục tương trầm túy hoán bi lương, thanh ca mạc đoạn trường...

15. Chương 15

Chương 15: Biết chờ đợi ai

Nước lã sao có thể say lòng người? Ít nhất, ta sẽ không say. Thứ gọi là tình này, yêu thật lợi hại.

Trời mưa... thời tiết thê lương (thê lương, lạnh lẽo) như vậy... Thật sự là bất đắc dĩ ột bệnh nhân như ta, còn phải đi đuổi theo người a!

“Tần cô nương!”

Màu hồng nhạt như vậy, trong sắc trời âm u như nơi này, lại có vẻ cô tịch như thế.

Tần Tổ quay đầu, “Tỷ tỷ?”

“Tốt quá, đuổi kịp cô!” Ta nhìn nàng, âm thầm cảm thấy may mắn.

“Có việc sao?” Nàng cười một chút, hỏi.

Tay nắm lại có chút cứng ngắc, thật lạnh. “Theo ta trở về!” Ta kéo tay nàng.

“...” Nàng có chút khó hiểu.

“Cô đi rồi, sẽ hối hận cả đời.” Nếu nàng biết chân tướng...

...

“Khách Hành, mở cửa!” Làm cái gì thế? Sớm như vậy liền nghỉ ngơi?

Cửa chậm rãi được mở ra, Khách Hành ngáp một cái, “Định nhi, chuyện gì hả?”

Tần Tổ đột nhiên vọt lên vài bước, cầm tay Khách Hành.

Ta không khỏi sửng sốt tại chỗ. Đây lại là làm sao vậy? Ta cái gì cũng chưa nói a...

Khách Hành cũng sửng sốt, “Người, không phải đi rồi sao?”

“Tỷ tỷ, tỷ có rượu không?” Tần Tổ khẩn trương nói, không để ý đến lời của Khách Hành.

Lúc này mới phát hiện, Khách Hành sắc mặt tái nhợt, nói chuyện cũng là hữu khí vô lực. Mà tay Tần Tổ, rõ ràng là đang bắt mạch.

“Có.” Dường như hiểu được sự tình có tính nghiêm trọng. Ta lập tức gật đầu.

“Tần cô nương...” Khách Hành rút tay mình về, “Đây là phòng của ta, người đi ra ngoài trước đi.”

“Hiện tại không phải thời điểm nói việc này!” Tần Tổ có chút tức giận.

Khách Hành thở dài, “Không phải chuyện ghê gớm gì, ta có thói quen...”

Hả? Đây rốt cuộc...

“Ngũ âm hóa công tán, khi phát tác như hàn châm thấu cốt, khí huyết điên loạn, nếu hơi vô ý liền có thể chết. Đây chẳng lẽ không phải là đại sự sao?” Trong giọng nói của Tần Tổ tràn đầy vẻ lo lắng.

“Sống chết của tại hạ không phiền Tần cô nương lo lắng...” Khách Hành ngược mắt nhìn ta một cái, ánh mắt phức tạp.

“Huynh rốt cuộc muốn gạt nàng tới khi nào?” Thật sự là coi không được! “Huynh cho rằng nói như vậy, nàng sẽ không để ý đến sống chết của huynh sao?”

Khách Hành nhíu mày.

Tần Tổ cũng quay đầu nhìn ta.

“Tần cô nương.” Ta hít vào một hơi, “Người hấn thích là cô!”

“Định nhi, cô rốt cuộc nói bậy bạ gì đó?” Khách Hành đi lên, lôi kéo tay của ta. Tay hấn, thật lạnh.

“Nói bậy?” Ta nhìn thẳng hấn, “Tốt, huynh hiện tại thề với trời, huynh từ đầu tới cuối đều không có thích qua nàng, huynh thà chết cũng không muốn gặp nàng!”

“Cô...”

“Không dám?” Đương nhiên.

“Tiểu Đinh tỷ tỷ... Tỷ đang nói cái gì?” Tần Tổ nhìn ta, giọng nói có chút run rẩy.

“Ta thề với trời,” Khách Hành đột nhiên cười mở miệng, “Ta Nam Cung Thuộc, chưa từng thích Tần Tổ, ta thà rằng...”

“Đủ!” Ta cắt ngang hấn nghĩ một đằng nói một nẻo, “Huynh rốt cuộc đang lừa ai? Huynh sao lại nhẫn tâm đối với nàng như vậy?!”

“Vì sao...” Khách Hành nhìn ta, vẻ mặt bi thương hòa lẫn trong nụ cười.

“Ta không thể giúp huynh...” Ta cúi đầu, tránh ánh mắt hắn, “Đây căn bản không phải là giúp huynh a!”

“Đừng như vậy, tỷ tỷ.” Tần Tổ đột nhiên mở miệng nói với ta, “Tỷ kích thích hắn như vậy, hắn sẽ...”

Khách Hành xoay người, “Ta nói rồi, không cần ngươi...” Hắn còn chưa kịp nói xong, liền kịch liệt ho khan. Tình huống không thể ức chế càng nghiêm trọng, cơ thể hắn lập tức thoát lực, cả người đổ xuống.

Ta bị dọa ngây người. Nên làm cái gì bây giờ?

“Tỷ tỷ, giúp ta dìu hắn trên giường!” Tần Tổ không chút do dự đưa tay đỡ lấy hắn.

“Ừm.”

“Tỷ tỷ, tiểu nhị trong tiệm tỷ, ai có nội lực tốt nhất?”

“Hả? Ta không biết a...”

Trời ạ! Hắn bắt đầu học máu!

“Tỷ bảo bọn họ đến đây!”

“Được!”

...

Thì ra, người có nội lực mạnh nhất trong tiệm ta, chính là Khách Ưc.

Mưa dần dần lớn hơn, đứng ở hành lang, làm cho ta cảm thấy có chút lạnh.

“Tiểu Đinh, cô có khỏe không?” Khách Tùy đi tới, hỏi.

“Ừm.” Ta thật sự là cười không nổi.

Hắn vươn tay, sờ sờ trán của ta, “Cô phát sốt.”

Ừm... Đường nhiên rồi, ta còn chưa uống thuốc nữa...

“Trở về nghỉ ngơi đi, nơi này ta cùng Khách Lộ sẽ coi chừng...”

“Không cần... Ta không sao...” Nói như thế nào, cũng là ta làm Khách Hành giận đến học máu... Nếu hắn có việc gì, ta sẽ cả đời lương tâm bất an...

Cửa đột nhiên bị mở ra. Khách Ưc vẻ mặt thống khổ đi ra, “Hừm... Độc thật là lợi hại, ngay cả ta cũng cảm thấy rét lạnh.”

“Không có việc gì chứ?” Nhất định phải không có việc gì a!

“Đại khái...” Khách Ưc xoa bóp vai, “Vận công chữa thương ta cũng không quá thành thạo...”

“Giúp ta lấy rượu mạnh nhất đến!” Tiếng nói của Tần Tổ, thật cấp thiết.

“Được!”

Khách Tùy ngăn ta, “Ta đi là được rồi.”

“Chìa khóa hầm rượu còn ở chỗ ta a.” Ta đẩy hắn ra, bước nhanh xuống lầu.

...

“Như vậy được không?” Nhìn Tần Tổ thuần thục đem thuốc hòa vào trong rượu, ta cẩn thận hỏi.

“Được.” Nàng gật gật đầu, “Rượu có thể giảm bớt đau đớn khi hắn bị độc phát...”

Thật không. Thì ra, đây cũng là nguyên nhân hắn uống rượu...

“Hắn có khỏe không?” Ta nhìn nhìn Khách Hành ngồi khoanh chân trên giường, nhỏ giọng nói.

“Chỉ là nhất thời khí huyết đi ngược chiều, không có gì đáng ngại...” Tần Tổ bưng bát rượu thuốc kia lên, đi qua.

Nên làm cái gì bây giờ... Ta... phải đi xin lỗi sao?

“Nam Cung...” Giọng Tần Tổ, dịu dàng.

“...” Khách Hành mở to mắt, cũng không nhìn nàng, “Người đi đi...”

“... Không được.” Tần Tổ nở nụ cười, “Ta rót cuộc cũng là thầy thuốc, không có đạo lý bỏ bệnh nhân.”

“Ta không phải bệnh nhân...” Khách Hành ngược mắt, “Chỉ là người sắp chết.”

“Người sẽ không chết!” Vì sao nàng có thể kiên định như vậy?

“Phải như thế nào mới có thể khiến người hết hy vọng?” Khách Hành cười khổ một chút, “Rót cuộc, muốn ta phải làm như thế nào?”

“Người cái gì cũng không cần làm. Ta sẽ không chết tâm.”

“Cho dù ta chưa bao giờ thích người?” Vì sao đến lúc này, hắn vẫn không chịu nói ra chân tâm của mình chứ?

“Người thích ai, ta không xen vào. Ta chỉ biết, người là người duy nhất trên đời này ta muốn cứu...”

“Tội gì...” Hắn không cười, “Ta có thể cho người cái gì?”

“Ta ngay từ đầu cái gì cũng không muốn... Vì sao người còn muốn trăm phương nghìn kế tránh ta?” Tần Tổ nhìn hắn, trong giọng nói mang theo tủi thân, “Ta không có yêu cầu người thích ta, cũng không có nói qua muốn ở lại bên cạnh người, ta chỉ là... muốn cứu người, như vậy cũng không được sao?”

“Không được!” Giọng nói của Khách Hành, giận dữ, “Cứu một người chắc chắn phải chết, người là kẻ ngốc sao? Người nếu thật sự muốn giúp ta, liền một đao giết ta, cũng giảm đi thống khổ!”

“...” Nói như vậy, làm cho Tần Tổ không thể phản bác.

“Vì sao người làm không được? Vì sao phải khiến ta hối hận khi đến Tuyệt vực, hối hận quen người, hối hận mình ngoại trừ thương tâm cái gì cũng không thể cho người... Người cho ta thanh thần đi tìm chết được không...”

Trong nháy mắt đó, Tần Tổ cúi đầu, hôn lên môi hắn, che lại mọi lời nói của hắn. Thật thật giả giả, đã không cần phải phân biệt nữa, chỉ cần biết tâm của nhau, có lẽ như vậy là đủ rồi...

Nhìn chằm chằm cảnh đau mắt hột này... Ta thở dài, lui ra ngoài, nhẹ nhàng khép cửa lại. Kỳ thật... Ta thật sự rất muốn xem thế nào... Aizz...

...

Quả nhiên... phong hàn của ta đã tăng thêm...

Hiện tại đã hoàn toàn không thể dựa vào cái mũi để hô hấp, ngay cả nghe tiếng động cũng có chút khó khăn... Aiz... Ta cũng muốn luyện nội công! Aiz... Có lẽ nên ngoan ngoãn đi sắc thuốc uống đi. Có khi nghĩ lại, có tình nhân như Tần Tổ vậy thật sự là không tệ, nhìn xem cuộc sống Khách Hành thật hạnh phúc! Nếu mỗi ngày có mỹ nhân hầu hạ đút thuốc, ta cũng nguyện ý bệnh không dậy nổi a... aiz...

“Sớm...” Thật là, bản thân nghe giọng nói của mình cũng cảm thấy hữu khí vô lực.

Khách Lộ xoay người, “Sớm.”

Trên bếp lò, siêu thuốc bốc lên từng đợt từng đợt khói...

“Tần cô nương cũng thật có tâm... Mới sáng sớm liền sắc thuốc rồi...” Thật sự là càng ngày càng hâm mộ Khách Hành rồi...

“... Đây là thuốc của cô.” Khách Lộ đi qua, cầm lấy siêu thuốc, đem thuốc đổ vào trong bát. “Hắn là được rồi.”

“Của ta?” Không phải bệnh nặng quá, nghe nhầm chứ?

“Đúng.” Khách Lộ cẩn thận lọc đi cặn thuốc, “... Nấu sữa đậu nành, thuận tiện...”

Tuy rằng không rõ, nấu sữa đậu nành cùng sắc thuốc có gì thuận tiện, nhưng mà, đột nhiên có cảm giác tâm nguyện đạt thành...

“Cám ơn.” Ta tiếp nhận chén, không khỏi cảm động.

Hắn nhẹ nhàng nở nụ cười, “... Nóng...”

Đúng nha, thật nóng, thật sự là bệnh đến hồ đồ rồi, thiếu chút nữa liền uống một hơi cạn sạch... Thật vất vả thổi nguội, vừa uống một ngụm nhỏ, ta thiếu chút đã nhổ ra rồi. Thì ra hương vị trong đắng có vị ngọt là khủng bố như vậy...

“Làm sao vậy?”

“Thật ngọt... Không phải, thật đắng...” Quế chi có phải bỏ nhiều quá hay không?

“...” Khách Lộ nhìn ta, có chút thất thố.

“Ha ha, thuốc đắng dã tật!” Ngọt như vậy, còn hiệu quả trị liệu hay không a! Mặc kệ, uống xong trước rồi nói sau!

Cuối cùng, bát thuốc này, vẫn là dùng phương thức uống một hơi cạn sạch để uống hết. Ta vẻ mặt thống khổ nhìn Khách Lộ, đáng thương hề hề nói: “Sữa đậu nành...”

Có lẽ là thuốc quá khó uống, hay là bệnh khiến ta không còn phân biệt mùi vị gì, uống sữa mới ra lò, lại cảm thấy không gian tràn đầy hương vị ngọt ngào.

“Khá hơn chút nào không?” Khách Lộ hỏi, âm áp giống như sữa đậu nành vậy.

“Ừm!” Mơ hồ thấy, trong mắt hắn có ý cười.

Hắn xoay người, tiếp tục làm chuyện của mình.

“Khách Lộ.” Không nói lời nào có phải rất buồn hay không? “Có cảm thấy Tần Tổ cùng Khách Hành rất xứng đôi hay không a?”

“Có.” Trả lời như vậy, quả nhiên là phong cách của Khách Lộ.

“Đừng chỉ ‘có’ thôi. Nói chút ý kiến nghe xem a.” Bưng bát đi theo phía sau hắn, có phải có chút ngốc không?

“Ta không có gì...” Hắn đột nhiên nghĩ tới cái gì, xoay người, đón nhận ánh mắt của ta, “Cô... không thích Khách Hành?”

“Hả?” Thì ra còn không rõ! “Ngay cả huynh cũng tin? Không nghĩ tới ta diễn tốt như vậy!” Bất quá, đây cũng không kỳ quái a. Khách Lộ vốn không phải người nghĩ nhiều, tuy rằng thoát nhìn có chút thâm trầm, chỉ tiếc, trong suốt thấy đấy luôn a!

“...”

Đột nhiên nhớ tới lời Khách Tùy nói: Ngốc tử mới nhìn không ra các người đang diễn trò! Ha ha ha ha ha ha...

“Cười cái gì?” Hắn hình như có chút tức giận, “Loại chuyện này vốn không nên lấy ra vui đùa...”

Muốn hắn cười đã khó, muốn hắn giận càng khó... Ta đột nhiên có cảm giác thành tựu.

“Ha ha, không cần tức giận đâu. Ta là bệnh nhân a, huynh nhường ta một chút đi...” Loại tình huống này, giống như có thể được voi đòi tiên, làm càn làm nũng một chút.

“...” Khách Lộ nhìn ta, nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

Ta liền hiểu.

“Được rồi được rồi. Chỉ đùa một chút thôi, không cần có biểu tình này, giống như ta khi dễ huynh.” Trên thực tế, ta hình như là đang khi dễ hắn... Không thể trách ta nha, có câu tục ngữ nói rất hay, nhân thiện bị nhân khi (người tốt bị người bắt nạt) a.

Khỏe môi hắn bắt giắc nhếch lên một đường cong tuyệt đẹp, “... Nói không lại cô...” Hắn cười oán giận như vậy, trong giọng nói lộ ra vẻ thần nhiên bất đắc dĩ, lập tức, tiếp tục đi chăm sóc nồi sữa đậu nành.

Đột nhiên cảm thấy tim đập sót hai nhịp. Kỳ thật, mọi người bên người ta cười nhìn rất tốt a, hoặc là tươi đẹp, hoặc là tuần lãng... Hắn nở nụ cười, không biết có phải bởi vì hiếm thấy hay không, luôn làm cho ta cảm thấy có chút không giống,... Chắc, cảnh đẹp ý vui a... Nếu mỗi ngày đều nhìn thấy, ừm... Trái tim sẽ chịu không nổi...

“Đinh tỷ tỷ...”

Đang vui vẻ, thình lình Khách Ưc giống như du hồn xuất hiện ở cửa phòng bếp, ta thiếu chút nữa bị dọa rớt bát trong tay.

“Tiểu Ưc... Người đã dậy rồi?”

“Ừm.” Khách Ưc đôi mắt đen thui, hiển nhiên là một đêm không ngủ. “Khách Lộ ca ca, ta muốn uống sữa đậu nành...” Hắn hữu khí vô lực đi vào.

“Có khỏe không?” Khách Lộ đưa sữa đậu nành, hỏi.

“Không tốt...” Khách Ưc đang cầm bát, thở dài, “Toàn thân xương cốt đều rã rời, một chút khí lực cũng không dùng được... Đáng ghét, không đập Khách Hành một trận, ta sẽ thấy có lỗi với chính mình!”

Vận công chữa thương nguy hại lớn như vậy sao?

“Người nội lực tuy mạnh, nhưng phương pháp vận khí không đúng. Thay người chữa thương xác thực có chút miễn cưỡng...” Khách Lộ ngữ khí bình thản, “Đợi ta giúp người dùng thuốc lưu thông khí huyết, hẳn là sẽ khá hơn nhiều.”

Khách Ưc nở nụ cười, “Ha ha, vậy cảm ơn nha, Khách Lộ ca ca.”

Vì thế, trái tim của ta hôm nay lần thứ hai đập sai nhịp...

“Ta phải đi uống sữa đậu nành a.” Giọng nói của Khách Hành, vẫn lười nhác như vậy.

“Ta đi lấy là được!” Tiếng của Tần Tổ, như trước vẫn trong trẻo êm tai như vậy.

“Vài bước thôi mà.”

“Chàng có thương tích trong người a.”

Hai người liền như vậy người một câu ta một câu, rất ăn ý đồng thời nhảy vào nhà bếp.

“A, nhiều người như vậy hả?” Khách Hành cười, không có chút dấu hiệu độc phát hôm qua.

“Khách Hành ca ca tâm tình tốt a... mới sáng sớm liền liếc mắt đưa tình rất có tinh thần... đáng thương cho ta a, vì cứu người nào đó, eo lưng đau nhức không nói, còn không công tổn thất nội lực... aizzzz...” Khách Ưc lập tức ngoài miệng không buông tha người chăm chọc khiêu khích.

“Nha, lại có việc này sao?” Khách Hành lập tức ứng biến, “Không nghĩ tới Tiểu Ưc người tuổi còn trẻ, lại có lòng hiệp nghĩa có thể cứu người phù thương, ta đây làm trưởng bối thật sự là cảm thấy không bằng a!”

Khách Ưc nghiêng đầu nhìn hắn, “Hừ, không dám nhận không dám nhận...”

“Khách khí khách khí...”

“Chàng không phải uống sữa đậu nành sao?” Có đôi khi cảm thấy Tần Tổ thật sự là người thẳng thắn đơn thuần, nghe đoạn đối thoại quẹo đi quẹo lại như vậy, lực nhẫn nại của nàng so với ta còn kém hơn nhiều.

Khách Hành liếc nhìn nàng một cái, “Đúng vậy. Ta cũng chưa nói là không uống?” Hắn hơi hơi cau mày. Tuy rằng ngữ khí vẫn là xa cách, nhưng mà, ta có thể tình tường cảm giác được, có chút gì đó xác thực quả thật đã cải biến.

Có phải thật mỹ mãn hay không? Ta bệnh lợi hại như vậy, các người lại hạnh phúc ngọt ngào như vậy... Không công bằng!

Ta đi đến trước mặt Khách Hành, chuẩn bị tâm lý thật tốt, “Khách Hành... Chàng không có việc gì...” Bởi vì do phong hàn, nước mắt thật sự nói đến là đến a, “Ta đã nghĩ, ta sẽ không còn được gặp lại chàng... Ta biết, lúc này ta không nên nói những việc này, nhưng mà, nếu không nói, ta nhất định sẽ hối hận... Ta có lẽ, là thật sự thích chàng...”

Một mảnh yên tĩnh. Thật sự là rất giống như thật, ta cũng nhịn không được bội phục bản thân ta.

“Đinh nhi... Cô...”

Khách Hành biểu tình thật sự là... Tần Tổ bộ dáng tò mò quái ghê. A, Khách Ưc người bình thường không khéo vô cùng, còn không phải bị diễn xuất phi phàm của ta làm chấn động sao! Ha ha ha... Nhịn xuống, nhịn xuống, không thể cười ra a!

Nhưng mà, lại có người phá.

Lần đầu tiên, nhìn thấy Khách Lộ cười như vậy. Hắn nhìn ta, trong ánh mắt là áy náy, nhưng lại cười không dừng được, “... Ta... Ta không phải cố ý...” Hắn tránh đi ánh mắt phẫn nộ ta, cười đến toàn thân run rẩy.

Nguy rồi...

“Đinh nhi! Trò này cô cũng dám đùa a! Ta sẽ bị huyết mạch đi ngược chiều cô có biết hay không!” Khách Hành cắn răng, hung tợn nói.

“Đinh tỷ tỷ, tỷ thật sự là...” Khách Ưc vẻ mặt khóc không ra nước mắt.

Tần Tổ thở ra, “Ta còn nghĩ...”

“Ta thấy không khí thật khẩn trương, giải trí một chút thôi!” Thằng thần sẽ được khoan hồng.

“Không khí làm sao khẩn trương?” Trăm miệng một lời a...

Rõ ràng kế hoạch thất bại, ta vì sao còn vui vẻ như vậy chứ? Sáng sớm rét lạnh như vậy, bị nhiều người cùng nhau phê bình như vậy, sao lại làm ta cảm thấy ấm áp? Là do thuốc? Hay sữa đậu nành? Hay là do cười nhiều quá? Cái mũi hình như không còn bị tắc a... Ha ha...

Đột nhiên, cảm thấy có chút khiếm khuyết... Có phải thiếu cái gì hay không? Không biết vì sao, một khắc kia ta nghĩ đến Khách Tùy... Nhưng mà, thời khắc đó ta lại không phát giác, vận mệnh từng bước một đem tương lai nó đã xếp đặt tốt phô bày trước mặt ta...

16. Chương 16

Chương 16: Số mệnh có lúc

Vận mệnh chính là như vậy, thời điểm ta thân thể khỏe mạnh, mọi sự như ý, luôn không cho ta thanh thản hạnh phúc... Đây cũng là một loại khảo nghiệm sao?

Tại đây cái trấn nhỏ không đáng nhắc tới này, chuyện của Nam Cung thiếu chủ cơ hồ đã nổi tiếng, mà trải qua không ngừng mà nghe sai đồn bậy, hiện tại từ bản cũ đã thành “Nam Cung thiếu chủ vui duyên mới nhưng không quên người cũ, trái ôm phải ấp được lòng mỹ nhân”...

Vì thế, ta nâng đầu, khóc không ra nước mắt nhìn bà mai đã nửa tháng rồi không tới.

“... Ta đã nói mà, bọn người giang hồ này, làm việc cổ quái, chúng ta người bình thường sao có thể kết giao chứ. Người xem xem, bộ dáng cả lơ phất phơ của hắn, làm sao đáng giá để phó thác chung thân? Còn có Tần cô nương kia, vẻ mặt hung tướng, cùng nàng chung chồng nhất định không tốt đâu. Vẫn là Thượng Thư công tử...”

Những lời này nếu để cho Tần Tổ nghe được, không biết sẽ phát sinh chuyện khủng bố gì đâu! A, nghe nói khi ta lần đầu tiên nhìn thấy nàng, đã trúng độc tên là “Tán hoa tán”, tên thật kì lạ...

Trong lúc đang suy nghĩ lung tung, Khách Tỳ mặt âm trầm đi đến.

Rất ít gặp a...

Sau đó, Quân Lâm ôm đàn, đuổi theo vào. “Tỳ ca ca...” Hảo một cái lê hoa mang vũ (khóc như mưa rơi trên hoa lê), thật sự là thấy thương tiếc a...

“Quân Lâm?” Ta đi ra quây, bỏ rơi bà mai, “Làm sao vậy? Khóc cái gì?”

Quân Lâm hạ mắt, nước mắt trong suốt, “Là ta không tốt, chọc Tỳ ca ca tức giận...”

Hả? Dạy đàn mà thôi, như thế nào lại làm thành như vậy? Còn có, Khách Tỳ không giống như là người tùy tiện tức giận thế... Còn nữa, ta thật sự không biết Quân Lâm là loại người sẽ vì chuyện này mà khóc thút thít như thế...

“Khách Tỳ,” Ta mở miệng gọi Khách Tỳ đang muốn lên lầu, “Làm sao vậy?”

Khách Tỳ dừng bước, “... Tại hạ học nghệ không tinh, cô nương thỉnh anh khác đi...” Lời hẩn nói là cho Quân Lâm nghe.

Quân Lâm lập tức chạy lên vài bước, “Là ta không tốt, ta không nên chọc người tức giận, người đừng phớt lờ ta có được không?” Thanh âm của nàng mang theo tiếng nước nức nở, làm cho người ta tan nát cõi lòng.

Khách Tỳ nhíu mày, “Người...”

Quân Lâm gắt gao ôm đàn, khóc thê lương, “Người muốn ta thế nào đều được, nhưng mà, đừng không để ý tới ta...”

Trong mắt Khách Tỳ có một loại tức giận nhàn nhạt, hẩn xoay người, không hề để ý tới nàng.

Đàn trong tay Quân Lâm lập tức rơi xuống, nàng vươn tay, ôm lấy Khách Tỳ từ sau lưng. “Đừng đi...”

Tâm của ta đột nhiên chấn động một chút, mơ hồ, cảm thấy mất hứng.

Những khách nhân trong điểm bắt đầu chỉ trở, đều khai triển trí tưởng tượng, không chịu trách nhiệm mạnh dạn suy đoán.

Càng nghe, lại cảm thấy càng ngày càng mất hứng. Ta không thích Quân Lâm ôm hẩn như vậy, chỉ là như vậy, nhưng mà, chỉ là như vậy mới kỳ quái... Thật kỳ quái... Là nữ tử, đều đối với Khách Tỳ có hảo cảm, đây cũng không phải chuyện làm người ta kinh ngạc gì... Hơn nữa, cho Khách Tỳ đi Hoa Nguyệt Xuân Phong lâu dạy đàn, ta cũng có thể đoán trước đến tình huống này sẽ phát sinh. Nếu là như thế, ta vì sao lại cảm thấy khó chịu chứ?

Ngước mắt, đón nhận ánh mắt Khách Tỳ, làm cho ta không khỏi khản trương.

“Ai u... Tỳ công tử, cô nương nhà ta đã cầu người như vậy, quả thật người có ý chí sắt đá sao?” Giọng nói của Nguyệt di, yêu mị.

Ta quay đầu nhìn nàng.

“Đỉnh Đỉnh a, thật ngại quá, nha đầu kia tính nôn nóng.” Nguyệt di kéo váy đi vào trong điểm, “Không gây trở ngại việc buôn bán của con chứ?”

Không có... Ngược lại còn tăng thêm khách nhân nữa...

“Được rồi, Tỳ công tử, người đại nhân đại lượng, đừng so đo với nữ nhân chúng ta...” Nguyệt di lên lầu, nhẹ nắm tay Khách Tỳ, “Đến, trở về điểm đi, ta bảo các cô nương châm rượu cho người, chịu tội...”

Khách Tỳ rút tay mình về, “Không cần.” giọng nói của hẩn lạnh như băng hiếm gặp.

“Tỳ ca ca...” Quân Lâm nghẹn ngào, cầm lấy vạt áo khách Tỳ không buông.

“Aiz, Tùy công tử, nha đầu kia của ta là thật tâm thành ý, người cũng đừng tức giận với nó...” Nguyệt di vẫn cười rất quyến rũ nói.

“Nguyệt di...” Ta không biết, ta vì sao lại mở miệng, “Mang theo Quân Lâm trở về đi, nơi này là tiệm của ta.”

Nụ cười của Nguyệt di cứng lại.

Chung quanh yên tĩnh làm cho ta có chút bất an.

Quân Lâm nức nở đột nhiên ngừng lại, nàng đỏ hồng mắt nhìn ta, nhưng trong ánh mắt không có chút bi thương nào.

Nguyệt di nở nụ cười, “Cũng đúng, xem ta này, đều đã quên. Đến, Lâm nhi, đừng khóc, cùng ma ma trở về...”

Quân Lâm gật gật đầu, ngoan ngoãn ngoài dự đoán của mọi người. Nàng nhặt đàn lên, thướt tha thông thả đi ra ngoài. Nguyệt di đi theo nàng, trước khi ra cửa nhìn ta một cái, sâu kín thở dài.

Khách Tùy nhìn ta một cái, lập tức xoay người lên lầu.

“Hảo tỷ tỷ của ta, tỷ ngăn cô nương kia làm gì?” Giọng nói của Khách Ưc, sung sướng, “Màn diễn này còn chưa xong nha...”

“...” Hôm nay, ta một chút tâm tư nói giỡn cũng không có.

Nụ cười trên mặt Khách Ưc dần dần thối lui. Nhất định là biểu tình của ta rất hung ác...

“Tỷ tỷ...” Khách Ưc cau mày nhìn ta, “Đừng thích hấn...”

Nhàm chán! Ta chỉ là nhìn không được... Quân Lâm là dạng nữ tử gì, châm tâm của nàng có bao nhiêu chứ, chỉ là như vậy, vì sao lại nói với ta không nên thích chứ?

“Ta biết lời này không dễ nghe...” Khách Ưc thở dài, “Nhưng mà, tuyệt đối đừng, tin tưởng ta.”

“Làm việc đi...” Một mỗi quá, người bên cạnh ta, rốt cuộc suy nghĩ cái gì thế?

...

“Khách Tùy...” Ta cẩn thận gõ cửa.

“... Thật xin lỗi, ta hiện tại không muốn gặp bất luận kẻ nào...”

Giọng nói dịu dàng như vậy, lại làm cho ta không tự giác thương tâm. Bất luận kẻ nào sao? Ta thu lại tay gõ cửa, xoay người xuống lầu.

Hả? Đã qua giờ Mùi, trong tiệm sao lại ảm ỉ như vậy?

Thạch Chúc? Thật lâu chưa tới đây nha... Lần này lại làm gì?

“Thạch bộ khoái...” Khách Hành cười mở miệng, “Nói như thế nào đây cũng là việc nhà của tại hạ.”

Nhìn thấy được, Tần Tổ sắc mặt lạnh lẽo, nếu không phải Khách Hành gắt gao nắm tay Tần Tổ, nàng phỏng chừng đã muốn làm ra chuyện giúp Ôn Văn gia tăng khách rồi.

Thạch Chúc sắc mặt cũng lạnh như băng, “Thân là thiếu chủ Nam Cung thế gia, trêu đùa nữ tử, là một việc thú vị như vậy sao?”

Khách Hành thở dài, “Ta không trêu ghẹo nàng...”

“Nếu người thật lòng, vậy cô nương này coi là cái gì?” Thạch Chúc lườm Tần Tổ một cái, lạnh lùng nói.

Thật sự là không sợ chết! Tần Tổ người cũng dám chọn!

“Thạch công tử, hôm nay sao lại rảnh đến đây?” Ta lập tức đi xuống, tạo khoảng cách giữa mấy người.

“Định nhi... nàng tới đúng lúc...” Khách Hành giọng nói đầy vẻ bất đắc dĩ, hần cúi đầu, nhẹ nhàng thì thầm nói với ta, “Hần hiểu lầm ta đối với cô bội tình bạc nghĩa, cô giải thích rõ ràng với hần đi, bằng không không phải hần chết thì là ta mất mạng...”

Tỷ lệ hần chết khá lớn...

“Thạch công tử, đến, bên này mời.” Ta lập tức kéo Thạch Chúc đến một bên.

“Cô làm gì vậy?” Hần có chút tức giận.

“Huynh làm gì? Chạy đến điểm của ta cãi nhau?” Ta xoay người, cả giận nói.

“Ta...” Hần nhú mồm, “Ta chỉ là... Hần thật sự là rất không coi được.”

Xuất đầu giùm ta sao? Nhưng mà... Dưới tình huống này, bảo ta như thế nào nói với hần mọi chuyện đều là giả, chỉ là diễn trò đây?

“Huynh không cần lo lắng chuyện của ta như vậy...” Có nhiều thứ, nhất định chấp nhận không nổi.

Hần nhìn ta, “... Là ta xen vào việc của người khác...” trong giọng nói của hần lộ vẻ bi thương.

“Ta không phải có ý này.”

“Giang Đình, cho dù cô không phải của ta...” Hần dừng một chút, cũng không nói tiếp, “Lấy quan hệ của hai nhà Giang Thạch chúng ta... Ta, ít nhất cũng phải quan tâm xem cô có hạnh phúc hay không chứ?”

Không ai quan tâm hạnh phúc của ta... Cho tới bây giờ đều không có. Mọi người đều chỉ nói suông... Cha nói sẽ vĩnh viễn che chở ta, nhưng mà, người là một hộ quốc chết trận sa trường; Nương nói sẽ nhìn ta trưởng thành, nhưng mà, người lại sớm bệnh chết; Gia gia nói sẽ chiếu cố ta, nhưng mà, ông dạo chơi thiên hạ nhiều năm như vậy, có từng đem ta để ở trong lòng sao?... Ta mặc kệ cái gì quốc gia đại sự, mặc kệ cái gì thiên mệnh, ta chỉ hy vọng ai đó có thể ở bên người ta, đừng để cho ta một mình cô đơn. Hạnh phúc nhỏ nhoi như thế, là yêu cầu xa vời sao? Ha ha, hạnh phúc của ta ngay cả thân nhân ta cũng chưa từng để ý, một người ngoài như người, đến tốt cùng tự cho là đúng cái gì chứ?

“... Ta tốt lắm... Thật sự...” Nếu ta có thể rống ra, nói cho cha nương, nói cho gia gia, bọn họ có phải sẽ không bỏ đi hay không?

Thạch Chúc nhìn ta, có chút cô đơn. “... Kỳ thật, ta hôm nay là tới chào từ biệt...” Hần không tiếp tục nói chuyện vừa rồi, thay đổi đề tài.

“Chào từ biệt?” Phải đi sao? Đúng vậy, chung quy là muốn đi...

“Cha ta bảo ta thượng kinh.” Hần thở dài, “Ngày mai đi...”

“Nha, bảo trọng.” Ngoại trừ điều này, ta còn có thể nói cái gì đây?

Hần lại nhú mồm, “Nghe đây, Giang Đình!” Hần lớn tiếng, làm ọi người ở đây đều có thể nghe thấy, “Ta sẽ trở về, cái loại người bạc tình hẹp hòi toan tính này không đáng phó thác chung thân, biết không?”

Đương trường chợt nghe tiếng cười của Khách Hành cùng Khách Úc, cười trộm...

“Huynh có ý gì?”

“Không thể gả cho cái tên thay đổi thất thường này!” Hần hơi đỏ mặt, nói, “Cha ta sẽ đến cầu hôn...”

Gì? Cái gì cùng cái gì hả?

“Cứ như vậy, ta đi đây.” Hần lập tức đi ra ngoài.

Ta còn chưa cự tuyệt người nha! Đừng đi! Đây...

“Thật sự là nam nhân đáng ghét!” Tần Tổ đi đến cửa tiệm, căm giận nói, “Sớm biết vậy nên giết hần!”

Hả? Sao mà cừ hận sâu tới như vậy?

“Được rồi, đừng che ở cửa, còn buôn bán hay không a?” Khách Hành đi qua, kéo nàng trở về.

“Hắn vừa rồi túm cổ áo chàng, trước mặt của ta nha!” Tần Tổ mày liễu dựng thẳng, cả giận.

“Ta sẽ không dễ dàng khí huyết đi ngược chiều như vậy.” Khách Hành an ủi, quả nhiên không giống với người thường.

“Tốt nhất sẽ không,” Khách Ưc khiêu mi, “Ta không muốn giúp huynh chữa thương...”

“Gi hử? Ai cần?” Khách Hành cười nói, “Ngay cả vận khí cũng không biết, khi nào thì chết ở trong tay người cũng không biết.”

“Huynh...”

“Tiểu Đinh tỷ tỷ,” Tần Tổ không để ý tới hai người kia, “Tỷ phát gốc cái gì?”

A? Phát gốc? Không phải a, chỉ là không biểu hiện ra mà thôi...

“Tỷ tỷ, tỷ không phải thích Thạch Chúc chứ?” Khách Ưc cũng bắt đầu.

“Không có.”

Khách Ưc lại có chút sững sốt. Trả lời trấn định mà lại chắc chắn như vậy rất kỳ quái sao? Nhưng mà, thích chính là thích, không thích chính là không thích, loại việc này nói trắng ra, rất rõ ràng.

Cười một cái đi. Ta cổ vũ mình một chút, “Ha ha, vì sao hắn vẫn không có cách nào hết hy vọng thế?”

“Tỷ tỷ...”

“Chắc, làm thế nào mới tốt đây? Hắn nói muốn tới cầu hôn a...” Ta thở dài.

Khách Ưc nhìn ta, dần dần nở nụ cười. “Tỷ tỷ, không cần miễn cưỡng mình. Nếu mất hứng, liền thành thành thật thật mất hứng đi.”

Hắn thật sự rất thông minh... Nhưng mà, biết Dương Tu chết như thế nào không? Ta lập tức đi qua, “Đừng tự cho là đúng! Tiểu hài tử liền có bộ dáng tiểu hài tử cho ta!” Đưa tay gõ đầu hắn vài cái, cảm giác tốt một chút, “Đã sớm nhìn người không vừa mắt! Còn nói chuyện như vậy với ta, liền phạt người chửi một tháng!”

Khách Ưc vẫn cười cười, “Ta không sao cả a, chỉ cần tỷ tỷ không lo cho củi!”

Quả thực, hắn chửi củi, cho tới bây giờ cũng chưa có ví dụ thành công hoàn mỹ. Đáng giá một lần nữa lo lắng a...

“Tốt, Tần cô nương, có thuốc gì có thể khiến người ta câm không?”

Tần Tổ gật gật đầu, “Hiện tại muốn sao?”

Khách Ưc lập tức chạy đi, “A... ta sai rồi...”

“Đừng chạy! Tần cô nương, đem thuốc cho ta!”

“Được.”

“Aiz, Tần Tổ, Đinh nhi nói giỡn với nàng thôi. Đừng tưởng thật.” Khách Hành bắt đầu dĩ nhiên nói.

“Không phải nói giỡn a!” Ta cười biện bạch.

“Cô đừng khi dễ nàng đơn thuần a!” Khách Hành cười cảnh cáo ta.

“Ai nha, quả nhiên là bội tình bạc nghĩa, có người mới liền không cần ta...” Như vậy, tâm tình cũng cải mở lên.

“Cô...”

“Ô... Thật đáng thương...” Nhìn biểu tình Khách Hành dở khóc dở cười, đột nhiên cảm thấy thật vui vẻ.

“... Ta sẽ bị khí huyết đi ngược chiều nha...” Trong oán giận cuối cùng, tràn đầy ý cười.

...

Buổi sáng làm cho loạn thất bát tao, gần đây ta cũng trở nên là lạ, lại có thể nói với Nguyệt di như vậy. Không xin lỗi, hôm nay sẽ ngủ không được đâu...

“Thật xin lỗi...” Hình như nói hơi nhỏ, nghe thấy không đây?

Nguyệt di thở dài, miễn cưỡng uống trà, “Thật sự là con gái lớn không thể giữ, vì người ngoài, đuổi ta ra khỏi cửa như thế...”

“Nhưng... Có chút quá mức...” Thanh âm vì sao lại càng nhỏ.

Nguyệt di khẽ cười lạnh, “Người làm nghề này như chúng ta, luôn quá phận như vậy, thế nào, nhìn không quen sao?”

“Con...” Phải giải thích như thế nào mới tốt đây!

“Đinh Đinh a, ta không phải giận con.” Nguyệt di buông chén trà, “Là giận nam nhân kia!”

Hả? Vì sao? Khách Tùy hấn đến tột cùng làm cái gì vậy?

“Ta nhìn con lớn lên, mười mấy năm qua, ta cũng coi như nửa mẫu thân con...” Trên mặt Nguyệt di có một tia u sầu, “Hấn là người nào, mới gần gần mấy tháng có thể để con che chở như vậy...”

“À...” Ta lập tức làm nũng, “Thì ra, Nguyệt di của con là ghen tị a...”

Nguyệt di không khỏi nở nụ cười, “Nói vậy! Ta ăn dấm chua của nam nhân để làm chi!”

“Con đây đã xin lỗi, người sao còn giận a...” Ta tiến sát vào trong lòng Nguyệt di, “Được rồi, nương sẽ không giận nữ nhi, nhỉ?”

“Con a...” Nguyệt di bắt đầu dĩ nễ nở nụ cười.

“Như thế nào lại không nói lời xin lỗi với nô gia?” Quân Lâm phe phẩy cây quạt, yếu ớt thông thả đi vào. Đây...

“Lâm nhi, nói gì thế.” Nguyệt di mở miệng, giáo huấn.

“Không phải sao?” Quân Lâm cười, “Nô gia tình thâm ý trọng, lại bị Đinh nhi tỷ tỷ đuổi ra như vậy, rất là thương tâm a...”

“Thật ngại a...” Ta cười giả dối, mở miệng.

“Không sao cả. Chỉ là, nô gia xin khuyên một câu. Tỷ tỷ đừng cùng nô gia cướp người là được.” Quân Lâm cười, xinh đẹp không gì sánh được.

Không biết vì sao, trong lòng dường như có cảm giác cực kỳ khó chịu, làm cho ta hận đến nghiến răng.

“Nha đầu chết tiệt kia, nói hưu nói vượn.” Nguyệt di cười quả trách, “Người nghĩ Đinh nhi tỷ tỷ người là cái gì, sẽ giống người coi trọng cái loại nam nhân này sao?”

“Nói không chừng...” Quân Lâm phong tình vạn chủng ngồi xuống, “Có phải hay không, Đinh nhi tỷ tỷ?”

Phải? Không phải? Ta cũng không rõ lắm a? Ừm... Không đúng... Nhớ rõ lần trước các cô nương thanh lâu nói cái gì nhỉ? Hình như là: Nếu gặp gỡ người mình thích, nhanh mồm nhanh miệng lập tức sẽ cà lăm... Đây, quả thật ta đến trước mặt Khách Tùy sẽ không có tài ăn nói gì, hoàn toàn không giống khi đối mặt với người khác ta có thể ăn nói khéo léo a... Hình như còn: người bình thường hung dữ, thấy hấn, liền dụ ngoạn như con mèo nhỏ... Nói như vậy, cũng có chút đạo lý a, ta bình thường đánh đánh Khách Úc, cay độc cay độc với Khách Hành, ngay cả Khách Lộ ta cũng bắt nạt, duy độc Khách Tùy, nhìn thấy hấn, ta thật không dám lỗ mãng... Còn có còn có: Nếu là hấn đối tốt với cô nương khác, trong lòng người sẽ không thoải mái... Hấn đối tốt với cô nương khác ta còn chưa gặp qua, nhưng mà, hôm nay Quân Lâm đối tốt với hấn khiến cho ta cả người khó chịu, trong lòng không thoải mái đến cực điểm...

Chẳng lẽ là... Ta thích Khách Tùy? Nghĩ như vậy, thật sự rất giống a! Lần đầu tiên nhìn thấy hấn, liền cảm thấy rất thân thiết, chẳng lẽ giống như bọn Khách Úc lúc ấy trêu chọc, là nhất kiến chung tình sao?

Còn có, mỗi lần hần sờ đầu của ta, ta cũng cảm thấy thật thoải mái a... Trời ạ, chẳng lẽ... Có phải thật hay không a...

“Tỷ tỷ, tỷ rốt cuộc là có thích hay không a?”

Bản thân ta cũng có thể cảm giác được nhiệt độ trên mặt mình...

“Ừm... Đại khái... Thực xin lỗi a, Quân Lâm...”

Quân Lâm sắc mặt lúc này thay đổi, “Tỷ thật sự...”

Nguyệt di sắc mặt cũng thay đổi, “Ai u, Đinh Đinh của ta a...”

“Ách... Kỳ thật ta cũng không biết... Có lẽ...”

Không khí hình như không quá thích hợp a... Ách, rốt cuộc sao lại thế này a? Ta thật sự thích Khách Tùy sao? Nhưng mà, điều kiện đều phù hợp a... Trời ạ, đây cũng là số mệnh an bài à?

17. Chương 17

Chương 17: Chỉ xích thiên nhai

Thích, không thích, thích, không thích, thích, không thích... Thích? Thích! Ta nhìn hoa cúc trong hậu viện bị ta tàn phá không còn mấy đóa, làm sao bây giờ đây...

“Tiểu Đinh.”

Vào lúc này à?!

Ta cứng ngắc quay đầu, “Khách... Khách Tùy.”

Hần nở khế cười, “Còn chưa ngủ a.”

Sao có thể ngủ được chứ?

Hần đi tới, ngồi bên cạnh ta, “Làm sao vậy, hoa cúc này chọc giận cô?”

“Ách... Không phải, ta muốn làm bánh hoa cúc... Ha ha...” Quả nhiên, ta nhanh mồm nhanh miệng hoàn toàn cả lăm.

“Bánh hoa cúc?” Khách Tùy nở nụ cười, “Chưa từng ăn qua.”

“Ách... Chờ làm xong, ta đem cho huynh...” Hiền dịu như con mèo nhỏ?

“Vậy cảm ơn trước.” Hần nhìn ta, đôi mắt dịu dàng làm ta thất thần. “Hôm nay... khiến cô gặp phiền phức.”

“Hà?” Hôm nay? Quân Lâm? A, quả nhiên hận đến nghiêng răng. “Không thể nào. Nhưng mà, Nguyệt di người không có ác ý.”

“Ta biết...” Nụ cười của hần lảng lạng biến mất, thay vào đó là vẻ mặt phiền muộn.

Làm sao vậy? Cảm giác trong lòng này, là lạ, chẳng lẽ là thích?

“Tiểu Đinh...” Hần đột nhiên mở miệng, “Ta...”

Cái gì?

Hần nhìn ta thật sâu, làm cho ta có chút bối rối. Tim đột nhiên đập thật nhanh, hô hấp cũng không tự giác mà đình chỉ.

“Ừm...” Hần dời tầm mắt, khẽ thở dài, “Hay là quên đi, không có gì...”

Hả... đây tính là gì?... Ta không phải người thích tự mình đa tình, nhưng mà, như vậy thật sự sẽ làm ta hiểu lắm... Nếu là hiểu lắm...

“Ta trở về phòng, cô cũng nghỉ ngơi sớm một chút đi.” Hấn đứng dậy, cười mở miệng.

“Ừm...” Ta chỉ có thể gật đầu. Gặp gỡ hấn, ta thật là một chút biện pháp cũng không có...

Aiz, hoa cúc ơi, nói cho ta biết đáp án đi... Thích, không thích, thích...

...

Mất ngủ... Quả nhiên. Ta mở to mắt đầy tơ máu, ở trong quây ngáp.

Đột nhiên, đỉnh đầu của ta xuất hiện một bóng râm thật lớn.

“Ách...” Ta lớn như vậy, lần đầu tiên biết “đại hán vạm vỡ” bốn chữ này viết như thế nào.

“Người là bà chủ nơi này?” Lúc này đây, ngay cả “tiếng nói như chuông đồng” ta cũng biết.

“Ách, đúng vậy. Khách quan ngài cần gì?” Tươi cười tươi cười...

Đại hán kia sắc mặt trầm xuống, “Xin hỏi bà chủ một câu, thiếu chủ nhà của ta có ở quý điểm quấy rầy hay không?”

Thiếu chủ nhân? Ai a?... Nam Cung thế gia! Má của ta ơi, trách không được ánh mắt hấn hung ác như vậy, hấn nhất định là nghe được lời đồn mới đến, nhất định là đến ngăn ta cùng thiếu chủ nhà bọn họ... Ta đã nói, lúc ấy không nên đáp ứng cùng Khách Hành diễn trò... danh tiết a...

“Bà chủ?”

Không cần lớn tiếng như vậy, ta nghe thấy mà! “Đúng, đúng vậy.” Ô, cánh tay của hấn còn to hơn đùi của ta... Nếu ta có việc gì không hay xảy ra, liền dựa vào người cả đời, chia rẽ người cùng Tần Tổ! Người chờ đó cho ta, Khách Hành!

“Hừ, ta muốn cầu kiến thiếu chủ, có tiện không bà chủ?”

Tiện, tiện vô cùng! “Hấn...”

“Hàn đại ca, người ta là cô nương gia, người không thể ôn nhu một chút sao?” Giọng nói của Khách Hành, tự nhiên vang lên ở sau lưng.

“Thiếu chủ!” Đại hán vạm vỡ kia biểu tình lập tức thay đổi.

“Cái gì thiếu chủ hỏi, ta có tên rất hay mà, là Bắc Thần.” Khách Hành cười.

“Thiếu chủ.” Đại hán nhú mi, người này bộ dạng vốn hung ác, cứ như vậy càng thêm dữ tợn...

“Ha ha, Đinh nhi, cô sợ cái gì?” Khách Hành vỗ vỗ vai của ta, “Hấn là Hàn Chí, là huynh đệ ta...”

Cái gì gọi là “Sợ cái gì”? Không thấy hấn vẻ mặt sát ý, quả thực cho ta là Đát Kỷ Bao Tự Dương Ngọc Hoàn (những mỹ nhân mê hoặc quân vương, làm khuynh đảo các triều đại) hay không, ta có thể không sợ sao?

“Đến, Hàn đại ca, đây là Đinh nhi.” Khách Hành cười giới thiệu.

“Đinh cô nương.” Đại hán tên Hàn Chí kia khinh thường liếc ta một cái, ôm quyền nói.

“Ách... Hàn đại ca...” Ngoại trừ chiếu theo lời Khách Hành nói, ta còn có thể làm cái gì?

“Thiếu chủ, thuộc hạ tới đón ngài hồi phủ.” Hàn Chí không để ý ta, ngược lại cung kính nói với Khách Hành.

“Ta ở chỗ này rất tốt, không định hồi phủ...” Khách Hành chẳng hề để ý nói.

Hàn Chí trừng mắt nhìn ta, làm cho ta toàn thân lông tơ đều dựng thẳng lên... Thật sự chuyện không liên quan đến ta a... aiz, vừa giải quyết Tần Tổ, lại thêm một Hàn Chí, cuộc sống của ta sao lại không yên ổn như vậy chứ...

“Huynh... có lẽ nên trở về đi...” Ta nhỏ giọng nói với Khách Hành.

“Không muốn...” Khách Hành cau mày, kháng nghị.

Vì thế, ánh mắt Hàn Chí lại lạnh lẽo vài lần...

“Thiếu chủ, chủ thượng cùng phu nhân rất nhớ ngài, ngài nên cùng thuộc hạ trở về đi.”

“Đó là chuyện của bọn họ...” Khách Hành nở nụ cười, “Không phải bọn họ đuổi ta ra khỏi nhà sao, hiện tại muốn ta trở về, có phải rất buồn cười hay không?”

“Đó là chủ thượng nhất thời tức giận, thiếu chủ đừng tưởng thật.” Hàn Chí vẫn như cũ cung kính hữu lễ, cùng vẻ ngoài của hắn thật sự là tương phản rất lớn a...

“Ha ha, thật hay giả, chỉ có chính họ biết...” Khách Hành không đồng ý nói.

“Thiếu chủ!”

Ánh mắt thật đáng sợ nha...

“Người là ai?” Tiếng nói nhẹ nhàng êm tai, nhưng trong giọng nói có chút tức giận.

Hàn Chí ngoảnh đầu, không khỏi giật mình một chút. Cũng đúng, Tần Tổ nhân gian tuyệt sắc như thế, đó là phản ứng bình thường... Cũng chỉ có người trong tiệm của ta, mới không bình thường...

“Cô nương là?”

Giọng nói cũng trở nên dịu dàng luôn! Phân biệt đẳng cấp để đối xử a!

“Tần Tổ.” Tần Tổ nhìn hắn, dùng dáng vẻ cuồng ngạo coi thường mọi chuyện.

“Thì ra là ‘Diễm tuyệt thiên hạ, độc bố giang hồ’ Tần cô nương a, tại hạ mắt kém.” Thì ra Tần Tổ nổi danh như vậy a, nghe khẩu khí này của Hàn Chí, quả thực là như thấy hồng thủy mãnh thú...

“Không dám nhận. Ở trong mắt Nam Cung thế gia, Tần Tổ bất quá cũng chỉ là yêu nữ nho nhỏ biết dùng độc thôi.” Tần Tổ nở nụ cười, ánh mắt không có một tia ấm áp.

“Tần cô nương hà tất phải tự coi nhẹ mình.” Hàn Chí nói thật khách khí, nhưng nhìn dáng vẻ của hắn, căn bản chính là bày thế trận sẵn sàng đón quân địch a.

“Có phải nhỏ bé hay không ta không biết, nhưng mà, đối phó những người ngoài kia, chút năng lực ấy, Tần Tổ vẫn còn có.”

Hàn Chí sắc mặt chợt biến.

Người ngoài kia? Ta thò đầu nhìn, lúc này mới phát hiện, ngoài điểm có thật nhiều người vạm vỡ, lợi hại a, thức ăn của Nam Cung thế gia tuyệt đối không kém!

“Hàn đại ca...” Khách Hành thở dài, “Người tốt nhất là tin tưởng nàng, các huynh đệ kiếm miếng cơm cũng không dễ dàng.”

“Thiếu chủ, người...” Hàn Chí xoay người cả giận nói, “Người ham sắc đẹp, lưu luyến hoa cũng coi như xong! Sao có thể cùng giang hồ tà đạo thông đồng làm vậy chứ?”

Khách Hành nhú mi lại.

Tần Tổ lại ngọt ngào nở nụ cười, “Tà đạo? Nói rất đúng... Năm đó cũng không biết là đương gia thế gia nào, quỳ gối ở Tuyệt vực cầu sư phụ ta trị liệu. Chính đạo của các người, cũng không giỏi hơn bao nhiêu!”

“Làm càn! Năm đó chủ thượng là vì cứu người thân nên mới... Căn bản không phải loại người ham sống sợ chết như người nói!”

“Ta mặc kệ ai cứu ai. Ta chỉ biết, các người tự xưng là người chính phái, bình thường khinh thường chúng ta, đến lúc sống còn, lại trưng ra bộ mặt khác. Cũng chỉ có sư phụ ta thánh nhân như vậy, mới nguyện ý lãng phí được liệu trên người các người!”

Đột nhiên phát hiện, tài ăn nói của Tần Tổ cũng không phải là vừa. Liền thấy Hàn Chí mặt lúc xanh lúc trắng, trông rất đẹp mắt.

“Đừng nói nữa...” Khách Hành có chút mất hứng.

Tần Tổ liếc hắt một cái, “Ta mắng cha chàng, không phục thì mắng lại đi. Bảo ta đừng tay như vậy, ta làm không được.”

Bội phục... Không có gì nói, chỉ có thể bội phục...

Khách Hành nở nụ cười, “Nàng có ý gì a?”

“Chàng là chàng, ta là ta. Đúng là ta thích chàng, nhưng mà, ta ghét bọn người chính phái này cũng là sự thật...”

Tiếp tục bội phục...

Khách Hành bắt đầu nhìn Hàn Chí, “Hàn đại ca, người cũng nghe rồi. Ta cũng không muốn trở về, sau đó làm cho nàng ngay cả ta cũng chán ghét a...”

“Thiếu chủ người...” Hàn Chí sắc mặt càng khó xem.

“Chàng đương nhiên không thể trở về. Chàng phải theo ta về Tuyết vực.” Tần Tổ nói xong, vẻ mặt đương nhiên. Nàng tuyệt đối không biết lời của nàng khiến người không biết chân tướng... cũng chính là Hàn Chí... lỗ tai, có bao nhiêu ý vị thâm trường.

“Thiếu chủ, người còn muốn cùng yêu nữ này đi Tuyết vực?” Hàn Chí không thể tin nhìn Khách Hành, lại liếc ta vài lần.

Nhìn cái gì vậy? Căn bản chuyện không liên quan đến ta a.

“Không được sao?” Tần Tổ khinh thường, “Nam Cung Hạo mặc kệ con mình, chẳng lẽ người khác cũng không được cứu hử sao?”

“Cứu?” Hàn Chí có chút không hiểu.

Khách Hành sắc mặt khẽ biến, “Tần Tổ.”

Tần Tổ nhìn nhìn hắt, “Ta khuyên người không cần hành động thiếu suy nghĩ, yêu nữ cũng không dễ chọc a...” Nàng lạnh lùng quăng một câu cho Hàn Chí, xoay người tránh đi.

Đúng á, nếu bị Tần Tổ đầu độc thì nguy rồi... Trong trấn chỉ có duy nhất một đại phu, lại là sư huynh của nàng. Chắc chắn, ngoại trừ chờ chết, không có đường ra đâu...

Aiz... Hàn Chí này, đến tốt cùng là muốn cùng Khách Hành mất to trường mất nhỏ bao lâu hử? Ta còn muốn buôn bán, có được không đây?

...

Đột nhiên hiểu ra một việc! Ta hà tất phải phiền não chuyện thích hay không thích như vậy chứ! Tìm người có kinh nghiệm hỏi một chút chẳng phải sẽ biết sao!... Đương nhiên, Nguyệt di thì không thể hỏi...

“Tiểu Tần.” Phát hiện tên Tần Tổ thật tốt, ngay cả gọi thân mật cũng nghe hay như vậy.

Tần Tổ ngồi ở cạnh bàn, lẳng lặng uống trà. “Uh?”

Vừa ăn xong cơm chiều, trong tiệm mọi người đều tự đi nghỉ ngơi, vào lúc này, đúng là thời cơ tốt để thỉnh giáo. Hơn nữa Tần Tổ lại đơn thuần... cũng có thể là quá mức cuồng ngạo, cho nên khinh thường để ý tới chuyện của người khác... sẽ không hiểu sai. Đúng là lựa chọn thích hợp nhất...

“Thích một người là cảm giác gì?” Mọi người đều là nữ tử, hỏi như vậy không phải quá đột ngột đâu nhỉ.

Tần Tổ vẫn mang vẻ mặt bình thản, “Thích à?” Nàng tiếp tục uống trà, “Ta không rõ lắm...”

Gì? Không phải chứ... Cần thận ngẫm lại, Tần Tổ ghét giang hồ chính phái như vậy, sao lại thích người của Nam Cung thế gia? Hơn nữa, với tính cách coi thường mọi chuyện của nàng, sao có thể đối với một người khẳng khái một lòng chứ? Còn nữa, thật sự thích một người, có thể bỏ được đem hắt tặng cho người khác sao? Chẳng lẽ, Tần Tổ chỉ cảm thấy Khách Hành có vẻ đặc biệt, cho nên đơn thuần muốn cứu hắt, mà không phải thật lòng thích? Chẳng lẽ... Trời của ta a! Cái dạng này, còn thỉnh giáo được sao?

“Vậy cô đối với Khách Hành...” Có lẽ nên thỉnh giáo đi.

Tần Tổ buông cái chén, “Ta sẽ cứu hần.”

Như vậy... Ta hình như hỏi sai người rồi...

“Vì sao lại cố chấp như vậy chứ?” Quên đi, thỉnh giáo liền miễn, thành thật nghe bát quái thôi.

“Vì sao?” Tần Tổ rũ mắt xuống, “Ta cũng không biết...”

“Ha ha, vậy hai người gặp gỡ như thế nào?”

“...” Tần Tổ nghĩ nghĩ, “Năm trước, hần ôm một đứa trẻ đến Tuyết vực cầu y. Khi đó, sư phụ ra ngoài hái thuốc, vì thế, ta nói với hần, trừ phi trời có tuyết, nếu không, ta quyết không cứu người. Thời tiết ngày đó, phi thường tốt nha. Ta muốn hần tự động bỏ cuộc, nhưng hần lại dùng kiếm lướt qua tuyết đọng trên đất, làm cho trời đất như đổ tuyết...” Tần Tổ trên mặt lộ ra ý cười, dịu dàng không thể tưởng tượng được, “Ta sau này mới biết được, hần đã sớm thân trúng kịch độc, kiêng kị nhất chính là vọng động chân khí, nhưng mà, hần lại vì một đứa bé không thân chẳng quen làm như vậy... Sau khi sư phụ trở về, đã giáo huấn ta một phen, nói nếu ta không chữa trị tốt cho thiếu chủ Nam Cung gia, về sau cũng đừng gọi người là sư phụ. Cho nên...”

“Thì ra là bị bắt buộc a.” Có chút thất vọng aiz...

“Đúng vậy,” Nàng cười, “Ta chưa bao giờ cứu người. Hơn nữa, hần hình như cũng không để tâm trị liệu, chỉ là mỗi ngày uống chút rượu, rồi tản bộ... Mãi cho đến khi, hần độc phát tác càng ngày càng thường xuyên, ta mới phát giác, bản thân thì ra không phải vì sư phụ mới luôn giúp hần trị liệu... Hần là người kỳ quái, vô luận độc phát kịch liệt đến thế nào, hần luôn cười như không có việc gì... Theo lẽ hần là rất thống khổ a... Lúc ấy, ta đã nghĩ, nếu có thể thay hần chịu thống khổ, thì tốt bao nhiêu...”

Khách Hành... Vô luận thống khổ ra sao cũng không hy vọng người bên cạnh chia sẻ với hần, đáng tiếc, dịu dàng như vậy, cũng là một loại ích kỷ...

“Vì thế, ta nói cho hần, hần là người duy nhất trên đời này ta muốn cứu, ta quyết không để hần chết.” Tần Tổ cười khổ một chút, “Sau đó, ngày hôm sau hần liền không từ mà biệt...”

Xem ra, lúc ấy Tần Tổ nên nói: Ta một chút cũng không muốn cứu người, người tốt nhất nhanh đi tìm chết đi. Nói không chừng, Khách Hành sẽ ở lại bên người nàng... Đúng là suy nghĩ cổ quái!

“Không biết vì sao,” Tần Tổ tiếp đó vừa bực mình vừa buồn cười nói, “Ta đã nói, ta cái gì cũng không muốn, chỉ muốn cứu hần, nhưng hần càng liều mạng tránh ta... Giống như, ta là ôn thần vậy...”

Ha ha, cũng chỉ có người hần để trong lòng, hần mới có thể như vậy... Đối lại là người qua đường giáp ắt bính đình, hần mới lười khiến bọn họ thương tâm.

“... Cho dù là như vậy...” Tần Tổ cười một chút, “Cho dù là như vậy, ta cũng không thể mặc kệ hần.”

“Nếu...” Ta không phải dội nước lạnh nha, “Ta nói là nếu... Hần thật sự trị không được?”

“...” Tần Tổ trầm mặc, “Ta không biết... Ta không dám nghĩ...”

Thì ra, nàng cũng có chuyện không dám. Đây đại khái chính là thích đi... Như vậy nếu Khách Tùy... Ách... Xong rồi, ta hình như cũng không dám nghĩ...

“Tỷ tỷ...”

“Hả?” Làm sao bây giờ a?

“Hần thật sự thích ta sao?”

“Gi?” Ta lập tức trừng lớn ánh mắt nhìn Tần Tổ, “Đương nhiên! Nếu không hần làm gì để ý cô thương tâm hay không chứ?” Đừng khiến ta phí công nhọc sức a!

“Nhưng mà... Hần làm như vậy, ta càng thương tâm a...” Trong đôi mắt trong veo của Tần Tổ lộ vẻ nghi hoặc.

Cho nên ta mới nói Khách Hành hần ích kỷ mà! Tùy tiện liền thay người khác ra quyết định, quả thực tự cho là đúng đến cực điểm!

Đợi chút... Hình như, có chuyện gì ta đã quên...

Hắn trúng độc rồi mới đến Tuyết vực, mà vừa rồi Hàn Chí rõ ràng không biết hắn trúng độc. Còn có, cha mẹ hắn đem hắn đuổi ra khỏi nhà, trên đời làm sao có thể giúp đứa nhỏ trúng độc mà không để ý cha mẹ? Trừ phi, cũng giống như tình huống của Tần Tổ, mọi việc đều là...

Đáng giận! Nam nhân này thật sự là...

“Làm sao vậy?” Tần Tổ hơi nhíu mi.

“Tiểu Tần, đáp ứng ta, mặc kệ phát sinh chuyện gì, cô cũng không thể giúp Khách Hành!” Cho dù khí huyết đi ngược chiều cũng không được, người như thế, bị tức chết cũng được! Miễn khiến người khác tức chết!

Tần Tổ có chút khó hiểu, nhưng vẫn gật đầu.

Ta lập tức xoay người xông lên lầu.

Hàn Chí vẫn như cũ đợi Khách Hành ở ngoài cửa phòng, thề sống chết không chịu bỏ đi.

“Tránh ra!” Cao lớn như vậy để làm gì chứ? Cản đường!

Hàn Chí rõ ràng sưng sốt một chút.

Ta đẩy cửa ra, vọt vào, thật khiến Khách Hành hoảng sợ.

“Định nhi... Làm sao vậy?” Giọng nói của hắn có chút run rẩy.

“Nam Cung thiếu chủ, chúng ta nơi này là tiểu điểm, không chấp nhận được đại chủ như ngươi vậy. Phiên ngươi, trở về đi!”

Khách Hành sưng sốt một chút, “Cô nói cái gì?”

“Ta bảo ngươi đi a! Nam Cung Thuộc!” Thật sự không hiểu sao?

“Cô nói cái gì vậy? Định nhi?”

“Ngươi không phải rất thích như vậy sao? Biết bản thân sắp chết, liền khiến người khác thương tâm, để khi ngươi bị chết, không có người rơi nước mắt thôi! Ta biết mình không xứng để ngài tự mình động thủ, đành phải tự mình đến. Ta hiện tại nhìn thấy ngươi liền tức giận! Ước gì ngươi lập tức biến mất khỏi thế giới này! Hiểu chưa?”

Ta biết, không chỉ có Khách Hành ngây ngẩn cả người, ngay cả Tần Tổ phía sau ta cùng Hàn Chí cũng kinh ngạc nói không ra lời.

“Nam Cung thiếu chủ thì rất giỏi sao? Ngươi cho là mình rất vĩ đại à? Nói cho ngươi biết, ta ghét nhất người giả vờ vĩ đại! Ngươi đi ra ngoài cho ta!” Giọng nói của ta quá lớn, lớn đến mức khiến vài người khác cũng kéo đến đây.

“Làm càn, dám nói chuyện với thiếu chủ như vậy!” Hàn Chí dừng cảm đứng ra, tấn trách* nói.

“Câm miệng! Ngươi không đủ tư cách nói chuyện!” Thật kỳ quái, sợ hãi của buổi sáng hôm nay, bây giờ lại biến mất không còn một mảnh.

*: làm hết trách nhiệm.

Hàn Chí kinh ngạc há to miệng, nói không nên lời.

“Cô... biết cái gì sao...” Khách Hành mở miệng. Những lời này rõ ràng là phản bác.

“Ngại quá, ta cái gì cũng không biết!” Sợ ngươi sao? “Ta chỉ biết, nếu ngươi chết, ta đại khái còn có thể khóc một hồi! Nghĩ đến điều này, ta liền khinh thường mình!”

“...”

“Người rót cuộc có biết hay không?” Hấn nhất định là không biết. “Vô luận người làm như thế nào, đều vô dụng! Chẳng lẽ người khiến Tần Tổ thương tâm, nàng sẽ không để ý đến người? Chẳng lẽ người khiến cha mẹ tức giận đuổi người ra khỏi nhà, bọn họ liền thật sự có thể không hỏi đến sinh tử của người?... Nam Cung Thuộc, người đừng khinh thường người khác!”

Sắc mặt hấn trở nên có chút tái nhợt...

“Như thế nào? Khí huyết đi ngược chiều? Rất đau sao?” Đừng nghĩ rằng như vậy ta liền dừng tay, “Người bị người tổn thương, so với người còn đau hơn nhiều! Người thật sự nghĩ làm như vậy là vì tốt cho bọn họ? Đừng tự cho là đúng!”

“...”

Đột nhiên phát hiện, không ai dám lên tiếng. Ta rót cuộc đang làm cái gì? Ta cùng hấn bắt quá là bình thủy tương phùng*, hấn muốn đả thương người nào, hấn muốn rời nhà trốn đi, hấn muốn sống hoặc chết, rót cuộc cũng đâu có liên quan gì tới ta? Ta tức giận như vậy làm gì? Ta... có tư cách gì nói hấn như vậy...

*: bèo nước gặp gỡ.

Nhưng mà...

“Vì sao, trên đời có người như người vậy... Vì sao... Người có cha có nương, vì sao lại muốn tổn thương bọn họ...” Ta khóc... Ta rõ ràng đã rất cố gắng nhìn xuống a... Người thân của ta sẽ vì sinh tử của ta mà lo lắng sao? Ta còn có người thân sao?... Vì sao người cái gì đều có, lại không quý trọng vậy? Không công bằng, đây căn bản là không công bằng!

“Đinh nhi...” Hấn đi tới, vươn tay.

“Mời trở về đi, Nam Cung thiếu chủ!” Ta lau khô nước mắt, nói.

“...” Hấn ngẩng đầu nhìn Tần Tổ một cái, “Ta thật sự kém như vậy...”

“Đâu liên quan gì tới ta?! Ta chỉ nói cho người biết, phải chết xa một chút!” Thời điểm nói như vậy, nước mắt lại rơi xuống.

Hấn nhìn ta, hồi lâu, mới yên lặng mở miệng, “Đã biết... Ta trở về là được...”

“Người trở về liên quan gì...”

Ta còn chưa nói xong, hấn đã đưa tay thay ta lau đi nước mắt trên mặt.

“Thật xin lỗi...” Hấn nói như vậy.

“Nói với ta làm gì?” Ta trừng hấn.

Hấn nở nụ cười, có chút bất đắc dĩ, “Ta đáp ứng cô, trở về Nam Cung thế gia, sau đó... nói sau...” Hấn thở dài, “Được rồi được rồi, đừng khóc, Đinh nhi a, cô như vậy ta trở về không được a! Cô có biết hay không vừa rồi, Khách Lộ Khách Úc Khách Tùy dùng ánh mắt có thể giết người nhìn ta? Như vậy không cần chờ ta độc phát, ta đã phải đi gặp diêm vương báo danh rồi...”

Nhàm chán...

“Còn nữa, cô giận cả đời, lần sau ta làm sao có thể đi Hoa Nguyệt Xuân Phong lâu ăn uống không phải trả tiền đây? Đừng mà, cô nương nơi đó rất đẹp...”

Vì sao ta lại cười ra, thật sự là rất tổn hại hình tượng...

“Như vậy là được rồi.” Hấn cũng cười, lập tức, hấn vẽ mặt ai oán nhìn ngoài cửa, “... Tiểu Úc, phiền người, chân khí của ta hình như rối loạn...”

“Là ai nói ta ngay cả vận khí cũng không biết, khinh thường ta chưa thương cho hấn?” Thời điểm này, cũng chỉ có Khách Úc mới có thể nói như vậy.

“Ta sai rồi còn không được sao?” Khách Hành biểu tình thật sự là muốn bao nhiêu bất đắc dĩ có bấy nhiêu bất đắc dĩ.

“Ha ha, như vậy a... cân nhắc một chút...” Khách Ưc lập tức được một tắc lại muốn tiến một thước.

“Chàng không sao chứ?” Tần Tổ lập tức đi lên, vươn tay đỡ Khách Hành.

Khách Hành nhìn nàng, trong ánh mắt có loại cảm xúc nói không nên lời. “Ừm... Cảm ơn.”

Tần Tổ đột nhiên đỏ mặt, “... Ách, chàng...”

Như vậy thì tốt rồi... Ta quay đầu, lại bắt gặp ánh mắt Khách Tùy, vẻ mặt của hắn ngưng trọng, trên mặt không chút ý cười... Tim của ta không khỏi bị thút chột.

Chuyện kể tiếp, ta không nhớ rõ lắm, chỉ biết, cả tối mình đều nghĩ đến Khách Tùy khi đó ngưng trọng... Thì ra, rõ ràng gần trong gang tấc, tâm tư lại xa nơi chân trời, căn bản không thể suy nghĩ. Như là Khách Hành, như là Khách Tùy, như là... bản thân a...

*Chỉ xích thiên nhai: Gần trong gang tấc mà biển trời cách mặt

18. Chương 18

Chương 18: Vô xảo bất thành thư

Hối hận hối hận thực hối hận... Ta ngày đó sao lại phải chạy đi mắng Khách Hành hả? Hiện tại khiến cho Tần Tổ cùng Hàn Chí mỗi ngày đều ở trong tiệm của ta mở đại hội biện luận, vì vấn đề Khách Hành về Nam Cung thế gia trước hay là đi Tuyết vực trước tranh cãi không dứt... Aiz, tranh liền tranh thôi, sao phải động thủ chứ? Khiến cho nơi này của ta luôn có người trúng độc hoặc bị thương, aiz, Ôn Văn nhất định cười trộm đến chết...

“Nói hươu nói vượn! Nam Cung thế gia uy chấn giang hồ, chẳng lẽ còn tìm không ra một gốc cỏ nho nhỏ sao?” Giọng của Hàn Chí, vang tận mây xanh.

“Phi Hiệp Chích Tâm thảo sợ gió sợ nước sợ ánh sáng, thiên hạ có mấy chỗ như vậy chứ? Người cho là cỏ dại sao? Ven đường liền có một đồng lớn!” Tần Tổ hừ lạnh.

Vì thế, rút đao rút đao, rút kiếm rút kiếm, không khí lại có một mùi hương kỳ dị. Khách Hành đứng bên cạnh bọn họ, vừa vuốt trán dùng sức thở dài, vừa nhìn khách trong tiệm chạy tán loạn.

Không biết, ta có thể đến hỏi Nam Cung thế gia bồi thường hay không? Aiz, ta cũng phải đi thôi, miễn cho ở trong này bị liên lụy...

...

Không khí hậu viện quả nhiên tươi mát hơn nhiều... Hà? Trên giá kia là cái gì thế?

“Tiểu Bạch?” Ta nhìn chăm chăm con bồ câu kia, bồ câu cũng nhìn chăm chăm ta.

Ha ha, là bồ câu đưa tin của gia gia! “Đến, Tiểu Bạch ngoan, xuống dưới a...” Ta nắm một vốc đậu, dụ dỗ nói.

Tiểu Bạch nghiêng đầu, không biết có phải cố ý không để ý tới ta hay không.

“Tiểu Bạch...” Vóc người nhỏ bé thật sự là chịu thiệt!

Bồ câu vỗ vỗ cánh, tiếp tục khinh thường ta.

Con chim chết tiệt! Tin ta hủy cái giá đi hay không?!

“Tiểu Đình.”

Giọng nói này làm cho ta không tự giác khấn trương lên.

“Đang làm gì vậy?” Khách Tù đi tới, có chút khó hiểu. Cũng đúng, vây quanh cái giá chạy tới chạy lui như vậy, thật ngốc...

“Không có gì, là cái kia...” Ta vừa định chỉ vào con bồ câu, để chứng minh tâm thần của ta tuyệt không có gì khác thường, nhưng ngay lúc này, Tiểu Bạch lại giương cánh, thân nhiên bay xuống, dừng ở trên vai Khách Tù.

Hả? Cái gì hả? Tiểu Bạch là gia gia nuôi lớn, bình thường rất đáng ghét, ngay cả ta cũng không thêm để ý. Thỉnh thoảng bảo nó đưa tin, nó đều tự cao tự đại, hôm nay như thế nào lại... Chẳng lẽ... Tiểu Bạch là bồ câu mái?

Khách Tù ôm bồ câu xuống, giao cho ta, “Bồ câu đưa tin à.”

“Ừm.” Ta cảm kích tiếp nhận, liền cảm giác Tiểu Bạch ở trong tay ta giãy dụa. Ta vừa gỡ bức thư, nó liền bay trở về trên vai Khách Tù, còn thân thiết mổ mổ tóc Khách Tù.

Bồ câu chết tiệt, xem ta có đem người nấu thành đồ ăn không! Mà khoan, ta tức giận như vậy làm gì? Ta không phải ngay cả bồ câu cũng ăn dấm chua chứ? Quên đi, xem thư quan trọng hơn!

“...” Ta ngây ngốc nhìn bức thư, nhú mày.

“Làm sao vậy?” Khách Tù nhẹ giọng hỏi.

“Ách, ông nội của ta nói ông sắp về đến.” Ta gãi gãi đầu. Không rõ a, ông vẫn vân du thiên hạ, vui đến quên cả trời đất, thỉnh thoảng gửi thư về cũng chỉ là nói cảm tưởng về chuyến đi, ghi đặc sản gì đó. Như thế nào lần này lại trở về chứ?

Khách Tù nhẹ nhàng nhú mày, một chút bất an xẹt qua trong mắt.

“Đại khái là trở về mừng năm mới...” Ta tự giải thích cho mình nghe. Không biết, gia gia nhìn thấy nơi này của ta có nhiều nam nhân không rõ lai lịch như vậy, sẽ có vẻ mặt thế nào...

Ta ngược mắt cười nhìn Khách Tù, lại phát hiện tầm mắt hắn tránh nơi khác.

“Ách...”

Hắn phục hồi tinh thần lại, thật có lỗi cười cười, “Tốt lắm a.”

“Ừm.” Hắn suy nghĩ cái gì...

“Ta về phòng trước.” Hắn lại một lần nữa đem Tiểu Bạch giao cho ta, xoay người rời đi.

Ta nhanh cầm lấy Tiểu Bạch không cho nó lại đi quấy rầy người khác, trong đầu lại đột nhiên trống trơn... Aiz, ta làm sao vậy chứ...

...

Gia gia là loại người nói về sẽ về ngay, luôn không quan đến tình hình của người khác. Làm cháu gái, thật sự là rất bất đắc dĩ a... Ta khiêng cây lau nhà, cầm khăn lau, mang theo thùng nước, đứng ở cửa phòng gia gia, thở dài. Ta còn nghĩ rằng ông sẽ không thêm trở lại... Lại nói tiếp, gian phòng này ta cũng có gần một năm không có đặt chân tới... Quét tước nhất định rất vất vả...

Quả nhiên, ta vừa mở cửa liền ho đến chết khiếp. Cửa sổ lâu không mở ra, trong phòng âm u không nói, ngay cả không khí cũng ảm mốc. Bụi bặm mạng nhện tích tụ đến trình độ này, gia gia nhìn thấy chắc chắn sẽ nổi bão. Phải bắt đầu quét tước từ nơi nào đây? Đột nhiên, ta liếc thấy một vật, khiến cho ta trên lưng phát lạnh một trận...

Nguy rồi... Ta nhìn chậu hoa cảnh bày bên giường, không tự giác run lên. Ngẫm lại bốn năm trước, gia gia bảo bồi dưỡng như mang nó về, trồng trong phòng. Lúc đầu ta còn tưới nước cho nó, cho nó phơi nắng gì đó, nhưng một thời gian sau, ta liền quên nó không sót một chút gì. Đại khái là đã chết... Không thể hoàn toàn trách ta a, chính ông đem về, thì tự mình chiếu cố đi. Nhưng mà... Aiz, gia gia khẳng định sẽ nổi bão...

Ta đi qua, phỉu lớp bụi trên hoa. Hắc, hình như còn chưa chết! Tuy rằng đất trong chậu đều khô nứt, nhưng hoa lá còn no đủ, không có dấu hiệu ủ rũ. Oa, kỳ tích a... ha ha, sức sống thật mạnh mẽ, lá cây hồng hồng,

thật đẹp nha... Hả? Hồng hồng?... “Phi hiệp (lá đỏ)”? Ta lập tức ngừng lau, hạ khăn lau, buông thùng nước, bưng chậu hoa lên. “Kì gió kì nước kì ánh sáng”? Những điều kiện đó nơi này lại có thể hoàn toàn phù hợp a. Như vậy cũng không chết được... Chẳng lẽ...

Ta lập tức cầm chậu hoa, thẳng tiến xuống lầu.

Dưới lầu, Tần Tổ cùng Hàn Chí đang chuẩn bị bắt đầu đợt biện luận thứ hai trong hôm nay.

“Tiểu Tần!” Ta đem hoa đến trước mặt nàng, bắt đầu thở.

“...” Về mặt kia của Tần Tổ, rõ ràng là kinh ngạc đến sững sờ. “Phi... Phi Hiệp Chích Tâm thảo?!”

Thật sao?!

“Tỷ tỷ, đây là làm sao mà có?” Tần Tổ một phen đoạt lấy chậu hoa, khó có thể tin nhìn chăm chăm nó.

“Trong phòng ông nội ta... Thật là Phi Hiệp Chích Tâm thảo?” Không phải trùng hợp như vậy chứ?

“Đúng.” Tần Tổ gật gật đầu, sau đó ngược lại nghi hoặc nhìn chăm chăm ta.

“Ách... Đây là ông nội của ta mang về, ta còn nghĩ là loại hoa kì quái gì chứ...” Không nên nhìn ta, ta cũng không biết a.

“Nó bao nhiêu năm?” Tần Tổ lại hỏi.

“Tuyệt đối vượt quá ba năm...” Điểm này có thể yên tâm, ta phỏng chừng đã có một khoảng thời gian dài như vậy không tưới nước cho nó...

Chung quanh có chút kỳ quái, vào lúc này không phải hẳn là nên hoan hô sao? Nhưng mà, chuyện này quả thật phát sinh quá mức ly kỳ, nhất thời chưa phản ứng kịp cũng đúng...

“Nhìn thấy không? Ta đã có Phi Hiệp Chích Tâm thảo! Hẳn đương nhiên phải theo ta về Tuyệt vực!” Tần Tổ ôm chậu hoa, đặc ý nhìn Hàn Chí.

Ta nghe được thiếu chút nữa té xỉu.

“Nói vậy, chính là bởi vì đã tìm được nó, thiếu chủ mới càng nên trở về Nam Cung thế gia!” Hàn Chí phản ứng thật sự là nhanh nhẹn.

“Hừ! Cỗ là của ta, ta sẽ không cho Nam Cung thế gia!” Tần Tổ ghé mắt.

“Người...”

Vì thế, một màn buổi sáng lại tái diễn...

Ta quay đầu, Khách Hành về mặt cổ quái đang ở gần người.

“Làm sao vậy, huynh hẳn là nên cao hứng a!” Ta vỗ vỗ vai hắn, an ủi nói.

Cái miệng của hắn bất giác co rúm một chút, “Ta đột nhiên cảm thấy, ta giống như bị lừa dối...”

Ách... Đúng vậy, chuyện như vậy tới có chút đột nhiên, hơn nữa có chút kỳ lạ, nhưng mà, người phải nhìn nhận sự thật a... Mặc kệ thế nào đây là chuyện tốt không phải sao?

Khách Hành khẽ cười, “Ta cuối cùng cũng cảm thấy, cô là người rất không thể tưởng tượng...”

Hả? Như thế nào lại kéo qua ta rồi?

“Có ý gì?”

Khách Hành bất đắc dĩ thở dài, “Chuyện lớn gì, đến nơi này của cô, đều như là phong quá hoa lạc (gió thổi hoa rơi), tự nhiên như vậy, liền trở nên không có việc gì... Cô nói có phải rất không thể tưởng tượng hay không?” Hắn cười, về mặt phản khởi.

Có sao? Nơi này của ta có phát sinh đại sự gì sao? Không có mà...

“Bản thân cô không có phát giác à?” Hắn vẫn cười, ngẩng đầu nhìn bốn phía, “Túy khách cư, thật sự là nơi kỳ quái...”

Rất kỳ quái sao?... Người đừng nói chuyện huyền bí như vậy chứ! Ta rất sợ chuyện quỷ thần đó...

Hắn nhìn ta, trong ánh mắt có cảm kích, “Thật may, ta đã đến đây.”

“Ách... Đừng khách khí.” Ta nghĩ nửa ngày, chỉ có thể đáp một câu này.

Hắn cười cười, đi tới chỗ Tần Tổ đó. “Hai người không cần cãi! Thật phiền aiz...”

“Thiếu chủ, ngài sẽ về Nam Cung thế gia, đúng không!” Hàn Chí vác đại đao, giận đỏ mặt nói.

“Ách... Đây...”

“Chàng về Tuyết vực, giải độc là chuyện cấp bách!” Tần Tổ cũng không nhường.

“Ách... Cái kia...”

“Thiếu chủ!”

...

Ta biết, Khách Hành hiện tại nhất định rất hối hận đã vào trong trận biện luận này... Aiz, phiền muốn chết. Mặc kệ bọn họ, ta làm việc của ta... Ta muốn làm gì thì? A, đúng rồi, quét tước! Mau quét dọn đi! Ta cũng không muốn nhiều người nổi bão a...

...

Hô, thật không ngờ, chỉ làm cho sàn khô phục nguyên trạng, phải dùng đến bảy thùng nước... Mức nước mênh mông... Chạy lên chạy xuống lầu. Nhưng mà, ta còn bàn ghế nữa... Quên đi, ai bảo ta là cháu gái người ta chứ?

Vừa muốn đi vào hậu viện, chợt nghe thấy giọng nói kiêu mỵ dễ nghe của Quân Lâm.

“... Nô gia cũng không phải đang cầu người nha... Tùy ca ca...”

Một khắc kia, ta dừng bước, cầm thùng nước đứng ở nơi đó. Gần vào đông, đóng cửa trong viện rất to, đứng như vậy, sẽ không bị nhìn thấy.

“Ồ?” Khách Tùy nở nụ cười, “Vậy là cái gì?”

Quân Lâm đùa nghịch tóc, cười khê, không có chút dấu vết thương tâm muốn chết lần trước. “Là cảnh cáo, Tùy ca ca.”

“Người cho rằng hữu dụng?” Ánh mắt Khách Tùy có chút khác thường, không có vẻ dịu dàng, thay vào đó là một loại ác ý giả hoạt.

“Ha ha...” Quân Lâm cười bốn cột, “Nếu nói mà hữu dụng, nô gia hà tất phải tự mình đến? Phải biết rằng, tỷ tỷ không thích gặp nô gia a...”

“Vậy nhanh đi đi.” Khách Tùy khinh miệt nói.

“Khó mà làm được...” Quân Lâm nhú mi, “Ma ma sẽ trách nô gia nha... người tốt hơn là cùng nô gia bỏ trốn đi...”

Bỏ trốn? Cái gì hả? Bọn họ rốt cuộc đang nói cái gì?

Khách Tùy nghiêng đầu, hừ lạnh một tiếng.

“Đừng như vậy chứ...” Quân Lâm như trước cười, “Lão gia tử sắp trở lại, người cũng không nghĩ kéo dài tới khi đó chứ...”

Không rõ, bọn họ đến tột cùng là...

“Ai?” Khách Tùy đột nhiên mở miệng, trong giọng nói có sát khí.

Bị phát hiện sao?... Cũng đúng a, Khách Tùy thân thủ cũng không kém a... Ta vừa định thả lỏng đi ra ngoài, thuận tiện để hỏi rõ ràng, một giọng nói lại thản nhiên vang lên.

“Là ta.” Khách Ưc cười hì hì từ bên kia đi ra.

“Người...” Khách Tùy nhìn mi lại.

Khách Ưc nhìn hẩn, “Là ta, dù sao cũng tốt hơn những người khác nhĩ. Có phải không, Khách Tùy ca ca?”

Hình như càng ngày càng phức tạp. Không biết vì cái gì, tâm của ta đột nhiên bất an... Hình như, sẽ phát sinh chuyện không tốt gì đó... Khách Tùy hẩn...

“Không muốn cùng vị cô nương này bỏ trốn sao?” Khách Ưc thông thả đi qua, nhìn thoáng qua Quân Lâm, “Nàng thật đúng là mỹ nhân a...”

Quân Lâm nở nụ cười, hạ người, “Nô gia không dám nhận...”

“Muốn thế nào?” Khách Tùy chống hai tay, vẻ mặt chẳng hề để ý.

“Người là ai, vì sao mà đến, ta không biết.” Khách Ưc mở miệng, trong giọng nói lộ ý cười, “Nhưng mà, chuyện người không phải là người tốt gì, ta ngay từ ngày đầu tiên đã biết. Tây Hạ cùng Đại Tống là dạng quan hệ gì? Người lại dễ dàng chạy tới trấn nhỏ Giang Nam này... Còn có võ công quỷ dị kia của người, muốn nói người là nhân sĩ chính phái, mới thật là đáng cười...”

Quân Lâm cười giống như chuông bạc khẽ rung, “Vị tiểu ca ca này thật sự là hảo nhân lực...” Nàng đi qua, vỗ vai Khách Ưc, “Cho nên nô gia mới muốn hẩn bỏ trốn, miễn cho bị đám người khôn khéo các người hại, người cũng giúp ta khuyên nhủ hẩn a...”

“Không suy nghĩ một chút sao?” Khách Ưc hướng Quân Lâm nở nụ cười, lại nhìn Khách Tùy, “Nếu là mượn cơ bỏ trốn, cho dù người đi không từ giả, Đinh tỷ tỷ cũng sẽ không quá chặt vật. Chuyện khác, cũng có thể không truy cứu.”

“Ồ?” Khách Tùy không khỏi nở nụ cười.

“Đừng nói người đã quên a.” Khách Ưc một tay chống nạnh, một tay phe phẩy quạt, “Ngày đầu tiên người đến nơi này không phải đã lục lợi mấy lần sao? Ta không biết người muốn tìm cái gì, nhưng mà, khách nhân mới tới như vậy, không khỏi rất thất lễ đi...”

“Nếu đã biết, người cùng ta cũng không kém bao nhiêu...” Khách Tùy không đồng ý thở dài.

Bất tri bất giác, ngực bắt đầu cảm thấy không thoải mái, trong lòng cảm thấy lạnh cả người.

“Ta vốn nên giết người...” Khách Ưc nói đến đây, ngữ khí lại tùy ý làm cho người ta trái tim băng giá, “Nhưng tỷ tỷ hình như rất thích người... Ta khuyên người vẫn là ngoan ngoãn nghe vị cô nương này nói, sớm thoát ra... Nếu không...”

“Người thực sự tự tin có thể giết ta?” Vẻ dịu dàng của Khách Tùy trong nháy mắt biến mất hoàn toàn, chỉ còn địch ý làm người ta hít thở không thông.

“Không hẩn... Chỉ có điều, đồng quy vu tận ta nắm chắc...” Khách Ưc cười, “Nhưng mà, con người của ta rất sợ chết... nói không chừng, ta sẽ nói hết ọi người nghe, nếu là Khách Lộ ca ca xuất thủ, liền có thể nắm chắc mười thành a. Chỉ là... Không biết, tỷ tỷ sẽ có bao nhiêu thương tâm...”

“Ha ha, đúng a... Tiểu Đinh tỷ tỷ thật sự đơn thuần, theo nô gia thấy, nàng thật sự thích người... nếu biết người từ đầu tới đuôi đều lừa nàng, không biết sẽ thương tâm đến thế nào đâu...” Trong mắt Quân Lâm đột nhiên lóe sáng, “Nếu không phải như vậy, nô gia tội gì phải diễn tuồng kịch vui này, tự dưng chọc tỷ tỷ oán hận?”

Giả sao? Dịu dàng cũng tốt, quan tâm cũng tốt, thậm chí là cùng hẩn tương quan yêu cùng hận, đều chẳng qua là diễn trò, là gạt người sao?

“Khách Tùy ca ca, chúng ta cũng coi như là quen biết, không cừ không oán. Người hiện tại bỏ đi, ta tự nhiên một chữ cũng sẽ không nhắc với tỷ tỷ.” Khách Ưc thở dài, “Người mặc dù không phải người tốt, nhưng đến hôm nay cũng không có động thủ, đối tỷ tỷ cũng coi như hữu tình... Người cũng không muốn đi đến bước kia chứ...”

Khách Tùy dời tầm mắt, trầm mặc.

Vì sao? Vì sao lại như vậy? Đột nhiên cảm thấy, thật lạnh...

“Người cho rằng, người nói, Tiểu Đình sẽ tin sao?”

Một câu này, đánh vỡ hy vọng nhỏ bé ta ôm chặt. Trái tim của ta dường như trong nháy mắt đã khôi phục, bắt đầu đập rõ lên, tiết tấu cuồng loạn.

“Đúng vậy.” Khách Ưc biểu tình thoải mái, “Muốn nàng tin tưởng người là đến hại nàng, xác thực rất khó... Ta cũng đã nói không biết bao nhiêu lần, mỗi lần đều bị giáo huấn...”

Thì ra, hắn nói đều là sự thật... Ta, lại chưa bao giờ cẩn thận suy nghĩ qua...

“Nhưng mà...” Khách Ưc tươi cười, lộ vẻ giảo hoạt, “Lúc này đây không giống đâu... Tỷ nói xem? Đình tỷ tỷ?”

Thùng nước trong tay ta lập tức rơi xuống đất... Hắn đã biết ta ở chỗ này, không... Phải nói, chính là biết ta ở chỗ này, hắn mới cố ý đi ra ngoài, cố ý đem chân tướng mọi chuyện nói ra... Bởi vì hắn biết, chỉ có như vậy, ta mới có thể hoàn toàn tin tưởng, có thể chân chính hết hy vọng. Nhưng mà, hắn không biết, ta thà rằng cái gì cũng không biết, thà rằng cứ như vậy, tin tưởng Khách Tùy dịu dàng...

Ta không dám đi ra ngoài, thậm chí không dám nhìn về mặt Khách Tùy, ta chỉ biết, giờ này khắc này ta không muốn thừa nhận, cũng không nguyện ý tin tưởng... Ta liền như vậy xoay người chạy đi ra ngoài, sợ bọn họ thấy ta kinh hoàng thất thố, sợ bọn họ thấy ta lừa mình dối người, sợ bọn họ thấy... nước mắt ta cố nén đã lâu...

19. Chương 19

Chương 19: Tàn cục

Mới là tháng mười hai, lại có tuyết, năm nay mùa đông sợ là lạnh hơn so với năm rồi...

“Tiểu Đình tỷ tỷ? Làm sao vậy?” Giọng của Tần Tổ, không linh trong suốt, nghe cũng thật lạnh nha...

“Không có gì... thật lạnh...” Ta ma sát bả vai một chút, mở miệng.

“Lạnh?” Tần Tổ khó hiểu, “...”

“Được rồi, nàng từ nhỏ đã lớn lên ở Tuyết vực, đương nhiên không sợ lạnh. Nhưng người khác thì không giống nàng đâu a?” Khách Hành cười nói.

“Như vậy.” Tần Tổ nhìn nhìn ta, “Bị bệnh phải đi tìm Tần Xuyên a...”

Câu này nghe là lạ.

Ta nhìn Khách Hành cùng Tần Tổ, còn có Hàn Chí đang bận rộn. Trải qua bảy, tám ngày kịch liệt thảo luận, rốt cục quyết định là về Nam Cung thế gia trước... Nhưng mà, nếu về nhà mừng năm mới, nếu không khởi hành sẽ không kịp... cảm giác không thoải mái này, là không đành sao?

“Làm sao vậy, Đình nhi?” Khách Hành đi qua, hai tay ẩn vai của ta, “Dáng vẻ không vui như vậy, luyện tiếu ta?”

Ta cũng không muốn... Nhưng mà, chỉ cần vừa nghĩ đến chuyện Khách Tùy, ta vô luận cố gắng như thế nào, cũng không cười nổi...

Khách Hành cười, làm cho người ta cảm thấy an tâm, “Được rồi, ta sẽ trở về, rượu nơi này của cô, ta còn chưa uống hết đâu!”

“Ừm.” Kỳ thật, không trở lại thì sao chứ? Nếu ngay từ đầu không tin tưởng, cho dù thất vọng cũng sẽ không quá thương tâm... Tin tưởng mỗi một câu an ủi thiện ý của người khác, là hành vi của trẻ con...

“Aiz...” Khách Hành thở dài, “Ta chung quy không phải người trong lòng của cô sao? Bản thân phiền não thành như vậy, cũng không nguyện ý nói cho ta biết sao?”

Cái gì a! Không phải nguyên nhân này...

“Nói vậy!” Ta nhin không được mở miệng.

Trong mắt hần, lộ vẻ thương tiếc, “Như vậy mới đúng. Phải biết rằng, cô là người duy nhất trên đời này ngoại trừ cha ta ra dám giáo huấn của ta, tinh thần sa sút như vậy ta sẽ đau lòng...”

Loạn thất bát tao... Cái gì a, lấy ta so với cha hần...

“Nở nụ cười thì tốt rồi...” Hần sờ sờ đầu của ta. Hần làm như vậy, lại làm cho ta nghĩ đến Khách Tù...

“Thiếu chủ, nên khởi hành!” Tiếng bọn thuộc hạ, nghe sung sướng như vậy.

“Được.” Khách Hành cười cười, “Ta đi.”

“Ừm. Trên đường cẩn thận.” Ta trả lời.

Tần Tổ cũng đi lên, “Mặc thêm quần áo a. Tỷ tỷ là người thứ hai ta muốn cứu...” Lời nói của Tần Tổ, vô luận dùng giọng điệu gì mà nói, đều tuyệt đối không phải nói dối.

Nhìn theo hai người bọn họ lên ngựa, Hàn Chí đã đi tới, vẻ mặt có chút lén lút.

“Đinh tiểu thư.” Hần vẻ mặt nghiêm túc.

Đinh tiểu thư? Khi nào thì khách khí như vậy?

Hần nhìn nhìn huynh đệ phía sau, “Ngài mặc dù không phải người trong giang hồ, nhưng luận tín nghĩa, luận gan dạ sáng suốt, luận quyết đoán, hạng nữ lưu tầm thường đều không thể sánh bằng... Ta đã cùng các huynh đệ thương lượng qua, sau khi trở về sẽ nói tốt với chủ thượng, nhất định sẽ khiến ngài kiêu ngạo!”

Kiêu ngạo? Cái gì kiêu chứ?... Ách... Chẳng lẽ ý là chính thất? Có phải có gì hiểu lầm hay không hả? Hiểu lầm này như thế nào lâu như vậy còn chưa sáng tỏ hả?

Ta còn chưa kịp giải thích. Hàn Chí lại đỏ mặt, “Ta... Thuộc hạ cũng hiểu được, ngài là người thích hợp nhất với vị trí thiếu phu nhân... Chính là như vậy...”

Nói xong hần liền lên ngựa chạy lấy người.

Ta không khỏi cười khổ. Xem ra, vấn đề này còn chờ sang năm giải quyết a...

...

Ta đang cầm cái trống, đứng ở trong viện, tuyết bay đầy trời, như những đóa hoa, lả tả rơi xuống. Tư thế lười biếng, chậm rì rì này, mang theo lả lướt không đành...

Nhớ trước kia, khi cha còn tại thế, ngày tuyết rơi như vậy, người sẽ châm một hồ trà nóng, ở trong phòng dạy ta chơi cờ... Nhưng mà, khi đó ta, ngay cả cách cầm quân cờ cũng không học được, lại càng không nói đến đánh cờ. Cha sẽ sắp đặt một ván cờ, chậm rãi dạy ta cách giải... ván cuối cùng người lưu lại, là vào trước lúc xuất chinh một đêm. Khi đó người nói, chờ người trở về, ta phải phá được thế cờ này. Nhưng mà... Ta không có... Có phải hay không bởi vì điều này, cha thấy cũng không trở về?... Lúc còn nhỏ, ta từng nghĩ như vậy... Thế cho nên đến hôm nay, nhìn bàn cờ kia, ta lại ần ần thương tâm...

Không biết khi nào thì, cảm giác tuyết dừng ở trên mặt lạnh lạnh biến mất... Lúc này ta mới phục hồi tinh thần lại...

“Khách Lộ?”

Khách Lộ đứng ở sau ta, thay ta che dù.

“A... Ha ha, nhìn thật ngớ ngẩn!” Ta chỉ chỉ bông tuyết trên trời, nói.

Hần ngẩng đầu, nhìn bầu trời, “Ngắm tuyết?”

“Ừ. Nơi này của chúng ta không thường có tuyết rơi đâu...” Ta vỗ vỗ tuyết trên cái trống.

Hắn vẫn nhìn trời, trong mắt có vẻ thành kính khó hiểu.

Không biết vì sao, vẻ mặt này của hắn, lại làm cho người ta không tự giác nhìn theo ánh mắt hắn, nhìn hắn chăm chú nhìn bầu trời.

Tuyết vẫn như cũ thản nhiên rơi xuống, dính ở lông mày và lông mi hắn. Ta lúc này mới phát hiện, dù trong tay hắn, chỉ che trên đầu ta, mà hắn vẫn đứng trong tuyết bay bay.

Không có người đã dạy hắn che dù như thế nào sao? Ta vươn tay, đem dù nhẹ nhàng đẩy qua, chặn ánh mắt đang nhìn trời của hắn.

Hắn sững sốt một chút, lập tức nở nụ cười, trong sáng giống như trẻ con, “Thật sự nhìn... rất ngớ ngẩn...” Khi hắn nói, dù lại nghiêng một chút.

Không phải như thế! Ta cầm dù trong tay hắn, tới gần hắn một chút, để dù vững vàng che trên đầu hai người. Như vậy mới đúng nha.

“Huynh không lạnh sao?” Đã sớm muốn hỏi. Quần áo đơn độc mỏng manh như vậy, thật sự chỉ dựa vào nội lực có thể giữ ấm sao? Không phải thật chứ?

Hắn nhìn ta, lắc lắc đầu.

“Có phải thật hay không a? Ta mặc đã rất nhiều rồi, nhưng vẫn còn cảm thấy lạnh nha...” Ta nghi hoặc trên dưới đánh giá hắn.

Hắn cũng không trả lời, chỉ lẳng lặng nở nụ cười.

Sự thật thắng hùng biện! Ta để cải trắng xuống, kéo tay hắn... Ấm áp như vậy đừng keo kiệt truyền qua cho ta đi.

“Thật a...” Ta kinh ngạc ngẩng đầu, lại phát hiện hắn so với ta còn kinh ngạc hơn... Ách, hiện tại nhận thấy sự tình nghiêm trọng có phải hơi trễ hay không? Ta lại lôi kéo tay một nam tử nha... Ách...

Hắn rút tay mình về, có chút không được tự nhiên dời tầm mắt.

Nguy rồi... Ta gần đây là làm sao vậy? Luôn không tự giác đi “phi lễ” người khác?... Loại bệnh này, có thể tìm Ôn Văn khám không?

“Tiểu Đình...”

Trong đầu của ta vì nghe tiếng gọi này mà trở nên trống rỗng, ta chỉ biết, ta nhanh chóng nhấc cải trắng lên, chuẩn bị chạy lấy người.

“Chờ đã!” Trong giọng nói của Khách Tùy có một vẻ lo lắng khó hiểu.

Dù? Ta lập tức quay đầu, đem dù trả về tay Khách Lộ, sau đó xoay người nhanh chóng rời đi... Không biết... Ta còn có thể trốn bao lâu...

...

Tuyết rơi một ngày, đến tối vẫn không ngừng...

Ngồi ở trong phòng, uống trà nóng, thật sự rất thích ý a... Lơ đãng, nhìn đến bàn cờ ở bên giường... Ta đi qua, lấy quân cờ. Cha lưu lại tàn cục, ta đã ghi tạc trong đầu, trắng cùng đen, cũng không có nhật nguyệt âm dương phức tạp như vậy, nhưng mà, ta lại chưa bao giờ đoán được mọi sự chuyển dời của chúng nó...

Không cần nhìn nữa... Ta tự giễu cười cười, ta cũng nhìn mười mấy năm rồi... Cũng không phải khó như vậy a? Sớm biết như vậy, ta đã đi hỏi gia gia... Ách, vẫn là quên đi, kì nghệ của gia gia, hình như còn kém hơn ta...

Nghĩ đi nghĩ lại, có chút đói bụng rồi... Chắc, Khách Hành vừa đi, đã không có người làm bữa ăn khuya rồi... Về sau không phải ta lại tiếp tục công việc nấu ăn sao? Aiz, thực vất vả. Quên đi, đi xem tại trù phòng có cái gì ăn không!

Xuống lầu, chợt nghe thấy tiếng đàn, cô tịch như vậy mà vang vọng trong bóng đêm.

Khách Tùy sao?

Ta kéo chặt y phục, do dự trong chốc lát, vẫn chậm rãi đi theo hướng có tiếng đàn... Hẳn từng nói qua, muốn dạy cho ta... Nhưng mà, người như ta... Ách... Gỗ mục, xem ra cũng sẽ học không được, may mắn, không có bảo hấn dạy...

Không đi ra ngoài, chỉ ở trong này, xa xa nhìn, trong lòng cứ nhiên cũng sẽ dễ chịu một ít.

Mặc dù là bậc thềm phía sau hậu viện, cũng coi như là ở trong phòng, nhưng tuyết to như vậy, vẫn có thể bay vào, ngồi như thế, không lạnh sao? Hay là, hẳn cùng Khách Lộ bọn họ giống nhau, cho dù một cái áo, cũng có thể làm cho tự mình ấm áp?... Cảm thấy, bản thân thật sự rất vô dụng...

Đột nhiên, dây đàn đứt.

Tâm của ta chấn động mạnh, không tự giác chạy đi ra ngoài.

“Huynh không sao chứ?” Ta ngồi xổm xuống, kéo tay hẳn. Đàn đã đứt dây như vậy, nhất định rất đau!

Hắn nhìn ta, trong ánh mắt không có kinh ngạc. “Ta nghĩ cô cả đời này cũng không muốn gặp lại ta...”

Ách... Ta lập tức buông tay hẳn ra, kinh ngạc nhìn hẳn.

“Cô không nên đi ra.” Hẳn cười cười, ôn nhu như bình thường, “... Cô như vậy, ta sẽ không thể không từ mà biệt đầu.”

Vì sao nhất định phải đi không từ giả? Không bỏ đi không được sao? Ta không có giận dữ với người a...

“Huynh đang nói cái gì?” Giả ngu, lúc này ta còn có thể làm gì chứ, chỉ có thể giả ngu.

“Ngày đó, cô đều nghe được...” Hẳn mở miệng, trong giọng nói có thâm lương, “Ta nếu lưu lại, nhất định sẽ hại cô...”

Ta thật sự không rõ a. Ta và người không phải bình thủy tương phùng sao? Người căn bản không có cố ý tiếp cận ta, ngược lại là ta cố ý tiếp cận người, cho người ở lại Túy khách cư a, vì cái gì người muốn hại ta? Rốt cuộc là vì lý do gì? Nhưng mà, giờ phút này, ta lại tuyệt không muốn biết cái lý do kia, ta có thể nghĩ ra được, có liên quan đến lần đầu tiên gặp nhau...

“Không sao...” Giọng nói của ta nghe có chút vô lực, “Ở lại, cũng không sao...”

Hắn vươn tay, sờ sờ đầu của ta, cười nói: “Nha đầu ngốc... Cái này gọi là dẫn sói vào nhà nha.”

Không... Ta không tin... Cho dù chính tai nghe được, chính mắt nhìn thấy, vẫn không thể tin. Dị dạng như vậy, phải như thế nào mới có thể ngụy trang ra chứ? Nếu tất cả đều là giả, vậy cứ giả luôn đi thì tốt rồi! Ta không cần!

“Biết ta vì sao đến Trung Nguyên không?” Hẳn kéo ta ngồi xuống bên cạnh hẳn, thay ta phủi bông tuyết trên người.

Ta lắc đầu.

“Nhà của ta là một thôn nhỏ ở biên cảnh Tống Hạ...” Hẳn thở dài, vẻ mặt đau thương, “Năm ấy biên cảnh Tống Hạ náo động, nương ta cứu một tướng sĩ Đại Tống, bọn họ lưỡng tình tương duyệt, sau liền tự định chung thân... Đoán cũng đoán ra được, đó là cha ta. Sau lại, hẳn phải về đại doanh Tống quân, hẳn trước khi đi, đã thề son sắt với nương ta, chờ chiến sự chấm dứt, sẽ trở về... Nhưng mà, hẳn không có... nương ta lại cố chấp chờ hẳn như vậy, cho đến khi, hẳn cùng người khác thành thân. Hẳn bất quá cũng chỉ là ngụy quân tử tham vinh hoa phú quý... Dù sao, nữ nhi Kiều Kỳ đại tướng quân so với một dân nữ Tây Hạ cũng quý giá hơn...”

Đột nhiên hiểu được, hẳn rốt cuộc đang nói cái gì...

“Nương ta rất ngốc, nàng vẫn tin tưởng nam nhân này... Tin tưởng cho dù là như thế này, hẳn cũng có nỗi khổ. Nhưng ta không tin...” Khi hẳn nói, đáy mắt ngập bi thương, “Phao thê khí tử (bỏ vợ bỏ con), đây là chuyện thật. Từ khi còn nhỏ ta đã quyết tâm, vô luận như thế nào, ta cũng phải đi Tống quốc, tìm được người kia, sau đó, đem những gì ông ta thiếu mẫu tử chúng ta, tất cả đòi lại hết.” Hẳn quay đầu nhìn ta,

“Về phần, người cướp ông ta khỏi mẫu tử chúng ta, ta cũng sẽ không buông tha... Hai mươi mấy năm, ta rốt cục cũng biết, ở một trấn nhỏ vô danh, có một tửu lâu tên là Túy khách cư, mà ông ta, lại ở chỗ này... Nhưng mà, ta hao hết thiên tân vạn khổ, lại nhìn thấy người mà ta không thể không trả thù kia, so với ta còn thê lương...”

Thật loạn. Đột nhiên trong lúc đó, không có cách nào suy nghĩ... Không phải, cha ta không phải người như vậy, người... sẽ không làm chuyện này...

“Huynh, nhất định là tìm lầm người...” Ta mở miệng, nghe được giọng của mình hơi hơi run rẩy.

Hắn lắc lắc đầu, “Không có...” Hắn cười nhìn ta, “Biết vì sao ta không nói uội tên thật của ta không?” Trong ánh mắt hắn có bất đắc dĩ còn sâu hơn ta, “Tên của ta là Giang Hoài. ‘Túng cách giang sơn, hoài quân như cố’ (cách ngăn đất nước, nhớ chàng như xưa), nương ta, thật là khờ vô cùng...”

“Giang Hoài...” Thì ra là như vậy sao? “Túng cách giang sơn, hoài quân như cố”... Không phải, cha ta, không phải như vậy...

“Muội vẫn luôn nói, cha muội là ‘con người hoàn mỹ’... Chỉ tiếc, thiên hạ, không có người hoàn mỹ...” nụ cười của hắn dần dần biến mất, “Nếu ông ta còn tại thế, ta liền có thể cùng ông ta kết thúc... Đây, cũng là thiên ý sao?”

“Không phải, cha ta, không phải người như vậy!” Nếu không phản bác, ta nên làm cái gì bây giờ? Thừa nhận sao?

“Như vậy, muội là nói, ông ta lấy nương muội là bất đắc dĩ bị bức bách... không có tình yêu sao?” Hắn trả lời, làm cho ta ngạc nhiên.

“Không phải...” Ta không thể khóc, ít nhất hiện tại, ta không thể khóc.

“Như vậy là cái gì?” Hắn nhìn ta, cười đến thê lương, “Nếu ông ta đúng, hơn hai mươi năm này của ta, là sai sao?”

Tại sao có thể như vậy? Sự tình vì sao lại là như vậy? Ta là đang nằm mơ sao? Là trong mơ sao? Nhưng mà, thật lạnh, lạnh rất chân thật...

“... Muội cũng không thể trả lời được...” Hắn quay đầu, nhìn tuyết bay đầy trời. “Ông ta đã chết... Không cần quan tâm đến chuyện gì nữa, nhưng người còn sống, nên làm gì mới tốt đây?”

Đột nhiên, nhớ đến nụ cười của cha... Nếu đây là sự thật, hắn chính là ca ca của ta... Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao, lần đầu tiên ta nhìn thấy hắn liền cảm thấy quen thuộc... Hiện tại mới chính thức phát hiện, hắn cùng cha, thật sự rất giống... bởi vì huyết mạch tương thừa, mới giống như vậy... Là ta sao? Là ta đoạt đi cha sao? Là vì ta, hắn mới mất đi mọi thứ hắn vốn nên có sao?

“Ta không hạ thủ được...” Hắn cúi đầu, khẽ cười, “Rõ ràng đã hạ quyết tâm, nhất định phải trả thù a. Nhưng mỗi lần nhìn đến muội, đều không có biện pháp xuống tay... nha đầu ngốc muội, toàn thân cao thấp đều là sơ hở. Ông ta tốt xấu gì cũng là một võ tướng, mà lại không truyền uội một chiêu nửa thức dùng để phòng thân sao?”

Nhìn hắn cười, ta lại không biết nên nói cái gì, chỉ là nhịn không được muốn khóc.

Hắn nhìn ta thật sâu, lập tức, đem ta ôm vào trong lòng.

Thì ra, có thể ấm áp như vậy...

“Đừng khóc...” tiếng nói của hắn gần ở bên tai, “Sớm biết rằng như vậy, ta nên nghe người kia nói, cùng nàng ‘bỏ trốn’...”

Đừng đi... không cần đi, đừng bỏ lại một mình ta... Cho dù thương tâm cũng tốt, rơi lệ cũng tốt, chỉ là đừng dùng phương pháp này, như vậy im hơi lặng tiếng rời khỏi ta...

“... Ta nghĩ thật lâu, có nên nói uội hay không...” Hắn thay ta lau nước mắt, “Tuy rằng, muội cũng có quyền biết... Coi như là trả thù của ta cũng được, không gây thương tổn thân thể muội, ít nhất, cũng khiến muội thương tâm, được không?”

Vì cái gì, lại dùng phương pháp như vậy hỏi ta? Ta có tư cách nói không được sao? Cho dù, người thật sự xuất thủ đã thương ta, ta có lý do gì nói không được đây?

“Bây giờ thương tâm là được rồi...” Hắc nhẹ nhàng đẩy ta ra, nhìn thẳng vào mắt ta, “Ta...sẽ rời khỏi nơi này. Sau đó, mọi đêm tất cả việc này quên mất, giống như trước thật vui vẻ mà sống...”

Làm được sao?

“Kỳ thật, vẫn có rất nhiều người bên cạnh muội. Cho nên, về sau, sẽ không có người như ta vậy, ở xa ngàn dặm đến đã thương muội...” Hắc cười, cười đến ôn nhu.

“Chớ đi được không?” Ta cầm lấy cánh tay hắc, dùng hết toàn thân khí lực.

Hắc nhìn ta, nhẹ nhàng thở dài, “Nha đầu ngốc...”

“Ca...” Xưng hô như vậy, thật không quen.

Hắc sưng sốt một chút, vươn tay nhẹ vỗ về hai má của ta, “Ta tạm thời vẫn chưa đi... Ít nhất, chờ người kia trở về...”

Gia gia sao? Nếu đợi ông trở về, lại muốn như thế nào?

“Yên tâm, ta chỉ là muốn hỏi một việc...” Hắc cười cười, “Có được đáp án, ta có thể không có tiếc nuối rời đi.”

Nhưng mà, ta sẽ có tiếc nuối a...

“Trở về ngủ đi... Cần thận lại bị bệnh...”

Hắc nói như vậy, làm cho ta không thể cự tuyệt.

...

Đêm hôm đó, ta không ngủ, chỉ nhìn ván cờ. Thì ra, cha, cũng không phải giống trong tưởng tượng của ta... Nhưng mà... Vì sao cha trong miệng Nguyệt di cùng cha trong miệng Khách Tùy, lại bất đồng như vậy chứ? Đến tốt cùng ai mới đúng?

Lúc này mới hiểu được, tàn cục cha lưu lại cho ta, có lẽ cuối cùng cả đời cả kiếp này của ta, cũng không có cách nào phá giải...

20. Chương 20

Chương 20: Chân chân giả giả

Tuyết rơi vài ngày, không có dấu hiệu ngừng lại... Thời tiết lạnh lẽo như vậy, dường như ngay cả suy nghĩ của ta cũng đông lại...

Ca ca sao... Ta không tự giác nở nụ cười, thì ra, ta cũng không phải hoàn toàn không có người thân a. Bây giờ thì không, có thêm một ca ca... Cha, vì sao? Vì sao lại bỏ rơi huynh ấy?... Cứ như vậy, bất tri bất giác lòng chưa xót, ngay cả nhìn huynh ấy cũng cảm thấy thương tâm...

Lúc này, huynh ấy quay đầu, cười cười với ta.

Ta biết, bất kể vào lúc nào, chỉ cần huynh ấy cười với ta, ta nhất định sẽ cười với huynh ấy.

“Khụ khụ...” Khách Ưc ở một bên liềm mạng ho khan.

Thật là, khụ cái gì mà khụ? Bị bệnh thì đi tìm Ôn Văn đi! Ta lập tức trừng hắc một cái.

Khách Ưc vô tội nhìn ta, lập tức lại lạnh lùng nhìn Khách Tùy. Hắc liền mở miệng nói: “Tỷ tỷ đã quyết định, vô luận hắc là cái dạng người gì, đều trước sau như một đợi hắc sao?”

“Đúng vậy.” Vô luận là dạng người gì, là ta thiếu huynh ấy, huynh ấy muốn làm gì cũng được.

“...” Khách Ưc khẽ thở dài. Không nói gì.

“Đinh Đinh, Đinh Đinh, không xong!” Nguyệt di hót ha hót hải vọt vào.

“Làm sao vậy?”

Nguyệt di nhìn nhìn trong tiệm, lập tức chỉ vào Khách Tùy, “Nhanh bảo hắn đi, lão gia tử đã trở lại!”

Nhanh như vậy?... Nhanh như vậy phải rời đi sao?

“Aiz, Đinh Đinh, con ngây ngốc cái gì a! Chậm sẽ không kịp!” Nguyệt di vẽ mặt vội vàng, “Con không phải muốn nhìn hắn chết chứ?”

“Con...”

“Ai nha, không còn kịp rồi! Đi mau!” Nguyệt di kéo tay Khách Tùy, chạy đi ra ngoài.

Đột nhiên nghĩ đến, nếu Nguyệt di biết thân thế của huynh ấy sẽ có biểu tình gì...

“Nguyệt nha đầu, muốn đi đâu thế?”

Đó là một giọng nói vừa quen thuộc lại xa lạ, hơn nữa, là giọng nói mà ta không muốn nghe nhất. Người gia gia mai danh ẩn tích đã lâu kia, đang đứng trước mặt ta. Nhưng mà, không có sự vui sướng khi gặp lại sau thời gian xa cách, chỉ có sự thờ ơ thà nhớ mong còn hơn gặp mặt. Nhiều năm như vậy, dáng vẻ của ông không có gì thay đổi, vẫn anh khí bức người như trước, ngông cuồng tự đại như trước, toàn thân không có chút đáng vẻ người già.

Nguyệt di sắc mặt nháy mắt biến trắng, “Lão... Lão gia tử,” Nàng thay hế ra khuôn mặt tươi cười, “Không có, đây không phải là mang khách nhân đi vào trong tiệm sao...”

Gia gia sẽ tin lời nói dối như vậy sao?

“Tuởng lão tử là ngốc tử à?” Trong giọng nói của gia gia tràn đầy khinh thường, “Hôm nay ai cũng hùng đi!”

“Gia gia...” Ta không phải nên đi lên bắt chuyện sao?

Gia gia nhìn ta một cái, gật gật đầu, lập tức dời ánh mắt, lạnh lùng nhìn quét qua trong tiệm một phen. “Hừ, Nguyệt nha đầu, trong tiệm này sao lại có nhiều người không phận sự như vậy?”

Nguyệt di sợ hãi, không biết nên trả lời như thế nào.

“Đó là tiểu nhị của con.” Ta đi ra quầy.

Gia gia nhìn ta một cái, trong ánh mắt rõ ràng có trách cứ. “Thôi được, lão tử trước giải quyết tiểu tử này! Theo ta lên lầu!”

Gia gia nói xong liền lập tức lên lầu. Từ lúc còn nhỏ, ta đã biết, gia gia vẫn chỉ dùng mệnh lệnh để nói chuyện.

...

“Người vì sao lại đến nơi này?” Lời của gia gia còn chưa dứt, cái bàn đã bị ông vỗ mạnh đến rên rỉ thành tiếng.

Khách Tùy không có chút sợ hãi nhìn thẳng ông.

“Gia gia,” Ta có chút hiểu vì sao gia gia vội vã trở về như vậy. Ông vừa vào trong tiệm liền tìm Khách Tùy làm phiền, hiển nhiên là Nguyệt di dùng bồ câu đưa tin, nói cho ông gì đó. Nhưng mà, thân phận thật của Khách Tùy, ông có thể còn chưa biết, “Huynh ấy là...”

“Con không cần xen vào.” Gia gia dịu giọng, nói với ta, “Nó là ai, lão tử rất rõ!”

Khách Tùy cười cười, “Thật không?”

“Nói thừa!” Gia gia quát, “Nhìn tính tình kia của người, lão tử đã biết!”

Biết cái gì? Chẳng lẽ, gia gia ông...

“Được, ông đã biết, ta có lời muốn hỏi.”

Dáng vẻ này của Khách Tùy, cực kỳ giống cha năm đó. Vô luận gia gia nổi bão như thế nào, cha luôn có vẻ gặp biến không sợ hãi, dường như không có việc gì...

“Hỏi cái rắm! Lão tử một chữ cũng không trả lời!” Gia gia hừ lạnh, “Lão tử nói rõ cho người biết, nơi này không phải nơi người nên tới, thành thành thật thật trở về đi, lão tử sẽ chờ cho người một con ngựa (chừa cho đường lui)!”

Gia gia đến tột cùng có biết Khách Tùy là ai hay không?

“Gia gia, huynh ấy là...”

“Nha đầu người cũng thật là!” Gia gia quay đầu giáo huấn ta, “Người như vậy người cũng lưu lại!”

Huynh ấy không phải cái gì “người như vậy”, huynh ấy là...

“Chỉ cần ông trả lời, ta đương nhiên sẽ đi...” Giọng nói của Khách Tùy, vẫn bình tĩnh tự nhiên như cũ.

Gia gia lập tức trừng mắt, “Hỗn trưởng, người cho người là ai? Dám đưa ra điều kiện với lão tử?” Một khắc kia, cái bàn dưới chướng của gia gia đã biến thành một đồng gỗ vụn.

“Ông có thể giết ta, dù sao ta cũng không phải đối thủ của ông.” Khách Tùy cười.

“Hừ!” Gia gia nhíu mày, “Thật con mẹ nó! Cùng hỗn trưởng kia một tính cách! Cuộc đời của lão tử đã tạo nghiệt gì, mới sinh ra cái loại hỗn trưởng này!”

Hỗn trưởng? Gia gia vẫn là kêu cha như vậy... Thì ra gia gia thật sự biết, nhưng mà, nếu biết, vì sao lại có ý muốn đuổi Khách Tùy đi như vậy?

“Nghe khẩu khí của ông, ông đã sớm biết chuyện ta cùng nương ta?”

Gia gia đứng lên, đi qua, nhìn khách Tùy, “Đúng thì thế nào?”

“Cho dù như vậy, vẫn cho hấn thú (cười) nữ nhi của Kiều Kỵ đại tướng quân?” Trong giọng nói của Khách Tùy có bi thương rất nặng.

“Đừng coi thường lão tử! Lão tử mặc dù không phải chính nhân quân tử gì, nhưng cũng không làm ra loại chuyện xấu xa này đâu!” Ta tin tưởng, nếu trong phòng gia gia còn có cái bàn thứ hai, vận mệnh của nó nhất định cũng sẽ giống cái thứ nhất...

“Như vậy, là bản thân ông ta tự nguyện...” Khách Tùy nở nụ cười, vẻ mặt hiểu rõ.

“Nếu là tự nguyện, lão tử cũng thật cao hứng!”

“Như vậy... Vì sao?” Khách Tùy có chút khó hiểu.

“Vì sao? Lão tử cũng muốn hỏi vì sao đó!” Gia gia nhìn ta một cái, “Lão tử như thế nào biết trên đời này có loại hỗn trưởng vào trước lúc người khác lâm chung phó thác cái gì, liền đáp ứng chứ hả?! Con mẹ nó, hỗn trưởng kia lại là do ta sinh!”

“Lâm chung phó thác?”

Ta nghĩ ta có thể đoán được. Người đó chính là ngoại công ta...

“Lão tử như thế nào biết trên đời này sẽ có cái loại nam nhân lấy nữ nhân mình không thích hả? Lão tử nếu giống nó, sẽ không sinh tên hỗn trưởng như nó!”

Rất cực đã biết, vì sao gia gia lại phản đối hôn sự của cha cùng nương ta. Không phải bởi vì ông khinh thường quan gia, chỉ là ông biết, hôn nhân như vậy một chút ý nghĩa cũng không có. Nếu ông đã biết mọi chuyện, sẽ không thể mặc kệ cha vứt bỏ mẫu tử Khách Tùy. Buồn cười là, ta còn từng rất ghét gia gia, ghét ông hung dữ với phụ thân như vậy. Thì ra, người sai là ta...

“Vậy còn nương ta?” Ta đột nhiên hỏi như vậy, nếu, cha ta là vì lời hứa mà lấy nương ta, như vậy nương ta là vì sao mà gả cho cha ta? Chẳng lẽ, là do mệnh lệnh cha mẹ?

“Trên đời lại còn có loại nữ nhân ngay cả nam nhân mình không thương cũng gả! Đời này của lão tử, gặp gỡ những người kỳ quái như cha mẹ ngươi coi như là đại khai nhãn giới!” Gia gia tức giận đến muốn lấy ghế dựa bên cạnh để trút giận.

Thì ra, mọi chuyện là như thế này... Như vậy ta là cái gì? Ta đến tột cùng tính là cái gì đây?

Gia gia đột nhiên im lặng, có vẻ có lỗi nhìn ta, “Nha đầu, con đừng suy nghĩ nhiều... Con là con, cha nương con là cha mẹ con...”

Nhưng mà, tại sao chứ? Hai người không yêu thương nhau, vì sao lại kết hôn chứ? Như vậy, đối với người khác không phải rất không công bằng sao?... Thì ra, ta từng tin tưởng cái gì thần tiên quyến lữ, cái gì vợ chồng ân ái đều là giả. Thì ra, cha mẹ của ta căn bản không đáng ca ngợi... Thậm chí, ta cảm thấy bọn họ thật đáng thương... Mà ta, có phải càng đáng thương hay không?

“Là... như vậy sao?” Trong giọng nói của Khách Tù nghe không ra vẻ vui sướng.

“Lão tử cần phải lừa ngươi sao? Lão tử còn có thể nói cho ngươi, hắn vì tìm mẫu tử các ngươi giải thích, mới có thể đi Tây Hạ lần thứ hai! Sớm biết rằng hắn phải chết tại nơi quỷ quái kia, lão tử nên một chưởng đánh chết hắn, đỡ cho hắn hại người!”

Khách Tù có chút do dự nở nụ cười, “Thì ra... Ta không có bị vứt bỏ sao?... Ta nhiều năm như vậy, đến tột cùng là làm cái gì vậy?”

“Lão tử quản ngươi làm cái gì? Lão tử chỉ biết là, đời này lão tử chỉ thừa nhận một đứa cháu! Người khác nghĩ cũng đừng nghĩ!” Gia gia liền quát như vậy.

Vì sao? Nếu, cha là thật tâm thích nương của Khách Tù, vì sao không thừa nhận Khách Tù.

“Gia gia...”

“Đừng nói nhiều! Tiểu tử này vốn quyết tâm đến hại con! Nếu không phải thấy hắn chưa động đến con, lão tử đã sớm làm thịt hắn!”

“Nhưng mà huynh ấy mới là người chân chính có tư cách kêu ông là gia gia, không phải sao?” Huynh ấy là ca ca a.

“Nói vậy!” Gia gia trừng mắt ta, “Đó là tên hỗn trướng kia gây ra! Không phải chuyện của lão tử! Tư cách gì chứ, lão tử nói mới tính!”

Khách Tù nở nụ cười, “Không sao, Tiểu Đinh, như vậy là đủ rồi...”

“Hừ!” Gia gia lại nhìn Khách Tù, “Ngươi thức thời hơn người cha hỗn trướng kia của ngươi. Được rồi, mau rút đi cho lão tử!”

“Không cần! Không cần, gia gia.” Ta lôi kéo tay gia gia, cầu xin.

“Nha đầu, ngươi là làm sao vậy? Ngươi có biết hắn là người thế nào không? Tay sai của quân Tây Hạ, gián điệp giấu mặt! Ngươi sao lại vì hắn nói chuyện?!” Gia gia thở dài.

Khách Tù nhìn ta, vẻ mặt ôn nhu làm cho người ta đau lòng, “Ta nói rồi, có được đáp án ta sẽ đi... Hiện tại, ta đã không còn tiếc nuối...”

Thời điểm huynh ấy mở cửa đi ra, ta lập tức đuổi theo, kéo tay huynh ấy lại.

“Đừng đi, đừng đi được không?” Trong tình huống này, nước mắt có thể hữu dụng hay không? Ta không biết, nhưng mà, nước mắt cứ như vậy rơi xuống, không có cách nào khống chế.

“Tiểu Đinh...”

“Đừng đi...” Nếu huynh ấy đi rồi, ta nên làm cái gì bây giờ? Huynh ấy là người thân a, ta không có nhiều người thân dẫu dằng ở bên cạnh ta a...

Gia gia đem ta kéo trở về, “Còn chưa cút! Muốn lão tử tự mình động thủ hả?”

Khách Tỳ nhìn nhìn ta, xoay người.

“Buông!” Ta lần đầu tiên, gào thét như vậy với gia gia, “Ông buông a!”

“Nha đầu, đừng làm loạn!” Tay gia gia, thật cứng.

“Ta ngu ngốc, ta muốn giữ huynh ấy lại! Thế nào?” Ta cố sức tránh ra, vừa chạy vài bước, lại bị gia gia bắt trở về.

“Cái loại người này có gì tốt? Hắn là đến hại người, người còn chưa hiểu sao?” Ngữ khí của gia gia, vừa tức vừa giận.

“Ta không cần!” Tại sao lúc này, vô luận là Nguyệt di yêu thương ta, hay là Khách Ưc luôn tự cho là đúng, đều chỉ nhìn mọi việc trước mắt, nhưng không ai nguyện ý giúp ta?

“Khách Tỳ.” Khách Lộ đưa tay, kéo Khách Tỳ đang muốn xuống lầu lại.

Khách Lộ... Nguyện ý giúp ta, chung quy là người sao?

Khách Tỳ nhìn hắn một cái, “...”

Khách Lộ thản nhiên mở miệng, “Cô ấy muốn huynh ở lại.”

“Người dám giữ hắn, lão tử sẽ giết người! Còn không buông tay!” Gia gia liền quát Khách Lộ như vậy.

Khách Tỳ cười cười, “... Ta đi rồi... Thay ta chiếu cố muội ấy...” Huynh ấy gỡ tay Khách Lộ, rồi đi xuống.

“Đừng...” Đừng đi... Ít nhất, để ta đem những thứ ta thiếu huynh trả lại cho huynh... “Vì sao?” Ta quay đầu, la to với gia gia, “Ông không muốn ở lại bên người ta, vì sao không cho người khác lưu lại? Ta đến tốt cùng là cái gì? Ta hận ông! Ta hận ông! Ta hận ông!”

Gia gia sững sờ, không tự giác buông lỏng tay ra.

Ta lập tức chạy xuống lầu, chạy ra ngoài tiệm, trong tuyết mù mịt, sớm đã không có bóng dáng người kia...

...

Đêm hôm đó, ta khóc suốt. Từ nhỏ đến lớn, chưa từng khóc như vậy. Khóc, ngủ; Ngủ, tỉnh lại, liền tiếp tục khóc... Cứ lặp đi lặp lại như vậy, trời, liền sáng...

Đột nhiên không biết, ta là vì cái gì mà khóc. Là vì Khách Tỳ đi rồi, hay là bởi vì cha mẹ ta căn bản không thương đối phương, hoặc là bởi vì người thân của ta cũng không quan tâm ta... Chỉ là cái loại cảm giác thương tâm này, mãnh liệt như vậy, làm cho ta không thể tự khống chế.

Lại khóc có phải sẽ ngắt hay không? Ta nện ngào đứng lên, mở cửa sổ.

Không phải chứ? Tuyết ngừng, vẫn là thời tiết tốt mặt trời chiếu khắp. Ta thương tâm như vậy được không? Ông trời cũng không phối hợp một chút, làm sấm, sau đó mưa rơi, hoặc là tiếp tục hạ tuyết để làm bất không khí đi? Ta đột nhiên bật cười. Quả nhiên, thế giới này sẽ không vì vui buồn của một người mà thay đổi... Ta thương tâm cũng vô ích, cha mẹ đều đã chết, Khách Tỳ cũng đã đi rồi, ta khóc lâu như vậy, lại là vì cái gì? Có thể vẫn hỏi cái gì?...Thời gian vẫn trôi qua... Không phải thật lâu trước đây, ta đã biết đạo lý này sao?

Ta xoa xoa mặt, cố nở nụ cười, đi ra khỏi phòng.

Xuống lầu, Khách Ưc đang bày bàn ghế. Vừa thấy ta xuống, biểu tình lập tức liền thay đổi.

“Chào.” Ta đi qua, làm như không có việc gì chào hỏi. Ừm, giọng nói hình như có chút khàn.

“Chào, Đinh tỷ tỷ...” Khách Ưc do dự một chút, lập tức mở miệng nói, “Kỳ thật... Trời đất nơi nào không có cỏ thơm, làm gì...”

Cái gì? Cái gì? Rốt cuộc là cái gì? A, hiểu rồi, gia gia nói chuyện ở trong phòng, bọn họ không nghe được. Một đoạn ngoài phòng kia, nếu không biết ngọn nguồn mà nhìn, xác thực rất giống là gia gia bỗng đánh uyên ương... Lại bị hiểu lầm aiz...

“... Tỷ tỷ, kỳ thật thiên hạ còn có rất nhiều nam nhân tốt, tỷ như nói...”

Nhìn bộ dáng nghiêm trang của hắn, ta không khỏi nở nụ cười.

“Cười cái gì?” Khách Ưc nhíu mày.

“Hắc hắc...” Ta vỗ vỗ đầu của hắn, “Ngươi hiểu lầm! Khách Tùy là ca ca ta!”

“A?” Khách Ưc chết đứng tại chỗ.

Vì thế, ta rất có trách nhiệm nói rõ mọi chuyện một lần. Không biết có phải bởi vì đã khóc thật lâu hay không, khi nói chuyện này, ngoài dự tính lại không có thương tâm...

“Hiểu chưa?”

Khách Ưc vẻ mặt ngây ngốc đáng vẽ vẫn chưa hiểu gì. Có điều, ta cũng không có trách nhiệm nói lại một lần nữa... Ta không để ý tới hắn, lập tức đi đến phòng bếp, khóc cả đêm, thật đối...

Vẫn là mùi thơm sữa đậu nành này.

“Chào.”

Khách Lộ quay đầu nhìn ta, “Chào.”

Ánh mắt hắn có chút kỳ quái dừng ở trên mặt ta, làm cho ta có chút không thích ứng.

“Làm sao vậy... trên mặt ta có cái gì sao?” Ngoại trừ đôi mắt rất đỏ ra, hắn là không có chỗ nào kỳ quái chứ...

“Không có gì...” Hắn dời tầm mắt, “Ách... Trời đất...”

Sẽ không phải là “Trời đất nơi nào mà không có cỏ thơm” chứ? Đừng khôi hài như vậy a?

Hắn vẻ mặt khó hiểu nhìn ta, trong ánh mắt không có kinh ngạc, chỉ là lo lắng.

Ta không thương tâm quá độ điên mất đâu!

“Khách Tùy là ca ca ta...” Ta buồn cười giải thích.

“Ca ca?” Hắn cũng sửng sốt.

“Ừm...” Vì thế, ta hảo tâm đem mọi chuyện nói lại một lần.

“Ta nên ngăn hắn lại.” Nghe xong lời ta nói, hắn nói như vậy.

Đột nhiên cảm thấy, Khách Tùy là ca ca của ta, cái loại “thích” này chính là do huyết thống thân cận mà không phải là chân chính thích, thật sự là chuyện tốt... Vì sao lại nghĩ như vậy, ta cũng không biết.

“Cám ơn huynh.” Ta sẽ không quên, khi đó chỉ có hắn giúp ta.

“Ta cái gì cũng chưa làm.” Hắn có vẻ áy náy nhìn ta.

“Ha ha, đã rất tốt rồi!” Ta vỗ vỗ vai hắn, “Thật sự là có nghĩa khí!”

Hắn nở nụ cười, “Này cùng nghĩa khí có quan hệ gì?”

“Có a có a. Huynh không phát hiện Khách Ưc tên kia, bộ dáng ‘chuyện không liên quan đến ta’, thật sự là không có nghĩa khí, uống công ta đã cứu hắn!” Thật là, bình thường kiêu ngạo như vậy, vừa thấy gia gia liền sợ như cái gì vậy, thật sự là vô dụng!

“Hắn vẫn luôn giúp cô.” Khách Lộ cười, xoa người bưng một chén sữa đậu nành, đưa cho ta.

“Ta sao lại không thấy nhỉ?” Ta biết a, hắn vẫn luôn giúp ta.

“...”

“Hừ, thì ra người ở trong này!” Giọng nói của gia gia, cắt ngang lời Khách Lộ muốn nói.

Gì hả? Đuổi Khách Tù đi, còn muốn đến khi dễ Khách Lộ?

“Tiền bối.”

Ta van người, loại thái độ này của ông, người không cần lễ phép như vậy chào hỏi ông có được không?

“Hừ! Tiền bối? Người có để lão tử trong mắt sao?” Gia gia đi vào, gắt gao nhìn chăm chăm Khách Lộ, “Người ngay cả người lão tử muốn đuổi cũng dám giữ lại, lá gan đủ lớn a!”

“...”

Không thể như vậy, gia gia là dạng người gì, Khách Lộ cùng ông tranh cãi nhất định sẽ chịu thiệt.

“Huynh ấy là giúp con, không được hả?” Ta mở miệng, thuận tiện che ở trước người Khách Lộ.

“Cái gì? Người... Nha đầu người, ngày hôm qua giúp tên hồn trưởng kia, hôm nay lại vì tiểu tử này tranh luận cùng ta?” Gia gia mở to hai mắt nhìn, cả giận nói.

Quả thực, ta từ nhỏ đến lớn, chưa từng đối chọi với gia gia... Đó cũng là do ông hàng năm đều không có ở nhà, ta không có cơ hội a!

“Đúng vậy!” Vào lúc này, kiên nghị nhất chính là chùn bước.

“Cái gì? Thật sự là khuỷu tay chìa ra ngoài a!” Gia gia chỉ vào Khách Lộ, “Xem ta chẻ đôi tiểu tử này!”

“Ông dám!” Động một chút là muốn chém người, đây là tật xấu gì hả?!

“Lão tử sao mà không dám?” Gia gia lập tức bày ra tư thế.

“Đúng vậy! Ông ngay cả ca ca cũng có thể đuổi đi, còn có gì mà không dám!” Lớn tiếng một chút, ít nhất khí thế cũng có thể áp đảo đối phương, “Ông có bản lĩnh thì chém con trước đi!”

Gia gia hơi sững sốt một chút, “Người...”

Khách Lộ lại kéo ta ra sau lưng, “Tiền bối, cô ấy chỉ là nhất thời tình thế cấp bách mới chống đối ngài. Ngài muốn phát hỏa, hướng về phía ta thì được rồi.”

Hả? Làm cái gì vậy?

“Này. Người có lầm hay không hả? Đó là cháu gái ta! Người nói lời này có ý gì?” Gia gia không khỏi nở nụ cười.

“Không có ý gì.” Giọng nói của Khách Lộ, vẫn bình tĩnh như cũ.

Nhìn không thấy vẻ mặt của hắn, nhưng mà, hắn nhất định rất nghiêm túc nói như vậy.

“Tốt! Thú vị! Lão tử cũng muốn xem người có năng lực gì!” Gia gia hào hứng.

“Ông dám!” Chắc? Khách Lộ, phiên huynh đừng ngăn trước mặt ta được không? Những lời thế này, nói ở sau lưng người khác, khí thế sẽ giảm phân nửa nha!

“Aiz, nha đầu người...” Gia gia chỉ vào người ta.

Vừa thấy gia gia chuẩn bị nổi bão, một bóng người vọt vào, trực tiếp công kích gia gia. Gia gia cũng không thua kém, xuất thủ phản kích.

“Ha ha ha... Lão đầu, sao đã trở lại cũng không tới tìm ta uống rượu?” Người tới đứng vững lại, là Kì Phong gia gia.

“Kì Phong?” Gia gia nhíu mày, “Người tạm thời đừng quấy rầy, lão tử đang muốn tìm người chọc giận ta!”

“Gì chứ? Ta nói này, lão đầu a, tuổi của người, không thể an phận chút sao? Người ta vợ chồng son hảo hảo, người làm cái gì?” Kì Phong gia gia lập tức cười nhạo nói.

Vợ chồng son? Không phải nha, như thế nào lại thành ra như vậy hả? Hiểu lầm xảy ra trên người đã rất nhiều rồi a!

“Tiền bối...” Khách Lộ mở miệng, tựa hồ là muốn giải thích. Cũng đúng thôi, loại việc này, không thể nói bấy nha!

“Người câm miệng!” Gia gia trừng mắt nhìn Khách Lộ một cái.

Giọng điệu này thật sự là hơi quá đáng!

“Ông hung dữ như vậy làm gì? Người ta không được nói chuyện sao?” Ta lập tức rống lại.

“Người...”

“Thấy chưa, lão đầu? Đã bảo người đừng xen vào. Người khi dễ tiểu tử người ta như vậy, Tiểu Đình sẽ đau lòng nha...” Hành vi này của Kì Phong gia gia, hẳn gọi là “lửa cháy đổ thêm dầu”.

“Cái gì? Cháu gái ta ánh mắt cũng không phải không ra khỏi cửa mà? Nam nhân tốt ở đây đường, sao lại coi trọng loại này chứ?” Gia gia lửa quả nhiên lớn hơn nữa.

“Ai u, lão đầu a, nóng giận sẽ làm tổn hại gan đó. Ta thấy tiểu tử này cũng không tệ đâu! Người đừng xoi mói như vậy!”

Cái gì cùng cái gì a!

“Còn nói bấy nữa ngay cả người ta cũng làm thịt!”

“Đến đi đến đi, ta đã lâu cũng chưa hoạt động gân cốt!”

“Người...”

“Người cái gì người? Muốn đánh thì nhanh lên, ta còn muốn ăn điểm tâm nữa đó...”

“Kì Phong!”

Aiz, thật loạn a?! Lượng thứ ta tối qua thương tâm cả một đêm, khóc đến độ mất sức có được không, các người mới sáng sớm rồi cuộc muốn làm cái gì đây!... Vì sao, đột nhiên ta liền không còn thương tâm nữa? Nhất định là do đám người này rất ồn...

21. Chương 21

Chương 21: Tập

Cái gì gọi là “Thần long kiến thủ bất kiến vĩ”? Nhìn gia gia ta thì biết, sau khi ông bất ngờ trở về, ông lại bất ngờ đi rồi... Không khỏi hoài nghi, sứ mệnh của ông có phải là đuổi tất cả những người bên cạnh ta đi, sau đó để lại ta một mình cô đơn? A, đây có phải là bởi vì, ông không thích cha cùng nương ta? Có tính là một loại trừng phạt đối với ta hay không?... Sắp đến tết, cứ như vậy, một người thân cũng không ở bên người sao? Có điều, đây cũng không phải là lần đầu tiên...

Hô, chợ cũng thật náo nhiệt. Tuy rằng mở cửa tiệm rất trọng yếu, nhưng mà sắp đến tết, mua đồ tết quan trọng hơn, cho dù chỉ có một mình, cũng không thể quá vắng lạnh. Ta nhìn nhìn người ta tấp nập trước mặt. Ừm, trấn kẻ bên mỗi năm họp chợ một lần, thật đúng là không giống ngày thường, nhìn như vậy, có thể còn náo nhiệt hơn so với năm trước.

“Đinh tỷ tỷ, ta muốn mua pháo bông!” Khách Ưc vui vẻ nói.

“Không được, lãng phí.” Pháo bông, đó không phải là giống như đốt tiền sao?

“Đừng mà... mua cho ta a...”

Biểu tình gì vậy? Người là một nam tử mười sáu tuổi lớn tướng, gần đây còn cao hơn ta, không cần dùng biện pháp liều chết quần quýt được không?

“Được rồi được rồi, mua xong những thứ này rồi nói sau.” Cản không được.

“Tỷ tỷ tốt nhất!” Khách Ưc ngay cả trong mắt cũng lấp lánh sáng.

Ta thở dài, nhìn đồng người trước mặt, hít sâu một hơi. Hẹn chợ cuối năm, ta đến đây!

...

Ta đã biết, năm nay thật sự phải chen lấn rồi! Ta nhìn dòng người che trước mặt. Như vậy liền bị tách ra? Bọn họ hẳn là sẽ tìm thấy đường về nhà, chỉ là, còn phải mua rất nhiều thứ, một mình ta làm sao mà cầm? Sớm biết vậy, tiện thể kéo tay đi là được... Hay là ta nhân tiện mua con ngựa, hoặc là con la cũng tốt a?

Ta đang miên man suy nghĩ, thành linh có người đẩy xe qua đây.

“Người phía trước mau tránh ra, ta dừng không được...”

Hả?

Ta sửng sốt, chuyện như vậy cũng có, chẳng lẽ là gần đây ta đặc biệt xui xẻo? Ta lập tức vọt đến ven đường. Chờ chút, người phía trước kia là...

“Khách Lộ, cẩn thận!” Ta lớn tiếng nhắc nhở.

Khách Lộ quay đầu, lập tức nhắc chân, cái xe kia lúc này vững vàng ngừng lại.

Tiếng gọi của ta có phải có chút dư thừa hay không? Cho dù ta cái gì cũng không làm, với thân thủ của Khách Lộ, một chiếc xe đẩy có thể làm hắn bị thương bao nhiêu? Nói không chừng, hắn còn có thể tiêu sái lộn nhào một cái tránh đi... Nghĩ như thế, ta xác thực có chút ngốc...

Trong đám người vây xem có tiếng vỗ tay, Khách Lộ đi qua, “Cô ở đây.”

Rõ ràng là vậy.

“Ách... Khách Ưc đâu?”

Khách Lộ lắc đầu.

“Quên đi, người đông quá. Chúng ta đi thôi, còn có rất nhiều thứ muốn mua...” Đột nhiên cảm thấy ánh mắt mọi người chung quanh đều tập trung trên người ta. Làm gì vậy? Ta cũng không phải hàng tét...

“Vừa rồi, cảm ơn.” Khách Lộ mở miệng.

Thật sự là người tốt, đó rõ ràng không thể gọi là hỗ trợ.

“Ách, không khách khí.” Tìm bậc thang xuống thôi.

“Oa... nhanh đi xem a, luận võ chọn rể a...”

Ô? Hẹn chợ cuối năm lại có luận võ chọn rể, thật rảnh nha! Bất quá, phần đông mọi người đều đến đây, nghĩ như vậy cũng rất có đạo lý.

“Đi xem đi.” Ta cười. Gần đây không khí rất buồn bã nha, nên tìm chút việc vui để xem.

Khách Lộ gật gật đầu. Kỳ thật ta ngay từ đầu đã biết, hắn sẽ không cự tuyệt.

Ta hồi hận... Người nhiều như vậy, ta không muốn chen vào, nhưng mà, ta lại không thể thoát ra...

Trên lôi đài đánh nhau náo nhiệt, ta ngay cả khuôn mặt cô nương luận võ chọn rể cũng không thấy rõ, có cái gì mà thú vị chứ!

“Ô, đây không phải Đinh cô nương sao?” Bên cạnh có người vậy chào.

Hình như có chút quen quen... Ai nhỉ?

“Đinh cô nương không nhận ra ta? Ta là huynh đệ của Tề đại ca a...”

Trách không được ta nhận không ra, huynh đệ của Tiểu Tề nhiều như vậy...

“Đến, Đinh cô nương đến nơi này đi, thấy rõ hơn a...” Hắn ân cần kêu huynh đệ hắn tránh ra tạo thành con đường nhỏ.

Ta đây sẽ không khách khí. Ta lôi kéo Khách Lộ, một bên trưng ra khuôn mặt tươi cười, một bên đi về phía trước.

Woa, ở trong này quả nhiên tầm nhìn thoáng đãng. Ừm, cô nương này rất xinh đẹp nha! Không biết có phải nhìn Tần Tổ cùng Quân Lâm nhiều quá hay không, ta phát hiện, ta nhìn những cô nương khác, cũng không thường dùng chữ “mĩ” nữa.

“Woa, thật là lợi hại!” Ta vừa định vỗ tay, lại phát hiện, tay phải của mình còn kéo tay Khách Lộ. “Ách...” Trần định trấn định.

Hắn nhìn tỷ thí trên đài, tựa hồ không chú ý tới cái gì. Vào lúc này, nhanh giả vờ như chuyện gì cũng không có, ta lập tức rút tay về.

“Cô nương kia thật là lợi hại.” Huynh đệ Tiểu Tề mở miệng, “Không biết có người có thể đả bại nàng không a.”

“Sao ngươi không đi thử?” Ta cười nhìn hắn.

“Ai u, Đỉnh cô nương nói cái gì thế? Ta làm sao có bản lĩnh này?” Hắn cười theo.

Cũng đúng, huynh đệ Tiểu Tề phần lớn đều là công phu mèo quào, đừng lên dọa người là tốt nhất.

“Đúng rồi, Đỉnh cô nương, ta vẫn muốn hỏi. Người tốt cuộc có bản lĩnh gì, tại sao đại ca chúng ta phải giữ thể diện cho cô vậy?” Hắn cẩn thận hỏi.

Trùng hợp, đám người tuôn ra một trận hoan hô. Ta lập tức giả ngu, “Ngươi nói cái gì?”

Hắn thở dài, “Không, không có gì.”

“Người nơi đó mau tránh ra!”

Lại tránh ra? Lần này lại là chuyện gì?

Ta vừa mới quay đầu nhìn về nơi phát ra tiếng, tay Khách Lộ đã duỗi ra ngay. Hắn tiếp được thanh đao gần ngay trước mắt, cách mi tâm của ta, chỉ một tấc.

Ta không khỏi hút một ngụm khí lạnh, không tự giác lui vài bước.

“Cô nương, không làm bị thương cô chứ?” Cô nương luận võ chọn rể kia chạy tới, ngồi trên lôi đài nhìn xuống nói.

“Không...” Bị hù thôi...

“Vị công tử này, ngươi không sao chứ...” Cô nương lại nhìn Khách Lộ.

Khách Lộ buông lưỡi dao bị đứt xuống, vẩy máu trên tay, bình tĩnh lắc lắc đầu.

Sẽ có người dùng thân thể huyết nhục để tiếp đao sao?

“Khách Lộ, huynh không sao chứ?” Ta lập tức kéo tay hắn, thật là, nếu vừa rồi giả ngu vẫn nắm tay hắn, hắn sẽ không sẽ đi tiếp đao a? Thật nhiều máu...

“Không có gì đáng ngại. Nhưng còn cô, không có việc gì chứ?” Hắn nhìn ta, nói.

Ta sao có chuyện gì hả? Bị thương là ngươi nha! Ta lập tức lấy khăn mặt, thay hắn bịt vết thương lại. “Chúng ta trở về đi.” Trở về khám đại phu có vẻ chắc ăn hơn.

Hắn nở nụ cười, “Không sao. Không phải còn có rất nhiều thứ muốn mua sao?”

“Việc này...” Ta vừa định phát biểu sức khỏe của con người so với đồ đạc trọng yếu hơn, thành linh cô nương kia té xuống, vừa vịn đề ta xuống đất.

“Ha ha... Ta đã đánh ngươi hạ lôi đài, ngươi liền ngoan ngoãn gả cho bổn đại gia đi!” Nam nhân bị gãy đao trên đài vẻ mặt âm hiểm cười.

Cái gì? Chuyện ti bỉ như vậy cũng có?

Cô nương kia đứng lên, hung hăng trừng, “Người đã thua!”

“Cái gì hả? Ta không phải đem người đánh rơi xuống à, sao nào, muốn trở mặt không nhận sao?”

Bỉ ổi a, muốn bao nhiêu bỉ ổi có bấy nhiêu bỉ ổi!

Người bên cạnh bắt đầu ồn ào theo.

Ta lập tức đứng dậy, “Này, người có xấu hổ hay không a?” Ép ta đau quá, “Ti bỉ vô sỉ, còn muốn người ta gả cho người, nằm mơ!”

“Uh? Cô nương, ta khuyên người không cần xen vào việc của người khác!”

Hừ, hôm nay tâm tình tốt, “Ta không quản tới, thế nào?”

“Hừ, người tự tìm!”

Ta lúc này liền phát hiện, một đám người đang vây quanh chúng ta.

Nhiều người khi dễ ít người, thật sự là rất không biết xấu hổ!... Hiện tại hối hận còn kịp sao?

“Đinh cô nương, xuất ra bản lãnh thật sự của người đi!” Huynh đệ Tiểu Tề mở miệng, bộ dáng chờ xem kịch vui.

Ta? Các người có làm hay không hả?

“Tránh ra.” Giọng nói của Khách Lộ, mang theo vẻ hờ hững.

“Ha ha ha... Tiểu tử, người không phải bị dọa đến choáng váng chứ?”

Lại nói tiếp, ta còn chưa thấy qua Khách Lộ dùng võ công thật nha... Tình hình như vậy, thật sự không thành vấn đề sao?

Trong nháy mắt ta còn suy nghĩ kia, vài người đã gục.

Khách Lộ cầm thanh đao vừa rồi bị gãy trong tay, trên đao đã có vết máu.

Thật... Thật là lợi hại...

Nam tử đáng khinh kia sắc mặt lúc này thay đổi... “Người, người là ai?”

Khách Lộ vẫn như cũ chỉ dùng vẻ mặt nghiêm túc cùng hờ hững, chậm rãi nói, “Tiểu nhị.”

Tất cả mọi người sửng sốt, ta cũng sửng sốt, không biết tại sao, thấy thật muốn cười.

Chỉ trong chốc lát, liền thấy đám người kia nghiêng ngả lão đảo đào tẩu, lưu lại một câu, “Người nhớ kỹ cho ta...”

Đám người vây xem lập tức lại bộc phát vỗ tay.

Khách Lộ buông đoạn đao trong tay, đột nhiên quay đầu nhìn ta.

“Làm sao vậy?” Ta không khỏi hỏi.

“Ách...” Hắn có chút bất an mở miệng, “Ta xuống tay quá nặng à?”

Không phải đâu... Ta không khỏi nở nụ cười, “Không có, không nặng, tuyệt không nặng.” Không biết ta này có tính là an ủi không.

Khách Lộ gật gật đầu, hình như đã tiếp nhận câu trả lời của ta. Hắn đi tới, đứng ở bên người ta.

“Đinh cô nương...” Đột nhiên, đám huynh đệ Tiểu Tề kia lệ nóng doanh tròng nhìn ta, “Chúng ta lần trước không phải cố ý mạo phạm ngài, ngài đại nhân đại lượng, đừng ghi tạc trong lòng a...”

Cái gì? À, chuyện lần trước đùa giỡn ta hả? Thái độ không cần tương phản lớn như vậy chứ?

“Vị đại ca này, chúng ta không phải cố ý, ngài cũng đừng ghi tạc trong lòng...”

Khách Lộ có chút khó hiểu, “Cái gì?”

“A, không có gì. Không nhớ cũng không sao...”

Ta không khỏi nở nụ cười, thật là, gió chiều nào che chiều ấy thật đúng là mau. Thật sự là làm cho người ta bội phục.

“Công tử...”

Ta quay đầu nhìn cô nương kia, trời, ánh mắt của nàng có phải gọi là ngưỡng mộ không?

“Đa tạ công tử xuất thủ tương trợ.” Nàng nhìn Khách Lộ, hai má hồng hồng.

Này có tính anh hùng cứu mỹ nhân không? Tiếp đó có phải hay không muốn lấy thân tương hứa?

“Ừ.” Khách Lộ không có chút tình cảm trả lời. Nhưng mà, hắn luôn luôn là như vậy.

“...” Cô nương kia lúc này không còn gì để nói.

“Ách. Cô nương không cần khách khí, hắn là...” Ta lập tức giảng hòa. Hình như, là ta mở miệng giúp nàng mà, vì sao nàng không nói lời cảm tạ với ta?

Cô nương kia gật gật đầu. “Không biết, có thể thỉnh giáo đại danh công tử?”

“Khách Lộ.”

Này, không phải là tên thật của hắn mà, nói cho người khác như vậy được không?

“Không biết...”

Ta là không biết cô nương này còn có bao nhiêu điều muốn thỉnh giáo, nhưng mà, kẻ tay Khách Lộ đang chảy máu, ta đã thấy rõ.

“Thực xin lỗi, cô nương, chúng ta còn có việc phải làm. Hay là, cô tiếp tục luận võ chọn rể đi.” Ta mở miệng, cười nói.

Cô nương kia sững sốt một chút, nhìn nhìn ta, lập tức gật đầu, “Sau này gặp lại.”

“Ách... Sau này gặp lại.” Ta cũng tùy tiện chấp tay hành lễ, lập tức kéo Khách Lộ rời đi.

Lúc này, một bóng đen bay lại đây, ta lập tức lui lại mấy bước, bóng đen kia nặng nề mà rơi xuống, đúng là nam nhân đáng khinh vừa rồi.

Hắn đã ngã đi, thương thế tuyệt đối không nhẹ.

Có người chậm rãi đi tới, ước chừng hai mươi lăm hai mươi sáu, tuấn tú nho nhã, không có chút lệ khí, nhưng ai cũng đều đoán được, cái loại thẩm trọng thương thế này tuyệt đối là từ tay hắn mà ra.

“Đã lâu không gặp, Tiểu Thất.” Hắn cười mở miệng, ánh mắt lướt qua ta, dừng ở trên người Khách Lộ.

Khách Lộ nhìn hắn, lại nhìn nhìn người bị thương. “...”

Người nọ cười, “Đệ là đệ đệ ta thương yêu nhất, ta không chấp nhận được có người đả thương đệ. Tên gia hỏa này trừng phạt như vậy là đúng tội, không đáng cho đệ đồng tình.” Hắn thần nhiên giải thích như vậy.

Đệ đệ? Nhưng mà, bọn họ bộ dạng tuyệt đối không giống. Ý kiến cá nhân: Khách Lộ có vẻ soái...

“Như thế nào? Nhìn thấy ta không vui?” Người nọ đi tới, tay phải nhẹ nhàng ấn vai Khách Lộ.

Khách Lộ lắc lắc đầu, “Không có, nhị... ca.” Lời nói của hắn rõ ràng có chút ngắt quãng.

“Vị cô nương này là?” Người nọ lại hưng trí nhìn ta.

“Ta là Giang Đình.” Khách Lộ bộ dáng không quá đúng nha, có phải do bị thương hay không?

“Giang cô nương...”

Hắn tuy rằng muốn tự giới thiệu, nhưng nơi này thật sự người nhiều lắm, hơn nữa lại đưa ra dáng vẻ nhìn trò hay. Có phải nên đi trà lâu gần đây, sẽ có vẻ tốt hơn?

...

“Tại hạ họ Nhâm, trong nhà đứng hàng thứ hai. Gọi ta Nhâm Nhị là được.” Người nọ cười, hữu lễ nói.

Nhâm Nhị? Vậy nếu Khách Lộ là đệ đệ hần, hần lại gọi Khách Lộ là Tiểu Thất, tên thật của Khách Lộ chẳng phải là “Nhâm Thất”... Đừng nha, thật kì quái... Đợi chút, nương bọn họ sinh bảy người con? Thật là lợi hại...

“Trùng hợp gặp gỡ ở nơi này, cũng là duyên phận.” Nhâm Nhị cười, “Lại nói tiếp, Tiểu Thất đệ rời nhà cũng có nửa năm rồi...”

Nhà? Hần có nhà. Vậy vì sao lại nói với ta chỉ cần một nơi dung thân? Vì sao không trở về nhà?

“Dạ. Khiến nhị ca bận tâm.” Khách Lộ trả lời cung kính, không có vẻ huynh đệ thân thiết.

“Nói cái gì thế. Ca ca lo lắng đệ đệ không phải là bình thường sao? Nhìn đệ cũng không tệ, người làm ca ca như ta cũng an tâm.” Nhâm Nhị cười vô cùng hiền lành.

Quá tốt a? Không phải rất kỳ quái sao? Tuy là thay Khách Lộ giáo huấn nam nhân bị ổi vừa rồi, nhưng Khách Lộ trên tay bị thương, hần không nhắc tới một chữ không phải sao? Nếu thật sự quan tâm, sao lại không chú ý tới?

“Nhâm công tử sao lại tới nơi này vậy?” Có điều kì quái! Hỏi một chút.

“À, giúp bằng hữu chút việc, trên đường đi qua nơi đây.” Tuy rằng có chút qua loa lấy lệ, nhưng Nhâm Nhị lại đáp thản nhiên.

Ta không phải quá nhạy cảm chứ? Chuyện giữa huynh đệ bọn họ, ta không xen vào a. Hơn nữa, Khách Lộ cũng chưa nói gì, không phải sao?

“Huynh đệ hai người gặp lại, nhất định có rất nhiều việc để nói. Ta đi trước, hai người từ từ tán gẫu.” Ta cười đứng dậy.

“Giang cô nương đi thông thả.” Nhâm Nhị vẫn như cũ có lễ đáp.

Ta theo bản năng nhìn thoáng qua Khách Lộ, hần nhìn trà trong tay, dùng ánh mắt thâm thúy như vậy...

Làm sao vậy? Ta cất bước đi xuống trà lâu, nhưng không tự giác liên tiếp quay đầu. Hành động như vậy làm cho ta thiếu chút nữa đụng nhầm người ta.

“A, Đỉnh tỷ tỷ!” Người bị ta đụng vào ai oán nói.

“Hả? Tiểu Úc?” Ta phục hồi tinh thần lại. “Sao người đến nơi này?”

“Ta tìm các người, tìm đã lâu mà không thấy. Cho nên, đến xem luận võ chọn rể thôi!” Hần cười, xoa đầu, “Vừa lúc khát nước, cho nên...”

Đôi khi, trên thế giới có nhiều chuyện trùng hợp. Nghĩ đến đây, ta đã nghĩ đến chậu Phi Hiệp Chích Tâm thảo kia.

“Tỷ tỷ, cười cái gì?” Khách Úc thở dài, “Khách Lộ ca ca đâu? Chưa gặp à?”

“Không có, huynh ấy ở trên kia, với ca ca huynh ấy.”

Khách Úc trong mắt xẹt qua một tia kỳ quái, “Huynh ấy có ca ca?”

“Ừ.” Có gì kỳ quái sao? Không thể có ca ca sao?

Hần khẽ cười, đi lên lầu. “Phải đi xem xem.”

Thật là. Nhưng mà cũng tốt, dù sao ta cũng không yên tâm.

Tổng cảm thấy không khí là lạ, nhìn đến Khách Lộ cùng Nhâm Nhị ngồi ở bàn kia cảm giác này liền tăng thêm. Sao âm trầm như vậy?

“Khách Lộ ca ca!” Khách Úc đi qua, “Ăn uống cũng không gọi ta!”

Khách Lộ ngược mắt, vẫn như cũ là ánh mắt thâm thúy như vậy.

“A, người chính là ca ca của Khách Lộ à! Ta là Khách Ưc, là tiểu nhị của Đình tỷ tỷ.” Khách Ưc cười nói, hoàn toàn không chừa khe hở cho Nhâm Nhị nói chuyện.

“A, hay là không ăn! Ông chủ, gói lại!” Khách Ưc lớn tiếng nói, “Nếu không đi mua mọi thứ, hộp chợ cuối năm sẽ dọn đó, đi thôi, Khách Lộ ca ca!” Nói xong, hắn liền kéo tay Khách Lộ, cất bước đi.

Cái gì a...

Khách Lộ có chút kinh ngạc, nhất thời không phản ứng kịp, cứ như vậy bị hắn lôi đi.

“Chờ chút.” Nhâm Nhị lên tiếng, khiêm tốn có lẽ.

Khách Ưc cùng Khách Lộ dừng bước, quay đầu.

Nhâm Nhị không nhanh không chậm đi tới. Vì sao lại đi về phía ta? Hắn cười nói, “Nửa năm qua cô nương vẫn chiếu cố Tiểu Thất, người ca ca như ta, trước thay hắn cảm tạ.” Hắn vươn tay, vỗ vỗ vai ta, “Sau này, cũng thỉnh cô nương hảo hảo chăm sóc.”

Ta sao có thể chăm sóc hắn? Hắn giúp ta mới đúng.

“Nhâm công tử khách khí.” Trả lời như vậy gọi là khách sáo.

Nhâm Nhị cười cười, quay đầu nhìn Khách Lộ một cái.

Trong nháy mắt đó, biểu tình của Khách Lộ không phải cảm động, mà là sợ hãi. Thẳng đến khi Nhâm Nhị đi rồi, trong ánh mắt Khách Lộ về sợ hãi vẫn không mất, hắn đến tột cùng là sợ hãi cái gì? Ánh mắt ca ca hắn có cái gì đáng sợ sao? Hơn nữa, hắn thân thủ tốt như vậy, còn có cái gì phải sợ? Hôm nay khi tay không tiếp được lưỡi dao, hắn ngay cả mày cũng không nhăn một chút. Chảy nhiều máu như vậy, không có chút vẻ thống khổ nào. Nhưng mà, vì sao bây giờ, hắn lại sợ hãi chứ? Về mặt như vậy, làm cho ta tự dưng cũng sợ hãi theo? Rốt cuộc là vì cái gì a?

22. Chương 22

Chương 22: Đời này đêm này

Ba mươi tết. Ngày mà mọi chủ quán đều có thể hợp lý hợp tình mà không mở cửa.

Đến tết rồi! Nếu Khách Hành cùng Khách Tùy còn ở đây, nhất định sẽ rất náo nhiệt... Ta lại nghĩ nhiều rồi.

“Khách Lộ, Khách Ưc, có thể đi rồi.” Ta mở miệng.

Khách Ưc vui vẻ chạy tới. “Đi mau đi mau!”

Thật là, gì mà hưng phấn như vậy? Chỉ là Nguyệt di bảo chúng ta đi qua chỗ người ngày ba mươi thôi.

Ta ngẩng đầu, Khách Lộ đang đóng cửa tiệm. Không biết vì cái gì, từ lần trước trong kì hộp chợ cuối năm gặp được ca ca hắn, hắn liền trở nên là lạ, luôn một bộ dáng thật nhiều tâm sự. Rốt cuộc làm sao vậy? Còn có, về sợ hãi của hắn lúc đó, rốt cuộc là vì cái gì?

Aiz... gần sang năm mới, sao lại có nhiều chuyện làm người ta không thể tưởng tượng như vậy hả? Có lẽ đi đến chỗ của Nguyệt di, sẽ đỡ hơn, cô nương nơi đó đều... Ách... Rất lợi hại...

...

Trong sảnh Hoa Nguyệt Xuân Phong lâu bày mười mấy chậu than, thật sự là làm cho ngày đông giá rét trở nên ấm áp như xuân. Cũng đúng a, bằng không, các cô nương sao có thể mặc quần áo lộ liễu để làm ăn hả? Chỉ là, ta hình như là mặc hơi nhiều... Nóng quá...

Ta nhìn nhìn Khách Lộ cùng Khách Ưc chỉ mặc áo mỏng, cảm giác hâm mộ tự dưng nảy sinh.

“Ồ, Tiểu Đinh tỷ tỷ, mặc nhiều như vậy không nóng hả?” Quân Lâm cười duyên nói. Quần áo của nàng đều là kiểu nhà Đường, bộ ngực sữa lộ phần nửa, rất xinh đẹp.

“Cũng đúng, Đinh Đinh a, theo ta đi đổi quần áo đi.” Nguyệt di cười, đã đi tới, kéo tay của ta.

Hả? Đổi quần áo giống Quân Lâm sao? Đùng a, thực dọa người...

“Sợ cái gì hả?” Quân Lâm cười quyến rũ, “Nhanh đi a!” Nàng vươn tay đem ta đẩy mạnh vào trong phòng Nguyệt di.

Nhìn Nguyệt di giúp ta thay quần áo, ta không khỏi cẩn thận mở miệng, “Nguyệt di...”

“Uh?” Nguyệt di giúp ta cột thắt lưng, không ngừng đầu lên.

“Con... Cha con...”

Chuyện lần trước, Nguyệt di đã biết từ lâu. Nhưng người lại không có một chút khác thường, thế nhưng, chính vì như vậy mới kỳ quái, nếu đổi lại là ta, ít nhiều cũng sẽ thương tâm...

Nguyệt di nở nụ cười, “Cha con thế nào?”

Hả?

Người nhìn ta, thay ta chải tóc, “Cha con là nam nhân tốt nhất thiên hạ, cũng là người duy nhất ta muốn gả... Vô luận xảy ra chuyện gì, điểm này cũng không thay đổi.”

“Nhưng mà...” Nhưng mà cha con người...

“Đinh Đinh a.” Nguyệt di nhìn ta, cười dịu dàng, “Khi ta mười tuổi đã quen cha con, hẳn làm người thế nào, ta so với ai khác đều rõ ràng. Hẳn có người yêu thật lòng, ta cũng thay hẳn vui vẻ. Nếu có điều gì làm ta thương tâm, thì chính là hẳn một mình lưng đeo quá nhiều, ta không thể chia sẻ cùng hẳn...”

Không rõ... Cha ta là người như thế nào, vì sao có thể làm cho Nguyệt di cuồng dại đến tận bây giờ.

“Không hiểu?” Nguyệt di nở nụ cười, lần này mang theo vài phần giáo hoạt, “Chờ con có người trong lòng liền hiểu được.”

Những lời này, thật quen.

“Được rồi!” Nguyệt di vỗ vỗ đầu của ta, “Xem, thật xinh đẹp!” Nàng kéo ta, quan sát một phen.

Hả? Loại quần áo này ngoại trừ vị trí quan trọng là che khuất, những nơi khác đều như ẩn như hiện sao? Xinh đẹp? Nữ nhân Đường triều suy nghĩ cái gì vậy?

Ách... Ta có thể đi ra gặp người hay không đây? Lần trước ta tới giả cô nương nơi này cũng không có mặc như vậy...

Còn đang suy nghĩ, Nguyệt di liền kéo ta đi ra ngoài. Tiếp đó, các cô nương liền yêu kiều cười.

“Nhìn xem, Đinh nhi tỷ tỷ ăn mặt như vậy, ta là nữ nhân cũng ghen không được mà động tâm a...” Tiểu Trúc đi qua, khoác vai của ta.

Đây không phải là trợn mắt nói dối? Ta có bao nhiêu tư sắc, bản thân ta còn không biết sao!

“Ha ha, Tiểu Đinh, ngươi nếu gả không được, đi qua nơi này cũng tốt lắm, tuyệt đối là hồng bài a...” Lạc Nhi nói xong, liền cười ngặt nghẽo.

“Nha đầu chết tiệt kia, miệng chó không mọc được ngà voi!” Nguyệt di cười mắng.

Chậc... Quá mất mặt. Ta liếc nhìn bên cạnh, Khách Úc cười cười vẫy tay với ta; Mà tầm mắt Khách Lộ vừa chạm đến ta, liền lập tức dời đi. Ách... Mất mặt a...

“Được rồi được rồi, còn không tiếp khách!” Nguyệt di vừa mở miệng, các cô nương lập tức tản ra, tinh tường nhìn thấy, hơn phân nửa các nàng chạy về phía Khách Lộ, rất vui vẻ mà dây dưa.

Hôm nay Hoa Nguyệt Xuân Phong lâu cũng ngừng kinh doanh, không có khách khác. Thật sự là có mỹ nữ nói cười, không nam nhân lui tới. Khách Lộ bọn họ, hẳn là phải gánh vác rồi...

“Đinh Đinh, ngồi xuống đi.” Nguyệt di kéo ta ngồi xuống.

Trong phòng có chần lông mềm mại, ngồi trên chiếu, làm cho người ta không khỏi cảm thấy ấm áp.

“Các cô nương, hôm nay có khách quý, các người phải đem mọi tuyệt kỹ của mình ra nha...” Nguyệt di cất cao giọng nói.

Các cô nương lập tức cười duyên, tấu nhạc thì tấu nhạc, ca hát thì ca hát, nhảy múa thì nhảy múa, náo nhiệt vô cùng.

“Đến đây, lại uống một chén thôi... Tiểu Lộ...”

Bên cạnh, Tiểu Tương cười quyến rũ bưng chén rượu. Mà đám người Tiểu Cửu đã áp sát vào người Khách Lộ. Các cô nương khác cũng không chịu lạc hậu, cầm hoa quả, gấp thức ăn, cầm bầu rượu... Tam cung lục viện cũng chỉ đến thế mà thôi!

“Thật là lợi hại a, Tiểu Úc...”

Bên kia, Khách Úc đang biểu diễn hoa thức thiết lê pháp (đao pháp cắt lê). Hắn trong tay nắm dao cắt trái cây, chỉ nhẹ nhàng vung hai cái, lê đã được tách vỏ tách hạt, nhìn lại giống hoa sen nở rộ trong đĩa. Vô công, thì ra còn có thể lấy để làm xiếc...

Hình như, mọi người đều rất vui vẻ... Náo nhiệt như vậy, tại sao ta lại cảm thấy tịch mịch chứ?

“Đến chơi xúc xắc đi!” Lạc Nhi đi tới, cười nói.

“Hả?”

“Người thua phạt rượu!” Các cô nương lập tức hòa theo.

Ta thấy chắc là muốn tìm cơ hội chuốc say tiểu nhị của ta, sau đó muốn làm gì thì làm? Kéo theo ta, để che dấu dụng tâm tà ác của mình sao?

“Tỷ tỷ cùng nhóm với chúng ta...” Tiểu Trúc lập tức lôi kéo ta.

Gì? Đây lại là vì sao?

Lạc Nhi dụng tâm kín đáo cười, vươn tay đổ xúc xắc.

“Đại hay là tiểu?” Nàng ngẩng đầu, cười nhìn Khách Lộ cùng Khách Úc.

“Đương nhiên là...” Khách Úc cười, vẻ mặt đã biết trước.

“Chậm đã.” Lạc Nhi nhìn nhìn ta, “Nếu nhóm chúng ta thua, đều là Tiểu Đinh uống rượu nha. Các người nghĩ kĩ đi...”

Ách, thì ra... Tội độc phụ nhân tâm (độc nhất là lòng dạ đàn bà), những lời này thật sự là tuyệt không giả.

Khách Úc nhú nhú mi, cười nói, “Là tiểu.”

Lạc Nhi mở tay. Tam con xúc xắc, bốn bốn sáu, mười bốn điểm, đại.

Không phải thế chứ. Ta nhìn Khách Úc. Khách Úc cũng nhìn ta. Sau đó cầm lấy bát trước mặt, đưa cho Khách Lộ.

Khách Lộ nhìn hắn.

“Ta còn là tiểu hài tử, chuyện uống rượu, không thích hợp với ta.” Khách Úc cười nói.

Khách Lộ không nói nhiều, tiếp nhận, yên lặng uống hết.

“Tiếp tục!”

Không phải thật chứ! Khách Úc người lớn tiếng như vậy làm gì?

Tiếp đó, lại thua năm sáu ván... Sao có thể một ván cũng không thắng hả? Chẳng lẽ, lỗi tại Khách Úc thật sự tốt như vậy?

Uống rượu như vậy, không có việc gì chứ? “Khách Lộ, huynh có khỏe không?”

Khách Lộ buông bát, lau lau môi, “Ừm.”

Thật chứ?

“Tốt lắm tốt lắm, mở nha...” Tiếng của Lạc Nhi, lộ ra vẻ hưng phấn, bụng dạ khó lường a...

“Chậm!” Ta vươn tay, ngăn cản Khách Úc đang muốn trả lời. “Tiểu!”

Lạc Nhi nhìn ta, trong ánh mắt rõ ràng có trách cứ. Nàng không tình nguyện mở ra, sáu năm ba, mười bốn điểm, đại.

Ta không khỏi nở nụ cười, đoán đúng rồi. “A? Đã đoán sai? Ngại quá, ngại quá.” Ta cười theo, cầm lấy bát, ngoan ngoãn uống rượu.

Chắc... Thật cay. Ta kỳ thật chưa từng uống rượu...

Lạc Nhi vẻ mặt ai oán trừng ta, cầm lấy xúc xắc.

Tay nàng vừa ngừng. Ta chợt nghe thấy ta cùng Khách Lộ hai người cùng nhau nói, “Đại!”

Sau đó, chung quanh lập tức yên tĩnh lại.

A? Hình như... rất ăn ý nha...

“Ta nói trước.” Tiếp đó, ta và hấn lại đồng thanh nói.

Khách Úc là người đầu tiên cười rộ lên. “Đừng mà, việc này có gì mà giành?”

Các cô nương bắt đầu hờn dỗi.

“Đinh nhi tỷ tỷ, sao lại như vậy a...”

“Người như vậy, nô gia còn chơi thế nào được?”

“Đúng a... đáng ghét...”

Sao toàn nói ta thế?

“Được được được, phạt rượu ta là được đúng không?” Ta lập tức cầm lấy bát.

“Không được!” Lạc Nhi lên tiếng, có vẻ buồn bực. Nàng cầm một vò rượu, “Muốn phạt liền phạt một vò.”

Cái gì? Một vò? Uống một bát còn không biết ra sao nữa là... Nhưng mà, không được, lúc này sao có thể lùi bước?

“Được, một vò thì một vò! Sợ người sao!” Ta sao lại nói như vậy? Có phải say hay không?

Lúc này, Khách Lộ vươn tay giữ vò rượu trong tay ta. “Cô không biết uống rượu.”

Này cũng nhìn ra? “Ai nói ta không biết, ta uống cho huynh xem!” Nếu ta không uống, đợi người bị các nàng chuốc say, xem người làm sao bây giờ!

Ta lập tức thật hào sảng cầm lấy vò rượu, ngửa đầu uống.

“Đinh tỷ tỷ! Chậm một chút!” Giọng nói của Khách Úc, nghe có vẻ xa.

Chậm? Từ từ uống ta sợ mình sẽ nhở ra, rượu thật sự rất khó uống...

Ai hử? Đoạt rượu của ta? Thật là... Ta còn chưa uống xong mà...

...

Đau đầu đau đầu đau đầu... Sao vừa tỉnh lại, đầu liền đau như vậy chứ? Ta không phải ở Hoa Nguyệt Xuân Phong lâu sao? Sao lại ở trong phòng mình?

“Ha ha, tỷ tỷ tỉnh rồi.” Quân Lâm ngồi ở mép giường, cười.

“Ta...”

“Tỷ uống nhiều, hôn mê.” Quân Lâm cười, “Thật là, không biết uống thì đừng cậy mạnh chứ!”

Uống? Uống rượu?... Ta hình như là uống rất nhiều... Đầu đau quá, say rượu?

Quân Lâm đứng dậy rót chén trà, “Đến, uống miếng nước đi.”

Lại nói tiếp, thật sự khát quá.

“Người sao lại ở đây?” Ta vừa uống vừa hỏi.

“Ma ma kêu nô gia tới chiều cố tỷ, nơi này của tỷ đều là nam nhân, có chút không tiện...”

“Ừm.” Tiếp tục uống, thật khát.

“... Lại nói, tỷ tỷ thật đúng là có thủ đoạn a...” Nàng cười.

“Cái gì?”

“Việc mượn rượu để có thêm can đảm tỷ cũng nghĩ đến.” Quân Lâm che miệng, cười đến run rẩy cả người.

Rốt cuộc đang nói cái gì?

“Ngày hôm qua Tiểu Lộ đưa tỷ về,” Quân Lâm nhìn ta, ái muội, “Vừa đặt tỷ nằm xuống, tỷ liền ôm cổ người ta...”

A? “Thật... thật...thật...?” Không phải chứ, rượu có thể loạn tính?

Quân Lâm gật gật đầu, “Nô gia lừa tỷ làm cái gì? Sau đó...”

Sau đó? Ta, ta còn làm cái gì?

“Sau đó tỷ tỷ ôm hân nói...”

“Nói cái gì?” Lực tự điều khiển của ta không phải kém như vậy chứ?

“Tỷ bảo hân đừng đi, không cần rời khỏi tỷ...”

Má của ta ơi!!!! Ta mà lại nói như thế, ta ta ta... Trời ạ!!!

“Sau đó...” Quân Lâm hưng trí tiếp tục nói.

Cái gì? Còn có sau đó, ta rốt cuộc còn làm gì nữa? Chẳng lẽ... Không thể nào...

“Đừng nói!” Ta lập tức hô.

“Hả?” Quân Lâm khó hiểu nhìn ta.

Tốt nhất là đừng nghe, thật sự là rất mất mặt! Ta sao có thể đi ra ngoài gặp người đây...

Giải thích! Vào lúc này, có gì quan trọng hơn giải thích chứ? Ta xuống giường, mở cửa, đi thẳng xuống lầu.

“Tỷ tỷ...”

...

Người đâu? Ta nhìn đại sảnh, lại tìm phòng bếp, không có người a. Hậu viện?

Quả nhiên. Khách Lộ ở hậu viện, chẻ củi.

“Khách... Lộ...” Làm sao bây giờ, phải nói như thế nào?

Khách Lộ quay đầu, đại khái là rất xuất thần, bị ta dọa rồi.

Lập tức, ta thấy rất rõ ràng, mặt hân đỏ.

Ách... Quân Lâm quả nhiên không gạt ta...

“Ngày hôm qua... ta uống rượu...” Mặt thật nóng, “Cho nên...”

Hân quay đầu, tiếp tục chẻ củi, “Ừm.”

“Ủm”? Đây là ý gì?

“Huynh đừng tưởng thật nha...” Ta sợ hãi nói. Hấn hấn là cũng sẽ không tưởng thật đâu...

“Ta biết.” Hấn nhặt cây củi đã chẻ lên, quăng vào đống củi.

“Như vậy...” Ta vì sao lại nói những lời này chứ... Có lẽ là gần đây nhiều người đi quá. Khách Hành, Khách Tù, còn có gia gia... Những lời này, hấn là nói với bọn họ a...

Hấn đã đi tới, “Vào đi thôi, sẽ cảm lạnh.”

Cảm lạnh? Vừa nói liền cảm thấy có chút lạnh! A? Thì ra ta còn mặc quần áo ngày hôm qua, thật lạnh a... thật mất mặt a... ta kêu thảm thiết một tiếng, chạy vào trong phòng.

...

Thật vất vả đổi xong quần áo, ta ngồi ở trong phòng, bắt đầu ngẩn người.

Đêm hôm qua, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Thật không nên uống nhiều rượu như vậy. Hả? Vì sao ta có cảm giác thiếu thiếu? Nếu ta tỉnh táo, ít nhất... Ai nha, ta rốt cuộc suy nghĩ cái gì?

“Đỉnh tỷ tỷ, có rảnh không?” Giọng Khách Ưc.

“Ủm.” Ta đi qua, mở cửa phòng.

Khách Ưc cười cười.

Đợi một chút, hấn tới làm gì? Chẳng lẽ, là tới cười nhạo ta?

Khách Ưc ngồi bên cạnh bàn, “Tỷ tỷ say rượu, khá hơn chưa?”

“Rồi.” Kỳ thật đầu vẫn rất đau.

“Tỷ tỷ cũng thật là, ý mạnh gì chứ?”

“Aiz, ta là giúp các người a. Các nàng là muốn chuốc say hai người thôi!”

Khách Ưc vẽ mặt cười xấu xa nhìn ta. “Là sợ Khách Lộ ca ca bị say à...”

Hả?

“Tỷ tỷ thật sự là làm trở ngại chứ không được giúp gì a... Lấy công lực của Khách lộ ca ca, vừa uống vừa bức ra ngoài cơ thể là việc rất nhỏ a...”

Không phải chứ! Ta đây rốt cuộc là...

“Người tìm ta liền vì nói việc này?” Ta trừng hấn, nói sang chuyện khác.

Khách Ưc thu nụ cười.

“Đỉnh tỷ tỷ... Nếu, tỷ luôn đối tốt với một người, có một ngày lại phát hiện hấn không giống như tỷ nghĩ. Hấn là tên giết người trời sinh, tay đầy máu tanh...” Hấn chậm rãi nói xong, lại đột nhiên nhắm mi lại, “—Đương nhiên, đó không phải chính hấn tình nguyện – tỷ sẽ thế nào?”

Cái gì a? Hấn là không phải đang nói hấn chứ?

“Người khôi phục trí nhớ?”

Hấn dừng một chút. “Ta không phải nói điều này, ta là hỏi, tỷ tỷ sẽ như thế nào?”

Rõ ràng chính là đang nói bản thân mà! Xem ra đã khôi phục. Hấn... thật là “kẻ giết người” sao? Xác thực, hấn là cùng với án mạng mà đến. Nhưng mà...

“Người đã nói hấn không phải tự mình tình nguyện mà, vậy không có gì.” Ta cười cười. Trả lời như vậy đáp rất bình thường không phải sao?

“Thật sao?” Khách Ưc nhìn ta, “Cho dù hấn lưng đeo nợ máu?”

Có nghiêm trọng như vậy hay không?

“Thật. Bởi vì ta đã tốt với hần không phải sao? Ta nếu đã tiếp nhận hần, sẽ không quan tâm hần có thân phận gì.” Ta biết mình nhất định sẽ như vậy, bởi vì ta cũng tiếp nhận Khách Tùy như vậy...

Khách Ưc nhìn ta, giống như đang xem xét tính chân thật.

Ta không đáng tin như vậy sao?

“Ta biết tỷ tỷ sẽ nói như vậy...” Hần cười bất đắc dĩ, “Nhưng mà, hứa hẹn rất hoàn mỹ, sẽ làm người ta cảm thấy sợ hãi...”

Thật không? Hứa hẹn rất hoàn mỹ... Đúng vậy, ta cũng nghe qua rất nhiều a.

“Có điều, ta tin.” Khách Ưc cười, dịu dàng trong sáng, “Tỷ tỷ, cũng phải tin a.”

“Tin cái gì?” Có liên quan tới ta sao?

Khách Ưc nhìn ta, “Chuyện tỷ tỷ tin, chính là sự thật.”

Hả? Có ý gì? Nghe không hiểu. Hình như rất thiên (triết lí nhà Phật). Làm sao bây giờ? Hỏi hần sao? Có rất mất mặt hay không? Ai nha, đầu đau quá. Hay là ngủ đi. Chuyện không nghĩ ra thì đừng nghĩ... Ta không hiểu, thì ta không cần phải biết! Chỉ cần tin tưởng, chính là sự thật... Chính là như vậy!

23. Chương 23 + 24

Chương 23: Chúc kết

Còn nhớ, đó là ngày năm tháng giêng, thời tiết tốt lắm. Ánh nắng ấm áp tràn khắp sân, mùi hoa thủy tiên, làm cho người ta cảm thấy rất an nhàn. Buổi sáng, con mèo nhà hàng xóm hạ mình chạy tới nơi này ngủ, nhưng lại gặp Tiểu Bạch (hình như tiểu Bạch trong mấy chương trước là con chó) tính tình không tốt. Chúng nó hai con ở trong viện giăng co hồi lâu, cho đến khi thấy được ăn, mới dừng tay giăng hòa. Trong tiệm không có khách, bà mai cũng không có dành thời gian tới lần nữa, nói một số chuyện mà bà ấy đã nói qua vài lần. Vào buổi trưa, Trương Liêm mang theo bọn bộ khoái, đến trong tiệm ăn một chút cơm, vẫn như trước không có trả tiền. Buổi chiều, Lưu đại tẩu hỏi chuyện vị thiếu chủ Nam Cung thế gia kia, nghe xong ta bịa chuyện, đồng tình nói với ta “trời đất nơi nào...”. Buổi tối, ta đóng cửa tiệm sớm, dưới ánh nến ấm áp ăn cơm. Mọi việc đều rất bình thường. Giống như là, vô số ngày ngày đêm đêm ta từng trải qua...

Đó là ngày bình thường đến không thể bình thường hơn. Điểm khác biệt duy nhất, là sáng sớm, Khách Ưc nói với ta: Khách Lộ đi.

Đi rồi?

Thăng đến ta đẩy cửa phòng hần ra, phát hiện bội kiếm của hần cũng đã biến mất, ta mới chính thức tin tưởng: hần đi rồi.

Đi không hề báo trước, im hơi lặng tiếng. Cực kỳ giống hần vô cùng trầm mặc.

Nhưng mà, ta không hiểu là: Vì sao?

Khi ta đang suy nghĩ, đột nhiên phát giác trong đầu mình trống rỗng, không có cách nào suy nghĩ.

Khi cha đi, cảm thấy không đành; khi Khách Hành đi, có một chút thương cảm; lúc Thạch Chúc đi, trong lòng là bất đắc dĩ; Khách Tùy đi, chỉ là thương tâm; lúc gia gia đi, buồn vui lẫn lộn... Khách Lộ đi, ta lại đột nhiên cảm giác gì cũng không có. Không phải thương tâm, cũng không cảm thấy cô đơn, thậm chí cũng không tức giận vì hần đi mà không từ giã...

Chính là như vậy, cái gì cũng không cảm giác được...

Nhưng mà, trong đầu rõ ràng là trống trơn, lại giống như bị chất đầy bởi thứ gì vậy.

Khi đứng trong viện, lại nhớ tới, hần từng nói qua, hần không có nơi để đi... Đưa hần bùa hộ mệnh không đáng giá, hần sẽ mang theo bên người, hần nói với người khác, đó là lần đầu tiên có người cho hần thứ gì đó... Có người nói võ công của hần nằm trong ba trăm hạng đầu của giang hồ, hần nói, ở lại Túy khách cư là vì, đã không còn khí lực để đi... Không biết đánh mã điếu, thường xuyên quên sờ bài, nhưng mà, vào những lúc đó, hần cười nhìn đẹp lắm... Còn nhớ hần mỗi ngày sẽ nấu sữa đậu nành, sau đó nói, thuận tiện giúp ta sắc thuốc... Khi ta muốn giữ lại người nào, hần ra tay, giữ chặt người đó, nói: Nàng muốn người ở lại... Khi người khác hỏi tên hần, hần sẽ thật thành kính trả lời: Khách Lộ...

Khách Lộ...

Rõ ràng người đi rồi, vì sao lại giống như ở đâu cũng có? Vì sao, mỗi một nơi ở Túy khách cư, đều lưu lại ấn ký sâu như vậy. Nhắc nhở ta, ta từng gặp gỡ qua một người thoát nhìn rất lạnh nhạt, nhưng nội tâm lại đơn thuần thiện lương. Hần ở trong này làm lao công miễn phí thật lâu, mà ta cho hần, chỉ là một cái tên. Cái tên kia biểu thị, hần một ngày nào đó sẽ rời đi...

Khách Lộ.

Vì sao phải đi? Nếu hỏi hần, hần chắc cũng chỉ trầm mặc...

Vì thế trong lúc nghĩ tới nghĩ lui không nghĩ ra cái gì hết, đã qua một năm rồi.

Túy khách cư không còn có nhiều khách như trước, mà ta cũng cảm thấy mệt mỏi. Kỳ thật miệng ăn núi lở cũng tốt thôi, làm tán bại gia sản, để xem gia gia có biểu tình gì. Cứ như vậy, Túy khách cư lại bắt đầu chỉ bán bữa sáng bữa khuya trà lạnh điểm tâm, trong cuộc sống bình thường không có gì lạ, tâm lại càng thêm trống rỗng...

Lúc hoa cải dầu hoa nở rực rỡ nhất, bản thân ta cũng hoài nghi mình có phải có bệnh gì hay không. Tại sao ngẫu nhiên Ôn Văn đến tiệm, lại nhìn ta cười thâm thúy, sau đó hỏi ta: Sợ đắng (thật ra thì anh này hỏi sợ khổ sao, nhưng mà khổ và đắng là một chữ nên chị này mới trả lời như thế) sao? Ta trả lời: Đừng bỏ thêm quế chi, cảm ơn. Nghe xong, hần liền cười lắc đầu.

Cười cái gì? Bỏ quế chi thật sự rất khó uống mà!

Nhìn hải đường nở rộ, ta quyết định xốc lại tinh thần, cùng Nguyệt đi đi Tây hồ ngắm hoa. Nhưng mà, bên Tây hồ, văn nhân nhà sĩ tập hợp, Quân Lâm vừa đàn xong một khúc, không còn lại mấy người. Tiếp đó, ngắm hoa liền biến thành Khách Ưc cùng Quân Lâm chiêm biếm nhau. Giá mát như vậy, hoa đẹp như vậy, còn có, nhiều tạp âm như vậy... Chỉ cảm thấy càng thêm tịch mịch. Trống trải như thế, giống như bầu trời trong vắt không mây này vậy...

Rốt cuộc, ta suy nghĩ cái gì?

Đến mùa ăn bánh ú*, ta mới ý thức được, năm nay không giống năm ngoái, không ai giúp ta gói bánh ú, nhưng lại có Khách Ưc này càng giúp càng hỏng. Làm hại lá gói bánh của ta tổn thương thảm trọng, ngay cả gạo nếp cũng chỉ còn lại có một nửa! Thật sự là chu môn tửu nhục xú, lộ hữu đồng tử cốt (cửa son rượu thịt để ôi, ngoài đường đầy xác chết - thơ Đỗ Phủ)! Nhưng mà, Khách Ưc lại nói ta tùy tiện trích dẫn, nói ngoa!

Aiz... Khuất Nguyên đại bá, ta thật có lỗi với người...

...

Tất cả mọi chuyện, đều giống như là mười tám năm ta đã từng vượt qua, yên ổn bình thường không có gì lạ. Có rất ít sung sướng, đau khổ không đáng nhắc đến, tích lũy một chút, biến thành hồi ức. Sau đó, chờ một thời gian khác trong cuộc sống, bị không cần thận mà quên mất...

Trong những lúc bình thần, ta thậm chí cũng không suy nghĩ, ở ta bên người đã phát sinh chuyện gì, đến tốt cùng có ý nghĩa như thế nào? Sau đủ các việc tình cờ, trùng hợp, thành linh xảy ra, đến tốt cùng có cái gì?

Thật lâu về sau, ta mới hiểu được, tất cả tất cả đều là tất yếu. Vận mệnh con người, ngay từ đầu đã nằm trong một cái lưới được đan chặt chẽ, không ai có thể quyết định mình ở trong hay ngoài. Yêu hoặc hận, đều sớm gắn kết, không cách nào cởi bỏ...

Những điều tất yếu này, biến thành mạch nước ngầm mãnh liệt, như là lốc xoáy thật lớn. Ta chưa bao giờ ý thức được, cuộc sống của bao nhiêu người bởi vì bị quấn vào cơn lốc xoáy này mà vỡ tan... Bên cạnh ta gió êm sóng lặng, hoàn toàn là vì, ta, ở ngay tại trung tâm lốc xoáy...

Chương 24: Nơi nào không phải giang hồ

Hôm nay vừa rời giường, liền hắt xì vài cái. Chắc, nhất định là có người nói xấu sau lưng ta!

“Tiểu Úc, đóng cửa nghỉ bán!” Năm hạn bất lợi, tốt nhất là không buôn bán.

Khách Úc lập tức đứng dậy. “Tốt!” Sao lại cao hứng như vậy?

“Đợi chút!”

Giọng nói này rất quen thuộc nha.

“A? Trương gia?”

Trương Liêm đi đến, vẻ mặt nghiêm túc. Hiện tại không phải lúc ăn cơm mà?

“Bà chủ Giang,” Trương Liêm nhìn quanh trong tiệm một chút, “Gần đây có một số yêu nhân thường lui tới trong trấn, cô cần phải cẩn thận một chút, nếu có việc gì xảy ra trong tiệm, nhớ báo cho chúng ta, biết không?”

Yêu nhân? “Yêu nhân gì thế?”

“Chắc. Cũng không biết là nơi nào đến, võ công cao cường không nói, mục tiêu hình như là trấn nhỏ này của chúng ta. Gần đây buổi tối không có việc gì đừng đi loạn. Nếu có gặp, ta cũng không giúp được người!” Trương Liêm vẻ mặt thống khổ.

Sẽ sao? Trấn nhỏ này của chúng ta có gì đặc biệt. Sao lại chăm chăm vào nơi này chứ?

“Được rồi, bà chủ Giang, ta đi.” Trương Liêm thở dài, rời đi.

Thật sự là kỳ quái... Ta vừa mới quay đầu, lại phát hiện vẻ mặt Khách Úc có chút đắm chiêu.

“Làm sao vậy, Tiểu Úc?”

Khách Úc ngẩng đầu, nhếch cười, “Không có gì.”

Không có gì? Giả vờ rồi. Chẳng lẽ, có liên quan với hắn?

Hắn cười, lên lầu.

Thật sự là kì quái a...

Đêm, mọi tiếng động đều biến mất. Trăng lưỡi liềm, có chút lạnh lẽo bao phủ trấn nhỏ vô danh này. Vấn đề là, sao một chút gió cũng không có thế? Nóng quá a...

Ta không cam lòng rời giường, đứng ở cửa sổ phe phẩy quạt. Nếu ta là công chúa thì tốt rồi, dù thế nào cũng có người quạt cho. Aiz...

Đột nhiên, có vài bóng đen xẹt qua.

Từ cửa sổ của ta, vừa vặn có thể nhìn thấy phố xá. Hiện tại chắc khoảng giờ Sửu, người nào còn có thể ở trên đường? Hmm? Yêu nhân? Không phải trùng hợp như vậy bị ta nhìn thấy chứ?

Một thân hắc y, trên mặt còn có mặt nạ. Trang phục quái như vậy, là yêu nhân cũng không có gì lạ a...

Trong tình huống này, có lẽ ta nên đóng cửa sổ sẽ tốt hơn nhỉ?

Ta còn chưa nghĩ xong, đám hắc y nhân kia liền tản ra.

Thân pháp thật nhanh... Rốt cuộc định làm cái gì vậy?

Lúc này, lại có một thân ảnh hạ xuống.

Tiểu Úc?! Chẳng lẽ, thật sự có liên quan tới hắn?

...

Đây có thể gọi là tò mò chết tiệt không? Ta lại không có việc gì làm mà đốt đèn lồng tìm việc để làm, mò mẫm đi dạo trên đường. Có điều, bên ngoài thật sự mát mẻ hơn...

Rất xa, nghe được tiếng đánh nhau.

“Ha ha, không nghĩ tới, đám hậu bối các người võ công cũng không tệ nha...”

Tiếng của Kì Phong gia gia?

Ta tắt đèn lồng, thật cẩn thận đi qua.

“Sao nào, sợ lão đầu ta sao?”

Hắc y nhân này cũng không nói tiếp.

“Lá gan của các người cũng không nhỏ, nơi này là cấm địa, không có người nói qua cho các người nghe sao?” Kì Phong gia gia cười, “Người tự ý đi vào phải chết!”

Nói xong, ông lập tức tấn công.

Dưới ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, đao kiếm luân chuyển, làm cho người ta bất giác lạnh cả người.

Qua vài hiệp, Kì Phong gia gia lại rơi vào thế hạ phong. Dù sao cũng là một địch nhiều.

Ông bị bức lui vài bước, cười vang nói: “Thiên Nhận chúng (ngàn lưỡi dao) của Thương Long đường quả nhiên không phải là hư danh, hậu sinh khả ỷ a!”

Thương Long đường? Thiên Nhận chúng? Cái gì vậy? Hoàn toàn chưa nghe nói qua...

Đám người kia vẫn không đáp lời, chỉ tiếp tục tấn công.

Không được, tiếp tục như vậy...

“Kì Phong gia gia!” Tuy rằng không thể giúp gì, nhưng mà, ít nhất...

Thế công của đám người kia đột nhiên dừng lại. Tiếp đó, người phản ứng kịp, đã quay ngược lại hướng của ta mà tấn công.

Lúc này, vài đạo ngân quang xẹt qua, người muốn công kích ta bị thương lui xuống. Ngân quang biến mất, Khách Úc đã nhàn nhả đi tới.

“Thật là, Đinh tỷ tỷ, không phải đã nói buổi tối đừng đi ra ngoài sao?” Hắc nhú nhú mày, thở dài.

“Người không phải cũng vậy sao.” Ta nhìn hắc, nói.

“Đương nhiên không giống rồi...” Hắc còn chưa nói xong, đám hắc y nhân kia liền xông tới tấn công hắc.

“Làm càn!” Trong giọng nói của Khách Úc có vẻ uy nghiêm khiến người ta cảm thấy không thể tin được. Hắc đón thế công, nói: “Bằng vào thân phận của các người, cũng dám động thủ với ta?!”

Thật là lợi hại. Với tuổi tác của Khách Úc, cùng mười mấy người không kém hơn đánh nhau, thế nhưng lại không có một chút yếu thế.

“Ha ha, thú vị!” Kì Phong gia gia nhin không được cũng gia nhập chiến cuộc.

Không quá lâu, đám hắc y nhân kia liền lui lại.

“Chắc, chạy trốn thật nhanh!” Khách Úc thu hồi binh khí, bất mãn nói.

Kì Phong gia gia lại lập tức quỳ xuống, thở phì phò.

“Kì Phong gia gia, người không sao chứ?” Ta đi lên, đỡ ông.

“Không có việc gì.” Kì Phong gia gia cười, mở miệng.

“Ông bị thương.” Khách Úc đi tới.

Bị thương, không phải chứ. Mới vừa rồi đám hắc y nhân kia hình như không có thương tổn đến Kì Phong gia gia a.

“Hừ, bọn hèn hạ này. Lần trước không giết được ta, xem ra vẫn không chịu bỏ qua.” Kì Phong gia gia oán hận nói.

“Lần trước?” Còn có lần trước sao?

“A... không có việc gì, đây là do gia gia ta lúc còn trẻ kết thù mà thôi, đừng lo đừng lo, Tiểu Đình cháu trở về đi.” Kì Phong gia gia cười, khuyên giải an ủi.

“Kì Phong gia gia, một mình ông rất nguy hiểm, hay là đến trong tiệm con đi!” Ít nhất trong tiệm ta còn có Khách Ưc, hẳn là sẽ chống đỡ được... Lại nói tiếp, chẳng lẽ, đây cũng không phải lần đầu tiên Khách Ưc đi ra ngoài?

“Đúng vậy.” Khách Ưc mở miệng.

“Không có việc gì không có việc gì, giết ta nào có dễ dàng như vậy...” Kì Phong gia gia đứng lên, vỗ ngực một cái.

“Nhưng bọn họ sẽ khiến ông bị thương a!” Sự thật không tranh cãi được.

“Đó là bởi vì đám đó là Thập Nhận...” Kì Phong gia gia sững người, lời vừa định nói ra miệng liền nuốt xuống, “Tóm lại... Ta không có việc gì...”

Không tin, tuyệt đối không tin!

“A, vị tiểu huynh đệ này võ công cũng không tệ đâu!” Kì Phong gia gia chuyển đề tài, cười nói với Khách Ưc.

“Tạm thôi.” Khách Ưc cũng cười, cùng Kì Phong gia gia, chuyển đề tài.

“Người là tiểu nhị của Tiểu Đình à?” Kì Phong gia gia đột nhiên nghĩ tới cái gì, “A, Tiểu Đình a, lại nói tiếp, tiểu nhị của cháu võ công cũng không tệ nhỉ! Người lần trước đâu? Đã lâu không thấy?”

“Khách Lộ ca ca a, hẳn về nhà.” Khách Ưc cười, thay ta trả lời.

“Trở về? Thật đáng tiếc, ta còn muốn tìm hẳn chơi đùa... Lại nói, lộ võ công của hẳn...” Kì Phong gia gia định nói gì đó. Khách Ưc lại lớn tiếng ho khan.

Lộ võ công của Khách Lộ sao chứ? Vì sao Khách Ưc không cho Kì Phong gia gia nói tiếp? Ẩn ẩn cảm thấy, chuyện này không đơn giản như vậy.

“Tỷ tỷ, chúng ta trở về đi.” Khách Ưc kéo tay của ta.

“Hả? Kì Phong gia gia thì sao?”

“Không có việc gì, ông ấy cũng nói không có việc gì mà!” Khách Ưc cười, kéo ta trở về.

Kì Phong gia gia gật mạnh đầu.

Vô cùng kỳ lạ... Tổng cảm thấy bọn họ đang giấu giếm cái gì. Những chuyện này có liên quan đến ta sao?

Xem ra, nếu muốn biết, chỉ có thể dựa vào chính mình...

...

Trăng lưỡi liềm vẫn xinh đẹp như thế. Lại nói, quần áo này ta đã lâu không mặc hình có chút chật. Mặt nạ xếp lại đã lâu, những cái lông chim này có phải rất dơ không? Đội rất không thoải mái. Cây trường thương này sao lại nặng như vậy hả? Tác dụng tâm lý sao? Hay là do ta lâu lắm không có luyện công?

Như vậy, có lẽ khinh công của ta cũng thụt lùi rồi. hay là đừng đi trên nóc nhà, đi dưới đường lớn là được rồi.

Đột nhiên, một cổ kinh phong từ sau lưng đánh úp lại, ta lập tức phản thủ, dùng trường thương tạo sát khí.

“Người là ai?” Giọng nói kiêu mỹ mà dễ nghe, người ra tay với ta, dĩ nhiên là Quân Lâm.

Thì ra, nàng cũng không phải cô nương thanh lâu đơn giản như vậy.

Hiện tại mở miệng, chắc chắn sẽ bại lộ thân phận. Có lẽ phải lánh đi thôi!

Quân Lâm lại đuổi theo, nháy mắt chắn trước mặt ta. Nàng đánh giá ta một phen, mở miệng: “‘Ngân Kiều (cú bạc)’ tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ, thì ra là nữ nhân?”

Lâu như vậy, cái danh hiệu là lạ này vì sao vẫn có người nhớ hử?

“Hừ, cảnh cáo trước, nơi này là địa bàn của ‘Thánh giáo’, ta khuyên ngươi tốt nhất là đừng đi quá giới hạn.” Nàng vẻ mặt nghiêm túc, cùng trang phục nhà Đường diêm dúa kia hình thành sự đối lập rõ ràng.

“Thánh giáo”? Tên kì quái gì thế hử? Sao lại có người lấy tên giáo như vậy chứ.

Lúc này, đám hắc y nhân kia lại xuất hiện.

Quân Lâm nhìn đám hắc y nhân vây quanh chúng ta, cười nói: “Sao hử, đường đường là Thiên Nhận chúng, cũng chỉ biết lấy nhiều hiếp ít, chiếm tiện nghi của nữ nhân?”

“Hạ Lan cô nương nói đùa.” Trong đám hắc y nhân có người nói, người đó cùng đám người ngoài không giống nhau, trên mặt nạ có hình rồng, địa vị xem ra khá cao. Có hình rồng giống hần, còn có hai người, trong đó một người đáng nhỏ bé, thoát nhìn giống như đứa trẻ.

“Ngươi là người nào trong Thập Nhận?” Quân Lâm mở miệng, khinh thường nói.

“Tiện danh của tại hạ, không đáng nhắc đến. Lần này tới là thỉnh cô nương đi hàn xá một chút, chủ thượng của ta, ngưỡng mộ cô nương đã lâu!”

“Hừ!” Quân Lâm cười lạnh, “Chỉ bằng ngươi?” Nói xong, nàng lập tức xuất thủ. Thì ra, dải lụa cũng có thể dùng làm vũ khí.

Tình hình hiện tại này. Ta phải làm gì?

“Vị này chắc là ‘Ngân Kiều’ các hạ rồi.” Cái người vóc dáng nhỏ bé kia mở miệng, giọng nói cũng yếu ớt, “Thiên Nhận chúng chúng ta không muốn đối địch với các hạ, xin mời.”

Nói như vậy, người cũng rất có lễ phép, nhưng mà, nói như thế nào người kia cũng là Quân Lâm a... Xem ra không thể không chiến.

Quả nhiên lâu lắm không có luyện công, chiêu thức có chút kì lạ.

Cảm giác bị người vây công, quả nhiên không tốt. Nhưng mà, không phải ta nói gì chứ, võ công của những người này cũng không phải rất cao đâu. Loại người không có trong bảng xếp hạng trên giang hồ như ta cũng có thể hóa giải thể công của bọn họ.

Lúc này, hắc y nhân vẫn không có mở miệng kia, xuất thủ tấn công lại.

Mang mặt nạ loại này, hần là cái gì “Thập Nhận” rồi. Quả nhiên, võ công so với nhóm người kia tốt hơn rất nhiều. Lúc này mới phát hiện trong tay hần không phải là kiếm, mà là một thanh cương đao sống thẳng lưỡi thẳng. Vô luận thế nào, ta cũng cảm thấy thanh cương đao này đã tìm đúng chủ rồi. Hần công kích đơn giản trực tiếp, không có chút hoa mỹ mưu kế nào. Cảm giác là trải qua thời gian rất dài, đem tất cả mọi chiêu thức không cần thiết vứt bỏ hết, trong thể công tràn ngập khí phách mạnh mẽ. Thể công thật thà như vậy khiến ta không tự giác sinh ra cảm giác hoa lệ... Có điều, bây giờ là lúc nghĩ đến việc này sao?

Đao cùng thương đánh nhau, kinh lực quá mạnh mẽ, khiến hỏ khẩu (phần giữa ngón cái và ngón kế) của ta phát đau. Ta lập tức đổi tay cầm thương, đem lực đạo tập trung vào tay trái.

Không biết có phải chiêu thức của ta đủ dọa người hay không, hay là ta thật sự rất lợi hại. Tóm lại, cái người nhỏ bé trong “Thập Nhận” kia cũng gia nhập chiến cuộc.

Nàng một kiếm đẩy trường thương của ta, mở miệng nói: “Ngân Kiều các hạ, ngài tội gì cùng Thiên Nhận chúng đối nghịch?”

Đây... là vấn đề nguyên tắc.

Đang giằng co, xa xa truyền đến tiếng la hét. Ánh đèn chợt tắt. Nghe là biết, là đám bộ khoái sấm to mưa nhỏ kia.

Nháy mắt, đám người kia bắt đầu lui lại, chỉ chốc lát sau liền không còn bóng dáng.

Quân Lâm liếc nhìn ta một cái, “Người đến tột cùng là địch hay bạn?”

Câu này thật sự là vô nghĩa.

“...” Quân Lâm không nói gì, xoay người rời đi.

Ta không phải cũng nên đi sao? Nhưng mà, đám bộ khoái kia đã đuổi tới.

“Ngân Ngân Ngân Kiều!!”

“Trời ạ! Là Ngân Kiều!”

...

Phản ứng không cần kịch liệt như vậy chứ? Có lẽ nên đi thôi...

Đi cửa sổ... Thật sự là rất không thực nữ. Bị người khác nhìn thấy, tuyệt đối sẽ gả không được. Aiz, quên đi quên đi, cố gắng đi đi...

Vào lúc này, vì sao lại có người gõ cửa hả?

“Đinh tỷ tỷ, tỷ ở đâu?”

Khách Ưc? Làm sao bây giờ? Ừm... Ta cố gắng cởi ra (chị cởi quần áo với mặt nạ ạ)...

“A, Tiểu Ưc, có chuyện gì sao?” Ta vừa cởi vừa hỏi.

“Tỷ tỷ, mở cửa trước rồi nói sau.”

Mở cửa? Không phải chứ?... Trường thương, trường thương phải để đâu đây? A, làm cột chống cửa sổ cũng được. Ta luống cuống tay chân mở cửa ra.

“Lâu như vậy?” Khách Ưc cười, cố ý hay vô tình nhìn vào trong phòng.

“Quá nóng, cho nên không có mặc quần áo...” Lời nói dối này thật sự không có đẳng cấp.

“Vừa rồi ta đến tìm tỷ tỷ, nhưng mà tỷ không ở đây...” Hắn cười hỏi.

“À... vừa rồi, ta vừa rồi đi ra ngoài hóng gió...” Che phía trước trường thương.

“Như vậy... Không có việc gì, tỷ tỷ nghỉ ngơi sớm một chút.” Hắn vẫn cười thâm thúy.

“Tốt...” Ta lập tức đóng cửa lại.

Gì chứ? Ta khẩn trương như vậy làm gì? Trước tiên là nói về mặt tốt, ta cũng không có gạt người a. Nếu các người hỏi ta có võ công hay không, ta nhất định rất thành thật trả lời: Có! Nhưng mà, các người không có mà... ta cũng không cần thiết chạy tới nói: Ta biết võ công! Ngốc hả?

Còn có chuyện ta là “Ngân Kiều” này. “Ngân Kiều” cũng không phải người tốt gì, phỏng chừng lệnh truy nã còn dán trên tường thành, ta tự xưng sao phải chiêu cáo thiên hạ hả? Huống chi, ta cũng không phải là tên “Ngân Kiều” kia. Là tên kia bản thân bại bởi ta, sau đó bảo ta nhận hắn thôi, ta mới không cần gánh tội thay hắn!

... Ta sao lại tự an ủi vậy? Aiz... Một mỗi quá nha, tay chân đều nhức, võ công này nọ quả nhiên không thể lười biếng. Nhưng mà, chẳng lẽ bảo ta ở trước mặt tiểu nhị luyện võ sao? Thực ngốc aiz...

Ngủ đi ngủ đi, sáng sớm mai còn nấu sữa đậu nành...

Chỉ là... trần nhỏ này, thật sự có người mang tâm tình bình thường mà uống sữa đậu nành sao? Nào là “Thánh giáo”, nào là “Thiên Nhận chúng”, rồi người ra vào trong tiệm ta, bao gồm cả ta trong đó, ai mà không có liên quan tới “giang hồ” chứ? Lúc trước nói với Khách Lộ, cũng bất quá là lừa mình dối người...

Khách Lộ...

Hắn bây giờ, đang ở nơi nào nhỉ? Hắn một lòng muốn thoát khỏi giang hồ, nếu biết thân phận chân thật của ta, sẽ có biểu tình như thế nào đây?... Ha ha. Ta có phải rất nhàm chán không...

Đột nhiên rất muốn uống sữa đậu nành...

24. Chương 25

Chương 25: Luân hồi

Aiz... mệnh khổ a...

Ta xoa đôi tay chẻ củi đến đau, buồn bực vô cùng đi vào phòng. Vừa mở cửa, Tiểu Tề an vị trên thành cửa sổ, lẳng lặng nhìn ta.

“Ta có mở cửa lớn.” Ta thở dài, nói.

Hắn khẽ cười, “Thói quen của ta.”

Thật là, bị người khác nhìn thấy sẽ không tốt. Ta đi đến bên cạnh bàn, rót một ly trà. “Có chuyện gì sao?”

“Ta nghe nói ‘Ngân Kiều’ tái hiện giang hồ... Sao nào, rốt cục cũng muốn kế thừa y bát sư phụ à?” Hắn dựa khung cửa sổ, vẻ mặt thản nhiên.

“Đó là sư phụ người, không phải sư phụ ta.” Ta uống một ngụm trà, nhắc nhở hắn.

“Đúng vậy... Nếu nghiêm túc tính, ta nên gọi cô một tiếng ‘sư công’...”

“Không cần, cảm ơn.” Đùa à, ta già như vậy sao? Aiz, chỉ tại năm đó tên “Ngân Kiều” kia lại muốn cùng ta đánh đố. Nói cái gì trong vòng mười chiêu, hắn nếu thắng ta, ta liền làm đồ đệ hắn. Nếu như bằng không, hắn liền tôn ta một tiếng sư phụ. Bây giờ ngẫm lại, thật sự hối hận.

“Sư phụ ưu điểm khác không có, chỉ có tín nghĩa. Ông ấy thấy cô còn không phải cung kính gọi ‘Sư phụ’ sao.”

Cái này cũng gọi là ưu điểm? “Người rốt cuộc là tới đang làm gì?”

“Là sư phụ bảo ta đến truyền lời.” Hắn nhìn bầu trời qua cửa sổ, “Cô căn bản không phải đối thủ của ‘Thập Nhận’. Buổi tối tốt nhất là đừng đi trên chóc người ta...”

“...” Không phải đâu. Không thể nói bất phân thắng bại, nhưng tốt xấu gì cũng không bị tổn hại a.

“... Nếu là ngang tay, đó là người ta nhường cô...”

Cái lão nhân kia, thật sự là không có khẩu đức!

“Được rồi được rồi, đừng nói nữa.” Ta phất tay cắt lời Tiểu Tề, “Cái ‘Thập Nhận’ kia đến tột cùng là cái gì thế?”

Tiểu Tề cười cười, “Nên nói cô không để ý tới tục sự, hay là kiến thức hạn hẹp đây?” Hắn dừng một chút, nói, “Trên giang hồ có một giáo phái thần bí, tổ chức khổng lồ, thế lực mạnh mẽ, cơ hồ làm ọi môn phái phải kiêng kị. Bởi vì không biết kỳ danh, người sợ hãi nó liền gọi nó là ‘Thánh giáo’. ‘Thánh giáo’ làm việc quỷ bí, người trong giang hồ duy nhất biết đến, là giáo phái này, có tứ đường. Phân biệt lấy ‘tứ thần’ làm tên. Trong đó, Thương Long đường chủ quản ‘xuất chiến’, dưới trướng có hơn một ngàn kiếm sĩ. Gọi chung là ‘Thiên Nhận chúng’. Mà người mạnh nhất trong ‘Thiên Nhận chúng’, gọi là ‘Thánh Kiếm’. Mười người võ công xếp sau hắn, liền gọi ‘Thập Nhận’.”

Nghe thật đúng là lợi hại a. Mới chỉ một đường đã có hơn một ngàn kiếm sĩ, khó trách môn phái khác phải kiêng kị.

“Chậc, bọn họ đến đây làm gì?” Không hiểu nổi. Buồn chán tìm việc vui sao?

Ánh mắt Tiểu Tề đột nhiên trở nên thâm thúy, “Năm năm trước, ‘Thánh Kiếm’ làm phản, giết chết đường chủ Thương Long đường, tự lập môn hộ, thoát ly ‘Thánh giáo’. ‘Thiên Nhận chúng’ cũng chia thành hai phe... Bạch Hổ đường của ‘Thánh giáo’, lo việc ‘thanh trừng (trừng phạt, làm sạch)’, luôn đuổi giết phản nghịch. Đám ‘Nhận’ này xem ra là bị đuổi tới nơi này...”

“Người biết thật là nhiều.” Ta nhìn hắn một cái, cười nói.

“Ha ha, ít nhiều cũng có chút quan hệ với ta...” Tiểu Tề cười cười.

Quan hệ? Đừng nói cho ta biết hắn cũng là người của Thánh giáo. Ta gần đây đã chịu nhiều kinh hách lắm rồi, trái tim sẽ chịu không nổi...

“Người quen ‘Thập Nhận’?” Hay là hỏi một chút đi, không biết càng khó chịu.

“Sao có thể chứ. Cho dù là giáo đồ ‘Thánh giáo’, cũng rất ít lui tới. Ta chỉ biết, ‘Thập Nhận’ không có tên, chỉ có danh hiệu, tỷ như, đứng hàng thứ thứ nhất, gọi là ‘Nhận Nhất’, cứ như thế...”

Nhận Nhất? Tâm của ta đột nhiên không tự giác run lên một cái, có chút việc đầu óc còn chưa nghĩ đến, tâm lại phản ứng trước. Ta nhớ rất rõ, có người từng nói qua, tên của hắn là “Nhâm Nhị”. Nếu “Nhâm Nhị” không phải “Nhâm Nhị”, liền có thể lý giải. Hắn không phải ca ca của Khách Lộ, mà là “Nhận Nhị” trong “Thập Nhận”. Hắn gọi Khách Lộ là Tiểu Thất, chính là “Nhận Thất”... Thật là như vậy sao? Hay là, ta đã nghĩ nhiều?

“Rốt cuộc có nghe ta nói không?” Tiểu Tề bắt mãi cắt ngang suy nghĩ của ta.

“Vậy, ‘Thập Nhận’ là theo ‘Thánh Kiếm’ làm phản sao?”

Tiểu Tề nhíu mày, “Nghe nói ‘Thập Nhận’ tâm tư khác nhau, cho nên lúc đó cũng vì thế sự tranh đấu qua, hiện tại ‘Thập Nhận’ cũng chỉ còn lại ba người. Thực đúng dịp, ba người này đều là người của ‘Thánh kiếm’.”

Như vậy, “Thập Nhận” ngày hôm qua ta thấy nhất định có một là Khách Lộ. Người mở miệng nói chuyện nhiều, giọng nói cách mặt nạ, nghe không ra có phải “Nhâm Nhị” hay không, nhưng ta có thể khẳng định không phải Khách Lộ. Người nhỏ bé kia, rõ ràng cũng không phải. Chỉ còn lại có một người... Nếu nói đêm qua ta có thể cùng hắn bắt phân thắng bại, là vì hắn nhường cho ta, đây cũng thật hợp lý. Lấy tính cách của Khách Lộ, sẽ hạ thủ lưu tình. Đối với kẻ xấu đã như thế, huống chi là đối với một người xa lạ chứ?...

Trong lúc nhất thời, ta không khỏi mâu thuẫn. Ta hy vọng hắn là Khách Lộ... Nhưng mà, lại không hy vọng Khách Lộ là “Nhận Thất”... Tâm tình như vậy, đến tột cùng là vì sao đây?

“Giang Đỉnh!” Tiểu Tề không kiên nhẫn lớn tiếng nói.

“A? Cái gì?”

“Cô...” Hắn hung hăng thở dài, “Tóm lại, cô thành thành thật thật ở nhà đi. Miễn cho sự phụ lại tìm ta tính toán!” Nói xong, hắn xoay người, rời đi.

Ban ngày ban mặt, dùng khinh công cái gì hả? E thiên hạ bắt loạn à...

... Ta, có thể thành thành thật thật ở nhà đợi sao? Sau khi biết người nọ có lẽ là Khách Lộ... Đương nhiên không có khả năng!... Hy vọng, tối hôm nay không quá nóng...

...

“Lại là người? Đi theo ta làm gì hả?” Quân Lâm không khách khí lớn tiếng nói với ta.

Ta cũng không muốn giống sắc lang đâu. Nhưng mà, ta cảm thấy, “Thiên Nhận chúng” có thể tìm đến Quân Lâm. Ôm cây đợi thỏ có vẻ thoải mái a.

“Tại sao không nói lời nào?” Quân Lâm đi qua, nhìn ta, “Hay là, người là người ta quen?”

Vậy người đoán đi... đừng khách khí...

Nàng giáo hoạt cười cười, “Xem ra, chúng ta thật sự có quen nhau. Tại trấn này, ta lại không nhớ có cô nương võ công tốt như vậy.”

Cũng không phải tốt lắm a...

“Ha ha, Hạ Lan cô nương thật có nhã hứng, nửa đêm đi tản bộ sao?” Vẫn là cái giọng nói cách mặt nạ.

Quân Lâm quay đầu, “Đâu có, ta là đặc biệt tới tìm người...”

Ước chừng mười lăm tên, một người đầu bầy tên...

“Ô? Tại hạ thật sự là thụ sủng nhược kinh (được yêu chiều mà sợ hãi) a...”

“Ta rất là tò mò nha...” Quân Lâm yêu kiều cười, “‘Thiên Nhận chúng’ các người cả ngày đội mặt nạ, không cảm thấy buồn sao?” Nàng vươn tay, trong tay có thêm một sợi ngân tuyến mảnh như sợi tóc, “Ta hôm nay thật muốn nhìn xem, người có phải bị lở loét không, sao không dám gặp người khác!” Tiếng nói vừa dứt, nàng lập tức tấn công.

Chắc. Tình thế vẫn là một đầu mười lăm a... ta thật đáng thương...

Lúc này, có người lẩn vào, vừa thấy ta liền lớn tiếng quát lớn. “Đã bảo cô ngoan ngoãn đợi ở nhà!” Tiểu Tề nổi giận dưng dưng.

Thật tốt quá, vậy mười lăm tên “Nhận” này liền phiền người! Ta vỗ vỗ vai hắn, xoay người đi tìm người ta muốn tìm.

“Cô...” Tiểu Tề cau mày, tuy rằng bất mãn, nhưng vẫn thay ta chống đỡ công kích.

Trong lúc bên cạnh chiến đấu lộn xộn, ta rốt cục cũng có thể đứng ở trước mặt “Nhận Thất”. Thì ra, quần áo của hắn là màu xanh thẫm, do sắc trời, nên ta vẫn tưởng là màu đen. Nói thật, cái mặt nạ kia không hợp với hắn đâu...

Trăng phá mây ra, ánh sáng tỏa ra rực rỡ đẹp mắt. Ta không tự giác nắm chặt trường thương trong tay, tâm nháy mắt nhảy nhanh. Thật sự, rất khẩn trương... Là vì hưng phấn trước khi chiến đấu, hay là... vì... Còn một nguyện vọng?

Vẫn là công kích thật thà hữu hiệu như vậy... Đột nhiên nghĩ, nếu hắn dùng hết toàn lực, đêm qua ta có thể nguyên vẹn trở ra không... Có lẽ, đêm qua, nguyên nhân “Thập Nhận” nhỏ bé kia gia nhập chiến cuộc, chính là vì không cho hắn thủ hạ lưu tình, trở thành nguyên nhân gây thương tổn chính hắn...

Khách Lộ...

Đột nhiên sợ hãi, biết đáp án cuối cùng...

Cùng giống đêm qua, “Nhận” nhỏ bé kia, không chút do dự gia nhập vào. Chiêu thức, đều là thủ. Dám ngăn cách ta công kích hắn...

“Hai người đánh một, thật sự là không biết xấu hổ...” Giọng nói rất là quen thuộc, Khách Ưc liền như vậy nhàn nhã thay ta tiếp được công kích.

“Xin các hạ đừng xen vào việc của người khác!” “Nhận” nhỏ bé kia, mở miệng, lạnh lùng nói.

“Xen vào việc của người khác?” Khách Ưc cười cười, “Đáng tiếc, không phải việc của người khác, là việc nhà...” Hắn nhìn nhìn tình hình chiến đấu chung quanh, “Mưu nghịch phạm thượng, vượt quyền thánh uy, bọn người, phải chịu trời tru!”

Mọi người nghe vậy đều ngừng lại.

“Người là người của Bạch Hồ đường!” “Nhận” nhỏ bé kia kinh ngạc nói.

“Buông vũ khí đầu hàng, ta còn có thể cầu tôn thượng tha cho các người một mạng!” Khách Ưc cười, vẻ mặt ngây thơ.

“Hừ! Vô nghĩa!” Nháy mắt, chiến cuộc lại tiếp tục.

Cái nháy mắt kia cũng rất kỳ quái, biết Khách Ưc cũng là người “Thánh giáo”, ta lại không kinh ngạc chút nào. Ngay từ đầu, lực chú ý của ta toàn bộ đã đặt trên người “Nhận Thất”... Nhìn thấy, chỉ có một người mà thôi...

Hắn vì sao không dùng toàn lực chứ? Là do biết với võ công của ta không gây thương tổn được hắn, hay là, hắn... cần bản chẳng quan tâm tới việc bị thương...

Quả nhiên, trường thương của ta lại thoải mái mà xẹt qua ngực hắn. Vạt áo hắn bị gió mở ra, một sợi dây màu đỏ bị mũi thương móc ra, ta vĩnh viễn nhớ rõ, thời khắc đó, trường thương lấy ra, là một cái bùa hộ mệnh rẻ tiền bình thường...

Đó là lần đầu tiên hắn nhận được đồ người khác tặng...

Tay của ta suýt nữa liền buông lỏng. Nhưng mà, một khắc kia, hắn công kích lại trở nên mạnh mẽ, như là thoát thai hoán cốt (thay da đổi thịt) vậy.

Không biết vì sao, chỉ là không nói nên lời... Thậm chí, khi lưỡi dao của hắn đâm vào cơ thể ta, vẫn không có cách nào mở miệng, gọi tên hắn...

“Giang Đình!”

Giọng nói của Tiểu Tề, nghe có chút xa xôi.

Hắn rõ ràng là gạt mình một cái, nhanh chóng thu đao. Sau đó, ta vốn nên ngã xuống, liền được hắn ôm vào lòng...

“...” Đao hắn đã rơi xuống đất. Có thể cảm giác được, hắn khẽ run.

“Khách... Lộ?” Ta mở miệng, đột nhiên cảm thấy ngay cả nói một câu nói cũng mệt mỏi quá.

Mang máng nhìn thấy hắn gạt đầu... Là thật sao? Thì ra, thật là hắn...

Chỉ cần biết, là đủ rồi. Chuyện còn lại ta không muốn suy nghĩ, cũng không có hơi sức mà suy nghĩ... Cứ như vậy, ở trong lòng hắn, kỳ thật cũng không tệ a...

...

Nóng quá... Toàn thân như bị lửa nóng thiêu đốt. Ý thức dần dần tỉnh táo, cái cảm giác nóng cháy cũng dần dần chân thật lên, hóa thành đau đớn đến thấu xương...

... Thật sự là, từ nhỏ đến lớn chưa từng đau như vậy...

Nơi này... Là nơi nào?

“Khách Lộ...”

Đôi mắt đẹp dễ, ánh nhìn thâm thúy, vẻ mặt bình thản... Người dịu dàng như nước thế kia, chỉ sợ ta cả đời này cũng không thể dễ dàng quên...

Nhưng mà, trong mắt hắn vẫn có phiền não... Hắn đến tột cùng, muốn phiền não tới khi nào?

“Cô tỉnh rồi.” Giọng nói của hắn, hơi khàn khàn.

Tay xoa trán ta, lạnh lạnh, rất thoải mái... Không khỏi nghĩ đến, cứ đặt trên trán như vậy cũng không sao a...

Hắn nhẹ nhàng nhíu mi, “Uống nước không?”

“Ừm...” Đau đớn như vậy, như là lửa cháy, lại nói, thật sự rất khát.

Hắn rót một chén nước, nâng ta dậy, cho ta gối lên vai hắn. Tình hình này, hắn là gọi là “đút”... Có chút xấu hổ nha...

Đau... Ngay cả nuốt một ngụm nước cũng có thể đau thành như vậy. Phải chịu đau như vậy, không bằng...

“Chậm một chút...” Giọng nói gần ở bên tai, đột nhiên khiến ta quên đau.

Gối lên hắn, thật đúng là rất thoải mái, bả vai cảm giác thật tốt... nghe được tiếng tim hắn đập... Ngay cả uống nước cũng khiến ta dùng hết sức lực, lần này bị thương nhất định rất nghiêm trọng... Mùi hương trên người hắn, rất dễ chịu, như là... gió mùa thu đi ngang qua cửa sổ... Lần đầu tiên nhìn hắn gần như vậy, lông mi hắn thật dài, thật là, ta mới là nữ tử mà, không công bằng...

Đang lúc ta rối loạn, bản thân cũng không biết mình suy nghĩ gì. Một ý niệm đứng đắn xẹt qua trong đầu.

“Nơi này... Là chỗ nào?”

Hắn giúp ta an ổn nằm xuống, thay ta đắp chăn. “Phân đà của Thương Long đường.”

Phân đà của Thương Long đường? Cũng chính là “Thương Long đường phân đà” bị “Thánh Kiếm” chiếm cứ? Không phải thật chứ! Tình cảnh hiện tại của ta có phải là “xâm nhập hang ổ” hay không? Chờ một chút, ta cũng không phải người “Thánh giáo”, ân oán của bọn họ không liên quan gì tới ta mà... Đúng, đừng khấn trương, không liên quan đến ta. Chỉ là, vì sao ta lại bị đưa đến nơi này? Dựa theo lẽ thường, ta không phải hẳn là đang ở lại hiện trường chiến đấu sao? Mang ta đi làm gì...

“Nhận Thất.” Tiếng đập cửa, tiếng nói nhỏ êm, không thấy bất ngờ, chỉ cảm thấy dễ nghe.

Khách Lộ mở cửa. Một tiểu cô nương ước chừng mười hai, mười ba tuổi đứng ở đó, ánh mắt linh động liền như vậy trực tiếp nhìn ta.

“Nhận Nhị tìm huynh.” Nàng nhìn ta, nói với Khách Lộ.

Khách Lộ quay đầu, nhìn ta một cái.

“Huynh đi đi, ta thay huynh chiếu cố nàng.”

Nàng hẳn là chính là “Nhận” thường xuyên “che chở” cho Khách Lộ...

“Ừ.” Khách Lộ gật gật đầu, rời đi.

Không bỏ đi tốt hơn...

“Ngân Kiều các hạ.” Cô nương kia đi tới, “Ngài tốt hơn chưa?”

Lại là “các hạ” lại là “ngài”, cô ấy không thấy phiền sao...

“Ừm... khá tốt.”

Nàng đứng ở mép giường, chấp tay hành lễ, “Tại hạ Nhận Cửu, lúc trước có chỗ đắc tội với các hạ, xin các hạ bỏ qua cho.”

Nói thế nào đây... Thật là tiểu cô nương giống bà cụ non.

“Không sao... Nhận Cửu đúng không, gọi cô Tiểu Cửu được không?” Như vậy thân thiết a.

“Các hạ muốn gọi như thế nào cũng được.” Nàng vẻ mặt nghiêm túc.

“Đừng kêu ‘các hạ’, ta là Giang Đình, cô gọi ta một tiếng tỷ tỷ thì tốt rồi.” Một hơi nói nhiều như vậy, miệng vết thương đau làm cho ta không còn chút sức.

“Được.”

Tổng cảm thấy, nàng hình như là nghĩ địa vị của ta rất cao...

“Ách...” Tìm thứ để nói, bằng không sẽ xấu hổ a, “Cô cùng Khách Lộ rất quen thuộc à?”

“Khách Lộ?” Nàng nghĩ nghĩ, “Tỷ tỷ là nói Nhận Thất?”

Không biết vì sao, ta không thích cái tên Nhận Thất này!

“Hắn cùng ta đều là ‘Thập Nhận’, cũng có giao tình.” Nhận Cửu trả lời rất nghiêm túc a.

“Tỷ tỷ thì sao?” Nàng hỏi lại.

Ta? Hẳn là tiểu nhị trong tiệm ta, giao tình, nói như thế nào đây...

“Trước kia cùng hắn ở chung một thời gian, cũng tốt.” Ngay cả cười một cái vết thương cũng đau aizz...

“Hắn hình như rất lo lắng cho tỷ tỷ.” Nhận Cửu nhún nhún mày, “Sáu ngày này vẫn đều ở cạnh người...”

Sáu ngày? Ta ngủ sáu ngày sao? Lâu như vậy?

“Tỷ tỷ, có thể giúp một chút không?”

Ta như thế này, có thể giúp gì chứ? Nhưng vẫn gật đầu đi.

“Hắn mấy ngày nay vẫn truyền nội lực cho tỷ, bảo vệ tâm mạch tỷ. Võ công hắn mặc dù cao, nhưng như vậy không ngơi không nghỉ, sợ là tỷ chưa khỏi, hắn đã ngã xuống trước.” Khi nàng nói, khó có thể nhận ra cảm xúc, “Tỷ tỷ nếu cùng hắn quen biết, thì kêu hắn nghỉ ngơi một chút, ít nhất, ăn một chút gì... Đều là đồng nghiệp, ta không muốn hắn có chuyện.”

Không ngủ không nghỉ? Cần, làm đến tình trạng này sao, Khách Lộ? Đột nhiên, có chút vui sướng. Có phải đầu ta bị thương không? Sao lại có tâm tình như vậy? Người ta vất vả như thế, ta vui sướng cái gì chứ?

“Tỷ tỷ, không được sao?”

A? “À, ta biết rồi.”

Nhận Cửu gật đầu. “Tỷ tỷ cần gì, cứ thông báo với ta một tiếng là được.”

Cần gì à? Một cái gối nằm đi... Gối lên, thoải mái á...

...

Ta còn phải sống như vậy bao nhiêu ngày đây? Đau đớn hôn mê, lại mơ mơ màng màng đau đến tỉnh lại... Quả thực, sống không bằng chết...

Dần dần, không quá đau đớn. Trong thân thể có một cỗ khí, chậm rãi lưu động. Khoảnh khắc ý thức của ta tỉnh táo lại, bất luận là cảm giác buồn ngủ hay là muốn ngất đều biến mất. Ta chỉ tỉnh tường nhớ rõ, nếu lại dùng nội lực che chở tâm mạch của ta, đối với cái người vận công kia, trăm hại mà không một lợi...

Nhưng mà khi ta mở mắt ra, ta vẫn còn an an ổn ổn nằm. Có phải hay không, tỉnh có chút muộn...

“Khách...”

Ngước nhìn lại phát hiện, Khách Lộ ngồi ở mép giường, liền như vậy không phòng bị mà ngủ.

Ta vẫn nhớ rõ, lần đầu tiên gặp được hắn, hắn cũng rất không khách khí ngã xuống, sau đó, ta đáng thương đã bị đè trên đất... Khi đó, Ôn Văn từng nói qua, hắn là quá mệt mỏi. Ta cũng nhớ rõ, lần đầu tiên hắn ở Túy khách cư, đêm không có cách nào đi vào giấc ngủ, chỉ ngơ ngác nhìn mưa... Người khó ngủ như vậy, có thể ngủ thế này, nhất định là mệt chết đi... Đột nhiên mơ hồ cảm thấy, bị trọng thương, người thống khổ, không phải ta...

Trong lúc suy nghĩ của ta rối rắm nhất, hắn mở mắt. Phát hiện ta đã tỉnh, lại có chút bất an.

“... Huynh tỉnh à.” Lần này có phải nên đến lượt ta nói những lời này hay không?

Hắn nhẹ nhàng nở nụ cười, “Tốt hơn không?”

“Ừm.” Có người truyền nội lực cho ta như vậy, không tốt mới là lạ.

“Cô đói bụng không, ăn thứ này trước đi.” Hắn đứng dậy, bưng cháo qua.

Cháo còn nóng. Nồi đựng cháo kia, vẫn đặt trong nước ấm.

Kỳ thật, ta tuyệt không đói, đau như vậy, quả thực làm cho ngũ tạng lục phủ của ta đều chết lặng.

“Ta không muốn ăn...” Ta đáng thương hề hề nhìn hắn.

“Ăn một chút đi. Cô đã sáu ngày không ăn gì... Huống chi, thuốc không thể uống lúc bụng rỗng...” Trong lời nói của hắn có vẻ thỉnh cầu.

Đúng vậy. Người là sắt cơm là thép nha, ta cố gắng một chút...

Quả nhiên, nuốt cháo xuống, như là nuốt cương đao. Ta thật sự rất cố gắng không muốn biểu hiện ra trước mặt hắn, nhưng mà...

“...” Hấn nhìn ta, trong mắt có vẻ tự trách rất thâm sâu, “Ta khiến cô bị thương tạng phủ, lúc ăn thứ gì cũng sẽ rất đau... Kiên nhẫn một chút...”

“Ừm...” Ăn gì cũng đau. Aiz, có phải về sau cũng như vậy hay không? Như vậy cá thịt nhất định là không có cách nào ăn... Chẳng lẽ, chỉ có thể uống cháo? Hấn là không thể nào, chỉ cần không phải thứ cứng rắn, hẳn là cũng có thể... Ách, sữa đậu nành? Đậu hũ hoa?... Đậu hũ? Ha ha...

Hấn khó hiểu nhìn ta. Làm cho ta cảm thấy càng muốn cười. A nha, không được, càng cười càng đau... Ngay cả nước mắt cũng chảy ra...

“Không có việc gì chứ?”

“Ừm.” Đau quá a... tuyệt đối có việc...

Ta thật vất vả nhịn cười, chuẩn bị uống muỗng cháo thứ hai.

Vẫn đau như vậy. Có điều, hình như không giống lắm...

“Khách Lộ...” Nhìn hấn cẩn thận múc một muỗng cháo, lại cẩn thận thổi nguội, đột nhiên cảm thấy muốn khóc, “Huynh biết không, ta lúc trước, không thường sinh bệnh...”

Hấn ngừng đầu, nhìn ta, nghiêm túc nghe.

“Không biết có phải thiên ý hay không... Đến khi cha nương ta qua đời, gia gia đi dạo chơi thiên hạ, ta lại sinh bệnh. Chỉ tiếc, khi đó, đã không có ai ở bên cạnh ta chiếu cố ta.” Ta cười cười, “Cho nên, huynh là người đầu tiên sắc thuốc cho ta...”

Bốn mắt nhìn nhau như vậy, nhưng không có cảm giác xấu hổ.

“Hiện tại, cũng là người đầu tiên dứt ta ăn cháo... Cảm ơn...”

Hấn cup mắt, “Là ta làm cô bị thương...”

“Áy náy hả?”

Hấn ngược nhìn ta, gật gật đầu.

“Được rồi” Ta dùng hết sức vươn tay, lấy muỗng từ trong tay hấn, “Cháo này huynh giúp ta ăn luôn, liền tha thứ cho huynh...”

Hấn ngần ra một chút, lập tức nở nụ cười, “Không được.”

“Nhưng mà, rất đau a.” Ta cố gắng tìm sự đồng tình, “Huynh tám ta hai?”

Hấn lắc đầu, cầm lại muỗng từ trong tay ta, “Há miệng.”

“A... Đau quá.” Làm bộ một chút cũng tốt.

Hấn thở dài, “Một nửa.”

“Bảy ba.” Thối lui từng bước vậy.

“Sáu bốn.”

Hình như là không thể cò kè mặc cả nữa... “Sáu bốn thì sáu bốn.” Ta nuốt vào từ thìa cháo, “Tới huynh!”

Hấn bắt đầu dĩ cười. Sau đó, có chút do dự múc một muỗng cháo, uống xong.

“Sáu bốn, còn một muỗng.” Ta vừa cẩn thận nuốt cháo, vừa hung tợn nhắc nhở.

Hấn nhìn nhìn ta, nghiêm túc nói: “Là nửa muỗng.”

“...” Không nói gì. “Lúc này ta uống không tính sao?”

“Không tính.”

“A? Ách... Đau quá nha...”

...

25. Chương 26

Chương 26: Nguồn gốc

Vào lúc nhìn thấy Nhận Nhị, trong đầu của ta, ngoại trừ ý nghĩ muốn đánh hắn, không còn gì khác. Cảm giác này, quả thực làm cho ta thiếu chút nữa nhảy xuống giường.

“Giang cô nương, thương thế đỡ nhiều chưa?” Hắn khiêm tốn có lẽ cười nói.

Không để ý tới hắn.

“Xem dáng vẻ của Giang cô nương, hẳn là không đáng ngại.” Hắn cười cười, tìm ghế ngồi xuống.

“Nếu không có việc gì, ta muốn nghỉ ngơi.” Đuổi hắn!

Hắn vẫn cười, “Giang cô nương là giận chuyện ta mang Tiểu Thất đi?”

... Bị nhìn ra? Ngẫm lại cũng đúng a, lúc trước nếu không phải hắn đột nhiên xuất hiện, Khách Lộ nhất định sẽ không đi. Sao lại muốn kéo Khách Lộ đi làm chuyện xấu chứ? Còn bị cái gì “Bạch Hổ đường” đuổi giết... Đáng ghét!

“Đúng thì sao?” Ta trừng mắt, cắn răng nói.

“Giang cô nương là hiểu lầm ta. Tiểu Thất không phải bởi vì ta mới đi...” Hắn bưng ly trà lên, “... Là vì cô nương a.”

Có ý gì? Không hiểu.

“Có điều, nếu sớm biết rằng cô nương chính là Ngân Kiều, hẳn đã không cần đi.”

Càng không hiểu.

“Kỳ thật hôm nay ta đến đây, là muốn thỉnh giáo cô nương một chuyện...” Đại khái là biết ta không hiểu, Nhận Nhị thay đổi đề tài. “Cô nương hẳn đã biết, trấn nhỏ này có rất nhiều người của ‘Thánh giáo’.”

Đâu chỉ là nhiều a. Hơn nữa còn là những người kỳ quái.

“Thật không dám giấu giếm, trấn nhỏ này chính là phân đà của ‘Thánh giáo’... Hoặc, có thể nói là tổng đàn càng chính xác hơn.” Hắn uống hớp trà, cười cười, “Nhìn không có gì khác thường, nhưng trấn nhỏ này lại là nơi tàng long ngọa hổ... Chỉ là, ta không rõ, ‘Ngân Kiều’ cùng ‘Thánh giáo’ hẳn là không có quan hệ gì mới đúng. Vì sao bọn họ lại che chở cô, thậm chí cực lực ngăn cản chúng ta mang cô đi.”

“Bọn họ?” Ai a?

“Ha ha, cô nương thật sự không biết? ‘Hoa Nguyệt Xuân Phong lâu’ nổi danh trong trấn, cô nương trong đó không chỉ xinh đẹp, hơn nữa người người đều là cao thủ của ‘Chu Tước đường’. Còn có, tiểu ca trong tiệm của cô nương, ngày hôm qua nhìn võ công hắn, hẳn là người xuất sắc trong ‘Bạch Hổ đường’...” Ánh mắt Nhận Nhị cơ hồ là muốn nhìn xuyên thấu ta, “Ta thật sự không hiểu, cô nương đến tột cùng có thân phận gì, có thể khiến đám cao thủ đó xả thân bảo vệ...”

Thật vậy chăng? Hoa Nguyệt Xuân Phong lâu, là nơi “hung hiểm” như thế sao? Còn có, Khách Ưc hẳn...

“Bọn họ, là người như vậy sao?” Ta không khỏi lăm lăm lầu bầu.

Nhận Nhị nhíu nhíu mày. “Sao, cô nương không muốn nói cho ta biết?”

Không phải không muốn, ta còn chưa nghĩ thông suốt được không! Đột nhiên, mọi người bên cạnh ta trở nên là lạ, người nên kinh ngạc tức giận là ta mới đúng!

“Giang cô nương, cô hẳn là rất rõ tình cảnh của mình phải không?”

Những lời này, nghe đúng là uy hiếp... Nhưng mà, uy hiếp cũng vô dụng a, ta thật sự không biết.

Cửa đột nhiên mở ra. Khách Lộ đứng ở cửa, trên tay bưng chén thuốc. Cái loại sát khí này, ngay cả người đang chết lặng như ta cũng có thể cảm giác được.

Nhận Nhị lập tức đứng dậy. “Giang cô nương không có việc gì, ta an tâm. Cô nương cố gắng nghỉ ngơi, ta ngày khác lại đến.” Hắc hàn huyền một chút, xoay người rời đi.

Khách Lộ nhìn hắc, vẻ mặt lạnh như băng.

Nhận Nhị cười cười, ra cửa.

Khi nhìn ta, vẻ lạnh lùng trong mắt Khách Lộ nháy mắt tan rã.

“Huynh đã về rồi.” Ta cười mở miệng.

Khách Lộ đi qua, ân cần mở miệng: “Hắc... không làm gì chứ?”

“Không có.” Ta lấy chén thuốc, “Huynh nếu quay về chậm một chút, ta có lẽ sẽ nhảy dựng lên đánh hắc!”

“Đánh hắc?” Khách Lộ khó hiểu. Quả thực, “không có” cùng “đánh hắc” cũng không có liên quan chặt chẽ gì.

“Ha ha, bởi vì, hắc lừa huynh đi mất.” Ta ngẩng đầu nhìn hắc, “Ta rất thù!”

Khách Lộ không khỏi nở nụ cười. Hắc ngồi xổm xuống, để ta có thể nhìn thẳng hắc.

“Đừng tìm hắc đánh nhau.” Trong mắt hắc vẫn còn ý cười.

“Sợ ta không phải đối thủ của hắc?” Thuốc thật đắng.

“Ừ.” Khách Lộ tiếp nhận bát không trong tay ta, “Vô công của hắc trên ta, cô sẽ chịu thiệt.”

“Ta không phải cũng rất lợi hại sao?” Ít nhất cũng hù được rất nhiều người.

Hắc cười, “Chiêu thức kì quái của cô, cho dù là tuyệt đỉnh cao thủ, trong vòng ba mươi chiêu cũng tuyệt không thể thắng cô. Nhưng cô không có nội lực, đánh lâu, cô sẽ rơi vào tình thế không thuận lợi.”

Ba mươi chiêu... Thảo nào năm đó “Ngân Kiêu” bại bởi ta, thì ra là thế a. Lại nói, bộ thương pháp này là cha dạy cho ta phòng thân. Nhưng mà, khi đó ta còn nhỏ, học chiêu thức không được đầy đủ. Về sau, gia gia cũng đã dạy ta một ít thuật phòng thân, hơn nữa ta cũng thêm vào chiêu thức lung tung của mình, không nghĩ tới cũng không tệ...

“Như vậy... vậy, lúc cùng ta giao thủ, huynh nhường ta bao nhiêu chiêu?” Đột nhiên muốn hỏi hắc một chút.

“...” Hắc nhìn ta, “Không rõ lắm, ta không tính qua...”

Đã kích. Có phải quá xem thường nên không tính hay không...

“Vậy huynh chính là không dùng toàn lực.”

Hắc gật gật đầu.

“Huynh không sợ ta hạ độc chiêu, giết huynh hả?” Thanh minh trước, ta không biết đối thủ là Khách Lộ. Hơn nữa, tuy rằng ta không giết người. Nhưng mà, làm người cũng có lúc lỡ tay.

“Cô nếu giết ta, thì tốt rồi...” Hắc nhìn ta, nói như vậy.

Ta không có nghe lầm chứ? Hắc đây là tự trách sao? Kỳ thật, ta cũng không bị thương nặng lắm...

“Huynh nói bậy bạ gì đó.” Không biết tại sao, đột nhiên vì hắc mà lo lắng. Tính cách hắc như vậy, Không quá giống tác phong của “Nhận”. Hắc, thật sự quá vất vả.

Hắc nhẹ nhàng lắc đầu, “Người như ta, chết chưa hết tội... Nếu có lần sau, đừng hạ thủ lưu tình...”

Hạ thủ lưu tình? Trong chúng ta, rốt cuộc là ai hạ thủ lưu tình với ai hả?

“Lời này, là ta nói mới đúng.” Ta nhìn hắc, cũng nghiêm túc nói.

Hắc khó hiểu.

“Huynh không phải đã quên chứ...” Ta vươn tay, cầm tay phải hắn. Trong lòng bàn tay, còn có vết thương mờ mờ. “Huynh đã cứu ta một mạng. Đừng nói làm ta bị thương, giết ta cũng được.”

“...” Hắn vốn định nói gì đó, nhưng ta còn chưa nói xong nha, không thể cho hắn xen vào.

“Chẳng qua, lần này coi như huynh không may. Ai bảo huynh làm ta bị thương, đại ân này ta sẽ không báo. Huynh không có ý kiến chứ?”

“Không thể tính như vậy.” Hắn mở miệng, phản bác.

“A? Aiz, đạo lý thì ân bất cầu báo huynh không hiểu hả? Mới chiếm chút lợi của huynh thôi, không cần dễ giận như vậy chứ...”

“Ta không phải nói việc này.” Hắn nhú mày.

“Vậy huynh là nói cái gì? Đừng nha, ta rất nghèo, ân lớn như vậy, ta báo không nổi... thế nào, đòi tiền không có, đòi mạng có một cái. Bằng không huynh lại cho ta thêm một đao là được...” Giả ngu, làm cho hắn có lý không thể nói. Như vậy, hắn tạm thời sẽ không tự trách.

Nhìn dáng vẻ của hắn không biết phải nói gì mới tốt, thật sự có chút buồn cười... nghĩ lại, khi dễ hắn thật sự rất có lạc thú...

Đại khái là đùa bỡn rất rõ ràng, mày nhíu chặt của hắn giãn ra, trên mặt có một nụ cười khổ. “Cô...”

“Ta cái gì?” Ta ra vẻ khó hiểu nhìn hắn.

Hắn nghiêng đầu, “Thật là...” Trong giọng nói của hắn, có ý cười nhợt nhạt.

Ha ha, hình như đã không nghĩ đến chuyện có chết hay không nữa. Vậy là được. Còn sống không tốt sao? Cả ngày giết tới giết lui, không chịu lo ạng sống. “Thương Long đường” thật không phải chỗ tốt! Còn cái “Thánh giáo” kia, càng nghe càng giống tà giáo!

“Có thể hỏi huynh một việc không?” Có chút lời vẫn muốn hỏi, nhưng không biết nên hỏi như thế nào... Nhưng nếu không hỏi, sẽ hối hận.

Hắn gật gật đầu.

“Huynh vì sao lại rời khỏi Túy khách cư?”

Hắn dời tầm mắt, trầm mặc.

Ta cầm tay hắn, cười nói: “Đôi tay này có thể danh chấn giang hồ, ở lại trong tiệm của ta nấu sữa đậu nành, uất ức?”

“Không phải...” Hắn lập tức biện giải.

“Hay là bởi vì ta không trả tiền công?”

Hắn đột nhiên nhìn ta thật sâu, làm cho ta không có cách nào lại nói bậy.

“Ta... từ nhỏ đã được ‘Thánh giáo’ thu dưỡng, huấn luyện thành ‘Nhận’. Khi ta còn chưa học viết chữ, đã học giết người... Là cô làm cho ta biết, tay của ta, ngoại trừ cầm đao, còn có thể làm việc khác...”

Lần đầu tiên, nghe hắn nói chuyện của bản thân. Nghe qua, làm cho người ta cảm thấy đau lòng...

“Đâu chỉ là ‘có thể’.” Hắn sao phải đánh giá thấp bản thân thế? “Huynh làm sữa đậu nành là tuyệt nhất trong trấn, huynh vừa đi, việc buôn bán của ta vắng vẻ rất nhiều...”

Hắn nở nụ cười, vui vẻ phát ra từ nội tâm.

“Vậy vì sao phải đi?” Ta muốn biết. Nghe những lời Nhận Nhị nói, càng muốn biết.

“Ta dù sao cũng là ‘Nhận’... Ở lại nơi đó, đối với ai cũng không tốt.”

“Ai nói?” Đó là địa bàn của ta, được hay không phải do ta quyết định chứ! Đúng rồi, Khách Ưc hình như là người “Bạch Hổ đường”, chẳng lẽ... “Là vì Khách Ưc?”

Hắn lắc đầu.

“... Là vì ta?” Nhận Nhị đã nói như vậy.

Hắn rút tay mình về, mở miệng: “Chờ thương thể của cô tốt một chút, ta sẽ đưa cô trở về. Không nên suy nghĩ nhiều quá...”

Thế này là nói sang chuyện khác à.

“Nói cho ta biết.” Nếu không hỏi cặn kẽ, hắn nhất định sẽ không trả lời.

Hắn lại vẫn trầm mặc. Sự trầm mặc này làm cho ta thương tâm. Vì sao vô luận là xảy ra chuyện gì, đều phải một mình chịu đựng chứ? Ta thật sự một chút cũng không thể giúp sao?

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, hình như là có rất nhiều người đến.

Người vào, là một nam tử thanh tú, thoát nhìn chỉ khoảng ba mươi. Chỉ là, vẻ mặt của hắn làm cho người ta không khỏi sinh tâm e ngại. Trong mắt hắn, không có bất cứ cảm xúc gì, bình lặng như hồ nước. Có loại, cảm giác như cái xác không hồn...

“Chủ thượng.” Khách Lộ đứng dậy, cung kính nói, trong giọng nói có vẻ kinh hoảng.

“Ừ.”

Người này có thể chính là “Thánh Kiếm”. Thật sự là giống như kiếm, hoàn toàn không có cảm giác người.

Sao lại nhìn ta? Chúng ta cũng không thân quen mà...

“Đây là người các ngươi mang về?” Giọng nói của hắn, trầm trầm đầy vẻ đe dọa. Nhưng trầm trầm thông thả như vậy, thật ra rất dễ nghe.

“Dạ.” Nhận Nhị đứng bên cạnh hắn trả lời. Biểu tình của Nhận Nhị cũng quái lạ, giống như, gặp chuyện bất ngờ gì xảy ra.

Có chút kỳ quái. Nếu “Thánh Kiếm” muốn gặp ta, như vậy gọi ta qua là được. Lấy thân phận địa vị của hắn, vì sao phải đích thân đến?

Hắn đi tới, vươn tay, bắt lấy cổ tay ta.

“Chủ thượng!” Khách Lộ lập tức chắn trước mặt ta.

“Đừng khẩn trương, ta sẽ không làm gì cô ta.” “Thánh Kiếm” cười cười, vẫn có cảm giác như con rối gỗ.

Hắn nhìn ta, mở miệng: “Thương thể của cô đã không còn đáng ngại.” Hắn lại quay đầu nhìn Khách Lộ, “Nhưng còn người, truyền nội lực cho người khác như vậy, chân khí hao tổn quá nhiều.”

Không biết vì sao, ta đột nhiên cảm thấy “Thánh Kiếm” này không phải người xấu gì.

“Nàng đối với người mà nói, rất trọng yếu?” “Thánh Kiếm” buông tay của ta, nói với Khách Lộ.

Khách Lộ gật gật đầu.

Chỉ là gật đầu, vì sao ta lại cảm thấy vui vẻ chứ? Ta có phải bị thương ở đầu hay không ta? Vì sao gần đây có những ý nghĩ là lạ?

“Thánh Kiếm” nhìn Khách Lộ, vẫn hồ hững mở miệng, “Lúc trước người lấy thoát ly ‘Thiên Nhận chúng’ làm điều kiện, giúp ta làm phản. Bây giờ đồng ý trở về, chắc hẳn cũng là vì nàng...”

Ở sau lưng Khách Lộ, nhìn không thấy vẻ mặt của hắn.

“Nếu rời khỏi, thì không nên trở về.” “Thánh Kiếm” khẽ thở dài một hơi, “Ta sẽ không thả người đi...”

“Thuộc hạ nguyện vì chủ thượng dốc sức.” Không rõ, Khách Lộ vì sao phải trả lời như vậy.

“Ý của người là, chỉ cần ta không động đến nàng, người sẽ dốc sức vì ta?” “Thánh Kiếm” cười, không có chút vui vẻ.

“Phải.”

Tới lúc này, rốt cục cũng hiểu được một chút. Lúc trước, Nhận Nhị đến tột cùng đã nói gì với Khách Lộ. Còn có, khi đó, nguyên nhân Khách Lộ sợ hãi... Nhận Nhị đặt tay trên vai ta, với hần mà nói, là uy hiếp đáng sợ như vậy sao?...

“Ta đã hiểu...” “Thánh Kiếm” lại quay đầu nhìn ta. Đột nhiên, trong mắt hần có vẻ không hiểu, nguyên bản bình tĩnh phẳng lặng thoáng chốc có gợn sóng.

Sao lại dùng ánh mắt giống như quen biết mà nhìn ta? Ta khó hiểu nhìn hần, là ta đa tâm sao? Gợn sóng kia có một loại cảm xúc phức tạp. Chẳng lẽ là vì Khách Lộ? Nhưng mà, cùng hần vừa rồi khác nhau nhiều lắm.

“Tiểu cô nương, cô tên gì?” Hần mở miệng, giọng nói không còn hờ hững nữa.

“Giang Đình.” Tuy rằng không biết dụng ý hần hỏi như vậy, ta vẫn rất thành thật trả lời.

Hần lập tức nhíu mi. “Cô họ Giang?”

Rất kỳ quái sao?

“Giang Thành là gì của cô?” Hần lạnh lùng nhìn ta, thật sự rất đáng sợ.

“Người quen cha ta?” Hối hận. Vào tình huống này, ta không phải nên nói “ta không biết Giang Thành” có vẻ tốt hơn?

Quả nhiên, hần lúc này nở nụ cười. Ta thật sự rất khó tưởng tượng, người giống hần như thế, sẽ cười như vậy. “Thật sự là không uống phí công sức...”

Đang nói cái gì?

Khoảnh khắc kế tiếp, ta liền ngây ngẩn cả người.

Hần quì một gối, dùng giọng nói cung kính nhưng tà nịnh nói: “‘Thánh Kiếm’ bá kiến thiếu tôn.”

Thiếu tôn? Cái gì thiếu tôn? Ta nhìn nhìn bốn phía, mọi người cũng đang dùng ánh mắt khó hiểu nhìn ta.

“Chủ thượng, cô ta là?” Nhận Nhị đi tới, hỏi.

“Nhìn thấy thiếu tôn, còn không hành lễ.” “Thánh Kiếm” ngẩng đầu nhìn ta, cười nói.

Mọi người lập tức cùng quỳ xuống, “Bá kiến thiếu tôn.”

Rốt cuộc là cái gì hả?

“Người nhận nhầm người à? Ta không phải...”

“Thánh Kiếm” đứng lên, nhìn xuống ta, “Ta không có nhận lầm người.” Hần cười cười, “Gia gia của cô Giang Tịch, chính là giáo chủ Thánh giáo chúng ta... Cô là cháu gái ‘thánh tôn’, đương nhiên chính là thiếu tôn.”

Gia gia là giáo chủ Thánh giáo? Giả dối?

“Xem ra, thiếu tôn cần ở nơi này thêm mấy ngày rồi...” “Thánh Kiếm” cười, vẽ hờ hững lại hiện lên trong mắt hần.

Dần dần, bắt đầu cảm thấy, ta dường như đã vướng vào một chuyện lớn...

26. Chương 27

Chương 27: Tơ hồng

Đột nhiên, ta biến thành thượng khách. Mọi người thấy ta, đều cung kính hành lễ, gọi ta thiếu tôn. Loáng thoáng từ Nhận Nhị mà biết, thì ra, “Thiên Nhận chúng” bọn họ đến trấn nhỏ này, vì tìm ra “thánh tôn”

“kiến thủ bất kiến vĩ (thần long thấy đầu không thấy đuôi)” kia. Thánh tôn là giáo chủ Thánh giáo, giáo chúng bình thường căn bản không thể yết kiến. Mà “Thánh Kiếm” lại biết rõ, hẳn biết thánh tôn là ai, cũng biết người ở nơi nào.

... Cái thánh tôn kia, lại là gia gia, ta vẫn không thể nhận... Ta biết võ công gia gia không kém, làm việc cũng rất kỳ quái, nhưng mà, loại chuyện như là giáo chủ Thánh giáo này... Căn bản là chưa từng nghe qua a! Ta chỉ là một nữ tử bình thường, mỗi ngày đều trải qua cuộc sống bình thường. Đột nhiên nói ta là “thiếu tôn”, ta sao có thể nhận...

Còn có, nếu, lời bọn họ nói đều là sự thật... Nguyệt di vẫn chiếu cố ta, Kỳ Phong gia gia từ nhỏ liền thương yêu ta, còn có rất nhiều rất nhiều người ở bên cạnh ta, đến tột cùng là vì sao mà tốt với ta chứ? Chẳng lẽ, chính là bởi vì phải bảo vệ “thiếu tôn”. Sự quan tâm mười tám năm nay ta tiếp nhận, đến tột cùng là thật hay là giả? Cái trán nhỏ bình thường ảm áp kia, chính là gia gia một tay tạo ra sao?... Không biết vì sao, cảm thấy thật đáng sợ...

Đột nhiên, thật muốn gặp Khách Lộ...

Cho dù mọi thứ gì đó đều là giả, ít nhất, hẳn là thật... Có lẽ, là thật...

Nhưng mà, tình cảnh hiện tại này của ta, dường như là bị giam lỏng. Ngoại trừ thị nữ mỗi ngày đưa thuốc, căn bản ai cũng không được gặp. Hơn nữa, trực giác của ta nói cho ta biết, “Thánh Kiếm” rất cố gắng phòng ngừa ta gặp Khách Lộ...

Thật là, không được gặp Khách Lộ, một loạt hoạt động của ta từ đầu tới đuôi không phải hoàn toàn mất đi ý nghĩa sao!

Đang lúc ta tràn ngập lửa giận, bọn thị nữ gõ cửa tiến vào.

“Thiếu tôn.” Thị nữ cung kính hành lễ.

“Có việc sao?” Aiz, lửa không thể tắt đến người không liên quan. Nhà của ta dạy thật đúng là tốt.

“Nô tỳ phụng lệnh chủ thượng, đến thay thiếu tôn đo người.”

“Đo người?” Không hiểu, “Làm cái gì?” Quan tài sao?

“Bấm thiếu tôn, là làm giá y (áo cưới).”

Giá y?!

“Cái gì?!” Ta nhảy dựng lên.

“Thiếu tôn bớt giận.” Thị nữ vẫn dịu dàng mở miệng, “Chủ thượng ít ngày nữa liền cưới thiếu tôn, đây là việc vui.”

Cái gì cái gì cái gì?! Lấy ta? Có lầm hay không a!

... Đúng vậy. “Thánh Kiếm” là muốn phản bội “Thánh giáo”, tự lập môn hộ. So sánh với việc cùng “Thánh giáo” cứ rầm rập đánh nhau, dùng ta để uy hiếp gia gia, có hiệu quả hơn. Nếu cưới ta, không những kiểm chế được gia gia, hơn nữa về sau còn có thể danh chính ngôn thuận ngồi trên vị trí giáo chủ... “Thánh Kiếm” này còn rất biết gậy bòn tính nha... Vấn đề là...

“Ta muốn gặp chủ thượng các người.” Ít nhất cũng nên hỏi một chút ý kiến của đương sự!

“Chủ thượng đang an bài hôn lễ, chỉ sợ không thể tới gặp thiếu tôn.”

Là muốn dùng sức mạnh.

“Xin thiếu tôn đừng khiến hạ nhân chúng ta khó xử, để chúng ta đo người cho ngài đi.”

Đúng vậy, hiện tại ta, có thể làm cái gì? Người ta là dao thớt, ta là thịt cá. Nhận mệnh thôi.

Ta vốn ôm tâm tình gả cho ai cũng không sao cả mà sống. Chung quy cùng ai thành thân, cũng không phải chuyện trọng yếu như vậy. Về phần ai làm giáo chủ thánh giáo, lại càng không liên quan với ta. Cho dù hiện tại ta đã biết thân phận thật của mình, cũng không thể trông cậy vào ta vì Thánh giáo mà vượt lửa

qua sông... Từ đầu tới cuối, ta chỉ là một nữ tử bình thường đến vô cùng bình thường. Phổ thường, nịnh bợ, dối trá. Những chuyện giang hồ này, ta căn bản là không muốn quản, cũng quản không được...

Còn nhớ “Thánh Kiếm” từng nói qua, nguyên nhân Khách Lộ phản giáo là muốn thoát khỏi thân phận “Nhận”, hẳn không muốn cả đời đều là công cụ giết người. “Thánh Kiếm” cũng là “Nhận”, lý do hẳn phản giáo đại khái cũng không khác là bao. Nếu ta gả cho hắn, có thể hóa giải trận tranh đấu này, khiến “Thiên Nhận chúng” được giải thoát, cũng không hẳn không phải là chuyện tốt. Nghe cũng rất vĩ đại... Đây có lẽ là báo ứng đi... Làm họ tính người nhặt đi, trở thành “Nhận”, là gia gia, nhưng rốt cuộc lại là đứa cháu gái này chịu...

Gả thì gả, ai sợ ai!

“Đi nói cho chủ thượng các người, gả cho hắn cũng được. Có điều, sinh lễ không thể thiếu.”

Bọn thị nữ vẫn cung kính mở miệng, “Không biết thiếu tôn muốn sinh lễ gì?”

“Thập Nhận.” Ta dù sao cũng là người làm ăn, mua bán lỗ vốn ta sẽ không làm. Hơn nữa, ta chắc rằng, “Thánh Kiếm” sẽ không thể không đáp ứng. Nếu ta liều chết không theo, đối với hắn một chút lợi ích cũng không có. Giống như vậy, theo như ý muốn của mọi người, hòa hòa khí khí công bằng giao dịch, hẳn không thể cự tuyệt.

“Nô tỳ sẽ chuyển lời của thiếu tôn.”

Đột nhiên cảm thấy mình thật đáng ghét. Vì sao ta không thể giống nữ tử bình thường chứ, một khóc hay nháo ba thất cổ, vì trinh tiết thế sống chết cùng thế lực ác đấu tranh? Cho dù hô to cứu mạng, cũng so với chuyện ta làm hiện tại có phong cách hơn nhiều... Chắc, nếu nói vậy, ta nhất định có thể sống thoải mái rất nhiều...

...

Ngày bảy tháng bảy, lễ Chúc Nữ.

Chọn hôm nay thành thân, ta thật sự bội phục “thánh kiếm”. Có phải muốn dự báo một chút ta cùng hắn giống Ngưu Lang Chúc Nữ hay không? Nhưng mà, hiện tại không phải lúc nghĩ việc này...

Hôn lễ người giang hồ cũng thật sự là tùy tiện. Không có kiệu lớn tám người khiêng, ta cũng không so đo. Nhưng mà, ngay cả giá y cũng đơn giản như vậy, khăn voan cũng không có, chỉ có dây đỏ hoa kết, thật sự là phá hủy tâm nguyện tốt đẹp cả đời một lần của ta... Bây giờ hối hận còn kịp không?

Khi đứng trong đại sảnh, ta thật là không nghĩ được cách gì. Võ công của ta không cao lắm, điểm huyết đạo của ta làm gì? Ta cũng sẽ không chạy... Kiểu này bá thiên địa xong, tay chân của ta không tê cứng mới là lạ!

Ta chỉ có thể nhìn chăm chăm tên “Thánh Kiếm” chết tiệt. Nhưng mà, mặt hắn giống như con rối, thủy chung không thể phân biệt được cảm xúc... Hắn không phải luyện võ công kỳ quái gì, tẩu hỏa nhập ma chứ?

“Chúc mừng ‘Thánh Kiếm’ các hạ.” Một giọng nữ trong trẻo từ cửa truyền đến, lập tức chủ nhân của giọng nói đi tới, bên cạnh còn có một cái ghế dựa mềm bốn người nâng.

“Minh chủ đại giá quang lâm, không tiếp đón từ xa.” “Thánh Kiếm” nghênh đón, mở miệng.

“Các hạ khách khí. ‘Kì Ngự Minh’ chúng ta cùng ‘Thiên Nhận chúng’ có hiệp định liên minh. Đại hôn của các hạ, đâu thể không đến uống chén rượu mừng.” Màn lụa bao phủ ghế, không thấy rõ diện mạo người bên trong, nhưng rất rõ ràng là nữ nhân.

“Ha ha, ‘Thánh Kiếm’ các hạ, ta thấy, không lâu nữa chúng ta sẽ phải đổi miệng gọi ngài một tiếng ‘thánh tôn’ rồi?” Nữ tử bên ghế cười nói. Nàng nhìn có chút quen mắt, nhưng nghĩ không ra.

“Xin nhận lời chúc của Viên cô nương.” Nụ cười của “Thánh Kiếm” một chút biểu tình cũng không có, khiến cho người nhìn cảm thấy lạnh lẽo.

“Giờ lành đã đến, chủ thượng, bái đường đi.” Nhận Nhị đi tới, mở miệng.

Hừ, chờ người biến thành hạ nhân của ta, xem ta chinh người thế nào. Lại nói tiếp, Khách Lộ đâu?

“Chậm đã!”

Giọng nói này, thật sự là quen vô cùng.

“Muốn thành thân, sao ngay cả bà mai cũng không có?” Bà mai phe phẩy quạt đàn hương của bà, ưu nhã thông thả tiến vào.

Ta không phải hoa mắt chứ? Đừng nói với ta, ngay cả bà mai mập mạp này cũng là người “Thánh giáo” nha...

“Các hạ là?” Người trong đại sảnh lập tức đề phòng.

“Nha... lão nương chính là ‘Thiên lí nhân duyên nhất tuyến khiên (Ngàn dặm nhân duyên đường quanh co)’, người ta gọi là thiết chủy thần môi (thần mai mối có cái miệng sắt) Lí ma ma...”

Ta đang nằm mơ?

“Có thể tìm được phân đà chúng ta, người cũng không phải hạng người hời hợt.”

“Đâu có. Trong phạm vi năm trăm này, cưới gả tang ma, đều không thể gạt được Lí ma ma ta...” Bà mai khép quạt đàn hương lại, “Ta được Thượng Thư đại nhân nhờ làm mai, Tiểu Đình đương nhiên là phải gả cho Thạch công tử. Khi nào thì đến phiên người?”

Nhanh như ánh chớp, bà mai đem người chuẩn bị tập kích bà phẩy ngã xuống đất, tao nhã vuốt vuốt tóc.

“Thì ra là ‘Quỷ Môi’ Lí Ti. Thất kính.” Giọng nói của “Thánh Kiếm” nghe bình tĩnh phảng lảng.

“Quỷ môi” Lí Ti, chưa từng nghe qua, nhưng mà hình như rất có địa vị. Trời của ta, bên người của ta rốt cuộc còn có bao nhiêu kỳ nhân hử?

“Ha ha, tiểu thanh niên có chút nhãn lực đó... còn biết danh hiệu của lão nương...” Bà mai cười, nhàn nhã đánh cây quạt.

“‘Thiên Nhận chúng’ chúng ta cùng người luôn luôn nước giếng không phạm nước sông, người tội gì đối nghịch với chúng ta?”

“Lão nương thật vất vả làm bà mai, các người liền đoạt tân nương tử của lão nương, đây mà nói là nước giếng không phạm nước sông hử? Ngoan ngoan đem Tiểu Đình trả lại cho lão nương, lão nương chừa cho các người một con đường sống!” Bà mai một tay chống nạnh, một tay quạt, rất giống cái ẩm trà.

“Làm càn!” Nhận Nhị lập tức cầm kiếm tấn công.

Đại sảnh đang tốt đẹp, nháy mắt loạn thành một đám. Nhưng là, vào lúc này, trên mặt “Thánh Kiếm” vẫn không hề động dung. Ta càng thêm khẳng định, hẳn nhất định là luyện công phu kỳ quái gì đó.

Võ công bà mai dường như thật sự rất cao, chỉ thấy mười mấy tên “Nhận” vây quanh bà, bà cũng thành thạo, trong lúc hỗn chiến, đánh ngã nện. Trong đại sảnh nhất thời chỉ còn một mảnh tối đen.

Trong bóng đêm, có người kéo ta, đi ra.

Mang ta vào trong viện làm gì? Người nọ đứng trước một gian phòng, một kiếm chặt đứt khóa cửa phòng. Nhờ ánh trăng, ta mới phát hiện, người này chính là Nhận Nhị.

Hắn đá văng cửa, kéo ta vào.

Khách Lộ?

Khách Lộ ngồi trước bàn, có chút kinh ngạc nhìn chúng ta.

Nhận Nhị đi qua, thay hắn giải huyết đạo.

Khách Lộ lập tức đứng lên.

Nhận Nhị đẩy ta qua, “Mang nàng đi.”

“Huỳnh...” Khách Lộ đỡ lấy ta, khó hiểu mở miệng.

“Không muốn đi?” Nhận Nhị cười cười, vẫn là cái vẻ hiền lành không hợp với hấn.

“Vì sao?”

Nhận Nhị nở nụ cười, cầm kiếm đi ra ngoài, “Đoạt em dâu của ta, chủ thượng ta cũng không nể tình!” Hấn quay đầu, “Còn không mau đi!”

Khách Lộ gật gật đầu, ôm lấy ta, đi ra ngoài.

Chờ chút, sao không giải huyết cho ta hả? Bị ôm như vậy, sẽ rất mất mặt... Còn có, cái gì em dâu hả? Có người nào đến giải á huyết (huyết cam) của ta cho ta giải thích hay không?

“Đứng lại!”

Người ngăn cản chúng ta là Nhận Cửu.

Đột nhiên cảm thấy, Nhận Nhị cùng Nhận Cửu có phải bị đổi người hay không?

“Buông thiếu tôn!” Giọng của Nhận Cửu, nghiêm túc.

“Tránh ra.” Giọng Khách Lộ, lạnh thấu xương.

“Nhận Thất, huynh muốn phản bội chủ thượng sao?”

Khách Lộ không trả lời, chỉ buông ta, rút đao công kích.

Dừng tay! Ai tới kêu bọn họ dừng tay a! Tiểu Cửu cùng Khách Lộ, sao có thể đánh nhau hả! Làm sao bây giờ?

Chỉ một lát sau, Nhận Cửu liền rơi xuống thế hạ phong, cánh tay phải bị rạch chảy máu.

“Huynh!” Trong mắt Nhận Cửu lóe ánh lệ. Đúng vậy, nếu đổi ta là nàng, bị Khách Lộ đã thương như vậy, nhất định cũng sẽ thương tâm.

“Tránh ra.” Giọng của Khách Lộ, vẫn lạnh như băng.

“Ta không cho! Nếu huynh mang nàng đi, chủ thượng sẽ không bỏ qua cho huynh! Huynh sẽ chết, có biết hay không!” Nước mắt của Nhận Cửu, nén trong hốc mắt.

“Một lần cuối cùng, tránh ra.” Đao trong tay Khách Lộ, dưới ánh trăng, lóe sáng làm tâm người ta băng giá.

Nhận Cửu nắm chặt kiếm trong tay, đứng thẳng.

Bóng dáng Khách Lộ, làm cho ta có cảm giác rất thê lương... Thật là, vì sao không ai đến giải huyết đạo của ta hả? Nếu ta không ngăn cản mọi việc trước mặt, ta nhất định sẽ hối hận cả đời!

Lúc này, một thân ảnh màu bạc chợt tới, bế ta lên.

“Sư phụ...”

Giọng nói này, là “Ngân Kiêu”...

Khách Lộ tức thì quay đao về.

“Ô? Người trẻ tuổi, sao xúc động như vậy?” Ngân Kiêu cười, tránh khỏi công kích của Khách Lộ.

Khách Lộ đột nhiên thu chiêu, giống như nghĩ thông suốt việc gì.

“Làm phiền tiền bối.” Hấn ôm quyền hành lễ, nói như vậy.

Cũng đúng a, trước kia ta cũng mặc quần áo giống vậy giao thủ cùng hấn. Rất dễ dàng mà biết, Ngân Kiêu là bạn không phải địch.

Ngân Kiêu không khỏi nở nụ cười.

Đột nhiên, một cỗ kinh phong đánh úp lại. Khi mọi người tản ra, “Thánh Kiếm” liền đứng ở nơi đó.

Ngân Kiêu cười càng vui vẻ. Hấn đem ta nhét vào trong lòng Khách Lộ. “Trả lại cho người!” Nói xong, hấn cao hứng chạy tới cùng “Thánh Kiếm” khoa tay múa chân.

Khách Lộ không có chút do dự, lập tức ôm ta rời đi.

Ta vẫn nhớ rõ ánh mắt lúc đó của Nhận Cửu... Như là con mèo nhỏ bị người vứt bỏ, cầm nước mắt, nhìn theo chúng ta...

...

Thật vất vả mới đến đường cái, lại có người chặn đường chúng ta.

“Chắc. Khó có dịp đến uống rượu mừng, còn có nhiều chuyện đáng ghét như vậy!” Là cái cô nương “Kì Ngự Minh” kia.

“Tân nương tử ngoan ngoãn trở về bái đường đi...” Nói xong, nàng lập tức tấn công qua.

Nhưng mà, một chiêu còn chưa đánh xong, nàng liền ngừng. Nàng nhìn Khách Lộ, sau đó, kinh hỉ nói: “Khách Lộ?!”

Sững sờ...

“Không nhớ ta? Người luận võ chọn rể trong hộp chợ cuối năm đó, không nghĩ tới ở trong này còn có thể gặp mặt, thật sự là rất trùng hợp a...”

Thế mới biết vì sao nhìn nàng quen mắt... Nhưng mà, đừng nói ngay cả người luận võ chọn rể năm trước hộp chợ cuối năm, cũng có quan hệ chứ?

“Ha ha, đây là không phải chính là, hữu duyên thiên lí năng tương ngộ hay sao?”

Nhìn nàng đỏ mặt, vui vẻ nói chuyện, ta không khỏi cảm thấy có chút khó chịu.

Lúc này, ánh mắt của nàng dừng trên người ta, “Huynh mang đi thiếu tôn ‘Thánh giáo’ làm gì?”

Mắc mớ gì tới cô hả!

Tiếng la hét, từ xa đến gần.

Nàng vươn tay, tiếng huýt gió trong trẻo quanh quẩn. Một tuần mã đen tuyền ừng ực chạy tới.

“Cưỡi Tịch Tấn của ta!”

Nàng cười, nhìn chúng ta lên ngựa, “Tiểu Tịch, phải ngoan ngoãn a, làm hấn ngã xuống, ta sẽ hận người cả đời!”

Là “hấn”, không phải “bọn họ”... Khó chịu...

Ngựa dậm dậm chân, dường như có chút bất mãn. Nhưng lập tức cất vó bôn chạy.

“Khách Lộ đại ca, ta là Viên Tàng U, năm nay mười tám tuổi, chưa kết hôn, nhớ tới tìm ta a...”

Rất xa, nghe được nàng nói như vậy. Càng thêm khó chịu...

Có người đến giải huyết đạo của ta hay không a! Ta sắp điên rồi!

“Kiên nhẫn một chút...”

Chỉ nghe được giọng nói của Khách Lộ, không biết vì sao, lửa giận của ta lập tức biến mất. Đại khái là do hôm nay hấn rất lạnh.

Đi...

“Huyết đạo của cô là chủ thượng tự tay điểm, nhất thời không giải được, cô nhẫn nại một chút nữa.” Hấn một tay nắm dây cương, một tay giữ vững ta. Cảm giác được, thân thể hấn căng chặt, vẫn khẩn trương đề phòng.

Nếu có thể mở miệng, ta có thể nói cho hấn, ta không sao, không bị một chút gì hết, tốt thật sự... Nhưng mà...

Lại nói tiếp, đây là lần đầu tiên ta cưỡi ngựa. Thật lắc lư... Nhưng mà, lại cảm thấy, dựa vào hấn, thật sự rất thoải mái. Có cái gối như vậy, lắc một chút cũng không có gì đáng kể...

Ta không cho! Nếu huynh mang nàng đi rồi, chủ thượng sẽ không bỏ qua cho huynh! Huynh sẽ chết, có biết hay không!

Đột nhiên, lời nói của Nhận Cửu vang lên bên tai. Không biết vì sao, ta bắt đầu sợ hãi. Ta thật vất vả mới lại gặp được hần, nếu hần chết, ta nên làm cái gì bây giờ? Ai chết cũng được, nhưng mà, hần tuyệt đối không thể chết được! Vô luận là ai, cũng không được dẫm thương hần!

Đêm, thật tối... Trước mắt cơ hồ là một mảnh tối đen, thấy không rõ đường phía trước... Đi nơi nào, cũng có sao đâu chứ? Nếu, hần ở bên cạnh ta... Vì sao, giờ lại cảm thấy, ta không cùng “Thánh Kiếm” bái đường, thật sự là quá tốt...

Ai tới giải huyết đạo của ta đi... Như vậy, ta có thể ôm hần...

27. Chương 28

Chương 28: Vòng tay mềm mại

Lúc tỉnh lại, tay chân quả nhiên là tê muốn chết. Thật là cách điểm huyết chết tiết... Nơi này, là phòng của ta? Ta đã trở về sao? Trở về lúc nào?

“Con tỉnh rồi.” Người canh giữ bên giường ta là Nguyệt di. Không biết vì sao, có chút thất vọng.

“Khách Lộ đâu?”

Nguyệt di ngẩn người, nhú nhú mày...

“Hần ở đâu?” Ta ngồi xuống, sự lo lắng trong giọng nói ngay cả bản thân cũng nghe được.

Nguyệt di xấu hổ cười cười, “Thật ra thì...”

...

Ta bỏ chân trần chạy một mạch trên hành lang, nếu không phải thương tích kiếm hãm, ta nhất định lao đi. Trên hành lang, đều là một ít “người quen”.

“Thiếu tôn, ngài đi đâu.”

Nói với ta như vậy, chính là Lưu đại ca ở cách vách...

Hiện tại ta cái gì cũng không muốn để ý, cũng không có thời gian kinh ngạc, ta muốn làm chỉ có một việc...

Đẩy cửa phòng ra, ta lập tức đi thẳng tới trước giường.

Khách Lộ... Hần sắc mặt tái nhợt, hô hấp rất yếu, khóe miệng còn có vết máu mờ mờ. Nói hần đang ngủ, chẳng bằng nói là hôn mê bất tỉnh. Ta lập tức xông ra ngoài.

“Là ai dẫm thương hần?” Ta nhìn đám người kia, la lớn.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, cuối cùng nhất trí chỉ vào một người. Không ngờ là Tiểu Triệu của tiệm tạp hoá đầu phố.

Hần nhìn nhìn tình hình chung quanh, mở miệng: “Là... ta.” Hần nuốt nuốt nước miếng, “Có điều cũng không thể toàn trách ta a. Lúc ấy tối như bưng, ta lại không biết hần là ai, liền một chương đánh qua, sao ta biết hần không né chứ...”

Bình thường thấy Tiểu Triệu rất thành thật, bây giờ tranh luận, cũng có chút tài ăn nói.

“Hần nếu có chuyện gì...” Ta phải uy hiếp thế nào mới tốt? “Ta liền... người liền... chờ đó cho ta!”

Ta lui về trong phòng, hung hăng đóng cửa lại.

“Người nguy rồi.” Ngoài cửa, rất nhiều giọng nói cùng nhau lên tiếng.

Đáng ghét! Hắn ngày hôm qua vô cùng tốt a...

Hắn không có việc gì chứ? Tay hắn, thật lạnh, rõ ràng là trời nóng như vậy...

“Khách Lộ...” Nói nhỏ như vậy, chắc hắn nghe không được. Nhưng mà, nói quá lớn, lỡ đánh thức hắn thì làm sao bây giờ?

“Đinh tỷ tỷ, ta vào nha.” Khách Ưc lên tiếng, đẩy cửa tiến vào.

Ta lập tức trừng qua.

“Ồ, tỷ tỷ trừng ta làm gì? Cũng không phải ta đã thương Khách Lộ ca ca.” Khách Ưc oan ức nói.

Mặc kệ hắn.

“Không cần lo lắng, tỷ tỷ, ngày hôm qua ta đã giúp hắn trị thương, hắn nghỉ ngơi một chút sẽ tỉnh.” Khách Ưc đi tới, “Nhưng còn tỷ tỷ kìa, thương tích trên người tỷ còn chưa khỏe, tốt nhất là trở về nằm đi.”

“Người ‘Bạch Hổ đường’, sẽ giúp ‘Nhận’ chữa thương?” Ta tức giận mở miệng.

Khách Ưc nhú nhú mày, “Tỷ tỷ đã biết?”

Trong lòng có chút tức giận, lời nói không thể khống chế mà vọt ra. “Người đã sớm khôi phục trí nhớ, đúng hay không?”

“Đúng vậy.” Khách Ưc không chút do dự thẳng thắn, “Ta là Nhạc Hiểu Sơ, là đường chủ ‘Bạch Hổ đường’... Ta vốn muốn nói cho tỷ tỷ, nhưng mà, ta phát hiện tỷ tỷ là thiếu tôn, đương nhiên không thể bại lộ thân phận... Ta không phải có tâm lừa tỷ.”

Ta quay đầu, nhìn Khách Lộ, không hề để ý tới hắn.

“Lúc ấy, ta là vì đuổi giết ‘Thiên Nhận chúng’ mới có thể đến trấn nhỏ này... chuyện sau đó tỷ tỷ cũng biết... Ta biết tỷ tỷ đang lo lắng cái gì, nhưng mà ta cũng có chức trách của ta...”

“Người dám động hắn thử xem!” Ta quay đầu, cắn răng nói.

Khách Ưc lập tức thở dài, “Nhạc Hiểu Sơ không thể không giết hắn, nhưng Khách Ưc thì không nha... tỷ tỷ, tỷ đối với ta thật sự là một chút tin tưởng cũng không có aizz...”

Trong bụng của người nghĩ gì ai biết hả, ta nào dám tin tưởng!

“Kỳ thật, ta đã sớm biết hắn là Nhận Thất. Thân phận ‘Thập Nhận’ tuy rằng bí ẩn, nhưng ‘Bạch Hổ đường’ lại nắm rõ trong lòng bàn tay. Không đối gạt tỷ tỷ, ta quả thật từng động sát niệm... Khi đó, ta mượn cơ giúp Nam Cung Thuộc chữa thương nên không khỏe, dụ hắn giúp ta dẫn thông khí huyết. Một là xác nhận thân phận của hắn, hai là muốn mượn cơ hội giết hắn...”

“Người...” Thì ra, khi đó hắn nói không thoải mái đều là gạt người.

“Không ngoài dự đoán của ta, nội công hắn vốn từ ‘Thiên Nhận chúng’. Nhưng mà, cuộc đời ta lần đầu tiên không hạ thủ được...” Khách Ưc bất đắc dĩ cười cười, “Thời điểm hắn giúp ta vận công, ta từng cố ý làm cho chân khí đi ngược chiều, muốn khiến cho hắn tâm mạch hỗn loạn, tẩu hỏa nhập ma... Nhưng mà, hắn lại không tiếc bị tổn thương tâm mạch mình, giúp ta đem chân khí đi ngược chiều áp chế... Thật không biết nên nói hắn thiện lương, hay là nói hắn ngốc. Về sau, tôn thượng trở về, ta vốn có thể nói cho người chuyện này, nhưng ta không có, không phải sao?”

Thì ra xảy ra nhiều chuyện như vậy, ta lại hoàn toàn không biết gì cả.

“Vậy người sẽ không giết hắn?”

Khách Ưc lại thở dài, “Sẽ không, tỷ tỷ tốt của ta... nói thật, ta ngay từ đầu quả thật không biết nên làm gì cho tốt bây giờ, huống chi sau đó Nhận Nhị lại xuất hiện... Có nhớ hay không ta từng hỏi qua tỷ: Nếu có người, tỷ vẫn đối xử với hắn rất tốt, nhưng mà sau này phát hiện hắn là công cụ giết người, sẽ làm sao?”

“A? Người không phải nói chính người sao?”

“Cái gì a... ta hỏi chính mình làm gì? Ta đương nhiên là hỏi chuyện Khách Lộ ca ca...” Khách Ưc tiếp tục thở dài, “Kỳ thật, bản thân ta vẫn tương đối ưa giết người, mới không ngại người khác nhìn ta thế nào đâu...”

Hết chỗ nói rồi...

“Tỷ tỷ nói qua, sẽ không bởi vì chút việc này mà có gì thay đổi đối với hần. Lời thiếu tôn nói, ta coi như lệnh đặc xá...”

Không nghĩ tới, lời ta nói khi đó, còn có tác dụng như vậy... Song, lòng dạ của Khách Ưc có phải là tâm cơ quá sâu hay không? Giữ ở bên người có phải có chút nguy hiểm hay không?

“Tỷ tỷ không trách ta?” Khách Ưc cười cười, mở miệng.

Vốn cũng không còn gì để trách hần...

“Có điều...” Giọng điệu Khách Ưc lại thay đổi, “Ta cả gan hỏi một câu. Tỷ tỷ đối với Khách Lộ ca ca, là thật tâm sao?”

Gì? Đây... Sao mặt ta lại đỏ chứ?

Khách Ưc lập tức ra vẻ “ta hiểu được”, “Ta phải nhắc nhở tỷ tỷ, nội công ‘Thiên Nhận chúng’ đều là thuộc ‘Viêm Thần Giác Thiên’. ‘Viêm Thần Giác Thiên’ tuy rằng là loại nội công tâm pháp thượng thừa, nhưng phản chấn cũng rất lợi hại. Người tu luyện phải kiên nhẫn tĩnh, để áp chế chân khí trong cơ thể. Nửa năm trước khi hần vận công cho ta, ‘Viêm Thần Giác Thiên’ mới luyện đến tầng thứ ba, không có gì trở ngại. Ngày hôm qua ta giúp hần chữa thương, chân khí trong cơ thể hần hao tổn rất nhiều, nhất thời nhìn không ra công lực của hần hiện tại. Nhưng mà...”

“Sẽ không a, hần không giống như không có cảm tình...”

“‘Viêm Thần Giác Thiên’ không phải làm người ta thật sự không cười không khóc. Chỉ là phải tránh những cảm xúc lên xuống mạnh. Cái đó và đạo gia tu luyện nội đan có điểm tương tự. Cho dù là người bình thường, quá vui quá buồn cũng sẽ tổn thương thân thể, luyện ‘Viêm Thần Giác Thiên’, thương tổn này sẽ lớn hơn nhiều. Rất nhiều ‘Nhận’ khi tu luyện đến tầng tối cao, bởi vì trường kỳ ám thị bản thân không được có tình cảm, liền biến thành bình khí chân chính không có cảm tình...”

Hiện tại rốt cục cũng hiểu tên “Thánh Kiếm” kia có bệnh gì rồi.

“Vậy làm sao bây giờ?” Có vẻ rất nghiêm trọng.

“Yêu, là chấp niệm sâu nhất...” Bộ dạng của Khách Ưc, dường như bản thân có rất nhiều kinh nghiệm, “Vì phòng ngừa Khách Lộ tẩu hỏa nhập ma, có hai phương pháp: một là, đừng để hần thích tỷ...”

Đây là việc ta có thể khống chế sao?

“Hai là, nếu hần thích tỷ, đừng để cho hần thương tâm.”

Sao ta cứ cảm thấy Khách Ưc hình như đang đùa giỡn ta vậy? Hai phương pháp này nghe qua, thật sự là muốn bao nhiêu quái dị có bấy nhiêu quái dị!

“Được rồi, ta đến đây là để nói việc này. Ta đi ra ngoài.” Khách Ưc cười cười, xoay người.

Rốt cuộc là cái gì mà lung tung thế? Ngẫm lại cũng đúng, trên đời này làm sao lại có loại võ công là lạ này, cái gì “Viêm Thần Giác Thiên”, tám chín phần mười là gạt ta!

Ta vừa định nín hần, để hỏi cho rõ. Khách Lộ lại ho lên.

Ta là người có kinh nghiệm phong phú như vậy, tại sao vào lúc này lại vô cùng lúng túng hả?

Ho khan dần dần yên lại, hần mở to mắt, nhẹ nhàng thở hắt hắt.

Nhìn dáng vẻ suy yếu của hần, ta thật muốn bắt Tiểu Triệu vào, ra sức đánh một trận!

“Huynh thế nào rồi?” Ta nằm mơ cũng không nghĩ tới mình cũng sẽ có lúc dùng giọng nói dịu dàng như vậy nói chuyện.

“Không có việc gì.” Hần nhợt nhạt cười, làm cho người ta yên tâm cũng làm cho người ta không đành.

“Những người đó thật là... xuống tay cũng không biết nặng nhẹ...”

“Bọn họ cũng là muốn cứu cô...” Hấn thử ngồi xuống.

Ta lập tức vươn tay đỡ hấn, “Ta thà rằng bọn họ không ‘cứu’ ta...”

“Thương thể của cô còn chưa đỡ, trở về nghỉ ngơi đi.” Hấn mở miệng.

Lại là vết thương chết tiệt của ta!

“Bây giờ là huynh bị thương!” Ta ngồi ở mép giường, nhìn hấn, “Ha, phong thủy luân chuyển, nhanh như vậy vai của chúng ta đã đảo ngược. Thế nào, khát sao? Hay là đói bụng?”

Hấn nở nụ cười, lắc lắc đầu.

“Huynh không cần khách khí, bên ngoài có một đám người đang chờ đoái công chuộc tội đó...”

Hấn không trả lời, nhưng ý cười này, vẫn dừng trên mặt hấn.

Bất giác, muốn vươn tay sờ hấn... Sau đó, ta lại lập tức nhận thấy được hành động đáng sợ của mình. Không phải chứ, lại muốn phi lễ người ta? Vấn đề là, bàn tay đến một nửa, làm sao bây giờ?

“Ách... Vết máu...” Lấy cớ này, ta danh chính ngôn thuận xoa hai má hấn, thay hấn lau đi vết máu ở khóe miệng.

Hấn hơi đỏ mặt, nhẹ giọng nói: “Cám ơn.”

Thích hấn sao?... Khi cùng hấn nói chuyện, không chỉ không lấp bắp, hơn nữa tài ăn nói còn có thể trở nên đặc biệt tốt, việc vớ vẩn cũng đặc biệt dễ nói; Ở trước mặt hấn, cũng không thấy có bao nhiêu dịu dàng, còn luôn muốn bắt nạt hấn, dịu ngoan như con mèo nhỏ, có lẽ là hấn mới đúng; Về phần hấn đối tốt với nữ tử khác, chưa từng thấy qua, không biết... Cùng các cô nương Hoa Nguyệt Xuân Phong lâu nói hoàn toàn không giống a. Như vậy, có phải là thích không?... Chỉ là có một điểm: muốn nhìn thấy hấn. Chỉ nhìn hấn, sẽ cảm thấy, mọi việc còn lại đều có thể tùy tiện. Tâm tình như vậy, cho tới bây giờ chưa từng có... Phải thích không? Như vậy, hấn thì sao? Ta với hấn mà nói, là cái gì? Bà chủ? Thiếu tôn?... Cần thận ngẫm lại, hấn cho tới bây giờ cũng chưa từng gọi tên ta...

“Làm sao vậy?” Hấn nhìn ta, không hiểu ta vì sao mà thất thần.

“A?... Không có gì.”

Một là, đừng để hấn thích tỷ; Hai là, nếu hấn thích tỷ, đừng để cho hấn thương tâm...

Lời Khách Ưc nói quả thực như là ruồi bọ, bay bay trong đầu.

Không cho hấn thích ta sao?... Có lẽ, hấn căn bản là không thích ta. Mọi chuyện hấn làm, có lẽ là vì, ta từng giữ hấn ở lại... Nhưng mà, nếu hấn... Làm ơn đi, sao ta lại làm người mình thích thương tâm chứ?

“Khách Lộ...” Có thể hỏi sao?

Hấn ngược mắt, nhìn ta. Chỉ nhìn như vậy, ta liền hoàn toàn không có cách nào nói nửa câu sau...

“Ách... Nhận Thắt chỉ là danh hiệu, vậy tên thật của huynh là gì?” Đừng lo, chuyện này ta cũng rất muốn biết.

Ánh mắt hấn trở nên ảm đạm. “Ta không có tên...”

Không có?

Trong giọng nói của hấn có vẻ thê lương nhàn nhạt, “Vào lúc ‘Thương Long đường’ nhặt được ta, ta còn là trẻ sơ sinh trong tã lót. Ta không có tên, không có bất tự... Có điều, nhiều người trong ‘Thương Long đường’ cũng giống như ta vậy, ‘Nhận’ vốn không cần có tên...”

Chỉ nghe hấn nói, lại cảm thấy đau lòng.

“Vì sao không tự đặt ỳnh một cái?”

Hắn nở nụ cười, trong ý cười đều là bất đắc dĩ, “Cho dù lấy, cũng không có người kêu. Muốn được coi trọng, chỉ có thể trở thành ‘Thập Nhận’. Nhưng mà, ‘Nhận Thất’, không phải tên...”

Đột nhiên, hiểu được một việc. Lần đầu tiên nhìn thấy hắn, khi hỏi tên hắn, hắn trầm mặc, không phải bởi vì hắn lạnh lùng, mà là một loại bất đắc dĩ rất sâu rất sâu...

Cảm xúc rất kỳ quái, lập tức nảy lên trong lòng. Ta thật sự rất muốn diệt “Thánh giáo”. Aiz, cái “Thương Long đường” kia đã chọn đúng, tạo phản có lý!

“Cô tức giận cái gì?” Hắn mở miệng, khó hiểu nói.

A? Biểu tình của ta rõ ràng như vậy sao?

“Ông nội của ta... sao có thể đối với huynh như vậy?” Ông nội của ta thật sự là... rất... thiếu đạo đức a...

“...” Hắn cúi đầu, nhìn tay mình, “Ta rất cảm kích thánh tôn... Nếu không có người, ta đại khái đã sớm chết...”

“Nhưng mà...” Người sống căn bản là không vui.

Hắn cười cười với ta, “Còn nữa, nếu không có thánh tôn, ta sẽ không gặp được cô, vậy không phải cả đời đều không có tên sao?”

Bất giác, muốn cười. Nhưng mà, lại bất giác, muốn khóc.

“Khách Lộ...”

Hắn nhìn ta, chờ câu dưới của ta.

“Không có gì, gọi huynh thôi.” Ta hình như, càng ngày càng thích tên này...

...

Sáng sớm hôm sau, tự dưng không có việc gì lại có mưa rào kèm sấm chớp. Lại nói tiếp, Khi Khách Lộ vừa tới, cũng là thời tiết như vậy...

Ta nằm trên giường, uống thuốc, không biết vì sao, thuốc hôm nay đặc biệt dễ uống như thế...

“Khụ khụ.” Nguyệt di nhẹ nhàng ho khan vài tiếng, “Đinh Đinh a, con không cần cười đến âm hiểm như vậy được không...”

m hiểm, có sao?

“Người gặp việc vui tinh thần tốt, xem bộ dáng tỷ tỷ, bát thuốc kia cùng quỳnh tương ngọc lộ cũng không có gì khác nhau...” Quân Lâm cũng tiếp lời nói.

Ta liếc hai người một cái. Tra hỏi nửa ngày, Nguyệt di là đường chủ “Chu Tước đường”, mà Quân Lâm là hạ nhiệm đường chủ, về phần Kì Phong gia gia lại là thượng giới Đường chủ. Cái gì sư phụ đồ đệ sư tỷ sư muội, đều là người một nhà. Hơn nữa, trước tên còn phải thêm họ: “Hạ Lan”. Thật là có cảm giác bị lừa. Có điều, vì chuyện ta là “Ngân kiều” các nàng cũng oán giận đã lâu, đây coi như là huề nhau...

“Hai người không trở về Hoa Nguyệt Xuân Phong lâu hả?”

Nguyệt di nhú mày, “Bây giờ còn có chuyện gì quan trọng hơn bảo vệ thiếu tôn sao?”

Lại là thiếu tôn...

“Tên ‘Thánh Kiếm’ kia cũng không biết khi nào thì lại đánh đến, thật là...” Nguyệt di thở dài.

“Chúng ta tuy rằng nhiều người, nhưng mà, hắn tốt xấu gì cũng là thủ lĩnh của ‘Thiên Nhận chúng’, lại nghe đồn có cấu kết cùng quân Tây Hạ, phải đề phòng a...” Quân Lâm phe phẩy cây quạt, dịu dàng nói.

Quân Tây Hạ? Khách Tùy... Có liên quan gì không?

“Đinh tỷ tỷ...” Khách Úc đẩy cửa tiến vào, “Khách Lộ ca ca, nói muốn chào từ biệt tỷ.”

Cái gì? Ta bỏ bát xuống, xông thẳng ra ngoài cửa.

“Đinh Đinh a, hài...”

...

Dưới lầu, vẫn tụ tập rất nhiều người không phải là khách. Thấy ta xuống lầu, cùng gọi: “Thiếu tôn.”

Cái gì thiếu tôn hả? Đang vội đây! Đừng cản đường!

Khách Lộ đứng ở cửa, nhìn thấy ta, liền khom mình hành lễ, “Thiếu tôn.”

Ta lúc ấy liền sững sờ. Thiếu tôn? Hẳn cho tới bây giờ cũng không có kêu tên của ta, lần đầu tiên mở miệng, cũng là “thiếu tôn” sao?

“Huynh phải đi?”

Hắn gật đầu, “Thuộc hạ dù sao cũng là ‘Nhận’, không nên ở chỗ này.”

Thuộc hạ?

“Huynh... trở về không phải chịu chết sao?” “Thánh Kiếm” sẽ bỏ qua cho hắn sao?

“Thiếu tôn không cần lo lắng... Thuộc hạ, biết mình đang làm gì...”

Vì sao? Vì sao nhất định phải đi? Lần trước là vì Nhận Nhị uy hiếp hắn, ta có thể lý giải hắn đi không từ giả. Nhưng lúc này thì sao? Hắn hẳn là biết, muốn đả thương ta không phải đơn giản như vậy a. Ai lại dùng “thiếu tôn” để uy hiếp “Nhận” chứ...

... Đột nhiên lại nghĩ đến, hắn vì sao phải ở lại chứ? Ta cùng hắn, cũng chỉ là bèo nước gặp nhau, ngoại trừ cảm tình của bà chủ cùng tiểu nhị, không còn gì khác. Nhưng mà, bên kia thì không giống. Không nói đến “Thánh Kiếm”, quan hệ của Nhận Nhị, Nhận Cửu cùng hắn, đương nhiên là thâm sâu hơn ta rất nhiều... Về tình về lý, hắn cũng không có lí do gì để rời khỏi bọn họ, ở lại Túy khách cư...

Có lẽ, từ đầu đến cuối, hắn đối với ta, chưa bao giờ có tình cảm gì ngoài cảm kích. Như vậy, ta dựa vào cái gì để giữ hắn lại chứ?

“Bảo trọng...” Vẫn là nói không nên lời... Muốn giữ ai lại, ta cho tới bây giờ đều không thể nói ra miệng...

“Ừm.” Hắn cúi đầu, “Thiếu tôn, trở về mang hài vào đi... Sẽ cảm lạnh...”

Cảm lạnh thì sao chứ... Huynh cũng sẽ không sắc thuốc cho ta...

“Thuộc hạ cáo từ.” Hắn xoay người, đi vào trong mưa.

“Chờ chút.” Ta mở miệng, cầm lấy ô ở cửa.

Hắn quay đầu, trong ánh mắt có tia sáng chột lóc lên.

“Dù.” Ta đưa dù cho hắn.

“Cám ơn.” Về mặt của hắn có chút cô đơn.

Trời mưa lớn hơn nữa. Bóng dáng hắn từ từ nhạt dần.

“Aiz, tỷ tỷ, sao tỷ không giữ hắn lại?” Khách Ưc đi lên vài bước, hết sức thở dài.

“Đúng nha, đúng nha.” Khó thấy được Quân Lâm cùng hắn thống nhất một trận tuyến.

“Ta dựa vào cái gì giữ hắn lại...”

“Bởi vì tỷ tỷ thích hắn a!” Khách Ưc tiếp tục thở dài.

“Như vậy còn hắn... Người không phải đã nói, đừng để hắn thích ta sao?” Ta nhìn Khách Ưc, cười nói.

“Việc đó tỷ cũng tưởng thật sao!” Khách Ưc quá sợ hãi.

“Sao cũng được, tóm lại, loại việc này, không thể cưỡng cầu...” Ta giữ hắn lại thì thế nào? Hắn lại là vì sao mà ở lại chứ? Bởi vì ân tình, hay là, mệnh lệnh thiếu tôn? Giữ hắn lại như vậy, có ý nghĩa gì...

“Ta thấy không hắn...” Quân Lâm đi qua, “Còn nhớ lễ mừng năm mới hay không, tỷ tỷ uống say?”

Việc đó sao?... Ta cũng chỉ có uống rượu, có thể nói ra lời muốn nói sao...

“Ta muốn nói ‘sau đó’, tỷ không phải không cho ta nói sao...” Quân Lâm vẻ mặt tiếc nuối.

“Sau đó?” Có chút ấn tượng...

“Đúng. Kỳ thật, khi đó, hần nói với tỷ, hần không muốn đi, nhưng ở lại bên cạnh tỷ, chỉ hại tỷ. Chỉ cần tỷ bình an, hần một lần nữa trở lại làm công cụ giết người cũng không sao. Hần cho tỷ tâm của hần, cho dù hần đi rồi, tâm cũng sẽ không rời đi...”

Đây, chính là “sau đó”? Đáng chết!

Ta lập tức chạy đi như điên.

“A? Tỷ tỷ, dù...”

...

Đá lót đường ngấm nước mưa, thật lạnh...

Khi nhìn thấy hần, trong đầu đột nhiên trống rỗng.

Hần nghe được tiếng bước chân, xoay người. Ta không có cách nào dừng lại, hần đưa tay, tiếp được ta chạy vội mà đến. Cây dù kia, liền rơi ở phía đá trên đường...

Lần đầu tiên, thật sự ôm hần như vậy...

“...” Tim hần đập, tuyệt đối không chậm hơn ta.

“Dừng đi...” Vì sau khi đó lại có dũng khí như vậy, ta không biết, nhưng mà, khi đó ta, đã không nghĩ đến lui về phía sau.

Cảm giác được, hần vươn tay, đem ta ôm chặt vào lòng.

“Được.” Hần vẫn thế một chữ đáng giá ngàn vàng... Nhưng mà, trả lời như vậy là đủ rồi...

Đó là một khắc vui sướng nhất trong đời ta. Nếu vì giờ khắc này, cho dù, phải chịu đựng mười bảy mười tám đao, cũng không sao cả...

Đột nhiên, hần buông vòng ôm, bế ta lên, “Sao không mang hài liền đi ra?” Trong giọng nói của hần, nghe ra được tức giận nha...

“Ách...” Bởi vì nóng vội a...

Hần lập tức nhảy lên, dùng khinh công chạy trở về.

Trời còn mưa aizz... Song... không sao, cứ mưa cho đã đi... dù sao bị bệnh cũng có người sắc thuốc, ta không sao cả... lại nói tiếp, có thể hay không, đi chậm một chút...

28. Chương 29

Chương 29: Chấp niệm

Đôi khi, người đang đợi thì không đến, người không nên tới, thường thường sẽ xuất hiện trước mặt người...

Khi vừa xuống lầu, liền thấy cô nương năm trước luận võ chọn chỗ ngồi ở bàn giữa, vẻ mặt tươi cười nhìn đông nhìn tây.

“A, thiếu tôn...” Nhìn đến ta xuống, nàng vui vẻ chào hỏi.

“Ách...” Ta phải nói gì đây?

“Thiếu tôn không nhớ sao? Ta là Viên Tàng U. Người gọi ta U U thì được rồi... lần trước ta giúp đỡ người a...” Nàng đứng lên, thân thiết nắm tay của ta. Nàng lại nhìn nhìn khắp nơi, “Đúng rồi, Khách Lộ đại ca đâu?”

Nàng rút cuộc có phát hiện hay không, có mười bảy mười tám người đang đề phòng nhìn nàng hả? Ta thực hoài nghi chỉ cần ta nhắm mắt chau mày, mọi người sẽ tấn công qua...

“Huynh ấy ở trên lầu...” Thật không biết sao ta lại trả lời nữa.

Nàng lập tức buông tay ta ra, “A, vậy à, ta đi chào hỏi!”

“Chờ đã...” Aiz, ta còn chưa nói xong mà, “Huynh ấy hiện đang chữa thương.”

“A?” Nàng vẻ mặt mất mát, “Vậy ta đợi lát nữa...” Nàng lại ngồi xuống, tự rót một ly trà.

“Viên cô nương sao biết ta ở chỗ này?” Bất quá, cũng không kỳ quái a, “Thánh Kiếm” hẳn là biết...

“À, Tiểu Tịch của ta dẫn ta đến.” Nàng cười nói.

Tiểu Tịch? Con hắc mã kia à? Lại nói tiếp, nó xác thực tự mình chạy... Còn có thể đi tìm chủ nhân, rất có linh tính nha...

“Đình tỷ tỷ.” Khách Ưc chạy xuống lầu, kéo ta, “Đi lên một chút!”

A? Aiz, đừng kéo a...

...

“Thật sao!” Khách Ưc nhìn ta, vẻ mặt kinh ngạc.

Ta khó hiểu nhìn hắn, lại nhìn nhìn Khách Lộ bên cạnh... Khí sắc huynh ấy hình như đã tốt lên rất nhiều nha...

“Bảy thành công lực...” Khách Ưc vuốt trán.

“Làm sao vậy?” Rốt cuộc chuyện gì mà kinh ngạc như vậy?

“Tỷ tỷ, tỷ thật sự không biết?” Khách Ưc thở dài, “Khách Lộ ca ca truyền bảy thành công lực cho tỷ.”

Bảy thành? Ta biết huynh ấy từng truyền nội lực giúp ta bảo vệ tâm mạch, nhưng mà, bảy thành nhiều như vậy sao?

“Là chuyện tốt hay chuyện xấu?” Hỏi một chút.

“Lúc ấy vì bảo trụ tánh mạng của nàng, chỉ có thể như vậy...” Mở miệng là Khách Lộ, “Ta quả thật không nghĩ chuyện sau đó...”

Nghe ra là chuyện xấu.

“Rốt cuộc...” Không hiểu.

“Tỷ tỷ, có nhớ hay không ta nói với tỷ chuyện ‘Viêm Thần Giác Thiên’. Hiện tại trong thân thể tỷ, có nội lực ‘Viêm Thần Giác Thiên’...” Khách Ưc bất đắc dĩ giải thích, “Vốn nội lực loại này, truyền đến truyền đi cũng không có gì trở ngại. Nhưng mà, bản thân tỷ không có nội lực. Hơn nữa ‘Viêm Thần Giác Thiên’ lại là võ công tà môn, loại chân khí chí cương chí dương này, tỷ căn bản không thể khống chế. Cho nên...”

“Có thể nói đơn giản chút hay không?”

“Nói cách khác, nội lực này, tuy rằng nhất thời bảo vệ được tâm mạch của tỷ, nhưng mà, lâu dài, đối với tỷ trăm hại mà không một lợi.”

Hả? Không phải chứ...

“Sẽ chết?” Trước kia thì không sao cả, hiện tại ta thật sự rất không muốn chết...

“...” Khách Ưc nhíu mày, “Tôn thượng hẳn sẽ có cách, trước khi tôn thượng trở về, tỷ tỷ chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi, áp chế chân khí trong cơ thể...”

Chính là, chỉ cần quá vui quá buồn, sẽ thống khổ vạn phần? Nếu có áp lực như vậy, chẳng phải là sống không bằng chết?... Biến thành như “Thánh Kiếm” thì làm sao bây giờ?

“Vậy chuyển nội lực kia đi sẽ không có việc gì?”

Khách Ưc thở dài, “Vấn đề là ở chỗ này! Vốn có thể như vậy, nhưng tỷ tỷ không biết truyền công a! Dùng Hóa Công tán, bản thân tỷ tỷ không có nội lực hộ thể, được vật này sẽ gây thương tổn quá lớn. Võ công ‘Hấp Công đại pháp’ lại tuyệt tích giang hồ mấy trăm năm rồi...”

Làm sao bây giờ?... Vừa mới bắt đầu nghĩ như vậy, trong cơ thể giống như là bị hỏa thiêu, một cổ chân khí kỳ quái vọt lên, đau đến làm cho ta mất sức lực...

“Tỷ tỷ, ngưng thần tĩnh khí (tập trung kiềm chế chân khí)!”

Đau như vậy, bảo ta như thế nào ngưng thần tĩnh khí...

Lúc này, một cổ chân khí khác chậm rãi truyền vào trong cơ thể, làm cho cảm giác xao động bình phục lại. Nháy mắt, cổ chân khí kia lại chợt biến mất.

“Thật sự là làm càn! Người cưỡng chế đạo khí như vậy, bản thân sẽ mất mạng trước!” Khách Ưc lớn tiếng quát.

Khách Lộ?

Quay đầu, Khách Lộ bình ổn chân khí của mình, nhẹ nhàng thở dốc.

“Nàng thế nào?” Huynh ấy vừa ổn định hô hấp, lại mở miệng hỏi ta.

Ta sẽ thế nào? Huynh...

“Tỷ tỷ, đừng nghĩ nhiều, ngưng thần tĩnh khí!” Khách Ưc lại một lần nhắc nhở, “Hai người không được làm càn nữa! Ta đi tìm Tàn Xuyên!”

“Huynh không sao chứ?” Ta vươn tay, cầm lấy cánh tay Khách Lộ. Hắn lần trước thương thế hẳn là còn chưa khỏi, đem đại bộ phận chân khí đều truyền cho ta, còn mạnh mẽ giúp ta áp chế nội lực phản chấn, huynh...

“Thực xin lỗi...” Huynh ấy nhìn ta, trong giọng nói có vẻ vô lực.

Thực xin lỗi? Vì sao phải nói xin lỗi... Huynh từ đầu tới đuôi, đều cứu ta không phải sao?

“Nếu không phải khi đó ta làm nàng bị thương, sẽ không...”

Ta chặn ánh mắt huynh ấy, “Ta không sao, thật mà, huynh xem... Chuyện vừa rồi, là ngoài ý muốn...”

Huynh ấy lắc đầu, trong mắt tràn đầy hận ý... Đột nhiên, thân thể huynh ấy run rẩy, sau đó, ta liền như vậy lúng túng nhìn huynh ấy phun ra máu.

“Khách Lộ!”

Huynh ấy ngược nhìn ta, buồn bã cười, trong nụ cười lại có lệ...

Trong nháy mắt, chân khí trong cơ thể lại bắt đầu rục rịch...

“Viêm Thần Giác Thiên”! Đúng vậy, huynh ấy cũng có nội lực “Viêm Thần Giác Thiên”... Cho nên, cảm xúc kịch liệt, cũng sẽ làm cho huynh ấy chân khí hỗn loạn...

Ta biết phải ngưng thần tĩnh khí... Nhưng mà, không có cách nào a, nhìn hắn, cho dù vết thương không đau, chân khí bất loạn, tâm cũng sẽ đau a...

“Ta không sao, thật sự không có việc gì!” Ta vươn tay, ôm chặt huynh ấy, “Ta không có việc gì! Ngưng thần tĩnh khí, cái gì cũng đừng nghĩ...”

Thân thể huynh ấy, vẫn run rẩy... Loại thống khổ này, với ta mà nói, chỉ là chuyện sớm chiều, nhưng mà, huynh ấy lại chịu đựng mười mấy năm rồi... Không được, không thể nghĩ tiếp... Phải ngưng thần tĩnh khí mới được...

“Nàng không nên gấp gờ ta...” Trong giọng nói của huynh ấy lộ vẻ bi thương.

“Trả lời sai!” Ta siết hai tay, ôm càng chặt. “Ông trời là thấy ta mười mấy năm nay sống rất vô vị, cho nên cho ta một đoạn oanh oanh liệt liệt... Ta không phải nên đi tạ lễ sao?”

Lúc này đây, huynh ấy không cười. Cảm giác được, dừng trên gương mặt ta, là lệ...

...

“Có nghe qua ‘nội thương thất tình’ hay không?” Ôn Văn... Không, Tần Xuyên, nhàn nhã thu hồi ngân châm, mở miệng.

Biết hẳn kỳ thật là người “Huyền Vũ đường” của Thánh giáo, ta hầu như đã không còn kinh ngạc.

Hắn cười cười, tiếp tục nói: “Vui cùng sợ đau tim, giận tổn thương gan, buồn cùng đau khổ tổn thương phổi, nhớ tổn thương lách, lo hoảng tổn thương thận...” Hắn uống ngụm trà, “‘Viêm Thần Giác Thiên’ vốn là tâm pháp của đạo gia, ‘Viêm’, lửa của người, xuất phát từ tim và phổi làm chủ, cách vật. ‘Thần’ chính là chỉ khí tức. ‘Giác thiên’ là chỉ hiểu rõ ý trời. Tâm động thì khí tức sẽ làm theo, như lửa có khói, không thể trở lại thành củi. Cho nên đạo gia lợi dụng để khắc chế tâm tính mình, mục đích là để dưỡng sinh...”

“Khụ khụ, Ôn... Tần Xuyên, phiền huynh nói đơn giản một chút.” Ta trừng mắt nhìn hắn. Muốn chết, không phải là đọc nhiều hơn mấy quyển sách thôi sao, có gì đặc biệt hơn người đâu!

“Kỳ thật ý của ta là, ‘Viêm Thần Giác Thiên’ có thể coi là một bộ nội công tâm pháp, là võ học thượng thừa nhất. Tuy rằng phương pháp có điểm quá khích, nhưng nếu có thể chiếu theo bí quyết của nó, không những tránh được ‘nội thương thất tình’, còn có thể ngũ hành diên đảo, cường thân kiện thể, mỹ dung dưỡng nhan, trẻ mãi không già...”

“Khụ khụ.” Ta bất mãn cắt ngang lời hắn, “Huynh có ý gì?”

“Ý của ta là, ‘Viêm Thần Giác Thiên’ nội lực phản chấn không thể cứu được, cô tốt nhất là tu luyện theo nó đi...”

Hết chỗ nói rồi...

“Nói cũng như không nói.” Khách Ưc mở miệng, “Tỷ tỷ tuy rằng có thể thông qua tu tập ‘Viêm Thần Giác Thiên’ để kiểm chế chân khí trong cơ thể, nhưng mà, vấn đề là thời gian thế nào, vạn nhất tỷ tỷ còn chưa luyện thành, chân khí đi ngược chiều trước... Vậy làm sao bây giờ?”

Tần Xuyên nhìn nhìn ta, “Chỉ có thể luyện trước, sau đó lại nghĩ biện pháp.”

“Ta có thể hỏi chưa?” Ta thở dài, “Luyện như thế nào?”

Hai người lập tức ngời nhìn ta ta nhìn người.

“Đừng nhìn ta a, ta không biết.” Khách Ưc lắc đầu.

“Ừm, ta cũng không có cơ hội luyện môn công phu này...” Tần Xuyên cười cười, “Có điều, Khách Lộ biết a...”

Khách Lộ ngồi bên cạnh, vẫn trầm mặc.

“A, vậy là tốt rồi...” Ta đi qua, ngồi xổm xuống, ngẩng đầu nhìn Khách Lộ, “Dạy ta a...”

Huynh ấy nhìn ta, hồi lâu sau, mới khẽ cười, gật gật đầu.

“Có khó không?” Ta tiếp tục hỏi.

“Sẽ không.” Rốt cục, huynh ấy cũng mở miệng nói chuyện.

“Vậy, phải luyện bao lâu?” Tiếp tục tiến lên!

“...”

Cửa đột nhiên bị đá văng.

Viên Tàng U về mặt phần nộ đi đến.

“Ách...” Đánh cướp hả?

“Ta dù sao cũng là khách a, ta cũng chỉ là muốn nhìn xem Khách Lộ đại ca đến tột cùng là bị gì, sao mọi người đều ngăn cản ta hả! Còn động thủ nữa! Đây là đạo lý gì hả?” Nàng vừa đi, vừa oán giận, “A... Khách Lộ đại ca...” Đột nhiên, giọng điệu của nàng đột nhiên thay đổi. Nàng đi qua mấy bước, nét mặt tươi cười như hoa, “Huynh làm sao vậy, là bị bệnh sao?”

Khách Lộ lắc đầu.

“Nội thương?”

Chân khí của ta, hình như có điểm loạn, gan hình như không quá thoải mái... Giận tổn thương gan, thật hay giả đây?

Khách Lộ đột nhiên đứng lên, kéo ta. “Đi luyện công đi.” Huynh ấy nhìn ta, nói.

A? Bây giờ? Ta khờ ngốc bị huynh ấy lôi đi.

“Xin lỗi không đón tiếp được, Viên cô nương...” Ta mở miệng, nói với Viên Tàng U.

Viên Tàng U khẽ nhú mi, nàng đi lên vài bước, vươn tay chặn Khách Lộ.

“Chờ đã!” Nàng mở miệng.

“Có việc gì thế?” Về mặt Khách Lộ vẫn lạnh lùng. Ta đã nói, “Viêm Thần Giác Thiên” loại võ công này, cho dù tốt như thế nào, khiến ọi người không biết cười, còn có giá trị tu luyện gì chứ?

“Huynh cùng nàng, có quan hệ gì hả?” Viên Tàng U nhìn ta, nói.

“Có liên quan gì tới cô?” Khách Lộ vẫn lạnh lùng đáp.

“Có!” Viên Tàng U hùng hồn thật sự là làm cho ta giật mình không nhỏ, “Ta thích huynh, nếu hai người là một đôi, ta phải bỏ cuộc. Huynh nói có liên quan hay không?”

Thật, thật thẳng thắn...

Khách Lộ sửng sốt một chút, quay đầu nhìn ta.

Nhìn ta làm cái gì? Ách... Nhớ lại, Khách Lộ thoát nhìn lạnh lùng, trên thực tế, loại việc này hẳn đã làm cho huynh ấy lúng túng, không thể trả lời. Aiz, huynh ấy thiện lương như vậy làm gì? Thiện lương lại không thể làm cơm ăn. Xem ta... khoan đã, chúng ta có thể xem như một đôi sao?... Aiz, dưới tình huống này, coi như phải đi!

“Viên cô nương, kỳ thật...” Kỳ thật, ta cũng không biết nói như thế nào... Thật vô dụng.

“Người đã là thiếu tôn ‘Thánh giáo’, muốn dạng nam nhân gì không có?” Đột nhiên, Viên Tàng U cắt ngang lời ta, “Giang hồ nhân sĩ, ai không muốn lấy thiếu tôn làm vợ, một bước lên mây. Người có nhiều lựa chọn như vậy, vì sao lại chọn Khách Lộ?”

Này... Rất khó nói rõ... Ta cũng gần đây mới biết được mình là thiếu tôn a...

“Người là thiếu tôn cao quý, vì sao phải đoạt một tên ‘Nhận’ với ta?”

Ai đoạt với ai hả? Ta theo bản năng, nắm chặt tay Khách Lộ. Trấn định, trấn định, kích động chân khí sẽ hỗn loạn, đến lúc đó, huynh ấy nhất định lại tự trách... Trấn định!

Vào lúc này, vì sao ta lại phát hiện nhiều người như vậy đứng ở cửa nhìn diễn trò hả? Còn có, Tần Xuyên, Khách Ưc, các người cười cũng quá rõ ràng rồi!... Không được, trấn định trấn định... “Viêm Thần Giác Thiên” chết tiệt!

“Viên cô nương, không phải như cô nghĩ...” Ta muốn tức giận ta muốn tức giận ta muốn tức giận...

“Ta mặc kệ là cái dạng gì!” Nàng nhìn ta, nghiêm túc làm cho người ta sợ hãi, “Ta muốn, liên nhất định phải có được!”

Ta tốt xấu gì cũng là thiếu tôn a! Những lời này phải là ta nói!... Không được, trấn định trấn định, ngưng thần tĩnh khí...

“Bỏ cuộc đi, Viên cô nương...”

Khi nghe được Khách Lộ nói như vậy, ta thiếu chút nữa không thể ngưng thần tĩnh khí.

“Huynh nói như vậy, là ‘Nhận’ phải bảo vệ ‘Thiếu tôn’, hay là...” Viên Tàng U nhìn hẩn, trong giọng nói tràn đầy không cam lòng.

“Khi ta quen cô ấy, không biết cô ấy là thiếu tôn...” Giọng nói của Khách lộ, bình tĩnh vô cùng, “... Cho dù biết, cũng vẫn vậy.”

Nguy rồi. Cái này, thật sự là chân khí đi ngược chiều...

“...” Viên Tàng U quay đầu, trừng mắt nhìn một người ở cửa võ tay, “Huynh nói gì cũng được, ta sẽ không bỏ cuộc!”

“Tùy cô...” Khách Lộ vươn tay, ôm lấy ta, xuyên qua đám người.

“Nhìn cái gì vậy! Giúp ta chuẩn bị phòng, ta muốn ở nơi này!” Nghe được, tiếng la của Viên Tàng U.

Đau quá nha...

“Nàng không sao chứ?” Khách Lộ nhìn ta, hỏi.

Có việc... Ta hít, ta thở, ta lại hít, ta lại thở... Ta cố gắng ngưng thần tĩnh khí a...

“Giải thích.” Ta nhìn huynh ấy, mở miệng.

Huynh ấy có chút khó hiểu, nhưng cũng không suy nghĩ trả lời: “Thực xin lỗi.”

“Ừm.” Đúng nha, huynh ấy không nói những lời này, ta sẽ không bị chân khí đi ngược chiều. Thì ra không thể rất không vui, cũng không thể thật là vui a...

Sau lưng, Viên Tàng U còn cùng đám người rảnh rỗi trong điểm ta tranh cãi ầm ĩ.

Đau lợi hại hơn.

“Nói huynh ghét ta.”

Khách Lộ nhìn ta, “A?”

“Vừa rồi quá mừng chân khí mới loạn, không biết quá buồn có thể trung hoà hay không... Để thử xem xem...”
Đau đau đau đau đau...

Rốt cục, lại nhìn thấy huynh ấy nở nụ cười.

“Nói a.”

Huynh ấy đỏ mặt, lắc đầu, “Vô dụng.”

“Không thử thì làm sao biết?”

“Thật mà...”

“... Vậy làm sao bây giờ?” Quả nhiên, yêu là chấp niệm sâu nhất, chương ngại lớn nhất để luyện “Viêm Thân Giác Thiên”...

“Luyện công đi.”

“... Ừm, nha...”

Thật sự là đau quá a... a, đúng rồi, đây là không phải gọi là đau cũng vui vẻ?... Uhm, phân tâm, hình như không đau như vậy...

29. Chương 30

Chương 30: Quân chiến

“... Giác minh thông thần, thần quy hình, hình quy khí, khí quy tinh, tinh quy hóa...” khẩu quyết gì a, hoàn toàn như lọt vào trong sương mù. Như vậy có thể luyện thành tuyệt thế nội công? Đùa à?

Ta mở to mắt, nhìn Khách Lộ ngồi trước mặt. Bộ dáng của huynh ấy trầm tĩnh thản nhiên, như đang thảo luận khẩu quyết “Điều tức cố ác, tâm định tức vi, tuy vô sở niệm, nhi trắc nhiên tinh minh, nghị nhiên cương liệt, như hỏa chi bất khả phạm”. Kỳ thật, có lẽ ta chỉ cần nhìn là được rồi...

“Sao không luyện thế?” Hắc mở to mắt, hỏi.

“Ách...” Không thể nói là ta lười nhĩ? “Khát nước.”

Khách Lộ đứng dậy, rót chén nước, đưa cho ta.

Chậc... Gạt người là không đúng, đặc biệt là lừa Khách Lộ...

“Nàng...” Khách Lộ nhìn ta, mở miệng, “Không được lười biếng.”

Ta suýt nữa đem nước phun ra. Đã nhìn ra?

“Ta không có lười a.” Nhanh giải thích một chút.

Huynh ấy thở dài, “Khí tức của nàng vẫn chưa bình ổn... Trong lúc luyện công có tạp niệm, rất dễ tẩu hỏa nhập ma.”

Ách, đó là bởi vì... “Biết huynh đang ở đây, đương nhiên sẽ có tạp niệm a...” Ta đỏ mặt, nhỏ giọng nói.

Mặt huynh ấy lập tức đỏ bừng, trong lúc nhất thời không biết phải trả lời thế nào.

Vậy là sao...

Huynh ấy đột nhiên đi đến cửa, mở cửa ra. Một đồng người lập tức giả như không có việc gì tránh ra.

Khách Ưc đã cười đến sắp nằm úp xuống đất.

“Mẹ của ta ơi, lười biếng mà cũng có thể mượn cớ như vậy, tỷ tỷ, ta thật sự là bội phục sát đất...”

Cái gì lấy cớ hử, ta là nói thật!

Tiếp đó, liền nhìn thấy, Viên Tàng U vẻ mặt khó chịu đứng một bên.

“A, không quấy rầy, các người tiếp tục. Cần thận đừng để tẩu hỏa nhập ma a...” Khách Ưc cười, xoay người bước đi.

Ta lập tức đứng dậy, “Người có ý gì hử?”

“Không có ý gì...” Khách Ưc chớp chớp mắt, vô tội nói.

Đáng giận! Cười nhạo ta?

Ta đang muốn động thủ, Quân Lâm lại bước nhanh tới, “Đừng đùa!” Nàng vươn tay, kéo Khách Ưc đến một bên, “Tiểu Đình tỷ tỷ, ta vừa nghe báo lại, các đại môn phái đã tụ tập mà đến, tựa hồ là muốn tiêu diệt Thánh giáo.”

Hử? Không phải chứ?

Khách Ưc cười cười, “Không có gì lạ. Người trong giang hồ vẫn coi chúng ta là tà ma ngoại đạo, nếu không phải tìm không thấy tổng đàn của chúng ta, bọn họ đã sớm thay trời hành đạo.” Hắc khẽ thở dài, “‘Thánh Kiếm’ đem tin tức chúng ta quảng bố giang hồ, xem ra là muốn mượn đao giết người.”

Sao có thể nói nhẹ nhàng như vậy chứ?

“Tỷ tỷ yên tâm, bọn họ muốn tiêu diệt Thánh giáo, còn sớm năm trăm năm...” Trong nụ cười của Khách Ưc ẩn giấu sát khí.

“Nói khoác mà không biết ngượng.” Quân Lâm thản nhiên châm biếm, “Cũng không biết là ai, chỉ là vài tên ‘Nhận’ liền khiến hấn bị thương ngay cả mình là ai cũng không biết... Tỷ tỷ yên tâm, Chu Tước đường chúng ta, sẽ không vô dụng như vậy...”

Lời của nàng, hình như có tính châm chích...

“Ồ? Vậy là ai, khi cùng ‘Nhận’ giao chiến, còn để thiếu tôn che chở hả?” Khách Ưc mở miệng, cũng có châm chích.

“...”

“Hai người các người xong chưa?” Ta thở dài, “Hiện tại đại địch trước mắt, phiền nghiêm túc một chút.”

“Tỷ tỷ a...” Quân Lâm sắp đến, oan ức nói.

“Tìm người ủng hộ thì tính là gì?” Khách Ưc khinh thường tránh qua bên cạnh.

Người như vậy, đáng tin sao? Ta có lẽ nên lo lắng đóng gói hành lý chạy lấy người?

“Ha ha, chuyện lớn như vậy, sao không ai cho ta biết? Sư phụ người không phải khinh thường ta chứ?”

Ngân Kiều?!

Aiz, bị một nam tử anh tuấn hơn bốn mươi tuổi gọi là sư phụ, cảm giác thật sự là phức tạp.

“Đỉnh cô nương.” Tiểu Tề cười cười, mở miệng chào hỏi.

“Tỷ tỷ, hấn là?” Quân Lâm hỏi.

“Ngân Kiều.”

“A? Tỷ tỷ là sư phụ của Ngân Kiều?” Trăm miệng một lời a.

Đừng như vậy a, ta sẽ có ý xấu nha...

“‘Ngân Kiều’ không phải tên giang hồ đại đạo, phá nhà cướp của, không chuyện ác nào không làm...” Khách Ưc nói.

“Cải tà quy chính nha...” Ngân Kiều mở miệng, cười chân thành, “Tại hạ Tề Hành, mong được chỉ giáo nhiều a...”

“Ồ, trên đời này, ai dám chỉ giáo người hả...”

Giọng nói này... Bà mai?!

Bà mai vẫn phe phẩy cây quạt, vẻ mặt tươi cười.

“Lí ma ma, người không có việc gì hả?” Thật tốt quá, ta còn lo lắng đêm đó, bà bị ‘Nhận’ đả thương nữa chứ.

“Bà ta sao có việc gì chứ? ‘Quỷ Môi’ Lí Ti cũng không phải đèn hết dầu.” Ngân Kiều rất vui vẻ mở miệng.

“A? Chính là người chuyên vì diêm vương làm mai ‘Quỷ Môi’ Lí Ti?” Khách Ưc kinh ngạc.

“Đổi nghề đổi nghề, gọi ta một tiếng Lí ma ma, đảm bảo làm mai cho người một mối vừa lòng...” Bà mai cười nói.

“Không nghĩ tới, trấn nhỏ này không chỉ có người của Thánh giáo chúng ta ẩn núp, còn có nhiều kỳ nhân võ lâm như vậy a.” Quân Lâm yêu kiều cười.

“Ha ha.” Ngân Kiều đi tới, vỗ vỗ vai của ta, “Ta thật muốn nhìn xem môn phái nào dám động tới sư phụ của ta.”

“Lẽ vật nhờ làm mai của công tử nhà Thượng Thư ta còn chưa lấy được, chuyện tân nương tử chính là chuyện của ta...” Bà mai cười vui vẻ.

Có lẽ ta nên cùng “Quỷ Môi” này thương lượng một chút, cái gì Thượng Thư công tử, giờ ta...

“Hóa ra, người đã cùng thượng thư công tử đính hôn!” Ta đã đoán được Viên Tàng U sẽ nghe được câu này. Nàng đi tới, giận dữ nói.

“Ách, không phải như thế...” Sao ta phải giải thích nhỉ?

“Huynh cũng nghe rồi.” Nàng nhìn Khách Lộ, nói, “Cô ta có mấy phần thật lòng, huynh rốt cuộc có biết hay không?”

Ách, hiểu lắm a!

“Nàng có mấy phần thật lòng cũng không sao.” Khách Lộ bình tĩnh mở miệng.

“Cô ta bắt cá hai tay, như vậy huynh cũng thấy không sao?”

Ta... Ta quả thật từng muốn đáp ứng hôn sự này, nhưng mà, ta...

“Đó là chuyện của ta.”

“Huynh... Vì sao? Huynh thà rằng thích một nữ nhân hai lòng, cũng không chịu nhìn đến ta?” Viên Tàng U lớn tiếng nói.

Cái gì?

“Người nói ai hai lòng hả!” Ta đâu có!

“Đúng, Tiểu Đình nhà chúng ta, đối với Thượng Thư công tử là toàn tâm toàn ý...”

A?... Bà mai đừng nói bậy nha!

“Huynh nghe rồi đó!” Viên Tàng U nhìn Khách Lộ, nói.

Khách Lộ...

Khách Lộ vẫn bình tĩnh, “Vậy thì thế nào?”

Cái gì kêu “vậy thì thế nào”? Huynh không quan tâm sao? Ta thật sự thích Thạch Chúc, cũng không liên quan sao?

Viên Tàng U cắn môi, sau đó, quay đầu chạy ra.

“Ô, cô nương thật nóng nảy...” Bà mai phe phẩy cây quạt.

“Ô? Cô ta chính là cô nương lần trước luận võ chọn rể mà.” Trong đám huynh đệ của Tiểu Tề, có người bình tĩnh đại ngộ nói.

“A? Luận võ chọn rể?” Bà mai khép cây quạt lại, “Có nghĩa là rất muốn gả đi? Oa, sinh ý a... cô nương, chờ đã...” Bà lập tức chạy về phía Viên Tàng U.

“Thật hay giả thế, loại nữ nhân này ai dám lấy hả?” Tiểu Tề thở dài, nói.

“Sư phụ, người làm sao vậy, không thoải mái?”

Tổng cảm thấy trong lòng như là bị cái gì chặn lại... Nếu huynh ấy tức giận, sẽ tốt hơn...

...

Ta đứng ở hành lang trước cửa sổ lầu hai, nhìn võ lâm nhân sĩ đông đúc trên đường. Ta đến tốt cùng là trên ai chọc ai? Nghĩ lại mười tám năm này của ta, tuy rằng không làm qua bao nhiêu chuyện tốt, nhưng mà, cũng không có vi phạm pháp lệnh a? Vì sao lại bị đám danh môn chính phái này vây công hả?

“Tỷ tỷ, tỷ đang nhìn cái gì?” Khách Ưc đi tới, cười hỏi. Hắn thay đổi một thân áo trắng, trong tay còn cầm mặt nạ hoa văn hổ.

Đêm hôm qua, mọi người nơi này thay đổi trang phục, xem ra là không hy vọng bị nhìn ra thân phận thật. Là muốn bảo trì cảm giác thần bí, hay là muốn bảo vệ hạnh phúc bình thường. Phải biết rằng tâm sự người khác, quả nhiên là rất khó biết...

“Chắc chắc, nhiều người như vậy...” Khách Ưc cũng nhìn nhìn tình hình bên ngoài, “Tỷ tỷ, lát nữa vô luận người khác hỏi gì, tỷ chỉ nói mình là chủ tiệm người này, những việc khác một mực không biết...”

“A?” Chẳng lẽ muốn ta không quan tâm đến sao?

Khách Ưc cười cười, “Mọi người chúng ta nơi này, đều là vì bảo hộ thiếu tôn mà tồn tại. Sống chết cũng không sao, quan trọng nhất, là thiếu tôn bình an hay không...”

“...” Đột nhiên, không biết phải trả lời như thế nào.

Hắn mang theo mặt nạ, xoay người, “Tỷ tỷ, nghỉ ngơi đi thôi.”

Nghỉ ngơi? Làm sao mà nghỉ ngơi?

...

“Đám yêu nhân các ngươi, nếu không ngoan ngoãn đầu hàng, đừng trách ta đại khai sát giới!” Ngoài cửa, song phương giằng co, chỉ nghe thấy người danh môn chính phái nói như vậy.

“Ha ha ha...” Giọng Ngân Kiều, hùng hậu, “Những lời này là ta nói mới đúng. Hôm nay mặc kệ là giết hay là chôn, có gan cứ việc lên!”

Tiếng đao kiếm tuốt khỏi vỏ, làm cho người ta cảm thấy lạnh tâm.

Ta biết, người canh giữ ở cửa cho ta là ai... Lưu đại ca cách vách, Tiểu Triệu tiệm tạp hoá đầu phố, Vương gia gia bán bánh rán, cải trắng bà bà... Còn có, Kỳ Phong gia gia, Nguyệt di, Quân Lâm, Khách Ưc... mọi người, nhìn như tầm thường, lại mang sứ mệnh như nhau... Nhưng mà, vì ta, đáng giá sao?

“Chậm đã!” Ta chạy đi ra ngoài, đứng giữa song phương giằng co.

“...” Không có người nào của Thánh giáo mở miệng ngăn cản ta. Đương nhiên, nếu bọn họ làm như vậy, chính là bại lộ thân phận của ta...

“Cô nương là?” Trong đám chính nghĩa chi sĩ ra vẻ đạo mạo kia, có người mở miệng.

“Ta là chủ quán nơi này!” Ta lớn tiếng nói, đột nhiên cảm thấy cũng không có gì phải sợ, “Bọn họ là khách trong quán ta, ta mặc kệ các ngươi là ai, dù sao muốn đả thương bọn họ, trước qua cửa của ta!”

Danh môn chính phái không khỏi ngơ ngác nhìn nhau.

“Cô nương, đây là ân oán giang hồ, cô nương sao phải nhảy vào vũng nước đục này?”

“Chuyện giang hồ ta không hiểu, ta chỉ biết, việc buôn bán, không thể thất lễ với khách!”

“Ồ đồ ngu xuẩn!” Có người hét lên một tiếng, lập tức tấn công về phía ta.

Tiếng đao kiếm va chạm, làm màng nhĩ ta phát đau.

Khách Lộ đem ta bảo vệ sau người, cản công kích của người kia.

“Dừng tay!” Trong đám người, có người quát.

Người công kích ta lập tức lui xuống.

“Vừa rồi môn hạ thất lễ, thật đắc tội với cô nương, mong cô nương lượng thứ.” Một nam tử thoát nhìn cũng rất có địa vị đi ra, mở miệng, “Không biết vị thiếu hiệp này là?”

Khách Lộ không trả lời.

“Tiểu nhị trong tiệm ta!” Ta mở miệng. Chắc không cần thiết nói là Nhận Thất chứ?

Người kia không khỏi ngẩn người, “Tiểu nhị?” Hắn nhìn nhìn môn hạ mình, “Tại hạ cũng muốn lãnh giáo mấy chiêu.”

Lãnh giáo? Giả dối... Không được, nếu động thủ thật, người từng trải như hắn nhất định lập tức phát hiện lộ võ công của Khách Lộ. Rõ ràng...

“Làm phiền tiểu nhị ta cũng phải hỏi qua ta a!” Ta nhìn khắp xung quanh, sao lại không có người dùng trường thương? Lần trước thương của ta còn ở chỗ của “Thánh Kiếm”, vẫn chưa đến lấy về... Cây gậy trúc? Dùng tạm đi!

“Cô nương...” Người nọ vẻ mặt kinh ngạc.

Làm gì? Không tin võ công của ta?

“Đừng làm càn...” Khách Lộ đề cây gậy trúc trong tay ta.

Làm càn? Ngay cả huynh cũng không tin tưởng ta? “Ai nha, ngươi là tiểu nhị nha, muốn quản cả bà chủ à? Trừ tiền lương của ngươi!” Ta cười cười, nhỏ giọng nói, “Ba mươi chiêu.”

Khách Lộ không khỏi nở nụ cười, buông lỏng tay ra.

“Ta là nghiêm túc a!” Ta lại lớn tiếng nói.

Đối phương đã có người cười lên.

“Cô nương, này...” Người nọ có chút khó xử.

“Này, ngươi không phải sợ ta chứ?” Ta khiêu khích.

Người nọ thở dài, “Được.”

“Chậm đã.” Ta lại mở miệng.

“Lại làm sao vậy?” Trong đám người có người không kiên nhẫn.

“Chúng ta đánh rồi đánh, vạn nhất đến ngày mai còn chưa phân thắng bại thì làm sao bây giờ?”

“Được, ta cùng cô nương ấn định mười chiêu.” Nam tử kia tuổi đủ làm cha ta hào phóng mở miệng, “Trong vòng mười chiêu nếu ta thắng cô nương, cô nương sẽ không lo đến việc này.”

“Nếu ngươi không thắng?” Ha ha ha, bị lừa rồi... đám giang hồ nhân sĩ này, ý vào mình có chút kinh nghiệm, luôn mười chiêu mười chiêu...

“Nhạc Lam kiếm phái chúng ta lập tức rút lui.” Câu này còn hào phóng hơn.

“Được!” Có lời rồi!

Ta vui vẻ cầm cây gậy trúc, triển khai tư thế.

Mười chiêu, cũng chỉ là chuyện giấy lát. Ta thối lui vài bước, vòng vo chuyển cây gậy trúc.

Người nọ vẻ mặt kinh ngạc. “Xin hỏi cô nương võ công này là?”

“Bất xuất tam thập.” Ta dựng cây gậy trúc, cười.

“Bất xuất tam thập?”

“Chính là trong vòng ba mươi chiêu, nhất định chế địch.” Cũng không thể nói là chỉ có ba mươi chiêu để dọa người thôi nhỉ?

“Lam kiếm thập thất thức, trên giang hồ khó gặp địch thủ, hôm nay gặp được cô nương, tại hạ mới biết được đạo lý ‘thiên ngoại hữu thiên’.” Người nọ ôm quyền hành lễ, “Tại hạ tâm phục khẩu phục.” Hắn xoay người, phát tay, “Đi!”

Đám người xôn xao một trận.

Cứ dễ dàng như vậy hả? Ta đây có phải có năng lực bịa đặt hay không?

“Nữ nhân này nhất định cũng là yêu nhân ma giáo, mọi người không cần nói cái gì giang hồ đạo nghĩa, cùng tiến lên!”

Cái gì?

Đang lúc mọi người đều chuẩn bị sẵn sàng đón địch, trong gió đột nhiên bay tới một mùi hương thật kỳ dị.

Trong nháy mắt, đám danh môn chính phái này đều lão đảo.

“Hừ, chỉ như vậy, còn dám thay trời hành đạo?”

Tần Tổ...

Tần Tổ tự nhiên thông thả bước đến, vẻ đẹp diễm lệ tuyệt trần này, làm cho người ta không khỏi nín thở... Khoan đã, nín thở? Mùi vừa rồi là độc à? Ta không cần nín thở sao?

“Tần Tổ!” Trong đám chính phái có người hô.

Tần Tổ cười, “Mùi hương Nhuyễn Cốt tán này, không tệ chút...”

Lạnh... nhưng mà, vì sao người của chúng ta nơi này thoát nhìn đều rất có tinh thần, một chút cũng không giống trúng độc a...

“Người, mùi này có độc...”

Tần Tổ cười, “Không có a.” Nàng hít sâu mấy hơi, “Đây là mùi u lan Thiên Trúc, minh mục an thần, làm gì có độc?”

Hả?

“Người...”

“Được rồi được rồi, nói cho người nghe, miễn cho người chết không nhắm mắt...” Tần Tổ đi tới, đứng ở bên người ta, “Nước các người vẫn uống đều có Tán Hoa tán...”

“Không thể nào, chúng ta vẫn dùng ngân châm...”

“Ai nói Tán Hoa tán có độc?” Tần Tổ vừa cười, “Có điều, loại Tán Hoa tán này, một khi phối với các loại dược liệu khác nhau, hiệu quả sẽ không giống nhau. Tỷ như, thêm u lan Thiên Trúc, liền biến thành Nhuyễn Cốt tán...”

“Diễm tuyệt thiên hạ, độc bổ giang hồ”, danh hiệu trên giang hồ quả nhiên không phải thổi phồng...

“Ha ha ha... Tần Tổ quả nhiên danh bất hư truyền!” Ngân Kiều vui vẻ cười.

Mắt thấy thế cục đã nghiêng về một phía, đột nhiên có người đi ra.

“Oan gia nên giải không nên kết.”

Một phụ nhân thoát nhìn khoảng bốn mươi ngoài, một thân ung dung đẹp đẽ quý giá.

“Nam Cung phu nhân...”

Nam Cung phu nhân? Khách Hành vẻ mặt nghiêm túc đi bên người bà. Nhìn thấy ta, nhẹ nhàng nở nụ cười.

Ta không khỏi quay đầu lại nhìn Tần Tổ. Có âm mưu nha. Với tính tình của Tần Tổ, muốn hạ độc đã sớm hạ, làm gì đợi đến lúc này, còn hạ Nhuyễn Cốt tán không có lực sát thương. Lúc này Nam Cung thế gia đi ra giảng hòa, nhất định là kế hoạch sẵn rồi... Vừa lúc, thấy Khách Ưc quay đầu cười trộm, ta càng thêm khẳng định suy đoán của mình.

“Tần cô nương, làm người phải có lòng khoan dung.” Phụ nhân mở miệng, nói với Tần Tổ.

“Tha?” Tần Tổ cười cười, “Là ai không buông tha ai? Bọn họ tấn công Thánh giáo ta không xen vào, nhưng mà, chuyện Tiểu Đình tỷ tỷ ta không thể không nhúng tay.”

Lại nói, bọn họ còn không biết ta là “thiếu tôn” nhỉ? Có lẽ không nói cho bọn họ tốt hơn...

“Các vị bằng hữu võ lâm nghe ta một lời, Thánh giáo tuy làm việc quỷ dị, nhưng chưa từng làm việc thương thiên hại lý gì. Tấn công Thánh giáo như thế thật sự có chút trái với đạo nghĩa giang hồ, tổn hại uy danh chính phái chúng ta. Truyền ra ngoài chẳng phải khiến thế nhân chê cười?” Nam Cung phu nhân lập tức đổi giọng.

Trong đám người có người hòa theo.

“Tần cô nương, chuyện lui quân, Nam Cung thế gia chúng ta đáp ứng. Xin đem giải được ra đây đi.”

Tần Tổ khẽ thở dài, “Được rồi, dù sao cũng phải giữ thể diện cho Nam Cung thế gia.” Nàng phất tay, mùi hương kỳ dị lan ra bốn phía.

Màn trình diễn này...

“Nam Cung phu nhân!” Đột nhiên có người mở miệng, “Tục ngữ nói, diệt cỏ tận gốc. Thánh giáo làm việc tàn nhẫn, khó bảo đảm ngày khác không thành họa lớn của võ lâm. Quyết không thể dễ dàng lui quân!”

Wow, được giải độc liền tráo trở! Đám chính phái này...

Đang trong tình thế nghiêm trọng, đột nhiên một đội binh mã đi tới. Dẫn đầu chính là Thạch bá bá...

“Làm càn!” Thạch bá bá ra lệnh một tiếng, cung thủ liền lập tức giương cung.

Hình như không có việc gì.

“Các người dám gang hồ tặc phỉ này. Vị này chính là hậu nhân của Kiêu Kỵ đại tướng quân, thiên kim của Trấn Tây Hầu các người cũng dám lỗ mãng! Còn không mau mau rời đi, nếu không chính là cùng triều đình đối nghịch!” Thạch bá bá lớn tiếng nói.

Thiên kim Trấn Tây Hầu? Ta? Chuyện khi nào?

Xem ra, sững sờ không chỉ mình ta.

“Thánh giáo chúng ta luôn không cùng triều đình lui tới, cũng không muốn đối địch với triều đình. Việc hôm nay, coi như bỏ qua!” Phía sau ta có người nói như vậy. Nghe ra là Vương gia gia bán bánh rán.

Lời ông nói vừa dứt, người của Thánh giáo liền dùng khinh công vọt đi.

Các đại môn phái vừa thấy như thế, cũng nói vài câu, giải tán.

Tiếp đó ta cũng rất lạnh nhìn trên đường vốn dĩ nhà nào cũng đóng cửa dần dần có người, Vương gia gia từ quán bánh rán của mình, về mặt sau cơn mưa trời lại sáng đi ra; Khách Ưc từ đầu đường kia chạy tới, mở miệng chính là, “Tỷ tỷ, tỷ không sao chứ...” Một đoàn giáo đồ Thánh giáo vừa rồi còn kêu đánh kêu giết, hiện tại đều thay trang phục bình thường, ở cùng một chỗ chỉ trở xem náo nhiệt.

Ta bội phục không còn gì để nói...

...

“Là như vậy, Chúc nhi được Hoàng Thượng ưu ái, lĩnh quân chống Tây Hạ. Chiến thắng quay về, khi Hoàng Thượng phong thưởng, nó đề cập chuyện cha con. Vì thế Hoàng Thượng truy phong cha con làm Trấn Tây Hầu. Ta chính là vì việc này mà đến...”

Truy phong?

“Còn có chính là hôn sự của con cùng Chúc nhi...”

Ta suýt nữa đem trà phun ra.

Ta còn chưa mở miệng, đã có người lên tiếng.

“Thượng Thư đại nhân, ta nghĩ lệnh lang hân là đề cập qua chuyện Nam Cung thế gia chúng ta cùng Giang cô nương?” Trong mắt Nam Cung phu nhân có sát khí.

“Ồ? Bản quan chỉ nghe khuyến nhi nói, thiếu chủ Nam Cung thế gia là nam tử bạc tình đứng núi này trông núi nọ, không đáng phó thác chung thân. Thạch Giang hai nhà chúng ta chính là thế giao, hôn sự này môn đăng hộ đối...”

“Đứng núi này trông núi nọ? Nam nhân ai không có tam thê tứ thiếp? Có điều, Thượng Thư đại nhân cứ yên tâm, Nam Cung thế gia chúng ta sẽ không bạc đãi con dâu, Giang cô nương đương nhiên là chính thất.”

Ta không nói gì...

“Khách Hành, đây là sao hả?” Ta kéo Khách Hành qua một bên, nhỏ giọng hỏi.

Về mặt hấn so với ta càng ai oán hơn, “Ta cái gì cũng chưa làm a... Ai bảo cô tạo hình tượng vĩ đại như vậy trong cảm nhận của Hàn Chí làm gì?”

Hình tượng vĩ đại? Có sao?

“Vậy Tần Tổ thì sao?” Đừng nói với ta Tần Tổ đáp ứng chuyện kì quái này nha.

Khách Hành hung dữ thở dài, “Ai bảo cô tạo hình tượng vĩ đại như vậy trong cảm nhận của Tần Tổ làm cái gì?”

A? Thật sao...

“Tiểu Đinh tỷ tỷ căn bản là không thích lệnh công tử, Thượng Thư đại nhân vẫn là biết khó mà lui đi.” Lập tức nghe thấy giọng nói lạnh băng của Tần Tổ.

“A ơ, người làm sao mà biết? Ta thấy thiếu chủ Nam Cung thế gia này đáng vẻ không đứng đắn, Tiểu Đinh cũng không thích hấn đâu!” Bà mai không cam lòng yếu thế, chống nạnh nói.

Không biết Tần Tổ cùng “Quý Môi” Lí Ti đánh nhau, ai có vẻ lợi hại... Ta sao lại nghĩ việc này hử?

“Nam Cung phu nhân chính là người tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ, tội gì cùng bản quan tranh đoạt nhân duyên?” Thạch bá bá tiếp tục nói.

“Đại nhân nói thật buồn cười, việc gì cũng có thứ tự trước sau, đến tột cùng là ai đoạt nhân duyên của ai?” Nam Cung phu nhân uống một ngụm trà, vẫn không chút nhượng bộ.

“Phu nhân, Tiểu Đinh chính là con gái của bạn cũ bản quan, bản quan không muốn nhường.”

“Giang cô nương trọng tín nghĩa, không phải nữ tử tầm thường, ta cũng không nhường!”

...

Sao ta lại thành thứ để tranh đoạt hử?

“Thạch bá bá, Nam Cung phu nhân,” Ta cẩn thận mở miệng, “Kỳ thật ta...”

“Tiểu Đinh a, ta biết con cùng Chúc nhi còn có chút xa lạ, nhưng cảm tình có thể bồi dưỡng mà.” Thạch bá bá lập tức xen mồm.

“Giang cô nương, ta biết Bắc Thần từng phụ cháu, nhưng cháu có thể yên tâm, Nam Cung thế gia chúng ta quyết không bạc đãi thiếu phu nhân.”

Ta không phải nhắc tới việc này!

“Ta muốn gả cho ai là chuyện của ta, hai người có chừng có mực đi!” Thật sự là lửa giận không tên!

Im lặng...

“Hừ.” Rõ ràng nghe được tiếng hừ lạnh, không cần đoán, nhất định là Viên Tàng U. “Người bỏ được sao?”

Ta quả thực sắp phát điên!

“Viên Tàng U!” Ta đi qua, “Cô nghe rõ cho ta, Khách Lộ là của ta, cô sớm chết tâm đi!”

Càng im lặng...

Chân khí, hình như rối loạn...

“Tiểu Đinh, con nói cái gì?” Thạch bá bá quá sợ hãi hỏi.

“Ta nói...” Đau quá, “Viêm Thần Giác Thiên” chết tiệt. Ta vươn tay, kéo Khách Lộ qua đứng ở bên người ta, “Ta thích là huynh ấy, phải gả cũng là huynh ấy! Từ đầu tới đuôi đều không có thay đổi! Thượng Thư công tử cũng tốt, Nam Cung thiếu chủ cũng được, ta không dám trèo cao!”

“Giang cô nương...”

Ta đã đau đến không thể suy nghĩ. “Chúng ta đi.” Ta kéo Khách Lộ, lên lầu.

...

Nghỉ bán nghỉ bán!

“Nàng có khỏe không?” Khách Lộ vươn tay, giúp đỡ ta.

“Không tốt...” Ta cố gắng bình phục tinh thần mình. Trong nháy mắt ta đột nhiên hạ quyết tâm... “Khách Lộ, đừng đem ta tặng cho người khác...”

Huynh ấy cái gì cũng không nói, chỉ nhìn ta.

“Ta chưa từng thích Thạch Chúc, chuyện Khách Hành huynh cũng biết... Ta không có hai lòng...” Nội lực giống như lửa động chạm khắp nơi, “Cho nên...”

“Đừng nói nữa, ổn định chân khí.” Huynh ấy mở miệng, “Hành khí tiểu chu thiên.”

“Tiểu chu thiên... Là làm sao?”

“Từ dưới đan điền dẫn chân khí tới mạch đốc, qua vĩ lự, giáp tích, ba cửa ngọc chẩm, đến nhâm mạch...”

“Càng không hiểu a...” Có lẽ ta thật sự không phải nhân tài luyện võ...

Huynh ấy hơi nhú mi, sau đó, đem ta ôm vào lòng.

“Đồ ngốc...” Giọng nói của huynh ấy, vang lên bên tai... Đột nhiên, không đau như vậy...

Đồ ngốc sao? Chỉ cái gì? Thiên hạ này, người không biết tiểu chu thiên không chỉ có một mình ta mà... Chỉ là, đồ ngốc thì đồ ngốc.

Dựa vào huynh ấy, thật sự rất thoải mái a...

30. Chương 31

Chương 31: Tế hội

Cái gì gọi là nghiệt duyên? Chính là Thạch bá bá nắm tay của ta, nói với ta: “Thạch bá bá biết con là vì không muốn ta cùng Nam Cung phu nhân tranh cãi nữa, mới nói dối là mình thích tiểu nhị trong tiệm. Thạch bá bá hiểu được nỗi khổ tâm của con, sẽ không để con khó xử. Chuyện này chúng ta sẽ bàn bạc kỹ hơn...”

Ta thật sự không biết nói gì...

Càng khoa trương hơn là Nam Cung phu nhân lại quyết định ở trong tiệm của ta, ta thật sự là có số bị tranh đoạt... Lại nói tiếp, gia gia đến tốt cùng khi nào thì trở về hả? Có điều, gần đây “Thánh Kiếm” cũng không có hành động gì, chẳng lẽ là không còn việc gì rồi?

Trong lúc ta đang nghĩ ngợi, Khách Hành vừa cắn hạt dưa vừa đi qua, “Nghĩ gì thế?”

“Dù sao cũng không phải nhớ huynh.” Ta quay đầu, trừng hấn. Nếu không phải hấn không giải thích rõ ràng với mẹ hấn, tình hình có hỗn loạn như vậy sao?

“Thật sự là tuyệt tình a, Đình nhi...” Hấn cười, “Vậy là đang nhớ Khách Lộ à?”

“Huynh...” Tần Tổ đâu?

“Được rồi, không trêu cô nữa.” Hấn cười vui vẻ, “Đừng lo lắng, ta không phải đã nói sao, chuyện lớn cách mấy, đến nơi này của cô tựa như gió thổi hoa rơi, trở nên không có việc gì... Ngay cả chuyện bao vây tiểu trù thánh giáo cũng đã được giải quyết như vậy, cô còn nghĩ nhiều làm gì?”

Ta có nên nói cho hấn biết, chuyện ta là thiếu tôn của Thánh giáo, trong người mang nội công “Viêm Thần Giác Thiên” này hay không? Hấn nghe xong, đại khái sẽ không đi theo nói với ta “gió thổi hoa rơi”...

Lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng người ồn ào.

Khi Nhận Nhị đi vào, toàn thân đều là máu. Hắn cười cười với ta, gục xuống.

...

Ta nhìn Tần Xuyên từ trong phòng đi ra, “Hắn không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì. Chỉ bị gãy mấy cây xương thôi.” Tần Xuyên cười cười.

Gãy mấy cây xương mà bảo là không có việc gì? Aiz, ta trước kia còn nghĩ Nhận Nhị là người xấu, nhưng xem tình hình này, hẳn nhất định là bởi vì chuyện lần trước, bị Thánh Kiếm đả thương thành như vậy... Ta có cần đi nói cảm tạ hoặc xin lỗi gì không?

Ta nhìn nhìn Khách Lộ bên người, chắc huynh ấy đại khái cũng nghĩ giống ta...

“Định nhi, sao cô quen với ‘Nhận’?” Khách Hành mở miệng, trong giọng nói có vẻ nghiêm túc ít gặp.

“Hỏi việc này làm gì?” Bởi vì ta là thiếu tôn...

“Ha ha, rất đơn giản a.” Tần Xuyên nở nụ cười, “‘Ngũ âm hóa công tán’ là độc được đặc hữu của ‘Thương Long đường’, sau khi Thánh Kiếm làm phản, liền thuộc sở hữu của hắn. Chắc là chuyện Nam Cung thiếu chủ trúng độc, không thể không liên quan với ‘Thiên Nhận chúng’ nhỉ?”

A? Người hạ độc hắn là “Thiên Nhận chúng”? Như vậy hắn là muốn báo thù... Ta theo bản năng nhìn Khách Lộ.

“‘Nhận’ tàn khốc vô tình, tay nhuộm đầy máu tanh, người người đều muốn diệt trừ. Cùng việc ta trúng độc có quan hệ gì?” Khách Hành bất mãn nói.

“Người người đều muốn diệt trừ”? Có nghiêm trọng như vậy hay không?

“‘Nhận’ chính là bị người lợi dụng thôi, oan có đầu nợ có chủ, huynh trực tiếp...” Ta thiếu chút nữa đã nói: trực tiếp tìm gia gia ta đi...

“Sao cô lại nói giúp bọn họ?” Khách Hành không hiểu nhìn ta.

“Ăn ngay nói thật thôi.” Ta đúng lý hợp tình nói.

“Cô...”

Khách Hành còn chưa nói gì đã bị cắt ngang.

“Giang cô nương tấm lòng rộng lớn, nhìn xa trông rộng. Con là một nam nhân, sao lại không có những hiểu biết đó?” Nam Cung phu nhân đi tới, giáo huấn.

“Con...” Khách Hành nhú mi.

“Giang cô nương, khuyến nghị vô tri, cháu đừng để trong lòng.” Nam Cung phu nhân nắm tay của ta, cười nói, “Nó là như vậy, cháu ngày sau cố gắng dạy dỗ nó là được.”

Sao ta nghe là lạ vậy? Là ta ngày đó nói không được rõ ràng sao?

Khách Hành vẻ mặt như gặp trở ngại.

Làm sao bây giờ? Rõ ràng...

Ta còn chưa nghĩ nhu thế nào hoàn thành kế hoạch của ta, tiếng ồn ào lại một lần truyền đến.

“Tỷ tỷ, là người Kỳ Ngự Minh!” Khách Ưc chạy lên lầu, nói.

Kỳ Ngự Minh, cũng chính là người nhà của Viên Tàng U?

“Minh chủ Kỳ Ngự Minh cầu kiến thiếu tôn.” Giọng nữ trong trẻo vang vọng.

Ách... Quả nhiên không phải là chuyện tốt...

Ta không để ý mọi người ngăn cản đi xuống dưới lầu, liếc nhìn tình hình ngoài cửa. Hơn mười con tuần mã bày trận sẵn sàng đón địch, khí thế kinh người.

“Giang cô nương, việc này giao cho ta là được rồi, cháu là một nữ tử, không cần đi ra ngoài, nguy hiểm lắm.” Nam Cung phu nhân hòa ái mở miệng.

Vấn đề là...

“Thật xin lỗi, Nam Cung phu nhân. Kỳ thật, ta chính là thiếu tôn trong miệng cô ta...” Ta cười cười, “Ý tốt của Nam Cung phu nhân ta đã nhận. Ta không xứng với Nam Cung thiếu chủ.”

Nam Cung phu nhân sững sốt, Khách Hành cũng sững sốt.

“Cô là thiếu tôn Thánh giáo?” Khách Hành nhìn ta, nói.

Ta gật đầu, sau đó, ra ngoài.

“Thiếu tôn vẫn khỏe chứ.” Chủ nhân của giọng nói kia vẫn ngồi trong kiệu che màn dày.

“Có chuyện gì?”

“Kì Ngự Minh chúng ta cùng ‘Nhận’ là quan hệ minh hữu, ta muốn làm gì, trong lòng ngài cũng biết mà?”

Thật ghét người ta hỏi ngược lại!

“Xem ngươi có bản lĩnh này hay không.” Lên tiếng, là Khách Ưc.

Còn nhớ Khách Ưc từng nói qua chuyện “Kì Ngự Minh”, bọn họ là bang phái của Tây Hạ. Chuyên nuôi dưỡng tuần mã. Cùng “Thiên Nhận chúng” kết minh, đại khái là muốn hợp lực tấn công nhà Tống. Tóm lại, là chút chuyện ta không hiểu...

Nháy mắt, ngã tư đường trước cửa đã bắt đầu hỗn chiến.

“Sư phụ, dừng tay!” Viên Tàng U đột nhiên vọt ra, chắn trước mặt của ta. Nói đúng hơn, là che trước mặt Khách Lộ che trước ta...

“Tàng U?” Giọng nói kia có chút buồn bực, “Ngươi làm cái gì vậy?”

“Ta...”

“Tránh ra.” Giọng nói của Khách Lộ, bình tĩnh.

Viên Tàng U lập tức xoay người, “Huynh có thể ngăn ở trước mặt cô ta, ta vì sao không thể che trước mặt huynh?”

“...”

Ta biết Khách Lộ trả lời không được...

“Tàng U, ngươi làm sao vậy? Đừng nói với sư phụ, ngươi thích ‘Nhận’ này.”

Thích thì sao chứ? Giọng điệu gì thế?!

“Phải.” Viên Tàng U trả lời, dứt khoát.

Sau một hồi trầm mặc, sa trường chậm rãi mở ra, mắt ta đầu tiên nhìn thấy, chính là mái tóc dài màu vàng nâu. Quả nhiên, là người Tây Hạ.

“Trong lòng hắn có thể có ngươi?” Trong đôi mắt xanh thẳm của phụ nhân kia tràn đầy thương tiếc.

Viên Tàng U cúi đầu, trầm mặc.

“‘Nhận’ là hung khí. Giết người như ma, lạnh khốc vô tình...” Tuy rằng ta biết bà ta đang tận tình khuyên bảo đồ đệ, nhưng ta vẫn khó chịu!

“Minh chủ, bà rốt cuộc tới đây làm gì?” Ta bước lên vài bước, lớn tiếng cắt ngang.

Bà ta ngừng lại, nhìn ta, “Thì ra, lòng thiếu tôn cũng có hấn...”

“Đúng thì thế nào?” Ta hùng hồn trả lời.

“Đây là nguyên nhân ngài không muốn gả cho ‘Thánh Kiếm’...” Bà ta cười cười, “Chỉ là, cho dù như vậy, vẫn phải thỉnh cầu thiếu tôn theo ta đi một chuyến!”

Bà ta vừa dứt lời, tay liền hung hăng vung lên.

Ta biết, vào lúc này, vô luận ta làm cái gì, cỡ nào không muốn, cũng sẽ có người che trước mặt ta... Ta thật không ngờ, người đỡ một chiêu kia cho ta...

“Hoài nhi?” Phụ nhân kia thu hồi roi đang đánh ra, nhìn người che trước mặt ta.

“Ca?” Khách Tùy, là Khách Tùy!

Phụ nhân kia ngây ngẩn cả người, ta cũng ngây ngẩn cả người.

Hoài nhi? cách gọi thật thân thiết a... Chẳng lẽ... Lại nói, mẫu tử bọn họ kỳ thật bộ dạng rất giống a...

“Nàng là?” Phụ nhân kia kinh ngạc hỏi.

“Muội ấy là Giang Đình...” Khách Tùy nhìn ta, trong giọng nói có sự dè dặt đã lâu không nghe.

Phụ nhân kia nhìn ta, ánh mắt phức tạp mà thâm thúy.

“Nương, quân Tây Hạ đã bị đánh bại, Kì Ngự Minh không cần vì Tây Hạ mà bán mạng.” Khách Tùy mở miệng.

Phụ nhân kia giống như một câu cũng không nghe lọt, chỉ nhìn ta, sau đó cười rơi lệ, “Con tên Giang Đình...”
Ta cứng ngắc gật đầu...

...

Thì ra sự việc thật sự lại dùng cách đơn giản này mà chấm dứt. Chỉ nói mấy câu, một hồi chiến đấu liền biến mất không dấu vết. Ta bắt đầu có chút tin tưởng lời Khách Hành nói...

Thì ra, nương Khách Tùy, tên Á Cơ Lan, tức là Lan di... Không biết tại sao, có chút vui sướng, lại có chút lo lắng.

“Ta lần đầu tiên gặp mặt cha con, chính là ở một bãi bồi trên đảo, cho nên chúng ta ước định qua, con của chúng ta, vô luận nam nữ, đều gọi là ‘Giang Đình (Đình: bãi bồi)’.” Lan di cười, “Con chính là minh chứng tốt nhất, ông ấy không có gạt ta...”

Thật không. Thì ra, đây là ý nghĩa tên của ta sao...

“Thánh Kiếm không nói cho người tên của con sao?” Đột nhiên cảm thấy kỳ quái, hẳn là đã sớm biết chứ?

“Không có.” Lan di cười cười, “Ngoại trừ lão gia tử, Ngôn Châm là người duy nhất biết mặt ta, vì che giấu thân phận, tránh gặp phiền phức không cần thiết, ta vẫn luôn không dùng khuôn mặt thật gặp người. Mà Kì Ngự Minh chúng ta ngay từ đầu cùng Thương Long đường kết minh, hẳn đối với ta luôn có nghi ngờ, chưa từng thổ lộ tâm tình.” Bà vươn tay, sờ sờ tóc ta, “Nếu không phải thế, ta có thể nào nhìn con gả cho hắn?”

“Ngôn Châm?” Ai?

“Thánh Kiếm tên gọi Ngôn Châm, vốn ta nghĩ hẳn chẳng qua là bằng hữu của cha con, biết hẳn là Thánh Kiếm, ta thật hoảng sợ. Ta thủy chung cũng không đoán được, lão gia tử lại là giáo chủ Thánh giáo.” Lan di nhẹ nhàng nhún mi, “Có lẽ đây là chuyện duy nhất cha con gạt ta...”

Như vậy à. Tuy rằng vẫn là có chút không hiểu...

“Nương, theo lý thuyết, Thánh Kiếm hẳn là sẽ không để người tới bắt Tiểu Đình, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Khách Tùy hỏi.

“Ha ha.” Người cười là Khách Úc, “Ta thấy, Thánh Kiếm hẳn là đã bị thương rồi.”

Lan di ngẩng đầu, khẽ cười, “Đúng vậy, ta cũng chỉ là tới kéo dài thời gian, phân tán sự chú ý của mọi người, để hắc có cơ hội chữa thương thôi.”

Bị thương, chẳng lẽ là Ngân Kiều đã thương? Tên kia, thì ra cũng rất lợi hại nha!

“Như thế chuyện các đại môn phái cũng giống vậy?” Khách Ưc gật đầu.

“Đúng vậy.” Nụ cười của Lan di vẫn không biến mất, ta liền thấy đứng Nguyệt di đứng bên cạnh nhú mi lại.

“Hắc bị thương rất nặng?” Nguyệt di mở miệng, hỏi một vấn đề kì quái.

Lan di gật gù, “‘Viêm Thần Giác Thiên’ môn võ công này yêu tà vô cùng, người có võ công như Thánh Kiếm, vẫn không thể hoàn toàn khống chế.”

“Viêm Thần Giác Thiên...” Nguyệt di vẻ mặt ngưng trọng.

Hình như là có cái gì rất lạ...

...

Đoạn chuyện kia, có nên tìm Khách Hành giải thích rõ ràng hay không? Ta không phải cố ý gạt hắc... Chỉ là...

Lại nói, Khách Tùy khi đó rốt cuộc nói bậy bạ gì hả? Minh chủ Kỳ Ngự Minh có thể xưng là “dân nữ Tây Hạ” sao? Tư duy kiểu gì thế...

Ta còn suy nghĩ, liền thấy Nguyệt di vẻ mặt đầy tâm sự ngồi bên cửa sổ.

“Nguyệt di...” Ta cười, vươn tay ôm lấy người.

“Ai ô, nha đầu này, làm ta giật cả mình!” Nguyệt di cười trách.

“Uh? Nguyệt di suy nghĩ cái gì vậy? Có phải bởi vì Lan di đến đây, nên ghen hay không?” Ta ngồi xuống, “Yên tâm đi, trong lòng con, Nguyệt di vĩnh viễn là tốt nhất...”

Nguyệt di cười khẽ đánh đầu ta, “Nha đầu chết tiệt kia, dám lấy ta ra làm trò đùa.”

“Hi hi.” Ta dựa sát vào trong lòng người, làm nũng.

“Làm sao vậy, chạy tới làm nũng với Nguyệt di, Khách Lộ đâu?”

Ách... “Nguyệt di!” Ta lập tức đứng dậy.

“Ô, mắc cỡ hả? Lần trước trước mặt nhiều người như vậy, sao không thấy con đỏ mặt hả?” Nguyệt di không chịu bỏ qua.

Ta...

“Con gái lớn không thể giữ a...” Nguyệt di ra vẻ đau lòng.

Ta... Ta thật không nên trêu chọc Nguyệt di...

“Đinh Đinh,” Nguyệt di đột nhiên thu hồi ý cười, cẩn thận hỏi, “Con gặp qua Thánh Kiếm...”

“Dạ.” Đương nhiên, thiếu chút nữa đã cùng hắc bá đường rồi.

“Hắc... Thế nào?”

“Ách... cũng tốt a, chỉ là không có cảm xúc gì cả, giống như rỗng rỗng vậy...” Nguyệt di tuyệt đối có liên quan với Thánh Kiếm này.

“Thật không...” Nguyệt di hạ mắt, “Hắc trước kia không phải như thế...”

“Nguyệt di, người cùng hắc...” Không biết có nên hỏi hay không.

Nguyệt di cười cười, “Khi ta quen hần, hần chỉ là một ‘Nhân’ bình thường, không nghĩ tới, giờ đã là Thánh Kiếm...” Ánh mắt của người trở nên thâm thúy, “Hần cũng giống ta, đều vâng mệnh bảo vệ thiếu tôn... cũng chính là cha con.”

“Vậy hần hiện tại vì sao...” Không hiểu a, người vâng mệnh bảo vệ cha ta, bây giờ không phải đều ở đây bảo hộ ta hay sao? Đây có tính là một dạng thừa kế không?

“Hần là người duy nhất theo cha con xuất chinh... Nhưng sau đó, cha con đã chết, hần vì bảo vệ bất lực, bị triệu hồi về Thánh giáo...” Nguyệt di nhíu mày.

Đây không phải nguyên nhân hần phản giáo chứ? Đột nhiên cảm thấy mọi người trong trấn này thật đáng thương, vì bảo vệ một người, ngay cả cuộc sống riêng của mình cũng phải bỏ mặc. Nguyệt di cũng thế, Tần Xuyên cũng vậy, có ai được làm chuyện bản thân muốn làm đâu?

“Hần biến thành như bây giờ, đều là lỗi của ta...” Trong giọng nói của Nguyệt di có loại xa lạ đau thương, “Hần không có làm gì sai, khi đó hần vì bảo hộ cha con, cũng bị thương rất nặng. Nhưng mà, ta lại nói với hần, ‘Vì sao người chết không phải ngươi’... Ta rõ ràng biết, không phải lỗi của hần...”

Ách... Đúng là có chút quá đáng a... Lại nói, Thánh Kiếm cũng có nội công “Viêm Thần Giác Thiên”, nghe những lời này, chắc chắn chân khí sẽ nghịch chuyển. Nhưng mà, đổi vị trí nghĩ lại, nếu người chết là Khách Lộ... Có quá đáng hơn một trăm lần, ta cũng nói được... Chuyện này, sao có thể nói ai đúng ai sai chứ...

“Đinh Đinh, giúp ta một việc.” Nguyệt di nắm tay của ta.

“Được.” Có gì mà giúp hay không giúp, người là Nguyệt di mà.

“Khi lão gia tử trở về, con giúp ta xin với lão gia tử, đừng giết Ngôn Châm.”

“Dạ.” Ta lập tức gật đầu, kỳ thật, ta cũng không cảm thấy Thánh Kiếm đáng chết a. Dù sao, hần cũng không làm gì ta.

“Vậy thì tốt...” Nguyệt di nở nụ cười, “Ít nhất, ta cũng phải cùng hần giải thích a.”

“Nguyệt di,” Đột nhiên nghĩ đến cái gì, “Hần, có phải thích người hay không?” Trực giác.

Nguyệt di sững sốt một chút, “Con nói gì?”

A? Đoán sai?

“Ách... Tùy tiện hỏi thôi.” Đúng mà, Thánh Kiếm đi theo cha ta xuất chinh, biết chuyện Lan di, nhưng vẫn không nói cho Nguyệt di biết. Thật cẩn thận hư vậy, nếu không phải thích đối phương, làm sao mà có? Bất quá, nếu là thích, lúc ấy bị đả kích nhất định lớn hơn nữa...

“...” Nguyệt di khẽ thở dài, “Ta phải đi...”

“Con tiễn người.”

...

Đưa Nguyệt di xong, ta quyết định đi tìm Khách Hành giải thích. Có điều, khi muốn tìm một người, thật đúng là không dễ dàng tìm được...

Vừa bước vào hậu viện, liền thấy Viên Tàng U. Nàng đứng ở trước chuồng ngựa, vẻ mặt cô đơn.

Ta vốn không muốn quấy rầy nàng, nhưng mà, con ngựa kia của nàng thật sự là nhiều chuyện. vào lúc này, kêu la cái gì chứ?

Viên Tàng U quay đầu, nhìn ta.

Ta chỉ có thể mặt dày đi qua, “Viên cô nương...”

Nàng nhẹ nhàng gật đầu. Sau đó, giống như tự nói: “Ta không cam lòng... Thật sự...” Nàng vỗ về lông ngựa, “Ngươi là thiếu tôn, lại là... sư phụ... thua như vậy, ta thật sự không cam lòng...”

Này...

“Ta biết, đối với cô không công bằng.” Ta mở miệng, “Nhưng mà, ta thích Khách Lộ, tuyệt đối không kém hơn cô chút nào. Cho dù không có gia gia, không có Lan di, ta cũng quyết không đem huynh ấy tặng cho cô.”

“Ta biết...” Nàng quay đầu nhìn ta, “Người quen huynh ấy trước, là ta cố tình xen chân vào.”

“Đây không phải là vấn đề.” Ta không khỏi nở nụ cười, “Nếu hai người quen nhau trước, ta cũng nhất định sẽ không chút do dự hoành đao đoạt ái... Thích, là chuyện không có cách nào.”

Nàng cũng cười, “Người là người kỳ quái.”

Có sao? Đại khái là vậy...

“Cô cũng vậy mà.” Nàng có phải hay không đã không còn dịch ý? “Khi đó, cô không phải còn luận võ chọn rể sao?”

“Việc đó à. Đó là ta đến Trung Nguyên tìm sư huynh, lộ phí dùng hết, cho nên mới bày lời dãi. Người đi lên, đều phải bỏ ra năm tiền.” Nàng cười, giải thích.

A? Thì ra là vậy.

“A, nguy rồi. Lí ma ma nghĩ cô rất muốn gả, đi giúp cô tìm nơi làm mai rồi.” Nhớ tới còn có chuyện này nữa.

“Hả? Không phải chứ...” Nàng nhú mày, “Làm sao bây giờ?”

Có thể, cùng nàng làm bằng hữu...

Đột nhiên, nàng nhanh chóng rút roi trên người ra, “Cẩn thận!”

Ta chỉ là cảm thấy trên vai tê rần, thân thể liền mất đi sức lực. Người đỡ ta, ta thấy rất rõ, là Nhận Nhị...

...

31. Chương 32 + 33

Chương 32: Chưa từng mơ thấy

Ta nhìn Thánh Kiếm trước mặt, quả thực là im lặng tới cực điểm.

“Người tỉnh.” Hắn mở miệng, giọng điệu vẫn lạnh nhạt như trước.

“Người muốn làm gì?” Ta lập tức xoay người xuống giường, đề phòng nói.

“Yên tâm, ta sẽ không thương tổn người.” Hắn ngồi bên cạnh bàn, vươn tay châm trà.

Ta đi qua, nhìn hắn. “... Người, không phải còn muốn lấy ta chứ?” Chắc chắn phải có mục đích.

Hắn ngẩng đầu, “Tuổi của ta có thể làm cha người, lấy người làm gì?”

Đúng nha. Chờ đã, hắn thoát nhìn, chỉ khoảng trên dưới ba mươi. Chẳng lẽ thật sự giống Tần Xuyên nói vậy, Viêm Thần Giác Thiên có thể làm cho người ta trẻ mãi không già? Lợi hại như vậy?

“Vậy người lần trước...” Ta ngồi xuống, dần dần cảm thấy không cần khẩn trương quá. Có cảm giác thật kỳ lạ, người trước mặt này, không phải người xấu gì.

“Lần trước, là muốn dụ vài người đi ra. Người đừng tưởng thật.” Hắn uống ngụm trà.

“Ngân Kiều?”

Hắn cười cười, “Không phải.” Hắn nhìn ta, “Có một số việc, người không cần biết.”

“Vậy người lần này lại bắt ta đến để làm chi? Những người đó còn chưa ra?” Ta thay đổi vấn đề.

“Những người đó đã không có cơ hội trở ra... Về phần lần này đem người mang đến, chỉ là muốn hoàn thành một tâm nguyện thôi...”

“Tâm nguyện gì?” Gặp Nguyệt di? Gặp gia gia? Hay là... trả thù?

“Nói cho người cũng không sao...” Hấn cầm lấy một cái ly, thay ta rót một ly trà, “Ta muốn cùng Nhận Thất đánh một trận...”

A? “Không phải chứ, huynh ấy sao có thể là đối thủ của người!” Người là Thánh Kiếm, Khách Lộ chỉ là “Thập Nhận”, lại đứng hàng thứ bảy...

“Người không biết đâu...” Ánh mắt hấn có vẻ gì đó, không giống vẻ lạnh nhạt của hấn, lộ ra chút ấm áp, “‘Thiên Nhận chúng’ hàng năm đều phải tiến hành luận võ, sắp xếp lại vị trí từ đầu. Nhưng mà, bảy năm qua, bảy người đứng đầu ‘Thập Nhận’ một chút thay đổi cũng không có...”

“Người là nói, bởi vì Khách Lộ, không ai có thể khiêu chiến sáu Nhận trước huynh ấy?”

“Đúng vậy.” Thánh Kiếm nhếch cười, “Hơn nữa, hấn cũng chưa từng thắng qua Nhận đứng vị trí trước hấn. Nhưng mà, lúc phản giáo, hấn lại có thể đả bại Nhận Tứ cùng Nhận Ngũ.”

Ta nghĩ ta biết nguyên nhân Khách Lộ che dấu thực lực, “Nhận Thất” cho dù chỉ là danh hiệu, với huynh ấy mà nói, cũng là tên gọi rất quan trọng...

“Có lẽ, võ công hấn đã trên ta...”

“Nội lực huynh ấy còn chưa khôi phục, người như vậy, rõ ràng là chiếm ưu thế!”

“Nội lực của ta cũng chưa khôi phục a.” Hấn cười, “Người yên tâm, ta sẽ không giết hấn.”

Đả thương huynh ấy cũng không được a! “Người muốn quyết đấu liền tự mình đi tìm Khách Lộ a, lấy ta ép huynh ấy, là sao hả?”

“Hấn tuyệt đối sẽ không đem hết toàn lực cùng ta giao thủ.”

Như thế...

“Nhưng mà...”

“Nhận Thất đối với người rất quan trọng sao?”

“Đừng cứ Nhận Thất Nhận Thất, huynh ấy có tên, huynh ấy là Khách Lộ!”

“Người đặt?” Thánh Kiếm cười nhìn rất đẹp. Nếu không có lời nói âm trầm, nhất định sẽ càng đẹp mắt.

“Đúng vậy.” Có chút ngượng ngùng.

“Lưỡng tình tương duyệt, thật làm cho người ta hâm mộ a.” Hấn cười, cầm lấy chén uống trà.

Ta sao phải đỏ mặt chứ?

“Này, người cùng Khách Lộ đánh nhau, đến tột cùng là muốn cái gì?” Có lẽ nên hỏi một chút.

Hấn nhìn ta, cười khê, “Không có gì, chỉ là muốn biết ai mạnh hơn thôi.”

Lý do thật nhàm chán.

“Nói trước cho người biết, nếu Khách Lộ có chuyện gì, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người.” Uy hiếp như vậy hữu dụng sao?

Hấn gật gật đầu, “Ta không cần phải đả thương hấn.”

Trong lòng dường như ổn định một chút. Đột nhiên, nhớ tới Nguyệt di, còn có một câu kia của Nguyệt di “Vì sao người chết không phải người.”

“Người cũng đừng chết a.” Ta nhỏ giọng mở miệng.

Hấn ngược mắt, “Cái gì?”

Nói cho hần biết cũng được. “Nguyệt di nói qua, người muốn giải thích với người, cho nên người trăm ngàn lần đừng chết a.”

“Hạ Lan Lưu Nguyệt...” Hần nhíu mày.

“Kỳ thật, cha ta chết không liên quan đến người. Người cũng đừng nghĩ nhiều.” Ta nói cái gì a? Hần không phải đã phản giáo để báo thù sao. Bảo hần đừng nghĩ nhiều, ta thật sự là điên rồi.

Hần đột nhiên ho lên.

Nguy rồi, kích thích đến hần. Thương thế của hần còn chưa khỏe mà?

“Người không sao chứ?”

Hần lắc đầu, từ trong lòng lấy ra một cái bình sứ, đổ thuốc ra, uống vào. Vấn đề là, ta thấy rõ tên trên bình sứ, “Ngũ âm hóa công tán”.

“Cái đó là độc dược!” Ta không khỏi nhắc nhở.

“Ta biết.” Hần ổn định hơi thở, “... Là độc dược, cũng là dược vật duy nhất có thể áp chế ‘Viêm Thần Giác Thiên’.”

Thật không? Ngũ âm hóa công tán là dùng dược vật chí âm điều chế mà thành, lại có hiệu lực làm mất đi nội công, có lẽ thật sự hữu hiệu... Nhưng mà...

“Uống thuốc độc như vậy không sao chứ?”

Hần uống một ngụm trà, lẳng lặng nói: “Có sao hay không, cũng không quan trọng...”

“Sẽ chết người!” Khách Hành cùng Tần Tổ đã chịu đủ đau khổ vì loại độc dược này.

“Người sẽ phải chết...”

Hần không phải muốn phản giáo, tự lập môn hộ, còn cấu kết người Tây Hạ, mọi việc hần làm không phải còn chưa thành công hay sao? Hiện tại chết cũng không sao?

Hần đứng dậy, “Người nghỉ ngơi đi, không bao lâu người có thể trở về.”

“Ngôn Châm.” Hần cũng có tên a...

Hần quay đầu, khẽ cười, “Thật lâu không có người kêu tên này...”

“Người...”

Hần mở cửa ra, cất bước, “Ta không sao, người lo cho bản thân đi.”

Đây là nói ta xen vào việc của người khác sao?... Ta thật sự càng ngày càng cảm thấy hần là người tốt nha...

...

Một mình đợi ở trong phòng, ta đột nhiên phát hiện, dưới tình huống như thế, ta rốt cục cũng có thể tỉnh tã mà suy nghĩ mọi chuyện phát sinh, nó thành linh xảy ra, làm cho ta lúng túng mà tiếp nhận.

Ta rốt cuộc có phải đang nằm mơ hay không?

Một nữ tử bình thường giống như ta vậy, lại có thể rơi vào trong cuộc sống không tầm thường như vậy sao? Suốt mười tám năm, ta ngày ngày ngô ngô mà sống, sau đó, đột nhiên phát hiện, mọi thứ bên cạnh ta đều là giả, đều trống rỗng giống như mộng. Chấp nhận yêu cùng hận, đều là vai diễn được an bài tốt.

Cha mẹ của ta, gia gia của ta, ân oán khúc mắc dựng lên chung quanh bọn họ, liền như vậy mà hợp lý trở thành ân oán khúc mắc của ta. Nếu, tất cả đều là mộng, có thể mau chút tỉnh lại hay không?

Nhưng mà, lại không muốn tỉnh lại. Vì trong mộng, có Khách Lộ...

Nếu không có mọi ân oán khúc mắc, ta còn có thể gặp gỡ huynh ấy sao? Nếu không có Thánh giáo, không có Thiên Nhận chúng, không có Túy khách cư, chúng ta còn có thể trong biển người mệnh mông gặp nhau sao?

Nếu, ta không phải cháu gái gia gia, đêm kia, người thay huynh ấy mở cửa kia không phải ta. Giờ này ngày này, huynh ấy có thể thích ta sao?

Thì ra, lo được lo mất như vậy, chính là thích đúng không?

Ta không quan tâm mình có phải thiếu tôn Thánh giáo hay không. Nếu là ta trước kia, nhất định sẽ lo lắng, lo lắng nếu không phải thiếu tôn, Nguyệt di có thể còn săn sóc tỉ mỉ chiều cổ ta hay không; Lo lắng nếu không phải thiếu tôn, Khách Ưc có thể lập tức rời đi hay không, coi như không có người tỷ tỷ này; Nhưng mà, ta cũng sẽ lo lắng, nếu ta là thiếu tôn, Khách Hành có bởi vì chính tà bất lưỡng lập, mà trở thành địch nhân của ta...

Nhưng mà, hiện tại ta, có thể mặc kệ những việc đó. Ta để ý, chỉ còn lại có Khách Lộ. Vô luận ta có phải thiếu tôn không, huynh ấy cũng không sẽ có gì thay đổi... Huynh ấy từng nói như vậy, ta tin tưởng như vậy.

Trong nháy mắt, cảm thấy thật hạnh phúc.

Trong lòng huynh ấy không có an nguy thiên hạ, cũng không có tranh bá vô lâm. Chỉ có phần an nhàn bình thản, giữ vị trí cho ta... toàn tâm toàn ý như vậy, ta nhất định là làm rất nhiều chuyện tốt, mới có hảo báo.

Ta rất hạnh phúc, so với nương, so với Lan di đều hạnh phúc.

Còn tưởng rằng mình có thể cẩn thận nghĩ lại mọi chuyện xảy ra, kết quả là, lại nghĩ đến chuyện của Khách Lộ a...

Thì ra, thích một người, thật sự sẽ một mình ngây ngô cười... Vấn đề là, giờ là lúc ngây ngô cười sao? Ta bị người ta bắt cóc, còn dùng uy hiếp Khách Lộ...

– hẳn tuyệt đối sẽ không đem hết toàn lực cùng ta giao thủ...

Nhớ tới Thánh Kiếm từng nói. Dùng ta ép huynh ấy, huynh ấy sẽ dùng toàn lực sao? Ta ở trong lòng huynh ấy, có phân lượng nặng như vậy sao?

Ta biết ta không nên vui sướng, nhưng mà, ta chính là nhịn không được mà vui sướng a...

Giấc mơ này, loạn thì có loạn một chút, nhưng mà thật sự quá hạnh phúc. Trong tình hình này, ai nỡ nhẫn tâm mở to mắt?

Ta gục ở trên bàn, cứ thế mà ngây ngô cười. Liếc mắt, thấy bình dược kia, “Ngũ âm hóa công tán”.

Giấc mơ của ta quá mức hạnh phúc, làm cho ta không đành lòng tỉnh lại. Vậy còn Thánh Kiếm thì sao? Ta vươn tay, cầm lấy bình dược kia. Giấc mộng của hẳn ra sao? Đã tỉnh lại hay chưa?

Hoặc là, ta phải hỏi, hẳn có muốn tỉnh lại không?

...

Chương 33: Duyên sinh duyên diệt

Ngày hai mươi tám tháng bảy.

Bầu trời, dường như tích lũy nước mắt cả đời, nhưng không cách nào khóc lên. Loại áp lực này, làm cho không khí buồn đến mức người không thể thở được...

Lần đầu tiên, ta biết cái gì gọi là ngồi không yên. Giống như do áp lực của bầu trời, có thứ gì đó trong cơ thể của ta muốn bộc phát ra...

Cửa, đột nhiên truyền đến tiếng người.

“Không có mệnh lệnh chủ thượng, ai cũng không thể vào!” Tiếng của Nhận Cửu, nghiêm túc.

“Tiểu Cửu, người hẳn là biết, Tiểu Thất rất quan tâm thiếu tôn, ta nhất định phải cứu nàng ra ngoài.” Trong giọng nói của Nhận Nhị, tổng cảm thấy thiếu thiếu cái gì.

“Hôm nay là ngày chủ thượng quyết chiến. Người muốn nhiều loạn bọn họ sao?” Tiếng rút kiếm, có thể nghe rõ.

“Người đã không nói tình lý như vậy, ta cũng đành phải phụng bồi!”

Thoáng chốc, sát khí lan tràn, làm cho chân khí trong cơ thể ta hỗn loạn.

Cửa, lập tức bị đá văng ra.

Nhận Nhị kéo tay của ta, “Đi!”

“Đừng hòng!” Nhận Cửu cầm kiếm chặn ở cửa. Dáng vẻ của nàng, làm cho ta nghĩ đến đêm kia.

“Người thắng được ta sao?” Nhận Nhị cười cười.

“Ta chết cũng sẽ không cho người mang thiếu tôn đi!” Nhận Cửu cầm kiếm tấn công.

Rốt cuộc, ta nên làm như thế nào mới tốt?

Vị trí sắp xếp của Thập Nhận đương nhiên là có đạo lý. Chỉ mấy chiêu, Nhận Cửu đã bị bức lui.

“Đừng không biết tự lượng sức mình.” Nhận Nhị nhìn nàng, “Đều là đồng nghiệp, ta không muốn làm khó dễ người!”

“Bớt nói nhảm!” Nhận Cửu không có ý định buông tha.

Hai người lại đánh nhau. Chiêu thức của Nhận Cửu đột nhiên trở nên rất kỳ quái, nàng không phải chuyên chú tấn công Nhận Nhị, mà là liều mạng công kích tay Nhận Nhị nắm tay ta.

Xuất phát từ kiêng kỵ, Nhận Nhị buông lỏng tay ra.

Nháy mắt, hai người dừng chiến cuộc. Đồng thời nhìn ta.

“Giang cô nương, người không phải muốn gặp Tiểu Thất sao? Theo ta đi!” Nhận Nhị vươn tay, mở miệng.

“Thiếu tôn, ngài không thể đi cùng hắn!” Nhận Cửu cũng mở miệng.

“Ta...”

“Giang cô nương, ta biết người còn để ý ta lừa người. Nhưng mà, Thánh Kiếm dùng ‘Ngũ âm hóa công tán’ khổng chế các Nhận, ta cũng bất đắc dĩ. Người tin ta, ta lúc này đây thật là muốn thoát ly Thiên Nhận chúng, ta là đến giúp người...” Nhận Nhị ngôn từ khẩn thiết.

“Ta phụng lệnh của chủ thượng. Thiếu tôn nếu thật muốn đi, liền vượt qua thi thể của ta đi!” Lời Nhận Cửu nói, rất kinh người.

“Uổng công ngày thường Tiểu Thất đối với người chiếu cố có thừa, người lại hồi báo như vậy.” Nhận Nhị lãnh trào.

“Chính là bởi vì Nhận Thất, ta mới không thể cho người mang thiếu tôn đi!” Nhận Cửu không chút yếu thế.

“Người căn bản chính là ghen tị với thiếu tôn, có ý đồ gây rối.”

“Còn hơn người bụng dạ khó lường, che giấu phản ý!”

Ta có lẽ nên biểu lộ một chút lập trường... Ta thật sự rất muốn gặp Khách Lộ, nhưng mà, ta cũng không thể không để ý phản ứng của Nhận Cửu... Rốt cuộc làm sao thì tốt đây?

“Ta không đi... Ta ở chỗ này chờ là được...” Quyết định như vậy, là đúng hay sai, ta không biết. Chỉ là một khắc kia, ta muốn làm như vậy.

Trong khoảnh khắc ta vừa nói xong, Nhận Nhị lập tức xuất kiếm, tấn công về phía Nhận Cửu. Nhận Cửu chưa kịp phản ứng, vai trái bị đâm bị thương. Nàng lui lại mấy bước, sau đó, chắn trước người của ta.

“Thật là, người rốt cuộc đối với Tiểu Thất có mấy phần tình nghĩa hả? Lại đồng ý ở chỗ này chờ.” Nhận Nhị cười làm cho người ta lạnh tâm.

“Người rốt cuộc...” Ta thật sự không hiểu a.

“Thiếu tôn, đi!” Nhận Cửu kéo tay của ta, chạy đi.

...

Nhận Cửu khép cửa mật thất lại. Lặng lặng thở dốc, máu một giọt một giọt rơi xuống, khiến người ta nhìn thấy ghê người.

“Cô không sao chứ?” Ta mở miệng.

Nhận Cửu lắc đầu. “Thiếu tôn, Nhận Nhị sẽ lập tức đuổi tới, phía sau có bí đạo, nổi thẳng đến nơi quyết chiến. Người đến chỗ chủ thượng sẽ an toàn...”

“Ta... không hiểu...”

“Kỳ thật, lúc trước người góp lời khiến chủ thượng lấy ngài, chính là Nhận Nhị... Các đại môn phái cùng Kỳ Ngự Minh cũng là hẳn đưa tin tức... Tuy rằng không biết hẳn muốn làm gì, nhưng mà, hẳn tuyệt đối sẽ gây bất lợi đối với thiếu tôn ngài...” Nhận Cửu bình ổn hô hấp, “... Thuộc hạ sẽ vì ngài cản phía sau, ngài đi nhanh đi...”

“Nhưng mà...” Người bị thương, ta sao có thể đi như vậy chứ.

“... Thiếu tôn, kỳ thật, Nhận Nhị nói đúng. Thuộc hạ ghen tị với ngài...” Nàng cười cười, “Nhưng mà thuộc hạ cũng biết, Nhận Thất hiện tại rất hạnh phúc... Vô luận là vì thân phận ‘Nhận’ của mình, hay là vì Nhận Thất, thuộc hạ đều thể sống chết bảo hộ thiếu tôn... Hi vọng thiếu tôn thành toàn...”

Ta rốt cục cũng hiểu. So với Nhận Cửu, tình yêu của ta là cỡ nào nhỏ bé không đáng nói. Ta chưa bao giờ hy sinh thứ gì, hạnh phúc có được đều dễ như trở bàn tay... Ta thậm chí còn thầm oán ông trời bất công, thật sự là buồn cười đến cực điểm. Hiện tại ta có thể làm, chính là chạy. Dùng hết khí lực toàn thân của ta, không thể cô phụ hy sinh của bất cứ người nào...

...

Thì ra, đoạn đường kia, có thể dài như vậy... Khi ta ra đến cửa, ta cơ hồ đã quên nên hít thở như thế nào...

Sau đó, ta liền thấy Khách Lộ cùng Thánh Kiếm. Ta đột nhiên không biết nên lên tiếng như thế nào, mở miệng như thế nào.

Nháy mắt, Thánh Kiếm ngã xuống. Khách Lộ cũng quỵ xuống. Có thể nhìn thấy, trên người huynh ấy có vài chỗ bị thương, máu đã nhiễm đỏ vạt áo.

“Khách Lộ!” Một khắc đó, thầm nghĩ vội chạy qua...

Hắn ngẩng đầu, trong nháy mắt nhìn thấy ta, trong mắt có ý cười. Hắn dựng đao, đứng lên, đi tới chỗ ta.

Nhưng mà, một loại sát ý lan tràn, cái cảm giác lạnh lẽo này tràn ngập ngay sau lưng ta, “Chúc mừng người a, Tiểu Thất...”

Ta lập tức xoay người, ra chiêu, vào lúc này, ta đã không thể lại do dự. Nhưng mà, không có trường thương trong tay, ta có thể ngăn cản bao nhiêu chiêu chứ?

Cảm giác kiếm phong lạnh như băng để vào da thịt thật sự không dễ chịu, vì sao ta lại vô dụng như vậy chứ?

“Huynh muốn làm gì?” Khách Lộ đứng không vững.

“Làm gì à?” Nhận Nhị cười cười, “Rất rõ ràng không phải sao...”

“Nếu vì Thánh Kiếm báo thù, huynh trực tiếp động thủ là được, sao phải bắt nàng...” Khách Lộ mở miệng, trong giọng nói có vẻ mệt mỏi.

“Giết người?” Nhận Nhị hừ lạnh một chút, “Rất tiện nghi cho người.”

Trong mắt Khách Lộ có vẻ khó hiểu.

Không rõ a, Nhận Nhị đến tột có thâm cừu đại hận gì với Khách Lộ. Hắn không phải đã nói, coi Khách Lộ như đệ đệ sao?

“Không hiểu?” Kiếm phong của Nhận Nhị lại tới gần một phân, cảm giác trên da thịt, ngoại trừ lạnh như băng, còn có đau đớn.

“Người đừng dả thương nàng!” Trong giọng nói của Khách Lộ tràn đầy vội vàng.

“Chính là như vậy...” Nhận Nhị cười điên cuồng vui sướng, “Ta tổn thương cô ta một chút, không phải hơn xa dả thương người ngàn lần sao...”

“Người rốt cuộc muốn như thế nào?”

“Đau lòng?” Nhận Nhị nhàn nhã mở miệng, “Chuyện tới nước này, ta sẽ cho người chết rõ ràng. Có nhớ không, lúc trước là ta xúi giục người phản giáo. Tuy rằng ta nói rất dễ nghe, là để người thoát ly thân phận ‘Nhận’, song, trên thực tế, ta chỉ là muốn cho người thử xem tư vị bị đuổi giết thôi... Không nghĩ tới, vô công của người so với ta tưởng tượng còn cao hơn. Nhiều người của Bạch Hổ đường như vậy, cũng không làm gì được người. Người lúc ấy thật sự thoát khỏi Thiên Nhận chúng, làm hại ta cứ nghĩ rằng ta không còn cơ hội. Ông trời có mắt, ta lại có thể tìm được người. Hơn nữa, xem ra, vận khí của ta không tệ. Cạnh người còn có cô ta...”

“Người là nói...” Khách Lộ khẽ run.

“Ta là nói, ta từ đầu tới cuối đều hại người. Muốn trách thì trách bản thân người, người vốn căn bản không có nhược điểm, là Nhận hoàn mỹ nhất. Nhược điểm này, là người tự tìm...” Nhận Nhị xem thường, “Ta còn có thể nói cho người biết, ta lúc ấy giúp các người thoát khỏi Thánh Kiếm, cũng chỉ là khiến người không thể quay đầu mà thôi. Ta muốn cô lập người, cho thế giới của người chỉ còn lại có một mình cô ta. Như vậy, người mới có thể càng thống khổ, càng tuyệt vọng... Có phải hay không?”

Khách Lộ lập tức quỳ xuống, tay huynh ấy chống xuống, máu ở khóe môi chậm rãi chảy ra.

“Sao? ‘Viêm Thần Giác Thiên’ phát tác?” Nhận Nhị cười khê, “Ta luôn nghĩ, nếu cô ta đã chết, người sẽ ra sao? Ta xem, đến lúc đó, không cần ta động thủ, người cũng sẽ bị thống quá độ, nghịch mạch mà chết nhỉ?”

Không thể, ta không muốn huynh ấy chết, nhất là vì ta mà chết!

“Vì sao...” Khách Lộ nhẹ thở hổn hển, “Ta luôn coi người như huynh trưởng... Vì sao...”

Nhận Nhị trầm mặc trong chớp lát, “Còn nhớ Tiểu Tam không?”

Tiểu Tam? Nhận Tam?

“Cô ấy...” Trong mắt Khách Lộ vẫn là khó hiểu.

“Cái gì cũng không biết, sống như vậy, có phải tương đối thoải mái hay không?” Khi Nhận Nhị nói, có loại thê lương khó tả, “Nàng là vì người mà chết.”

“... Cô ấy là vì ‘Ngũ âm hóa công tán’ mới...”

“Đúng, nàng là chết vì ‘Ngũ âm hóa công tán’. Nếu nàng không có thích người, nội lực ‘Viêm Thần Giác Thiên’ căn bản sẽ không đến mức không khống chế được, nàng sao phải uống ‘Ngũ âm hóa công tán’ hả?” Nhận Nhị giọng điệu âm trầm, “Ta cứu không được nàng, chỉ có thể nhìn nàng chết... Đồng dạng thống khổ, ta sẽ cho người từ từ nhận lãnh.”

“Cô ấy...” Khách Lộ muốn giải thích gì đó.

“Người muốn nói người chỉ coi nàng là tỷ tỷ chứ gì?” Nhận Nhị cười, “Người chính là như vậy, chưa từng để ý người bên cạnh. Người khác vui hay buồn, người căn bản là không để trong lòng. Người nếu cả đời đều là công cụ giết người không tình cảm như vậy, ta cũng sẽ chết tâm, chỉ tiếc, người dù sao cũng là người, một khi động tình, bản thân cũng không cách nào khống chế... Đây là cơ hội người cho ta, không trách ta được...”

“Người muốn thế nào cũng được, nàng không liên quan với những chuyện này, người thả nàng ra!” Khách Lộ đứng lên, lớn tiếng nói.

“Hừ, đây là mệnh cô ta không tốt. Ai bảo người thích cô ta.”

Ta biết, chân khí của ta cũng rối loạn, nội lực “Viêm Thần Giác Thiên” trong cơ thể đang đấu đá lung tung.

Ta không sợ chết, khi đó ta, không chút sợ hãi. Chỉ là, nếu ta chết, Khách Lộ huynh ấy, sẽ như thế nào, ta không dám nghĩ...

Đột nhiên, cơ thể của ta lập tức thoát lực, trong phút chốc ta ngã xuống, có người tiếp được ta, sau đó, về mặt Nhận Nhị trở nên rất kỳ quái. Ta nhìn thấy, là trường kiếm đâm vào ngực hắn, máu nhỏ giọt.

Người giúp ta, là Thánh Kiếm.

Ta thấy rõ, vết thương trên người Thánh Kiếm, không phải là giả. Nhưng mà...

“Người... không chết...” Trong mắt Nhận Nhị, lộ vẻ kinh ngạc.

Thánh Kiếm cười cười, “Rất rõ ràng, không phải sao?” Hắn chiếu theo giọng điệu vừa rồi của Nhận Nhị, nói.

“Người...”

“Vì dụ ngươi ra, ta đã mất rất nhiều công sức đó...” Thánh Kiếm nhẹ nhàng rút kiếm của mình ra (cây kiếm cắm trong người Nhận Nhị), “Xuống dưới đó, thay ta hỏi thăm Đường chủ.”

Kiếm của Thánh Kiếm vừa rút ra, Nhận Nhị gục xuống. Tay hắn run rẩy, một khắc cuối cùng, cười thì thầm, “... Tiểu Tam...”

Yêu, là chấp niệm sâu nhất...

“Chủ thượng...” Khách Lộ đi qua, không biết nên nói gì.

Thánh Kiếm buông tay đang đỡ ta ra, để ta đứng vững lại. “Đi thôi...” Giọng nói của hắn, thật thấp, hàm chứa ý cười dung túng.

Ta nghĩ, ta đã đúng, hắn không phải người xấu... Chỉ là, đó không phải điều quan trọng, quan trọng là...

Ta vừa mới đi được vài bước, còn chưa mở miệng, Khách Lộ đã ôm ta vào lòng. Huynh ấy ôm nhanh như vậy, giống như vừa buông tay, ta sẽ biến mất.

“Khách Lộ...” Ta nhẹ nhàng mở miệng, “Ta không thở được...”

Huynh ấy lập tức buông lỏng tay ra, về mặt ấy nãy, “Không có việc gì chứ?”

Ta cười, gật đầu.

Huynh ấy vươn tay, vuốt nhẹ vết thương trên cổ ta. “Đau không?”

Tay huynh ấy, dính máu, dính dính. Nhưng mà, nơi được huynh ấy chạm qua, dường như không đau nữa. Ta nắm tay huynh ấy, áp lên mặt mình. Ấm áp như vậy, rất chân thật, cảm giác còn sống.

Ta đột nhiên ý thức được một chuyện, huynh ấy bị thương thành như vậy, đều là bởi vì ta. Nếu không có ta...

Ta nhẹ nhàng buông tay huynh ấy ra. Nếu, huynh ấy không có gặp gỡ ta, Nhận Nhị sẽ không thể đã thương huynh ấy... Ta với huynh ấy mà nói, là tai họa...

Hành động của ta, làm trong mắt huynh ấy có vẻ mất mát.

“Tiểu Cửu nàng...” Chuyện này có phải có vẻ quan trọng hay không?

Lúc này, từ cửa bí đạo đi ra rất nhiều người. Khách Ưc, Khách Tùy, Lan di, Nguyệt di, Ngân Kiều, bà mai... Thậm chí, ngay cả Khách Hành cùng Nam Cung phu nhân cũng đến đây. Trong tay Tiểu Tề ôm Nhận Cửu. Xem ra, hắn là không đáng ngại.

“Ngôn Châm...” Nguyệt di mở miệng, tiếng nói khẽ run.

Mọi người đều bày ra tư thế chuẩn bị đánh nhau.

“Đừng giết hắn!” Ta lập tức đi qua, che trước mặt Thánh Kiếm.

Mọi người thoáng sửng sốt.

“Hắn phản bội Thánh giáo, không thể không chết.” Khách Ưc mở miệng, trong giọng nói có ý hỏi.

Thánh Kiếm nhẹ nhàng đẩy ta ra, cười nói: “Hảo ý của thiếu tôn, lòng ta linh...” Hắn đột nhiên ho lên, sau đó, liền ngã xuống.

Ta vừa định đỡ hắn, Nguyệt di đã nhanh hơn ta một bước.

“Ngôn Châm, ngươi làm sao vậy?” Nguyệt di để hắn gối lên chân mình, an ổn nằm xuống.

Tần Xuyên đi qua, bắt mạch, sau đó như mây, “‘Viêm Thần Giác Thiên’ trong cơ thể hắn đã chạy đến tâm mạch, thêm độc tính của ‘Ngũ âm hóa công tán’ khuếch tán, chỉ sợ...”

Sắc mặt Nguyệt di lập tức trở nên tái nhợt, “Sẽ không, ngươi sẽ không chết...”

Thánh Kiếm cười cười, vẻ mặt âm trầm giờ đã trở nên nhu hòa ấm áp, “Việc ta muốn làm, đã làm xong...”

“Làm xong, cũng không thể chết a!” Trong mắt Nguyệt di, có gì đó lóng lánh rơi xuống, “Ta còn có chuyện muốn nói với ngươi, ngươi không thể vừa nhìn thấy ta liền chết a!”

Thánh Kiếm vẫn cười, “Ngươi có thể vì ta mà rơi lệ, đã là phúc khí của ta... Người trước sau cũng phải chết, tiếc nuối duy nhất của ta, là năm đó không thể thay thiếu tôn...”

“Không được nói nữa! Đừng chết...” Nguyệt di khóc cắt ngang lời hắn nói.

Nụ cười của hắn vẫn đọng lại trên mặt. Giống như Nhận Nhị đã nói, ‘Nhận’ không phải công cụ không tình cảm, mà là người bình thường.

“Đừng chết...”

Bầu trời đột nhiên không còn bị kiềm nén, sấm chớp, mưa rơi.

Lúc này, một giọng nói hùng hậu chấn động lòng người vang lên.

“Lão tử ở đây, ai cũng không được chết!”

Thật sự đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy gia gia mà vui mừng như vậy.

Giáo chúng đều quỳ một gối, “Thuộc hạ bái kiến thánh tôn.”

Gia gia nhìn các giáo chúng, hai tay chắp sau lưng đứng trong mưa, tư thế kia, tựa như thiên thần...

...

32. Chương 34

Chương 34: Gió thổi hoa rơi

“Đương nhiên là giải độc ‘Ngũ âm hóa công tán’ trước!” Tần Tổ lớn tiếng nói.

“Nói bừa! Độc đó vừa giải, ‘Viêm Thần Giác Thiên’ lập tức phát tác, đến lúc đó hắn kinh mạch đứt đoạn. công phu Tiếp Kinh Tục Mạch (nối gân mạch) muội từng học qua hả?” Tần Xuyên cũng lớn tiếng nói.

“Nếu như huynh nói trước ổn định chân khí, đến lúc đó độc vào xương tủy. Công phu Khởi Tử Hồi Sinh (làm người chết sống lại) huynh có học à?” Tần Tổ tiếp tục la lớn.

“Ngày này, muội là sư huynh hay ta là sư huynh hả?” Tần Xuyên xắn tay áo.

“Sư huynh thì sao chứ? Huynh cùng sư phụ là người của Thánh giáo, nhiều năm như vậy, đều gạt ta, còn có coi ta là sư muội sao?”

“Đó là do muội ở bên ngoài làm ác nhiều quá, ta sợ ảnh hưởng danh dự Thánh giáo chúng ta!”

“Ồ, Thánh Thủ Độc Y như huynh thì làm rất nhiều chuyện tốt sao?”

...

Gia gia mặt xanh đen, đang muốn nổi bão. Tiếng la của Nguyệt di lại truyền đến trước một bước.

“Hai người các người nào loạn đủ chưa?” Nguyệt di vừa lên tiếng, chung quanh một mảnh im lặng, “Lâm nhi, dùng bồ câu đưa tin, đi Tuyết vực tìm Tần Hoài đến!”

“Dạ.” Quân Lâm lập tức đi đến cửa sổ, huyết một tiếng trong trẻo, Tiểu Bạch liền xuất hiện ở thành cửa sổ.

Tần Tổ cùng Tần Xuyên nhìn nhau, đồng thời hừ lạnh một tiếng.

Huynh muội chính là như vậy? Ta cùng Khách Tùy sẽ cãi nhau như vậy sao? Ta thấy cho dù ta có muốn, cũng không có cơ hội này đâu.

Dưới tình huống ồn ào như vậy, Thánh Kiếm tĩnh lại.

“Tôn thượng...” Hắc vừa thấy gia gia, liền chuẩn bị xuống giường hành lễ.

Gia gia lập tức tiến lên ấn vai hắc, “Làm càn, bị thương thành như vậy, còn hành lễ cái gì?”

Tiếp đó gia gia cũng rất tức giận ngồi ở mép giường, tận lực hạ giọng nói: “Con đứa nhỏ này cũng thật là, chuyện lớn như vậy, sao lại tự làm một mình?”

Thánh Kiếm cười cười, “Thuộc hạ may mắn không làm nhục mệnh, dư nghiệt phản giáo đều đã diệt trừ, xin tôn thượng yên tâm.”

“Yên tâm? Lão tử tuyệt không yên tâm!” Gia gia cau mày, “Con xem con hành hạ bản thân thành bộ dáng gì đây? Lão tử năm nào tháng nào nói qua muốn thay đứa con hỗn trướng kia báo thù? Sao con phải dùng tới nước cờ hiểm như vậy? Nếu không phải lão tử tra rõ ràng, con đã sớm bị này đám người Bạch Hổ đường không có năng lực làm việc này giết rồi!”

Khách Ưc lập tức bất mãn phản bác, “Tôn thượng, cái gì gọi là không có năng lực làm việc hả? Thánh Kiếm bố cục tinh vi như vậy, ta đoán được, nghịch tặc Thương Long đường cũng đoán được. Việc này cũng trách ta sao?”

“Được được được, không trách người.” Gia gia trừng hắc một cái, “Không nghĩ tới, tên Thương Long kia dám cấu kết người Tây Hạ, giết con trai ta. Còn dùng được vật khổng chế Thiên Nhận, ý đồ đảo điên Thánh giáo, xưng bá vô lâm. Hừ, lão tử cũng có lúc nhìn lầm người!” Gia gia quay đầu, nhìn Thánh Kiếm, “Con đường thương cho tốt, ngày sau muốn được thưởng gì, cứ việc mở miệng.”

“Tôn thượng đối thuộc hạ có ân dưỡng dục, hướng hồ, thiếu tôn chết cũng là do thuộc hạ bảo hộ không chu toàn. Đây là việc thuộc hạ phải làm...”

Gia gia thở dài, “Nhiều năm như vậy, con nói chuyện cùng ta, vẫn là giọng điệu xa lạ như vậy... Châm nhi, ta từ trước tới giờ chưa từng coi con là người ngoài. Chẳng lẽ con cho rằng, năm đó nếu là con chết, ta sẽ vui vẻ sao? Tiếc nuôi duy nhất của lão tử, chính là con không phải con ta, lại là tên kia...” Gia gia vừa muốn nói gì, nhưng ánh mắt đảo qua ta, lập tức sửa miệng, “Con đừng nghĩ nhiều, cố gắng dưỡng thương.”

“Dạ...” Nhìn thấy được, Thánh Kiếm cười, không hề có vẻ âm trầm như rồi gổ.

“Nguyệt nha đầu, Châm nhi liền giao cho con chiếu cố, đừng để sơ suất a.” Gia gia đứng dậy, phân phó.

“Dạ, tôn thượng.” Nguyệt di hạ thấp người hành lễ, nói.

“Còn nữa, hai người các người, rốt cuộc có thể chữa bệnh hay không hả?” Gia gia chỉ vào Tần Tổ cùng Tần Xuyên, lớn tiếng quát lớn.

“Tôn thượng những lời này thật sự là làm cho thuộc hạ thương tâm...” Tần Xuyên làm bộ dạng cực kỳ bi thương.

“Người có ý gì?” Tần Tổ vẻ mặt lạnh như băng.

“Lão tử có ý gì? Lão tử là ý này!” Gia gia trừng mắt.

“ ... ”

Vì thế, một đám người lại lâm vào tranh chấp.

Ta thật sự rất bội phục Thánh Kiếm cùng Nguyệt di, trong hỗn loạn như vậy, bọn họ lại còn có thể lặng lẽ nói chuyện phiếm... Kỳ thật, ta thật sự cảm thấy Nguyệt di cùng Thánh Kiếm rất xứng đôi nha. Như vậy, nếu Nguyệt di là mẹ nuôi, Thánh Kiếm không phải là cha nuôi sao? Kỳ thật cũng không tệ nha...

...

Ta lục đục muốn làm rõ ràng chân tướng sự việc, thì ra, Thánh Kiếm từ khi phản giáo đến lúc muốn kết hôn với ta, đều là diễn kịch, để dụ dư nghiệt Thương Long đường. Đương nhiên, sau đó hắn bị thương cũng không phải bởi vì “Ngân Kiều”, mà là người Thương Long đường. Về phần, hắn cùng Khách Lộ quyết chiến, cũng là một tiết mục diễn khác thôi. Hắn tự tin như vậy, là vì hắn đã sớm xác định, Khách Lộ căn bản không có khả năng thắng hắn. Nay ngẫm lại, hắn làm mọi chuyện, kỳ thật đều là vì cha ta, có lẽ là vì Nguyệt di cũng không chừng. Có chút hiểu được gia gia vì sao thích hắn... Cảm thấy, hắn có chút giống Khách Lộ nha...

... Khách Lộ...

“Đinh nhi...”

Quay đầu, Khách Hành vẻ mặt tươi cười đã đi tới.

Hắn không giận ta sao? Chẳng lẽ không phải bởi vì ta là thiếu tôn Thánh giáo mà tránh ta sao?

“Tìm cô đã lâu...” Khách Hành đi qua, vươn tay khoác vai của ta.

“Có việc sao?” Kỳ thật, nếu hắn không có gì thay đổi, không hẳn không phải là chuyện tốt.

“Đi theo ta...” Hắn kéo ta.

“Này, Nam Cung thiếu chủ, ta tốt xấu cũng là thiếu tôn Thánh giáo, như vậy không sao chứ?”

Hắn quay đầu nhìn ta, “Như thế nào, ghét bỏ ta là danh môn chính phái hả?”

“Những lời này nên đảo lại nói đi...”

Hắn thở dài, “Kỳ thật, ta đem mọi việc nói với cô một chút vậy... Ta trúng độc của Thánh giáo các người, nhưng không phải Thánh Kiếm hạ độc, là người Thương Long đường, nếu bọn họ đã phản giáo, vậy chuyện không liên quan gì đến Thánh giáo. Còn nữa, hắc hắc, kỳ thật năm đó lão nhân nói với ta có loại rượu ‘Trầm Túy’ này, chính là thánh tôn. Ta cũng hoảng sợ a!”

A, trách không được. Ta đã nghĩ, làm sao lại trùng hợp như vậy. Thì ra là gia gia, ông đã sớm biết, Túy khách cư có “Phi Hiệp Chích Tâm thảo”, cho nên mới bảo Khách Hành tới. Ở, vạn nhất, ta mỗi ngày đều tưới nước, làm nó chết, vậy làm sao bây giờ? Hay là, gia gia ngay cả ta không tưới nước cũng đã tính đến?

“Cho nên, ân cứu mạng nặng bằng trời. Huống chi, Nam Cung thế gia chúng ta cũng không thể xem như cái gì danh môn chính phái chân chính a. Thiên hạ một nhà, không cần phân rõ ràng như vậy!” Khách Hành cười.

“Vậy, chuyện ta lừa gạt huynh thì sao?” Ta thật cẩn thận nhìn hắn.

Khách Hành vẻ mặt nghiêm túc, “Việc đó à, phải lấy thân báo đáp...”

Ta sững sờ...

Hắn lập tức nở nụ cười, “Nói vậy cô cũng tin? Đồ ngốc, thiếu tôn Thánh giáo, ta làm sao có gan cười? Bái đường không được, song, có thể kết nghĩa mà!”

Kết nghĩa?

“Việc này không nên chậm trễ a, ta ngay cả gà cũng đã giết rồi!” Hắn lập tức cười kéo ta đi.

Hả?

Lúc này, Khách Lộ bưng thuốc, từ dưới lầu đi lên.

Khách Hành nhìn nhìn tình hình, “Ách... Bái đường, a, không phải, chuyện kết bái cô chớ quên a, ta đi trước, người nhớ tới nha...” Khinh công của hắn vẫn rất tốt nha, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Còn lại ta cùng Khách Lộ.

“Đi đưa thuốc cho Tiểu Cửu?” Ta cười, mở miệng.

Hắn gật gật đầu, “Phải.”

“Nàng không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì.”

“Vậy là tốt rồi.” Ta cất bước, “Ta còn có việc, đi trước.”

“Ừm.” Hắn không nói gì, tránh ra.

Trong lòng, rất không thoải mái. Ta đột nhiên có thể hiểu, mọi chuyện Khách Hành làm lúc ấy, đến tốt cùng là vì cái gì... Trách không được hắn nói, nếu ta thích một người, sẽ biết tâm tình của hắn...

...

Không có mục đích lẩn lút đến đại sảnh, liền nhìn thấy Khách Ưc cùng Quân Lâm đang đấu võ mồm, càng đấu càng kinh khủng, trời ạ, hai người rất thông minh quả nhiên là không thể ở cùng một chỗ.

Nhanh rời xa chốn thị phi!

Trong hậu viện, Viên Tàng U cùng Tiểu Tề cũng đang làm rộn lên. Nhớ tới, bà mai làm mai ở đâu không làm, lại tác hợp hai người bọn họ, cái này, chuồng ngựa của ta sẽ không bị hủy chứ?

Không có biện pháp, đành phải trở về phòng...

“Tiểu Đình.” Giọng của Khách Tùy, dịu dàng.

“Ca.” Ta quay đầu, đi qua, kéo tay huynh ấy.

Gia gia hình như nghĩ thông suốt cái gì, không khăng khăng đuổi Khách Tùy cùng Lan đi đi. Như vậy, ta lại có nương cùng ca... thật vui vẻ...

“Muội có tâm sự?”

Không rõ, vì sao Khách Tùy lại có thể nhìn ra suy nghĩ trong lòng ta trước tiên...

“Ta nghe Khách Ưc nói, muội cùng Khách Lộ là một đôi, sao gần đây có vẻ như đang bất hòa thế?”

Ta chỉ là sợ hãi...

“Ca, có lẽ muội, sẽ làm tổn thương huynh ấy...”

Khách Tùy cười, sờ sờ đầu của ta, “Là vì việc này?”

“Nhưng mà, muội thật sự rất hại người, lần đó Nhận Nhị...” Rất nghiêm trọng, không phải sao? Ta chỉ vừa nghĩ đến tình hình lúc đó, liền sợ hãi trong lòng.

“Thật sự là ‘trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường’ a.” Khách Tùy vừa cười, “Muội khi đó mắng Khách Hành, không phải là rất hùng hồn sao. Như thế nào đến phiên mình lại không được?”

Nhưng mà...

“Muội như vậy, không phải tự cho là đúng sao? Ít nhất cũng nên hỏi cảm giác của Khách Lộ một chút chứ?”

Ta...

“Sao nào, muội thật sự đành lòng từ nay về sau cũng không để ý đến hắn?”

Ta lập tức lắc đầu.

“Thì đúng rồi. Ta nói trước, nữ nhân không phải người mù, ngày nào đó hẳn bị đoạt, muối cũng đừng hỏi hặn a.” Khách Tùy thở dài.

“...” Ai dám! Ta nói như thế nào cũng là thiếu tôn!

“Đừng hại ta không có muối phụ a...” Khách Tùy cười cười.

“Ca, huynh bắt nạt muối, muối đi nói cho Lan đi!”

“Ta khi nào thì khi dễ muối?”

“Mới vừa rồi!”

“Muối rõ ràng là đồ oan cho người tốt...”

“Muội mặc kệ, muối mặc kệ, muối mặc kệ, ca ca bắt nạt muối!”

Khó có được ca ca, không hành hạ một chút sao được? Ha ha...

...

Ta thật cẩn thận đẩy cửa phòng Nhận Cửu ra, thò đầu vào.

“Thiếu tôn?” Nhận Cửu lên tiếng, quả thật làm ta giật cả mình.

“Ách... Tiểu Cửu a, cô tỉnh rồi, ha ha, thương thế không sao chứ?” Ta ngây ngô cười nói.

“Không có việc gì.” Nhận Cửu đi đến trước mặt ta, “Thiếu tôn có chuyện gì sao?”

“Không, chỉ đến thăm cô thôi!” Ta gãi gãi đầu, Khách Lộ không ở đây...

“Nhận Thất vừa mới đi rồi.” Nhận Cửu nhìn nhìn ta, cười nói.

Đã bị nhìn ra?... Ách, im lặng...

“Vậy ta không làm phiền cô nghỉ ngơi.” Ta lập tức chuẩn bị chạy lấy người.

“Thiếu tôn...” Nhận Cửu nhẹ nhàng cầm tay áo của ta.

“Uh?” Ta quay đầu.

Nhận Cửu cười, “Huynh ấy trên nóc nhà.”

A? Vậy sao... “Ừm.” Ta ra vẻ trấn tĩnh gạt đầu. Vừa đóng cửa lại, ta liền thẳng hướng hậu viện. Cây thang đầu rồi?

Dùng sức chín trâu hai hổ, ta rốt cục cũng lên được nóc nhà.

Mưa to vừa dứt, mái ngói trên nóc nhà vừa ướt lại vừa trơn.

Quả nhiên, Khách Lộ ôm bội đao ngồi ở chỗ kia, vẻ mặt có chút đăm chiêu.

“Khách...” Ta còn chưa nói xong, dưới chân liền trượt, ngay lập tức ngã úp xuống.

“...” Khách Lộ lập tức đứng dậy.

“Không cần!” Ta đưa tay ngăn lại, “Ta tự bò qua là được...”

Thực chật vật tới mục tiêu, ta ngồi xuống, phúi phúi rêu xanh trên người.

“Không sao chứ?”

Ta lắc đầu, “Huynh ở trên này làm gì?”

“Hóng gió...”

Hóng gió? Quả thật, sau cơn mưa, không khí vô cùng mát mẻ.

“Nàng lên đây làm gì?”

Đúng nha... Phải thành thật nói cho huynh ấy sao?

Ngẩng đầu. Trời đầy sao, cũng đúng, hôm nay là mùng một mà...

“Ngắm sao.” Ta chỉ chỉ bầu trời.

Huynh ấy ngẩng đầu, lập tức, nhợt nhạt cười.

Thì ra, cảm giác ở cùng dưới một bầu trời, có thể hạnh phúc như vậy.

“Thật xin lỗi.”

Thật kỳ lạ, ta cùng huynh ấy cùng mở miệng, nói cùng một câu.

“Cái gì?”

Lại trăm miệng một lời.

Đột nhiên, hiểu được cả hai muốn nói cái gì...Thì ra, lo lắng, là cùng một chuyện sao?

“Ôm bả đao rất thoải mái sao?” Ta mở miệng, cười nói.

Huynh ấy sững sốt một chút, nhìn nhìn bội đao của mình.

Cây đao đáng ghét, dám đoạt vị trí của ta! Ta vươn tay, lấy bả đao kia, tùy tay thả xuống, thuận tiện tiến sát trong lòng huynh ấy.

Còn nhớ, Khách Ưc từng nói qua, hoặc là đừng để huynh ấy thích ta, nếu thích, cũng đừng để huynh ấy thương tâm. Đạo lý như vậy, tiểu quỷ Khách Ưc này, không phải đã sớm nói cho ta biết sao?

“Vừa rồi, Nhận Cửu nói với ta, mọi chuyện cô ấy cùng Nhận Tam có thể làm vì ta, ta lại có thể làm vì nàng. Ta sẽ không vì thế mà sau này hối hận, các cô ấy cũng vậy...” Khách Lộ ôm ta, nói như vậy, “Cho nên, ta không cần vì chuyện các cô ấy mà lưu tâm.”

“Nhưng mà, nếu là ta vì huynh mà bị thương, huynh sẽ không thể không lưu tâm đúng không?” Khó chịu, “Ta không phải là so ra kém Nhận Tam cùng Nhận Cửu sao?”

“Nàng không giống.”

“Sao mà không giống?”

“Nàng là...” Huynh ấy đột nhiên không có cách nào nói tiếp.

“Nương tử, phu nhân. Chọn một cái đi!” Ta ngẩng đầu, nhìn huynh ấy.

Huynh ấy không khỏi nở nụ cười.

“Cười cái gì? Có phải không muốn hay không? Vậy cũng không sao, theo ta được biết, người muốn kết hôn với ta hình như còn rất nhiều...” Ta lập tức nói càn.

“Không phải.” Hắn trả lời, có chút cấp bách.

“Tốt.” Ta sao lại thích bắt nạt huynh ấy như vậy chứ? “Gọi nương tử nghe một chút.”

“...”

Ta biết hắn nói không nên lời... “Tùy huynh thôi, vậy kêu ‘Đinh nhi’ là được rồi.”

“Đinh nhi...”

Đó là lần đầu tiên huynh ấy gọi tên ta... Trước kia không biết nha, thì ra tên của ta còn rất dễ nghe! Ừm, lần sau không cho Khách Hành gọi ta là “Đinh nhi”!... Đây có phải gặp sắc quên nghĩa trong truyền thuyết hay không?

“Nàng... Vì sao lại thích ta...” Huynh ấy đột nhiên hỏi ta như vậy.

Vì sao? Cảm thấy vấn đề này nên là ta hỏi mới đúng. Nhưng mà, vì sao? Quả thật là ta không nghĩ tới... Có lẽ là bởi vì...

“Gối lên huynh rất thoải mái.” Ta nghiêm túc trả lời.

Huynh ấy cười, cho dù không nhìn, cũng cảm giác được.

Sao chứ? Ta là nói thật. Cho dù không phải toàn bộ nguyên nhân, cũng là phần lớn nguyên nhân!

“Còn huynh?” Lại nói, luận tư sắc, ta so ra kém Quân Lâm; Luận khí chất, ta ngay cả gấu vấy của Tần Tổ cũng sờ không tới; Luận tài học... Cái này, ta hình như không có... Huynh ấy vì sao lại thích ta?

“Được nàng gối rất thoải mái.” Huynh ấy cười, trả lời như vậy.

Thật hay giả?

Ta đứng dậy nhìn thẳng huynh ấy, “Là tự huynh nói a, về sau đừng hối hận! Ta đối với cái gối của mình luôn rất tàn bạo bất nhân nha!” Ta nén cười, nghiêm túc nói, “Ta thường xuyên vừa đánh vừa đập, vừa kéo vừa xé, ngủ không thoải mái còn đấm hai cái, có lẽ, còn có thể cắn nha...”

Trong mắt huynh ấy có ý cười, làm cho ta không có cách nào nói tiếp.

Huynh ấy nghiêng người, nhẹ nhàng hôn lên môi của ta.

Đột nhiên, cơ thể của ta lập tức thoát lực, trước mắt tối sầm...

...

“A, Đinh Đinh a, con rốt cục cũng tỉnh rồi!” Nguyệt di vẻ mặt khẩn trương nói.

Ta rời giường, suy nghĩ còn chưa khôi phục.

“Ngày hôm qua rốt cuộc là làm sao vậy, ‘Viêm Thần Giác Thiên’ của tỷ đột nhiên phát tác, suýt hù chết chúng ta!” Quân Lâm nhíu mày.

“Con bây giờ có khỏe không?” Lan di dịu dàng mở miệng.

“Đinh nhi tỷ tỷ, nội lực ‘Viêm Thần Giác Thiên’ trong cơ thể tỷ, so với người bình thường tu luyện, càng rối loạn hơn, tỷ tốt nhất nên thu tâm tính...” Giọng nói của Tần Tổ vẫn dễ nghe như vậy.

...

Lần đầu tiên trong cuộc đời ta, quyết tâm lập lời thề độc.

“Ta nhất định phải chữa khỏi ‘Viêm Thần Giác Thiên’! Ủm!” Ta nắm chặt hai tay, lớn tiếng nói.

Mọi người không khỏi ngây ngẩn cả người.

Ta đứng dậy xuống giường, mở cửa ra.

Nghe được, tiếng gia gia gầm gừ.

“Người rốt cuộc làm gì cháu gái ta? Có tin lão tử bỏ người một chưởng hay không?”

Người dám! Ta lập tức chạy xuống lầu. Vọt vào giữa đám người.

“Người dám động huynh ấy thử xem!” Ta che ở trước mặt Khách Lộ, lớn tiếng nói.

“A, con...” Gia gia lại sững sờ, “Con thật ngốc, nha đầu. Hắn là người nào, là ‘Nhận’ địa vị thấp nhất ở thánh giáo, nếu là bình thường, ngay cả tư cách gặp con cũng không có. Con sao lại...”

“Ông đừng xen vào!” Người đi ra ngoài nhiều năm như vậy, nếu ta thật sự muốn lập gia đình, mười người cũng đã gả xong rồi!

“Con...” Gia gia vẻ mặt lửa giận, “Ta mặc kệ con!”

Ta kéo tay Khách Lộ, ra khỏi đám người.

“Con muốn đi đâu?”

“Đi gạo nấu thành cơm!” Ông xem ta có dám hay không... Sẽ không ngắt một lần nữa chứ?

“Cái gì!” Gia gia lập tức đi qua, hung hăng gõ đầu ta, “Ta sao lại có một đứa cháu gái không biết xấu hổ như vậy chứ...”

“Tôn thượng...” Khách Lộ lập tức đem ta bảo vệ sau người, gia gia cũng liền thuận thế đổi thành gõ đầu của huynh ấy.

“‘Tôn thượng’? Người kêu thêm một tiếng thử xem.” Gia gia rống to, “Kêu gia gia, thật sự là không thức thời!”

“Người lại đánh huynh ấy thử xem!” Vào lúc này, không loạn thì sẽ không vui đâu, ta tiến lên kéo Khách Lộ đến phía sau.

“A, người có ý gì?”

“...”

...

Trong lúc thế cục đang hỗn loạn. Thạch bá bá đột nhiên đi đến.

Không phải chứ, lại là hôn sự với Thạch Chúc?

“Lão gia tử, ngài đã về rồi.” Người bắt chuyện, lại nhìn ta, “Tiểu Đình a, ta là đến nói với con, hôn sự của con cùng Chúc nhi...”

Thật sao? Tha cho ta đi...

Gia gia đưa ra vẻ mặt “không phải sợ, ai dám quấy rối, lão tử liền chém hấn”...

“Là như thế này, hoàng thượng hạ chỉ, đem Thừa An công chúa gả cho Chúc nhi... Đây là thánh chỉ tứ hôn, không thể từ chối, Thạch bá bá thực xin lỗi con...” Nói xong, Thạch bá bá làm vẻ mặt lã chã chực khóc.

Ta có thể cười sao? Nhưng mà ta thật sự muốn cười.

“Đây là thiên ý, con cùng với Thạch Chúc không có duyên phận. Thạch bá bá cũng không dùng quá mức để ý...” Ta cố gắng làm vẻ mặt đau thương.

“Tiểu Đình a, con có thể nghĩ như vậy thì tốt rồi. Aiz...”

Trong lúc ta đang vui vẻ, đột nhiên cửa lại có người đến.

“Nam Hải Bắc Thần cung, đặc biệt đến mừng thiếu tôn Thánh giáo tròn mười chín tuổi!”

Cái gì? Sinh thần?

“Hôm nay là ngày hai tháng tám.” Khách Lộ mở miệng, nhắc nhở ta, “Sinh nhật của nàng.”

Thì ra, đã đến hai tháng tám...

Vấn đề là cái gì là Nam Hải Bắc Thần cung?

Vài nữ tử mặc váy xanh, ngọc bội đính đang thông thả bước đến. Người cầm đầu, trong mắt lộ ra khí phách, cùng bộ váy lụa mỏng kia thật không hợp nhau.

“Nói vậy ngài chính là thiếu tôn.” Nàng cười nói với ta.

Đúng rồi.

“Bổn tọa, cung chủ Nam Hải Bắc Thần cung, Lạc Tần. Hôm nay là tới cầu hôn.” nữ tử kia thoát nhìn so với ta còn nhỏ hơn vài tuổi, nói chuyện giọng điệu lại rất lão luyện.

“Hả?” Không hiểu. Ta đột nhiên phát hiện, gia gia đã chạy tới một góc nhà, còn cầm ấm trà che mặt mình.

“Ngày xưa thánh tôn Thánh giáo từng chịu ơn của sư công bổn tọa. Ngày đó, thánh tôn đã lập lời thề, ngày khác thánh tôn có con nối dòng, tất sẽ ột người cùng Nam Hải Bắc Thần cung của ta kết làm thông gia. Chỉ tiếc, Thánh giáo hành tung bất định, chưa được như ý nguyện. Hôm nay đã có duyên gặp nhau, mong rằng thiếu tôn đáp ứng, cùng bổn tọa thành thân.” Cô gái kia nói khiến ta như lọt vào trong sương mù.

Nhận Nhị đáng ghét. Không có việc gì đem hành tung của Thánh giáo công bố giang hồ làm gì? Còn có, gia gia, người như thế nào lại để ta gánh chuyện này chứ!

“Nhưng mà, Lạc cô nương, ta là nữ.” Ta cười giả lả mở miệng.

“Bổn tọa không ngại!” Nói xong nàng kéo tay của ta.

Không phải chứ?

Nàng còn chưa kéo được bao lâu, Khách Lộ đã đem ta kéo trở về. “Ta để ý.”

Lạc Tần nhìn Khách Lộ, giữa hai người có sát khí lan tràn.

“Hy vọng thiếu tôn hiểu được, bổn tọa có hảo ý.” Lạc Tần bình tĩnh mở miệng, “Nghe nói thiếu tôn bị nội lực ‘Viêm Thần Giác Thiên’ quấy nhiễu. ‘Huyền Nguyệt tâm kinh’ của Bắc Thần cung chúng ta là võ công duy nhất trên thiên hạ có thể điều hòa nội lực ‘Viêm Thần Giác Thiên’. Nếu thiếu tôn chịu khổ, bổn tọa đương nhiên vui lòng truyền thụ.”

A? Như vậy, là uy hiếp hay là dụ dỗ?

Ồ? Chờ đã, ta không phải quên cái gì chứ? Ha ha...

“Kỳ thật, Lạc cô nương, ta còn có ca ca...” Thực xin lỗi, Khách Tùy...

Lạc Tần lập tức nhìn gia gia bên cạnh.

Gia gia lập tức gật đầu.

“Aiz, Khách Tùy, huynh đừng chạy a!” Tiếng của Khách Hành.

Lạc Tần nhú mày. Dem một quyển bí kíp quăng vào người ta, “Cô tự luyện trước đi! Đuổi theo!”

Nói xong, đoàn người lại hấp tấp biến mất.

Hình như, không có việc gì... A, thật sự là gió thổi hoa rơi, dễ dàng giải quyết a...

Ta ngẩng đầu, cười nhìn Khách Lộ.

Như vậy đại khái là chúng ta có thể có cuộc sống thanh thản ổn định rồi... Ha ha, trời yên biển lặng, đoàn tụ sum vầy, còn có, ăn đậu hủ miễn phí cả đời... Ách, ngại quá, nói sai rồi, là sữa đậu nành...

33. Chương 35 (hết)

Chương 35: Kết thúc

Ta gọi là Khách Tích, năm nay mười bảy tuổi.

Nhà của ta ở tại một trấn nhỏ tên là “Thiên Nhai Tập”. Cha mẹ của ta là chủ một tửu lâu nhỏ.

Tuy rằng ta cảm thấy ta rất bình thường, tuy rằng trên thực tế một nhà chúng ta cũng rất bình thường, nhưng mà, ta cuối cùng lại cảm thấy có gì không thích hợp.

Đầu tiên, bản lĩnh của cha nương ta cũng tốt rất quá mức đi? Không, xác thực mà nói, là bản lĩnh cha ta tốt rất quá mức mới đúng? Ta nhớ rõ năm ta năm tuổi, gặp gỡ bọn buôn người, cha ta tức giận, đem bọn buôn người giải quyết không nói, còn tiện thể san bằng đội sơn tặc có liên quan với thông gia của bọn buôn người. Nhưng mà, ta cũng nhớ rõ năm ta mười ba tuổi, một đêm trời mưa to, cha mẹ của ta rất chật vật về nhà, sau đó nói với ta, bọn họ bị cường đạo cướp. Ta lúc ấy thiếu chút đã bị sặc canh mà chết. Bọn họ mà bị cướp? Người bị bọn họ chém giết còn ít lắm sao. Sau đó, hai người bọn họ còn vô cùng vui vẻ cùng đi nha môn báo quan... Nhìn thấy mà lòng ta phát lạnh.

Thứ hai, người có quan hệ với nhà chúng ta cũng quá phức tạp đi. Thái ngoại công (ông cố ngoại) của ta là Kiêu Kỳ đại tướng quân, ngoại công là Trần Tây Hầu, cậu là minh chủ Kỳ Ngự Minh Tây Hạ, mẹ là cung chủ Nam Hải Bắc Thần cung, cậu nuôi là chủ Nam Cung thế gia, sư huynh là giang hồ đại đạo “Ngân Kiêu”, còn có thúc thúc là phò mã đương triều... Nương ta còn dám nói với ta, người là một bà chủ khách điểm

bình thường, gạt ta đi! Ta dám xác định, thái gia gia của ta, còn có Nhạc thúc thúc ở cách vách nhà ta, còn có bà mai thường xuyên đến muốn làm mai mối cho ta, nhất định cũng không phải người bình thường gì... Ách, thật ngại, ta muốn nói là người thường.

Còn có, cha mẹ của ta thật sự rất lười aizz. Xác thực mà nói là nương ta. Người thường xuyên treo tấm bảng “tùy ý mở tiệm” để lười biếng. Lý do có thể là: “Chủ nhân có việc, tùy ý mở tiệm”, hoặc là: “Chủ nhân không khỏe, tùy ý mở tiệm”, điều kỳ quái nhất là: “Chủ nhân khó chịu, tùy ý mở tiệm”. Nhiều lần như vậy, tiệm chúng ta lại không chịu đóng cửa, chẳng lẽ không kỳ quái sao? Lại nói tiếp, cha ta cũng thật sự rất yêu chiều nương ta, ta thật hoài nghi, ngày nào đó nương ta đề nghị đi giết người phóng hỏa, cha ta liền lập tức đi theo hủy thi diệt tích. Có điều, ngược lại, nếu cha ta nói chữ “không”, cho dù là huyết hải thâm cừ, nương ta cũng có thể làm như chưa từng xảy ra... Thật sự là cặp vợ chồng làm cho người ta không thể hiểu nổi.

“Khách Tịch, huynh có hãy nghe ta nói hay không?”

Ta ngẩng đầu nhìn thiếu niên tuấn mỹ trước mặt. Hắn nhỏ hơn ta một tuổi, chính là thiếu chủ Nam Cung thế gia, con của cậu nuôi ta. Tên gọi Nam Cung Phi Tâm, nghe nói là vì kỷ niệm một loại thảo dược đã cứu một nhà bọn họ, “Phi Hiệp Chích Tâm thảo”. Bất luận lý do là gì, tóm lại tên này thật éo lả.

“Nghe đây.” Ta vừa cắn hạt dưa, vừa uể oải trả lời.

“Vậy huynh có đồng ý cùng ta đi giang hồ hay không?” Phi Tâm cười nói.

“Cha người đáp ứng sao?” Ta giội nước lạnh hần.

“Ta bỏ nhà trốn đi a!” Hần không chút do dự đáp.

“Giang hồ có gì chơi chứ?” Ta nhìn dưới lầu người đến người đi, không khỏi cảm thấy mệt nhọc.

“Huynh không biết là rất kích thích sao?”

Kích thích cái gì a. Trên giang hồ mọi người đều sợ cái gọi là “bảy đại kì công”, có liên quan với nhà chúng ta cũng có năm sáu cái. Trước không nói, cha ta luyện “Viêm Thần Giác Thiên”, nương ta luyện “Huyền Nguyệt tâm kinh”, cậu ta luyện “Ngự Hành tiên pháp”, mợ “Mị Hải Thần Âm”, Quân Lâm a di cách vách “Phước Thiên Tỏa”, cho dù là bản thân Phi Tâm cũng có khinh công gia truyền “U Ảnh Huyền Hành”. Còn “Lam kiếm thập thất thức” kia lại là thủ hạ bại tướng của bộ “Bất Xuất Tam Thập” của nương ta. Thử hỏi, giang hồ còn có cái gì kích thích?

“Chúng ta đi Nhạc Lam kiếm phái đi!” Phi Tâm vui vẻ nói.

Ta đi nơi đó không phải biến thành cừu nhân gặp mặt đỏ cả mắt?

“Các huynh đi đâu?” Giọng nói dễ nghe, không cần đoán cũng biết là nữ nhi Nhạc Anh của Nhạc thúc thúc cùng Quân Lâm a di.

Ta vẫn không hiểu, Nhạc thúc thúc cùng Quân Lâm a di thông minh như vậy, sao lại sinh ra nữ nhi không có tâm cơ như vậy? Ngoại trừ lý tưởng muốn làm hoa khôi có chút kỳ quái, cô ấy cùng cô gái bình thường thật sự một chút khác nhau cũng không có. Chẳng lẽ là vật cực tất phản (sự vật phát triển tới mức cực điểm sẽ chuyển hóa theo hướng ngược lại)?

“Đi giang hồ!” Phi Tâm nói đúng sự thật.

“Giang hồ?” Nhạc Anh nhú mày, “Là nơi nào?”

“Aizz, không thèm nói với mọi người nữa, nữ tử đúng là không có gì thú vị!” Phi Tâm liếc mắt.

“Phi Tâm lại khi dễ người ta, Âm Minh chưa bao giờ như vậy!” Nhạc Anh bắt mồm.

m Minh, tên đầy đủ là Hạ Lan Âm Minh. Luận bối phận, là cậu nhỏ của ta... Nương ta thường không có việc gì thờ dài, nói nếu sinh ra Âm Minh thì tốt rồi. Người nói bề ngoài ta giống ngoại công, tính cách giống thái gia gia, quả thực phá hủy hình tượng con trai tốt trong lòng người. Vấn đề là, nương trước kia từng bị thương nặng, mang thai ta đã rất không dễ dàng. Nàng vì thế, buồn bực đã lâu.

“Đó là đương nhiên, người đó là cậu mọi người mà!” Phi Tâm cười giễu Nhạc Anh.

“Không cho huynh nói bậy!” Nhạc Anh đỏ mặt, “Ta về sau phải gả cho Âm Minh!”

“Ô, cũng không biết xấu hổ!” Phi Tâm cười, lại nói với ta, “Có đi hay không?”

Kỳ thật ở nhà cũng rất nhàm chán, đi thì đi, ai sợ ai!

“Được.” Ta cần xong một hạt dưa cuối cùng, phải tay sạch sẽ, nói.

“Vậy quyết định như vậy, đêm nay canh ba, rời nhà trốn đi!” Phi Tâm cuồng tiếu ba tiếng.

“Ta cũng đi!” Nhạc Anh cười nói theo.

“Không được, muội là nữ tử, đi làm gì?” Phi Tâm bắt măn.

“Không cho ta đi ta sẽ đi nói cho bác Đình.” Nhạc Anh ụ hiếp.

“Được rồi được rồi, uội đi là được.” Phi Tâm chỉ đành nhượng bộ.

“Ta đi kêu Âm Minh.” Nhạc Anh xoay người.

“Vì sao phải kêu Âm Minh hả?”

“Bởi vì huynh ấy võ công tốt nhất, hơn nữa sẽ che chở ta a...”

“Này, không được, hấn sẽ nói ra ngoài!”

“Sẽ không đâu...”

Ta đưa tay bốc một nắm đậu phộng, tiếp tục ăn. Chắc, trước khi đi, có nên đi giúp nương giải ván cờ trong phòng hay không? Nghe nói là ngoại công lưu lại. Có điều nương ta cũng qua ngốc rồi? Chỉ có bốn năm quân cờ nghĩ ba mươi mấy năm, thật sự là chịu không nổi người. Chẳng lẽ nhiều năm như vậy người còn chưa nhìn ra cái đó không phải cờ vây hả? Trời của ta...

Ừm. Tối nay phải nhớ lấy đao của cha... Hay là lấy trường thương của nương tốt hơn? Lấy đao đi, có vẻ nhẹ...

Giang hồ? Tùy tiện đi vào vùng nước đục đi...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuy-khach-cu>